

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

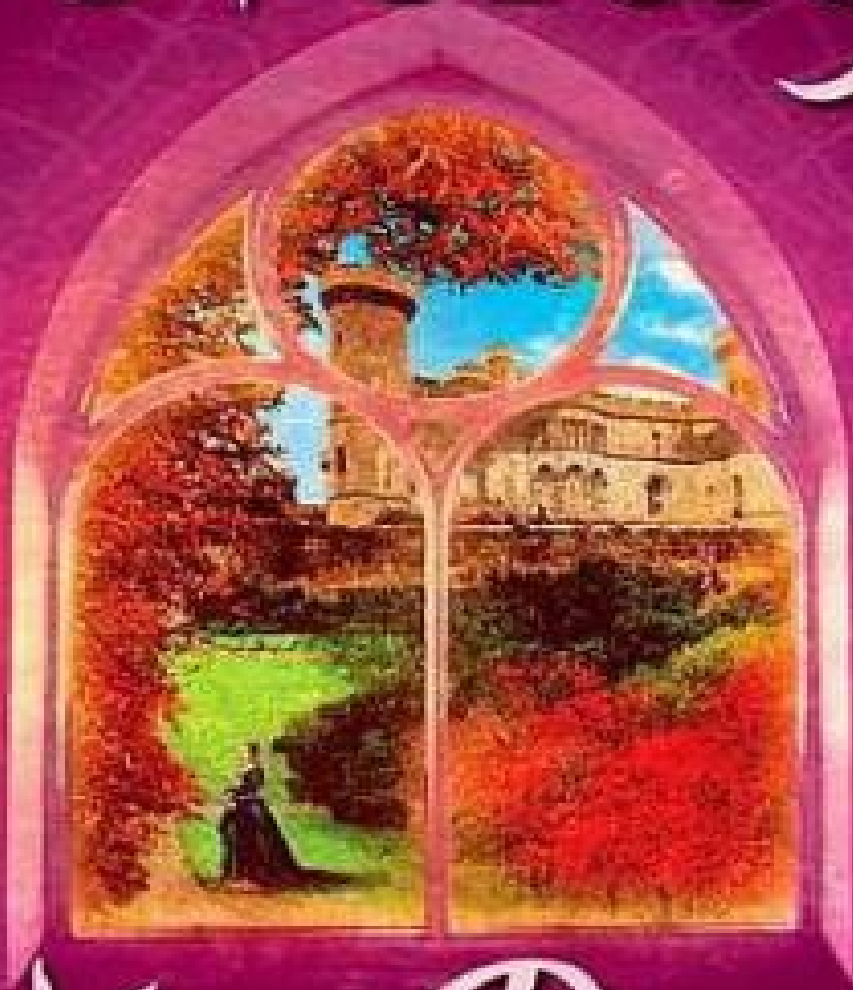
<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Jude Deveraux

The Velvet Promise

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

v1.0

Mayıs 2007

Kadife Söz Jude

Deveraux

"Asla Sana Ait Olmayacağım!"

Ağır kapı çarparak kapandığında oda aniden doğal olmayan bir sessizliğe büründü ve Judith yanındaki adamı acı bir şekilde fark etti. Gavin o anda kavgaya dair hiçbir şey hatırlamıyordu. Aşkla ilgili düşünceleri de yoktu. Tek bildiği, yatakta arzulanan bir kadınla birlikte olduğuydu. Elini onun omzuna dokunmak ve teninin görüldüğü kadar pürüzsüz olup olmadığını görmek için hareket ettirdi.

Judith sertçe ondan uzaklaştı. "Bana dokunma!" dedi sıkılmış dişlerinin arasından.

Adam şaşkınlıkla ona baktı. Altın rengi gözlerinde nefret vardı, yanakları kızarmıştı. Eli boynuna gitti, başparmağı yumuşak ete gömüldü. "Sen benim karımsın," dedi alçak bir sesle. "Sen benimsin!"

Kadın tüm gücüyle ona direndi ama adam kolayca yüzünü kendine çekti. "Asla sana ait olmayacağım!" diye tükürdü ona, adamın dudakları onun dudaklarına kapanmadan önce.

İçindekiler

<u>Önsöz</u>	<u>1</u>	<u>2</u>	<u>3</u>	<u>4</u>	<u>5</u>	<u>6</u>	<u>7</u>	<u>8</u>	<u>9</u>	<u>10</u>	<u>11</u>	<u>12</u>	<u>13</u>	<u>14</u>	<u>15</u>	<u>16</u>	<u>17</u>	<u>18</u>	<u>19</u>	<u>20</u>
	<u>21</u>	<u>22</u>	<u>23</u>	<u>24</u>	<u>25</u>	<u>26</u>	<u>27</u>	<u>28</u>	<u>29</u>	<u>30</u>										

Bu kitap tarihi bir kurgu eseridir. Tarihi olmayan kişilerle ilgili isimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır. Herhangi bir Bu tür tarihi olmayan olayların, yerlerin veya figürlerin gerçek olaylara, bölgelere veya yaşayan ya da ölmüş kişilere benzerliği tamamen tesadüfidir.

POCKET BOOKS'un *Özgün* Bir Yayını

POCKET BOOKS, Simon & Schuster Inc. şirketinin bir bölümüdür. 1230 Avenue of the Americas, New York, NY 10020

Telif Hakkı© 1981 Jude Gilliam White

Bu kitabı veya bölümlerini herhangi bir biçimde çoğaltma hakkı da dahil olmak üzere tüm hakları saklıdır.

ISBN: 0-671-73974-3

İlk Pocket Books baskısı Nisan 1981 A.B.D.'de
basılmıştır.

Adanmışlık

Jennifer'a
balmumu eritmek ve çifte cumalar için

Önsöz

Judith Revedoune defterin karşısından babasına baktı. Annesi Helen onun yanındaydı. Yıllar boyunca ondan korkması için yaptığı onca şeye rağmen Judith adamdan hiç korkmuyordu. Gözleri kırmızıydı ve altlarında derin halkalar vardı. Harap olmuş yüzünün sevgili oğullarının kaybından duyduğu kederden kaynaklandığını biliyordu; babalarının tıpatıp kopyası olan iki cahil, zalim adam.

Judith, Robert Revedoune'u belli belirsiz bir merak duygusuyla inceledi. Genelde tek kızıyla uğraşmazdı. İlk karısı öldüğünden ve korkak bir kadın olan ikinci karısı ona sadece bir kız çocuğu verdiğinden beri kadınlarla işi olmamıştı. "Ne istiyorsun?" Judith sakince sordu.

Robert kızına sanki onu ilk kez görüyormuş gibi baktı. Aslında kız hayatının büyük bir bölümünde saklanmış, annesiyle birlikte kendi dairelerinde kitap ve defterlerin arasına gömülmüştü. Kızın Helen'in o yaşlardaki haline benzediğini memnuniyetle fark etti. Judith'in bazı erkeklerin övgüyle bahsettiği ama onun rahatsız edici bulduğu o tuhaf altın rengi gözleri vardı. Saçları zengin bir kumraldı. Alnı geniş ve güçlüydü, çenesi de öyle, burnu düz, ağzı cömertti. Evet, işe yarar, diye düşündü. Onun güzelliğini kendi avantajına kullanabilirdi.

"Elimde kalan tek kişi sensin," dedi Robert, sesi tiksintiyle ağırlaşmıştı. "Evleneceksin ve bana torunlar vereceksin."

Judith şok içinde ona baktı. Hayatı boyunca Helen tarafından bir rahibe manastırında yaşaması için eğitilmişti. Dualar ve ilahilerle dolu dindar bir eğitim değil, soylu bir kadına açık olan tek kariyere götüren yüksek pratiklikte bir eğitim. Otuz yaşına gelmeden baş rahibe olabilirdi. Bir rahibe rahibesi

sıradan bir kadından, bir kralın bir serften farkı yoktu. Bir rahibe toprakları, mülkleri, köyleri, şövalyeleri yönetir; kendi kararına göre alır ve satardı; bilgeliği için hem erkekler hem de kadınlar tarafından aranırdı. Bir rahibe yönetir ve kimse tarafından yönetilmezdi.

Judith büyük bir mülk için defter tutabilir, anlaşmazlıklarda adil kararlar verebilir ve kaç kişiyi doyurmak için ne kadar buğday yetiştirmesi gerektiğini bilirdi. Okuyup yazabilir, bir kralın resepsiyonunu yönetebilir, bir hastaneyi yönetebilirdi; bilmesi gereken her şey ona öğretilmişti.

Ve şimdi tüm bunları bir kenara bırakıp bir adamın hizmetkârı olması mı bekleniyordu?

"Yapmayacağım." Ses sessizdi ama birkaç kelime arduvaz çatıdan haykırılsa daha yüksek çıkamazdı.

Robert Revedoune bir an için şaşkına döndü. Daha önce hiçbir kadın ona böyle sert bir bakışla meydan okumamıştı. Aslında onun kadın olduğunu bilmeseydi, yüz ifadesi bir erkeğe ait olabilirdi. Yaşadığı şoku atlattığında Judith'e vurarak onu küçük odanın ortasına savurdu. Judith ağzının kenarından akan bir damla kanla yerde yatarken bile gözlerinde hiçbir korku olmadan, sadece tiksinti ve biraz da nefretle ona bakıyordu. Gördükleri karşısında bir an için nefesi kesildi. Bir bakıma, kız onu neredeyse korkutuyordu.

Helen birkaç dakika içinde kızının yanına geldi ve çömeldiği yerden yemek hançerini çıkardı.

İlkel manzaraya bakarken Robert'ın bir anlık gerginliği geçti. Karısı anlayabileceği bir kadındı. Dışarıdan kızgın bir hayvan gibi görünse de, gözlerinin derinliklerinde zayıflık görüyordu. Saniyeler içinde onun kolunu yakaladı, bıçak odanın diğer ucuna uçtu. Karısının ön kolunu güçlü elleriyle tutarken ve kemikleri bir dal kırar gibi kırarken kızına gülümsedi.

Helen tek kelime etmedi, sadece ayaklarının dibine yığıldı.

Robert hala yattığı yerden kızına baktı, henüz onun acımasızlığını kavrayamamıştı. "Şimdi cevabın ne kızım? Evleniyor musun, evlenmiyor musun?"

Judith baygın haldeki annesine yardım etmek için dönmeden önce kısa bir süre başını salladı.

Birinci Bölüm

Ay, üç kat yüksekliğindeki eski taş kulenin üzerine uzun gölgeler düşürüyor ve etrafını çevreleyen kırık dökük duvarlara yorgun bir ifadeyle kaşlarını çatıyor gibiydi. Kule, 1501 yılının bu ıslak Nisan gecesinden iki yüz yıl önce inşa edilmişti. Şimdi barış zamanıydı, taş kalelere artık ihtiyaç duyulmayan bir zamandı; ama burası çalışkan bir adamın evi değildi. Büyük büyükbabası, bu tür tahkimatlara ihtiyaç duyulduğu zamanlarda bu kulede yaşamıştı ve Nicolas Valence, düşünecek kadar ayılırsa, kulenin kendisi ve gelecek nesiller için yeterince iyi olduğunu düşündü.

Devasa bir kapı kulübesi, yıkılmakta olan duvarlara ve eski kuleye bakıyordu. Burada yalnız bir muhafız uyuyordu, kolunu yarısı boş bir şarap tulumuna dolamıştı. Kulenin içinde, zemin kat uyuyan köpekler ve şövalyelerle doluydu. Zırhları paslı bir yığın halinde duvarlara yığılmış, meşe tahta zemini kaplayan kirli çalı çırpıya karışmıştı.

Burası Valence malikanesiydi; tüm İngiltere'de şakalara konu olan fakir, itibarsız, eski moda bir kale. Eğer surlar da şarap kadar güçlü olsaydı, Nicolas Valence'ın tüm İngiltere'yi durdurabileceği söylenirdi. Ama kimse saldırmadı. Saldırmak için bir neden yoktu. Yıllar önce Nicolas'ın topraklarının çoğu, mahmuzlarını yeni kazanmış genç, hevesli, beş parasız şövalyeler tarafından elinden alınmıştı. Geriye kalan tek şey, herkesin yıkılması gerektiği konusunda hemfikir olduğu eski kule ve Valence ailesini destekleyen birkaç çiftlikti.

En üst katın penceresinde bir ışık vardı. Odanın içi soğuk ve nemliydi; en kuru havalarda bile duvarları terk etmeyen bir nem.

yaz havası. Taşın çatlakları arasında yosunlar büyüyor ve küçük sürüngen şeyler sürekli yerde koşuşturuyordu. Ama bu odada, kalenin tüm zenginliği bir aynanın önünde duruyordu.

Alice Valence aynaya doğru eğildi ve kısa, solgun kirpiklerine bir koyulaştırıcı sürdü. Kozmetik Fransa'dan ithal edilmişti. Alice arkasına yaslandı ve kendini eleştirel bir gözle inceledi. Görünüşü konusunda objektifti ve neye sahip olduğunu ve bunu en iyi şekilde nasıl kullanacağını biliyordu.

Narin hatlara sahip küçük oval bir yüz, küçük bir gül goncası ağız, ince, düz bir burun gördü. Parlak mavi uzun badem gözleri onun en iyi özelliği idi. Sürekli limon suyu ve sirkeyle duruladığı saçları sarıydı. Hizmetçisi Ela, soluk sarı bir tutamı metresinin alnından geçirdikten sonra Alice'in başına bir Fransız başlığı geçirdi. Kukuleta ağır bir brokardan yapılmıştı ve turuncu kadifeden geniş bir manşetle süslenmişti.

Alice dişlerine bir kez daha bakmak için küçük ağzını açtı. Dişler onun en kötü özelliği idi, çarpık ve biraz çıkıktı. Yıllar içinde onları saklamayı, dudaklarını kapatarak gülümsemeyi, başını hafifçe eğerek alçak sesle konuşmayı öğrenmişti. Bu tavır bir avantajdı, çünkü erkeklerin ilgisini çekiyordu. Onlara ne kadar güzel olduğunu farkında olmadığı fikrini veriyordu. Bu utangaç çiçeği dünyanın tüm zevklerine uyandırmayı hayal ettiler.

Alice ayağa kalktı ve elbisesini ince vücudunun üzerinde düzeltti. Vücudunda çok az kıvrım vardı. Küçük göğüsleri, kalçaları ve belinde bir girinti olmayan düz bir çerçeve üzerinde duruyordu. Vücudunu seviyordu. Diğer kadınlarınkine kıyasla temiz ve düzgün görünüyordu.

Kıyafetleri gösterişliydi, pis odada hiç yeri yokmuş gibi görünüyordu. Vücuduna yakın keten bir kombinezon giymişti, o kadar inceydi ki neredeyse tül gibiydi. Bunun üzerinde de kapüşonla aynı ağır brokar kumaştan, nefis bir elbise vardı. Derin, kare bir yakası vardı ve bedeni ince bedenine çok sıkı oturuyordu. Eteği yumuşak, zarif bir çandı. Mavi brokar beyaz tavşan kürküyle süslenmişti; etek ucu boyunca derin bir bordür ve sarkan kolların etrafında geniş manşetler vardı. Belinde büyük lal taşları, zümrütler ve yakutlarla süslü mavi deriden bir kemer vardı.

Ela tavşan astarlı brokar pelerini hanımının omuzlarına geçirirken Alice kendini incelemeye devam etti.

"Leydim, ona gidemezsiniz. Siz varken olmaz-"

"Başka biriyle evlenmek için mi?" Alice ağır pelerinini omuzlarına bağlarken sordu. Dönüp kendine baktı ve sonuçtan memnun kaldı. Turuncu ve mavi dikkat çekiciydi. Böyle bir kıyafetin içinde fark edilmeyecek değildi. "Peki evliliğimin şu anda yaptığım şeyle ne ilgisi var?"

"Bunun günah olduğunu biliyorsun. Kocan olmayan bir adamla görüşemezsin."

Alice ağır mantosunun kıvrımlarını düzeltirken kısa bir kahkaha attı. "Niyetimle buluşmaya gitmemi mi istiyorsun? Sevgili Edmund?" diye sordu büyük bir alaycılıkla. Ela cevap veremeden devam etti. "Benimle gelmene gerek yok. Yolu biliyorum ve Gavin'le yaptığımız iş için başka kimseye ihtiyacımız yok."

Ela şok olamayacak kadar uzun süredir Alice'le birlikteydi. Alice ne zaman ne isterse onu yapardı. "Hayır, gideceğim. Ama sadece sana zarar gelmediğini görmek için."

Alice hayatı boyunca yaptığı gibi yaşlı kadını görmezden geldi. Yatağının yanındaki ağır metal tutucudan bir mum aldı ve demir şeritli meşe kapıya gitti. "Sessiz ol o zaman," dedi omzunun üzerinden, kapıyı iyi yağlanmış menteşeleri üzerinde geriye doğru iterken. Brokar elbiseyi eline aldı ve kolunun üzerine attı. Birkaç hafta içinde bu köhne kaleden ayrılıp bir evde yaşayacağını düşünmeden edemiyordu: Chatworth malikanesi, yüksek, koruyucu duvarlarla çevrili taş ve ahşap bir bina.

"Sessiz ol!" diye emretti Ela'ya, bir kolunu kadının yumuşak karnına atıp ikisini de karanlık merdiven boşluğunun nemli duvarına bastırırken. Babasının muhafızlarından biri beceriksizce merdivenlerin dibinden geçti, hortumunu düzeltti ve saman paletine geri döndü. Alice aceleyle mumu söndürdü ve eski şatonun kapkara sessizliği etraflarını sararken adamın Ela'nın soluğunu duymamasını umdu.

"Gel," diye fısıldadı Alice, Ela'nın itirazlarını dinleyecek ne zamanı ne de isteği vardı.

Gece açık ve serindi ve Alice'in de bildiği gibi, iki at onu ve hizmetçisini bekliyordu. Alice kendini kara aygırın eyerine atarken gülümsedi. Daha sonra, hanımına böylesine iyi ve düzgün bakan seyisi ödüllendirecekti.

"Leydim!" Ela çaresizlik içinde sızlandı.

Ama Alice dönmedi çünkü Ela'nın tek başına ata binemeyecek kadar şişman olduğunu biliyordu. Alice değerli dakikalarından birini bile yaşlı ve işe yaramaz bir kadın için harcamazdı, hele de Gavin onu beklerken.

Duvardaki nehir kapısı onun için açık bırakılmıştı. Daha önce yağmur yağmıştı ve yer ıslaktı ama yine de havada bir bahar esintisi vardı. Ve bununla birlikte bir umut ve tutku hissi de geliyordu.

Atın nal seslerinin duyulmayacağından emin olunca öne doğru eğildi ve ona fısıldadı. "Git, benim kara şeytanım. Beni sevgilime götür." Aygır anladığını göstermek için sıçradı, sonra ön bacaklarını uzun ve düz bir şekilde uzattı. Yolu biliyordu ve muazzam bir hızla toprak yiyordu.

Alice başını salladı, kendini muhteşem hayvanın gücüne ve kuvvetine bırakırken havanın yüzüne doğru esmesine izin verdi. Gavin. Gavin. Gavin, diyordu toynaklar, sert zemine sahip yolda gürlerken. Kalçalarının arasındaki at kaslarının ona Gavin'i hatırlatmasının pek çok yolu vardı. Vücudundaki güçlü elleri, onu arzudan zayıf düşüren gücü. Yüzü, elmacık kemiklerinde parlayan ay ışığı, en karanlık gecede bile parlak gözleri.

"Ah, tatlım, şimdi dikkatli ol," dedi Alice dizginleri geri çekerken hafifçe. Şimdi buluşma yerine yaklaşırken, o kadar dikkatle unutmaya çalıştığı şeyi hatırlamaya başladı. Bu kez Gavin onun yaklaşan evliliğini duymuş olacaktı ve ona kızacaktı.

Rüzgârı doğrudan yakalamak için yüzünü çevirdi. Gözyaşları oluşmaya başlayana kadar hızla gözlerini kırıştırdı. Gözyaşları yardımcı olabilirdi. Gavin gözyaşlarından her zaman nefret etmişti, bu yüzden son iki yıldır onları dikkatli kullanmıştı. Sadece bir şeyi çok istediğinde bu numaraya başvururdu; böylece aşırı kullanımdan incelmeydi.

Alice iç çekti. Neden Gavin'le dürüstçe konuşamıyordu? Neden erkeklere hep böyle nazik davranmak zorundaydı? Onu seviyordu, bu yüzden onun yaptıklarını da sevmeliydi, ne kadar hoşuna gitmese de. Bu boş bir umuttu ve o da bunu biliyordu. Gavin'e gerçeği söylerse onu kaybedecekti. O zaman başka bir sevgiliyi nereden bulacaktı?

Onun sert ve talepkâr bedeninin hatırası Alice'in yumuşak ayakkabılarının topuklarını atın yan tarafına doğru itmesine neden oldu. Oh evet, gözyaşlarını kullanacaktı ya da

Gavin Montgomery'yi, ünlü bir şövalyeyi, eşi benzeri olmayan bir savaşçıyı... ve onun, tamamen onun olmasını sağlamak için ne gerekiyorsa!

Birdenbire Ela'nın iğneleyici sorularını duyar gibi oldu. Alice madem Gavin'i istiyordu, o zaman neden derisi balık karnı renginde, şişman, yumuşak elleri ve mükemmel bir daire oluşturan çirkin, küçük bir ağzı olan Edmund Chatworth'a söz vermişti?

Çünkü Edmund bir konttu. İngiltere'nin bir ucundan diğer ucuna kadar toprakları, İrlanda, Galler, İskoçya ve söylentilere göre Fransa'da da mülkleri vardı. Elbette Alice onun servetinin boyutlarını tam olarak bilemezdi, ama bilirdi. Evet, onun karısı olduğu zaman bilecekti. Edmund'un zihni de bedeni kadar zayıftı ve Alice'in Edmund'u olduğu kadar mallarını da kontrol etmesi uzun sürmeyecekti. Edmund'u birkaç fahişeyle mutlu edecek ve hiçbir erkeğin engelleyici talep ve emirlerine aldırmadan mülklerle kendisi ilgilenecekti.

Alice yakışıklı Gavin'e tutkuyla bağlıydı ama bu onun muhakeme yeteneğini gölgelemiyordu. Gavin Montgomery kimdi? Küçük bir baron, zengin değil ama fakir. Zeki bir dövüşçü, güçlü ve yakışıklı bir adamdı ama Edmund'a kıyasla hiçbir zenginliği yoktu. Peki Gavin'le hayat nasıl olacaktı? Geceler tutku ve coşku geceleri olacaktı ama Alice hiçbir kadının Gavin'i kontrol edemeyeceğini çok iyi biliyordu. Eğer Gavin'le evlenirse, Gavin ondan evde oturup kadın işi yapmasını bekleyecekti. Hayır, hiçbir kadın Gavin Montgomery'yi kontrol edemezdi. Aşık olduğu kadar talepkâr bir koca da olurdu.

Atı ileri doğru itti. Hepsini istiyordu; Edmund'un servetini, mevkisini ve Gavin'in tutkusunu. Gösterişli mantoyu yerinde tutan, her iki omzunda birer tane bulunan altın broşları düzeltirken gülümsedi. Gavin onu seviyordu -Alice sevdiğinden emindi- ve Gavin onun aşkını kaybetmeyecekti. Nasıl kaybedebilirdi ki? Hangi kadın güzellikte ona yaklaşabilirdi ki?

Alice hızla gözlerini kırptırmaya başladı. Birkaç damla gözyaşı döktüğünde Edmund'la evlenmeye *zorlandığını* anlayacaktı. Gavin onurlu bir adamdı. Babasının Edmund'la yaptığı anlaşmaya sadık kalması gerektiğini anlayacaktı. Evet, eğer dikkatli davranırsa ikisine de sahip olacaktı; geceleri Gavin'e, gündüzleri Edmund'un servetine.

Gavin sessizce durup bekledi. Hareket eden tek parçası çenesindeki kaslardı, bir esneyip bir çözülüyordu. Gümüş rengi ay ışığı elmacık kemiklerinden bıçak gibi görüne kadar parlıyordu. Düz, sert ağzı, yarık çenesinin üzerinde sert bir çizgi halinde çizilmişti. Gri gözleri öfkeden simsiyahtı, neredeyse yün ceketinin boynuna dolanan saçları kadar siyahtı.

Sadece bir şövalye olarak uzun yıllar süren yorucu eğitim ona bu kadar katı bir dış kontrol sağlamıştı. İçten içe kaynıyordu. Bu sabah sevdiği kadının bir başkasıyla evleneceğini, başka bir adamla yatacağını ve çocuklarının da ona ait olacağını duymuştu. İlk dürtüsü doğruca Valence malikânesine gitmek ve ondan duyduklarını inkâr etmesini istemek olmuştu. Ama gururu ona engel oldu. Onunla bu buluşma haftalar önce ayarlanmıştı, bu yüzden kendisini onu tekrar görene, ona tekrar sarılana ve duymak istediklerini kendi tatlı dudaklarından duyana kadar beklemeye zorladı. Ondan başka kimseyle evlenmeyecekti. Bundan emindi.

Gecenin boşluğuna baktı, toynak seslerini dinledi; ama kırlar sessizdi, sadece koyu gölgelerin bir karanlık yığınıydı. Bir köpek bir ağaçtan diğerine süzülerek Gavin'e bakıyor, sessiz ve hareketsiz adama karşı temkinli davranıyordu. Gece, Alice'le ilk kez bu açıklıkta, gökyüzüne açık, rüzgârdan korunaklı bir yerde karşılaştıkları anılarını canlandırdı. Gündüzleri bir adam atıyla geçerken burayı fark etmeyebilirdi ama geceleri gölgeler burayı sadece bir mücevher alabilecek kadar büyük, siyah kadife bir kutuya dönüştürüyordu.

Gavin, Alice'le kız kardeşlerinden birinin düğününde tanışmıştı. Montgomery'ler ve Valence'lar komşu olmalarına rağmen birbirlerini nadiren görüyorlardı. Alice'in babası ayyaşın tekiydi. Mülkleriyle pek ilgilenmezdi; karısını ve beş kızını bazı serfler kadar kötü yaşamaya zorlardı. Gavin, üç erkek kardeşi gitmeyi reddettiği için, ailesini temsilen oradaki bir düğüne görev duygusuyla katılmıştı.

Pislik ve bakımsızlık yığınının içinden Gavin Alice'i gördü; onun güzel, masum Alice'ini. İlk başta onun şişman, sade kızlardan oluşan bir aileye mensup olduğuna inanamadı. Giysileri en zengin malzemelerden, tavırları narin ve zarif, güzelliği ise...

Diğer birkaç genç adam gibi o da oturmuş ve ona bakıyordu. Kız mükemmeldi; sarı saçları, mavi gözleri, gülümsetmek için can attığı küçük bir ağzı vardı. Daha o anda, onunla konuşmadan önce, ona sırılsıklam aşık olmuştu. Daha sonra, onun yanına gidebilmek için erkeklerin arasına dalmak zorunda kalmıştı. Onun şiddeti Alice'i şok etmiş gibiydi ve Alice'in kısık gözleri, yumuşak sesi onu daha da büyülemişti. O kadar utangaç, o kadar suskundu ki onun sorularına cevap vermekte zorlanıyordu. Alice onun umabileceğinden çok daha fazlasıydı - bakir ama kadınsı.

O gece ona evlenme teklif etti. Kız ona ürkek bir bakış attı, gözleri bir an için safir gibiydi. Sonra başını eğdi ve babasına sorması gerektiğiyle ilgili bir şeyler mırıldandı.

Ertesi gün Gavin sarhoşa gidip Alice'i sordu ama adam ona kızın annesinin ona ihtiyacı olduğuna dair saçma sapan bir şeyler söyledi. Sözleri garip bir şekilde kesik kesikti, sanki koçluk almış ve ezberlenmiş bir konuşma yapıyormuş gibiydi. Gavin'in söylediği hiçbir şey Valence'ın fikrini değiştiremedi.

Gavin, istediği kadına sahip olmasının engellenmesine öfkelenerek tiksintiyle oradan ayrıldı. Onu gördüğünde fazla uzaklaşmamıştı. Saçları açıktı, batan güneş saçlarını parlatıyor, elbisesinin zengin mavi kadifesi gözlerini yansıtıyordu. Babasının cevabını duymak için sabırsızlanıyordu. Gavin ona öfkeyle söylemiş ve sonra gözyaşlarını görmüştü. Alice onları saklamaya çalıştı ama Gavin onları gördüğü gibi hissedebiliyordu da. Birkaç dakika içinde atından inmiş, onu atından çekip almıştı. Nasıl olduğunu hatırlamıyordu. Bir dakika önce onu teselli ediyordu. Sonra, burada, bu gizli yerdeydiler, kıyafetleri çıkarılmıştı ve tutkunun sancıları içindeydiler. Özür mü dileyeceğini yoksa sevineceğini mi bilemiyordu. Tatlı Alice samanlıkta yuvarlanacak bir köle değildi; o bir leydi, bir gün onun leydisi olacaktı. Ve bakireydi. İnce kalçalarındaki iki damla kanı görünce bundan emin oldu.

İki yıl! İki yıl önceydi. Eğer zamanının çoğunu İskoçya'da, sınırlarda devriye gezerek geçirmemiş olsaydı, babasından Alice'i kendisine vermesini isteyecekti. Şimdi döndüğüne göre, tam da bunu yapmayı planlıyordu. Hatta gerekirse krala gidip . Valence mantıksızdı. Alice, Gavin'e babasıyla yaptığı konuşmaları, ona yalvarışlarını ve yakarışlarını anlattı ama nafile. Bir keresinde Gavin'in davasını bastırdığı için aldığı yarayı göstermişti. Gavin o zaman delirmişti. Kılıcını kapıp

Alice gözyaşları içinde ona sarılıp babasına zarar vermemesi için yalvarmasaydı adamın peşinden gidecekti. Alice'in gözyaşlarını geri çeviremezdi, bu yüzden kılıcını kınına soktu ve ona bekleyeceğine söz verdi. Alice, babasının eninde sonunda mantıklı düşüneceğine dair ona güvence verdi.

Böylece asi çocuklar gibi gizlice buluşmaya devam etmişlerdi; bu durum Gavin'i iğrendiriyordu. Yine de Alice babasını görmemesi, onu ikna etmesine izin vermesi için yalvardı.

Gavin şimdi duruşunu değiştirdi ve tekrar dinledi. Hâlâ sadece sessizlik vardı. Bu sabah Alice'in Edmund Chatworth adında bir sümüklüböceklerle evleneceğini duymuştu. Chatworth, herhangi bir savaşa katılmaması için krala muazzam bir ücret ödemişti. O bir erkek değildi, diye düşündü Gavin. Chatworth kont unvanını hak etmiyordu. Alice'in böyle biriyle evlendiğini düşünmek hayal gücünün ötesindeydi.

Nemli zeminde atın toynaklarının boğuk sesleri duyan Gavin'in tüm duyuları aniden harekete geçti. Anında Alice'in yanına geldi ve Alice onun kollarına düştü.

"Gavin," diye fısıldadı, "benim tatlı Gavin'im." Neredeyse dehşet içindeymiş gibi ona sarıldı.

Yüzünü görebilmek için onu çekmeye çalıştı ama kadın ona öyle bir çaresizlikle sarıldı ki, buna cesaret edemedi. Gözyaşlarının ıslaklığını boynunda hissetti ve gün boyunca hissettiği tüm öfke onu terk etti. Onu kendine yakın tuttu, küçük kulağına sevgi sözcükleri mırıldandı, saçlarını okşadı. "Söyle bana, ne oldu? Seni bu kadar inciten ne?"

Ona bakabilmek için uzaklaştı, gecenin gözlerindeki kızarıklığın eksikliğine ihanet edemeyeceğini bilmenin güveniyle. "Bu çok korkunç," diye fısıldadı Alice kısıp sesle. "Dayanmak için çok fazla."

Gavin onun evliliği hakkında duyduklarını hatırlayınca biraz sertleşti. "Doğru mu o zaman?"

Nazıkçe burnunu çekti, bir parmağını gözünün kenarına dokundurdu ve kirpiklerinin arasından ona baktı. "Babam ikna edilemez. Fikrini değiştirmesi için yemek bile vermedim ama kadınlardan birine... Hayır, bana ne yaptıklarını sana anlatmayacağım. Bana söylediği şeyleri söyleyemem, Gavin." Gavin'in sertleştiğini hissetti.

"Ona gideceğim ve-"

"Hayır!" Alice neredeyse çılgınca bir sesle, elleriyle adamın kaslı kollarını kavradı. "Yapamazsın! Yani..." Kollarını ve kirpiklerini indirdi. "Yani, zaten yapıldı. Nişan imzalandı ve şahitlik edildi. Artık kimsenin yapabileceği bir şey yok. Eğer babam beni pazarlıktan çekerse, yine de Chatworth'a çeyizimi ödemek zorunda kalacak."

"Ödeyeceğim," dedi Gavin sert bir sesle.

Alice ona şaşkın bir bakış attı; sonra gözlerinde daha fazla yaş toplandı. "Bunun bir önemi yok. Babam seninle evlenmeme izin vermez. Bunu biliyorsun. Oh, Gavin, ne yapacağım ben? Sevmediğim bir adamla evlenmek zorunda kalacağım." Kız ona öyle bir çaresizlik ifadesiyle baktı ki, Gavin onu kendine doğru çekti. "Seni kaybetmeye nasıl dayanabilirim, aşkım?" diye fısıldadı boynuna doğru. "Sen benim için et ve içecek, güneş ve gecessin. Ben... Seni kaybedersen ölürüm."

"Böyle söyleme! Beni nasıl kaybedebilirsin? Senin için aynı şeyleri hissettiğimi biliyorsun."

Birdenbire daha mutlu bir şekilde ona bakmak için geri çekildi. "O halde beni seviyorsun? Beni gerçekten seviyorsun, öyle ki aşkımız sınansa bile ben senden emin olmaya devam edeceğim?"

Gavin kaşlarını çattı. "Test edildi mi?"

Alice gözyaşlarının arasından gülümsedi. "Edmund'la evlensem bile beni sevmeye devam edecek misin?"

"Evlen!" Onu kendisinden uzaklaştırırken neredeyse bağıırıyordu. "Evlenmeyi planlıyorsun bu adamla *evlenir* misin?"

"Başka seçeneğim var mı?" Sessizce durdular, Gavin ona dik dik bakıyor, Alice ise gözlerini ağırbaşlı bir şekilde indiriyordu. "Gideceğim o zaman. Gözünün önünden gideceğim. Bana bir daha bakmana gerek yok."

Adam tepki vermeden önce neredeyse atına varmıştı. Onu kabaca yakaladı ve ağzını morartana kadar kendi ağzına çekti. O anda hiçbir söze gerek kalmadı. Anlaşamaları bile bedenleri birbirini anlıyordu. Utangaç genç kadın gitmişti. Onun yerinde Gavin'in çok iyi tanıdığı tutkulu Alice vardı. Elleri, çabucak bir yığın haline gelene kadar adamın giysilerini çılgınca yırttı.

Adam önünde çırılçıplak durduğunda gırtlığını yırtarcasına güldü. Vücudu uzun yıllar süren eğitimden dolayı sert kaslıydı. Ondaki bir baş daha uzundu.

Alice, genellikle erkeklerin üzerinde yükselirdi. Omuzları geniş, göğsü güçlü bir şekilde kalındı. Yine de kalçaları inceydi, karnı düzdü ve kasları çıkıntılara ayrılmıştı. Uylukları ve baldırları yıllarca ağır zırhlar giymiş olmanın verdiği güçle kaslıydı.

Alice ondan uzaklaştı ve onun görüntüsünü yutarken nefesini dişlerinin arasından çekti. Elleri sanki pençeleriymiş gibi ona uzandı.

Gavin onu kendine çekti, dilini ağzına soktuğunda genişçe açılan küçük ağzını öptü. Onu kendine çekti, elbisesinin çıplak tenine verdiği his heyecan vericiydi. Dudakları yanağına, boynuna kaydı. Bütün gece birlikteydiler ve adam zamanını onunla sevişerek geçirmek istiyordu.

"Hayır!" Alice sertçe geri çekilirken sabırsızca konuştu. Pahalı kumaşı umursamadan mantosunu omuzlarından attı. Gavin'in ellerini kemerinin tokasından uzaklaştırdı. "Çok yavaşsın," dedi kesin bir ifadeyle.

Gavin bir an için kaşlarını çattı ama Alice'in giysileri kat kat yere dökülürken hisleri devreye girdi. Alice de tıpkı onun için olduğu gibi çok istekliydi. Ya vücutlarının ten tene değmesi çok uzun sürsün istemiyorsa?

Gavin bir süre daha Alice'in ince bedeninin tadını çıkarmak isterdi ama Alice onu hızla yere çekti ve eliyle hemen içine girmesini sağladı. O anda yavaşça sevişmeyi ya da öpüşmeyi düşünmedi. Alice onun altındaydı ve onu teşvik ediyordu. Vücudunu yönlendirirken sesi sertti, elleri kalçalarında sıkıydı ve onu gittikçe daha sert itiyordu. Gavin bir an onun canını yakacağından endişe etse de Alice onun gücünden zafer kazanmış gibiydi.

"Şimdi! Şimdi!" diye altından seslendi ve ona itaat ettiğinde alçak, gırtlaktan gelen bir zafer sesi çıkardı.

Hemen ardından onun altından, ondan uzaklaştı. Ona defalarca bunun sebebinin evlenmemiş halini tutkusuyla bağdaştırırken çelişkili düşünceler olduğunu söylemişti. Yine de ona daha uzun süre sarılmak, vücudunun tadını daha fazla çıkarmak, hatta belki onunla tekrar sevişmek isterdi. Bu sefer yavaş bir sevişme olacaktı, şimdi ilk sevişmeleri

tutku tükemişti. Gavin sanki az önce bir şey tatmış ama hâlâ doymamış gibi hissettiği boşluğu görmezden gelmeye çalıştı.

"Gitmeliyim," dedi oturduğu yerden kalkıp karmaşık giyinme sürecine başlarken.

Hafif keten çoraplarını giyerken onun ince bacaklarını izlemek hoşuna gidiyordu. En azından onu izlemek içindeki boşluğun bir kısmının dağılmasına yardımcı oluyordu. Beklenmedik bir şekilde, yakında başka bir erkeğin ona dokunma hakkına sahip olacağını hatırladı. Birdenbire onun canını yaktığı gibi kendisi de onun canını yakmak istedi. "Benim de bir evlilik teklifim var."

Alice anında durdu, eli çorabının üzerindeydi ve daha fazlasını bekleyerek onu izledi.

"Robert Revedoune'un kızı."

Alice hemen, "Kızı yok, sadece oğulları var, ikisi de evli," dedi. Revedoune kralın kontlarından biriydi, mülkleri Edmund'un kileri bir serfin çiftliği gibi gösteren bir adamdı. Gavin'in İskoçya'da olduğu o yıllarda Alice'in biraz zamanını almıştı ama Edmund'un en olası av olduğuna karar vermeden önce bütün kontların -İngiltere'nin en zengin adamlarının- geçmişini öğrenmişti.

"İki oğlunun da iki ay önce hastalıktan öldüğünü duymadın mı?"

Kadın ona baktı. "Ama bir kız çocuğundan bahsedildiğini hiç duymadım."

"Judith adında genç bir kız, kardeşlerinden daha küçük. Annesi tarafından kilise için hazırlandığını duydum. Kız babasının evinde bir manastırda tutuluyor."

"Judith'le evlenmen için sana teklif mi geldi? Ama o babasının varisi, zengin bir kadın olacaktı. Neden teklif etsin ki-?" Düşüncelerini Gavin'den gizlemeyi hatırlayarak durdu.

Adam yüzünü ondan yana çevirdi ve kadın onun çenesindeki kasların çalıştığını, ay ışığının sevişmelerinden dolayı hâlâ hafifçe terle kaplı çıplak göğsünde parladığını görebiliyordu.

"Neden bir Montgomery'ye böyle bir ödül teklif etsin ki?" Gavin onun yerine sözünü bitirdi, sesi soğuktu. Montgomery ailesi bir zamanlar Kral 4. Henry'nin kıskançlığını uyandıracak kadar zengindi. Henry tüm aileyi

hain ilan etti ve sonra da güçlü aileyi parçalamaya koyuldu. O kadar iyi yapmıştı ki, aile ancak şimdi, yüz yıl sonra, kaybettiklerinin bir kısmını geri kazanmaya başlamıştı. Ancak Montgomery ailesinin anıları çok uzundu ve hiçbiri bir zamanlar ne olduklarının hatırlatılmasını umursamıyordu.

"Kardeşlerimin ve benim sağ kollarımız için," dedi Gavin bir süre sonra. "Revedoune toprakları kuzeyde bizimkilerle sınır komşusu ve İskoçlardan korkuyor. Ailemle ittifak kurarsa topraklarının korunacağını farkında. Saray şarkıcılarından biri, Montgomery'lerin başka bir şey üretmeseler bile, yaşayan oğulları olduğunu söylediğini duymuş. Görünüşe göre, ona oğullar vermem karşılığında kızını bana teklif ediyor."

Alice neredeyse giyinmek üzereydi. Gözlerini ona dikti. "Unvan kızına geçecek, değil mi? En büyük oğlunuz kont olacak, babası öldüğünde de siz."

Gavin aniden döndü. Bunu ne düşünmüştü ne de umursuyordu. Dünya malına bu kadar az önem veren Alice'in bunu ilk düşünen kişi olması garipti.

"O zaman onunla evleneceksin?" Alice onun başında durup aceleyle giysilerini giymeye başlamasını izlerken sordu.

"Henüz bir karar vermedim. Teklif sadece iki gün önce geldi ve sonra düşündüm ki-"

"Onu gördün mü?" Alice araya girdi.

"Gördüm mü? Mirasçıyı mı kastediyorsun?"

Alice dişlerini birbirine kenetledi. Erkekler bazen çok kalın kafalı olabiliyordu. Kendini toparladı. "O çok güzel, biliyorum," dedi Alice ağlamaklı bir sesle. "Ve onunla evlendikten sonra beni asla hatırlamayacaksın."

Gavin hızla ayağa kalktı. Kızsa mı kızmasa mı bilemiyordu. Kadın sanki ilişkilerinde hiçbir fark yaratmıyormuş gibi başkalarıyla olan evliliklerinden bahsediyordu. "Onu görmedim," dedi sessizce.

Birdenbire gece ona yaklaşıyor gibi geldi. Alice'in evliliği hakkındaki konuşmaları reddettiğini duymak istemişti ama onun yerine kendini kendi evliliği hakkında konuşurken buldu. Uzaklaşmak istiyordu.

kadınların karmaşıklığına ve erkek kardeşlerinin sağlamlığına ve mantığına geri döndü. "Ne olacağını bilmiyorum."

Gavin onun koluna girip atına doğru götürürken Alice kaşlarını çattı. "Seni seviyorum Gavin," dedi hemen. "Ne olursa olsun, seni her zaman seveceğim, her zaman isteyeceğim."

Onu hızla eyerin üzerine kaldırdı. "Birileri gittiğinizi fark etmeden önce dönmelisiniz. Böyle bir hikâyenin cesur ve asil Chatworth'un kulağına gitmesini istemeyiz, değil mi?"

"Zalimsin Gavin," dedi ama sesinde gözyaşı sesi yoktu. "Elimde olmayan bir şey için, kontrol edemediğim bir şey için cezalandırılacak mıyım?"

Ona verecek bir cevabı yoktu.

Alice öne eğildi ve onu öptü ama onun aklının başka yerde olduğunu biliyordu ve bu onu korkutuyordu. Dizginleri sertçe çekti ve dörtnala uzaklaştı.

İkinci Bölüm

" ^ "

Gavin atını Montgomery kalesinin görüş alanına sürdüğünde saat çok geç olmuştu. Mülkleri açgözlü bir kral tarafından çalınmış olsa da bu duvarlar hâlâ onlarındı. William İngiltere'yi fethedip zaten zengin ve güçlü olan Norman ailesini de beraberinde getirdiğinden beri, dört yüz yılı aşkın bir süredir burada bir Montgomery yaşıyordu.

Yüzyıllar boyunca kaleye eklemeler yapılmış, güçlendirilmiş ve on dört ayak kalınlığındaki duvarlar üç dönümden fazla bir alanı çevreleyene kadar yeniden modellenmiştir. İçeride, arazi iki bölüme ayrılmıştı; dış ve iç bailey. Dış bailey hizmetkârları, garnizon şövalyelerini ve kaleyi yönetmek için gereken yüzlerce insan ve hayvanı barındırıyordu. Dış bailey aynı zamanda dört Montgomery kardeşin ve özel hizmetlilerinin evlerinin bulunduğu iç bailey'i de koruyor ve muhafaza ediyordu. Tüm kompleks bir nehre sırtını dayamış bir tepenin üzerinde yer alıyordu. Kalenin yarım mil yakınında hiçbir ağacın yetişmesine izin verilmiyordu: herhangi bir düşman açıktan yaklaşmak zorundaydı.

Montgomery'ler bu kaleyi dört yüzyıl boyunca açgözlü bir krala ve özel savaşımlara karşı ellerinde tutmuşlardı. Gavin, evi gibi yükselen duvarlara gururla bakıyordu. Atını nehre doğru yürüttü, sonra attan indi ve onu dar nehir geçidinden geçirdi. Devasa ön kapı dışında tek giriş burasıydı. Ana kapı, halatlarla indirilebilen çivili bir çit olan bir portcullis ile kapatılmıştı. Şimdi, geceleyin, muhafızlar onu kaldırmak için beş adam uyandırmak zorunda kalacaklardı. Bu yüzden Gavin daracık özel girişe gitti, arka girişe giden sekiz ayak yüksekliğindeki duvarlardan oluşan çeyrek millik bir yoldu bu, duvarların tepesi bütün gece üzerinde ileri geri yürüyen adamlar tarafından korunuyordu. Gavin kendisine meydan okuyan her muhafıza başıyla selam verdi. Hayatına değer veren hiç kimse görev başındayken uyumazdı.

Şimdiki kral Henry VII'nin hükümdarlığı sırasında şatoların çoğu çöküşe geçmişti. On altı yıl önce, 1485'te tahta geçtiğinde, büyük baronların gücünü kırmaya karar verdi. Özel orduları yasakladı ve barutu hükümetin kontrolü altına aldı. Baronlar artık kâr amacıyla özel savaşlar yapamadıkları için servetleri zarar gördü. Şatoların bakımı pahalıydı ve birbiri ardına kalın duvarlar bir malikanenin konforu için terk edildi.

Ancak iyi yönetim ve sıkı çalışma sayesinde eski güçlü yapıların kullanımını hala elinde tutanlar da vardı. Montgomery'ler böyle bir aileydi ve tüm İngiltere'de saygı görüyorlardı. Gavin'in babası beş çocuğu için güçlü ve konforlu bir malikane inşa etmişti ama bunu kale duvarlarının içine yapmıştı.

Gavin bailey'e girdiğinde çok fazla hareketlilik olduğunu gördü. "Ne oldu?" diye sordu atını alan seyise.

"Ustalar köydeki yangından yeni döndüler." "Kötü mü?"

"Hayır, efendim, sadece bazı tüccarların evleri. Efendilerin gitmesine gerek yoktu." Çocuk omuz silkti, sanki soyluların anlayışlı olmadığını söylemek ister gibiydi.

Gavin onu bıraktı ve artık depo dışında pek kullanılmayan eski taş kuleye karşı inşa edilmiş olan malikâneye girdi. Kardeşler büyük evin rahatlığını tercih ediyorlardı. Şövalyelerden birkaçı uyumak için yerlerine yerleşiyordu ve Gavin geniş meşe merdivenlerden üçüncü kattaki kendi odasına çıkarken birkaçıyla selamlaştı.

Raine neşeyle, "İşte bizim asi kardeşimiz," diye seslendi ona. "Miles, sence geceleri kırlarda dolaşıp sorumluluklarını ihmal mi ediyor? Onun gibi davranıyorduk köyün yarısı yanıp kül olabilirdi."

Raine Montgomery kardeşlerin üçüncüsüydü, dördünün en kısısı ve en tıknazıydı. Güçlü, iri yarı bir adamdı. Savaş meydanında olsa korkunç görünürdü; ama çoğu zaman, şimdi olduğu gibi, mavi gözleri dans eder ve derin, uzun gamzeleri yanaklarını delerdi.

Gavin küçük kardeşlerine baktı ama gülümsemedi.

Giysileri isle kararmış olan Miles bir sürahi şarap doldurdu ve Gavin'e ikram etti. "Kötü bir haber mi aldın?" Miles en küçük kardeşi, hiçbir şeyi kaçırmayan delici gri gözleri olan ciddi bir adamdı. Gülümsediği nadiren görülürdü.

Raine hemen pişman oldu, "Bir sorun mu var?"

Gavin şarabı aldı ve yüzünü ateşe dönmüş, oymalı ceviz bir sandalyeye ağır ağır çöktü. Yer yer Doğu'dan gelen halılarla kaplı meşe zeminli geniş bir odaydı. Duvarlarda av sahnelerinin ve Haçlı Seferleri'nin ağır yün halıları vardı. Tavan hem dekoratif hem de işlevsel ağır, kemerli ahşaplardan yapılmıştı. Kirişler arasındaki boşluğu beyaz sıva dolduruyordu. Burası bir erkek odasıydı ve içindeki büyük, koyu renk mobilyalar karmaşık bir şekilde oyulmuştu. Güney ucunda, kırmızı sendal kaplı koltukları olan derin bir cumba vardı. Pervazlı pencerelerdeki camlar Fransa'dan gelmişti.

Üç kardeş de sade, koyu renk giysiler giymişti. Boyun kısımları gevşekçe toplanmış keten gömlekler vücutlarına tam oturuyordu. Bunların üzerinde yün dubleler, kalçalarının üstüne kadar uzanan yelek benzeri uzun giysiler vardı. Ağır, kısa, uzun kollu bir ceket dublenin üzerine giyiliyordu. Erkeklerin uyluklarının üstünden açıkta kalan bacakları, devasa kas çıkıntılarına sıkıca oturan koyu renk yün hortumlarla kaplıydı. Gavin dizlerine kadar inen ağır çizmeler giymişti. Kalçasında mücevherli bir kın içinde bir kılıç asılıydı.

Gavin şarabı derin derin içti, sonra Miles'ın yeniden doldurmasını sessizce izledi. Alice'le ilgili mutsuzluğunu kardeşleriyle bile paylaşamıyordu.

Gavin konuşmayınca Miles ve Raine bakiştılar. Gavin'in nerede olduğunu biliyorlardı ve hangi haberin ona kıyamet havası verdiğini tahmin edebiliyorlardı. Raine, Gavin'in gizli ısrarıyla Alice'le bir kez karşılaşmış ve onda hoşlanmadığı bir soğukluk bulmuştu. Ama tutkulu Gavin'e göre Alice mükemmel bir kadındı. Onun hakkında ne düşünürse düşünsün, Raine Gavin'e sempati duyuyordu.

Miles öyle değildi. Bir kadına duyduğu aşkın iması bile ona dokunmamıştı. Onun için bir kadın diğerinden farksızdı; biri diğerinden farksız olarak aynı amaca hizmet ediyordu. "Robert Revedoune bugün bir haberci daha gönderdi," diye Miles sessizliği böldü. "Sanırım kızının yakında bir erkek çocuk doğurmaması halinde ölebileceğinden ve ona miras bırakacak kimsesi kalmayacağından endişeleniyor."

"Hasta mı?" Raine sordu. Kardeşlerin en insancılığı, yaralı bir kısırak, hasta bir serf için endişeleniyordu.

"Ben öyle duymadım," diye cevap verdi Miles. "Adam oğulları öldüğü ve geriye sadece cılız bir kızı kaldığı için kederden deliye dönmüş. Duyduğuma göre bu kadar az oğlunun acısını çıkarmak için karısını düzenli olarak dövüyormuş."

Raine şarap kadehine kaşlarını çattı. Kadınları dövmeye inanmazdı.

"Ona cevabını verecek misin?" Gavin hâlâ cevap vermeyince Miles bastırdı.

"Biriniz onu alın," dedi Gavin. "Stephen'ı İskoçya'dan getirin ya da sen, Raine, bir eşe ihtiyacın var."

"Revedoune kızı için sadece en büyük oğlunu istiyor," diye sırtıttı Raine. "Aksi takdirde çok daha istekli olurum."

"Bu pazarlık niye?" Miles öfkeyle konuştu. "Yirmi yedi yaşındasın ve bir eşe ihtiyacın var. Bu Judith Revedoune zengin biri; yanında bir de kontluk getiriyor. Belki onun sayesinde Montgomery'ler bir zamanlar sahip olduklarımızı geri kazanmaya başlayabilirler."

Gavin, Alice'i kaybetmişti ve bununla ne kadar çabuk yüzleşirse iyileşmeye o kadar çabuk başlayabileceğine karar verdi. "Pekâlâ. Evliliği kabul ediyorum."

Raine ve Miles tuttuklarını fark etmedikleri nefeslerini hemen bıraktılar.

Miles şarabını bıraktı. "Haberciden kalmasını istedim. Cevabınızı ona söylemeyi umuyordum."

Miles odadan çıkarken Raine'in espri anlayışı devreye girdi. "Sadece bu boyda olduğunu duydum," elini beline yaklaştırdı, "ve bir atınki kadar dişleri var. Bunun yanı sıra..."

Eski kule cereyan yapıyordu; rüzgâr çatlaklardan ısıklık çalarak geçiyordu. Pencerelemin üzerindeki yağlı kâğıtlar soğuğu dışarıda tutmak için çok az işe yarıyordu.

Alice, kaz tüyüyle doldurulmuş keten bir örtünün altında çıplak bir şekilde rahatça uyudu.

", " diye fısıldadı Ela hanımına. "O burada."

Alice uykulu bir halde . "Beni uyandırmaya nasıl cüret edersin!" dedi sert bir fısıltıyla. "Kim var burada?"

"Revedoune ailesinden bir adam. O-"

"Revedoune!" Alice oturduğu yerden kalktı, artık tamamen uyanmıştı. "Bana bornozumu getir ve adamı bana getir."

"Burada mı?" Ela dehşete kapılmıştı. "Hayır leydim, yapamazsınız. Biri sizi duyabilir."

"Evet," dedi Alice dalgın dalgın. "Bu çok büyük bir risk. Bırak giyineyim. Onunla mutfak bahçesindeki karaağacın altında buluşacağım."

"Gece mi? Ama-"

"Şimdi git! Ona yakında orada olacağımı söyle." Alice kollarını hızla gri sincap kürküyle astarlanmış kalın kıvrıl kadife elbisesinin içine soktu. Beline geniş bir kemer sardı ve ayaklarını altın rengine boyanmış yumuşak deri terliklerin içine soktu.

Gavin'i görmeyeli neredeyse bir ay olmuştu ve bu süre içinde ondan hiç haber alamamıştı. Ama ormanda geceden sadece birkaç gün sonra, onun Revedoune'un varisiyle evleneceğini duymuştu. Ve şimdi bu evliliği kutlamak için İngiltere'nin bir ucundan diğer ucuna bir turnuva düzenleniyordu. Önemli her adam davet ediliyor, yetenekli her şövalyenin katılması isteniyordu. Duyduğu her kelimedede Alice'in kıskançlığı daha da artıyordu. Gavin gibi bir kocanın yanında oturup evliliğini kutlamak için *yapılan* bir turnuvayı izlemeyi ne kadar isterdi. Düğünü için böyle bir plan yapılmamıştı.

Yine de, planlar hakkında duyduğu her şeye rağmen, hiçbir yerde Judith Revedoune'un kendisi hakkında tek bir kelime bile duymamıştı. Kız, yüzü ya da şekli olmayan bir isimdi. İki hafta önce Alice'in aklına, bu ele avuca sığmayan Judith hakkında bilgi edinmek, onun neye benzediğini, Alice'in neyle rekabet etmesi gerektiğini öğrenmek için bir casus satın alma fikri gelmişti. Ela'ya, saat kaç olursa olsun, adam geldiğinde kendisine haber verilmesini emretti.

Yabani otlarla kaplı bahçenin patikasında koşarken Alice'in kalbi hızla çarpıyordu. Bu Judith tam bir kurbağa, dedi Alice kendi kendine. Öyle olmalıydı.

Alice yaklaştığında casus, "Ah, leydim," dedi. "Güzelliğiniz ayın ışıltısını gölgede bırakıyor." Onun elini tuttu ve öptü.

Ondan iğreniyordu ama yine de Revedoune ailesine ulaşabilecek tek adam oydu. Ona ödemek zorunda kaldığı bedel çok fazlaydı! Sümüksü, yağlı bir adamdı ama en azından sevişmeleri öyle değildi. Herhangi bir erkeğinki öyle miydi, merak etti. "Ne haber?" Alice elini aceleyle çekerken sabırsızca sordu. "Onu gördün mü?"

"Değil... yakından-"

"Yakından mı? Onu gördün mü görmedin mi?" Alice doğrudan onun gözlerinin içine bakarak sordu.

"Evet, onu gördüm," diye kesin bir dille cevap verdi. "Ama çok sıkı korunuyor." Bu sarışın güzeli memnun etmek istiyordu, bu yüzden gerçeği gizlemesi gerektiğini biliyordu. Judith Revedoune'u görmüştü ama sadece uzaktan, kadınlarıyla birlikte malikânededen uzaklaşırken. Mirasçının hangi bohçalı figür olduğundan bile emin değildi.

"Neden korunuyor? Aklı başında değil mi ki özgür olacağına güvenilemiyor?"

Birdenbire kendisini bu kadar sert sorgulayan bu kadından korkmaya başladı. O soğuk mavi gözlerde güç vardı. "Söylentiler var elbette. Kadınları ve annesi dışında kimse tarafından görülmez. Hayatını onların arasında geçirdi ve her zaman kilise için hazırlandı."

"Kilise mi?" Alice gerginliğinin bir kısmının gittiğini hissetmeye başladı. Ne zaman deforme ya da geri zekâlı bir kız çocuğu doğsa, eğer aile yeterince zenginse, yaratığın emekli maaşı bağlanır ve bakmaları için rahibelere verilirdi. "O halde sizce aklı zayıf ya da bir şekilde sakat olabilir mi?"

"Yoksa neden hayatı boyunca saklı kalsın ki leydim? Robert Revedoune sert bir adam. Karısı, onu merdivenlerden aşağı attığı zamandan beri topallıyor. Dünyanın, kızının bir canavar olduğunu görmesini istemez."

"Ama saklanması neneninin bu olduğundan emin değilsiniz?"

Kendini daha güvende hissederek gülümsedi. "Başka ne sebebi olabilir ki? Eğer aklı başında ve bütün olsaydı, onu dünyanın görmesi için dışarı çıkarmaz mıydı? Yapmaz mıydı?"

oğullarının ölümü onu buna zorlamadan önce ona evlenme teklif etmiş olabilir mi? Hangi erkek tek kızının kiliseye girmesine izin verir? Ancak bir adamın çok sayıda kızı varsa buna izin verir."

Alice sessizce gecenin içine bakıyordu. Onun sessizliği adamı daha da cesaretlendirdi. Ona doğru eğildi, elini onun elinin üzerine koydu ve kulağına fısıldadı. "Korkmanız için bir neden yok leydim. Lord Gavin'in başını sizden çevirecek güzel bir gelin olmayacak."

Sadece Alice'in keskin nefesi duyduğunu gösteriyordu. En sıradan erkek bile onunla Gavin arasındaki ilişkiyi biliyor muydu? Büyük bir aktrisin becerisiyle döndü ve adama gülümsedi. "İyi iş çıkardınız ve... uygun bir şekilde ödüllendirileceksiniz." Sözlerinin anlamı konusunda hiçbir şüphe bırakmadı.

Eğildi ve onun boynunu öptü.

Alice tiksintisini gizleyerek uzaklaştı. "Hayır, bu gece olmaz," diye fısıldadı içtenlikle. "Yarın. Birlikte daha fazla zaman geçirebilmemiz için düzenlemeler yapılmalı." Elini gevşek tabardın altından, adamın üst uyluğu boyunca gezdirdi ve adamın nefesi kesildiğinde baştan çıkarıcı bir şekilde gülümsedi. "Gitmeliyim," dedi isteksiz bir ifadeyle.

Sırtı ona dönükken yüzünde gülümsemeye dair hiçbir belirti yoktu. Yatağına dönmeden önce uğraması gereken bir yer daha vardı. Seyis ona yardım etmekten memnun olacaktı. Hiçbir erkeğin Gavin ve kendisi hakkında rahatça konuşmasına izin vermeyecekti... ve bu adam sözlerinin bedelini ödeyecekti.

"Günaydın baba," dedi Alice neşeyle, dudaklarını huysuz ve pis yaşlı adamın yanağına değdirmek için eğilirken. Kulenin ikinci katındaydılar, kat kocaman bir oda olarak açık bırakılmıştı. Burası büyük salondur: yemek yemek, kale hizmetlilerinin uyuması ve tüm günlük faaliyetler için kullanılan bir oda.

Babasının boş fincanına baktı. "Al bakalım!" dedi sertçe yanından geçen bir hizmetkâra. "Babama biraz daha bira getir."

Nicolas Valence kızının elini iki elinin arasına aldı ve minnettarlıkla ona baktı. "Benimle ilgilenen tek kişi sensin, sevgili Alice'im. Diğerleri -annen ve kız kardeşlerin- beni içkiden uzak tutmaya çalışıyor. Ama bunun beni nasıl rahatlattığını anlıyorsun."

Dokunuşu karşısında hissettiklerini saklayarak ondan uzaklaştı. "Ama tabii ki sevgili babacığım. Çünkü sadece ben seni seviyorum." Ona tatlı tatlı gülümsedi.

Bunca yıldan sonra Nicolas, çirkin karısıyla birlikte böylesine güzel bir kız yaratabilmiş olmalarına hâlâ hayret ediyordu. Alice'in solgun güzelliği kendi karanlığıyla keskin bir tezat oluşturuyordu. Ve diğerleri ona öfkelenildiğinde ve içkisini sakladığında, Alice ona gizlice şişe uzatırdı. Bu doğrudu, onu seviyordu. Ve o da onu seviyordu. Ne kadar az parası varsa, giysileri için ona vermemiş miydi? Güzel Alice ipek giyerken, kız kardeşleri ev dokuması giyiyordu. Onun için her şeyi yapardı. Tıpkı Alice'in ona söylediği gibi, Gavin Montgomery'ye onunla evlenemeyeceğini söylememiş miydi? Elbette Nicolas genç bir kızın Gavin gibi güçlü ve zengin bir adamla neden evlenmek istemediğini anlamıyordu. Ama Alice haklıydı. Yeniden doldurduğu fincanı eline aldı ve boşalttı. Alice haklıydı, şimdi bir kontla evlenecekti. Elbette Edmund Chatworth o yakışıklı Montgomery'lere hiç benzemiyordu ama Alice her zaman en iyisini bilirdi.

"Baba," dedi Alice gülümseyerek, "senden bir iyilik istiyorum."

Üçüncü bir fincan bira daha içti. Bazen Alice'in iyiliklerini kabul etmek kolay olmuyordu. Konuyu değiştirdi. "Dün gece duvardan bir adamın düştüğünü biliyor muydun? Bir yabancı. Kimse nereden geldiğini bilmiyor gibi görünüyor."

Alice'in ifadesi değişti. Artık casus kimseye Gavin'den ya da Revedoune'un varisi hakkında soru sorduğunu söylemeyecekti. Çabucak bu düşüncayı aklından uzaklaştırdı. Adamın ölümü onun için hiçbir şey ifade etmiyordu. "Revedoune'lu kadınla Gavin'in düğününe gitmek istiyorum."

"Bir kontun kızının düğününe davetiye mi istiyorsunuz?" Nicolas inanamıyordu.

"Evet."

"Ama yapamam. Nasıl yapabilirim?"

Alice bu kez hizmetkâra el salladı ve babasının fincanını kendisi doldurdu. "Bir planım var," dedi hızla ve en tatlı gülümsemesini takındı.

Üçüncü Bölüm

" ^ "

Yangın taşın kenarından yukarıya doğru şiddetlendi ve tüccarın dükkânının ahşap ikinci katını aklıkla yuttu. Hava yoğun bir dumanla kaplıydı ve su kovalarını geçirmek için sıra oluşturan kadın ve erkekler kararmıştı. Sadece gözleri ve dişleri beyaz kalmıştı.

Vücudunun belden yukarısı çıplak olan Gavin, alev alev yanan dükkânın yanındaki binayı keserken uzun saplı baltayı acımasızca kullandı. Çalışırken gösterdiği gayret, tam iki gündür bu şekilde gerçeğine ihanet etmiyordu.

Binanın yandığı, diğer üç binanın kül olduğu kasaba ona aitti. Büyük Montgomery kalesinden tepeye doğru uzanan on iki metrelik duvarlar kasabayı çevreliyordu. Bu kasabanın vergileri Montgomery kardeşleri destekliyordu; karşılığında şövalyeler kasaba sakinlerini koruyor ve savunuyordu.

"Gavin!" Raine alevlerin gürültüsü arasında bağırdı. O da duman ve terden kirlenmişti. "Oradan uzaklaş! Ateş sana çok yakın!"

Gavin kardeşinin uyarısını görmezden geldi. Başını kaldırıp üzerine yıkılmakla tehdit eden yanan duvara bakmadı. Keresteleri, yerdeki adamın onları suyla ıslatabileceği alt taş duvarların içine için mücadele ederken kesmesi daha da şiddetlendi.

Raine artık Gavin'e bağırmanın bir faydası olmadığını biliyordu. Yorgun bir şekilde arkasındaki bitkin adamlara duvardan keresteleri çekmeye devam etmelerini işaret etti. Raine yorgunluktan ölmek üzereydi ama yine de dört saat uyumuştı, Gavin'den dört saat daha fazla. Raine deneyimlerinden biliyordu ki, duvarın bir santimetre karesi

Gavin onun tehlikede olduğunu düşünüyordu, adam güvende olana kadar ne uyuyacak ne de dinlenecekti.

Raine yerde durmuş, Gavin yanan duvarın yanında ve altında çalışırken nefesini tutmuştu. Duvar her an çökebilirdi ve Raine'in tek umudu Gavin'in kısa süre içinde kalasları kesip biçmeyi bitirmesi ve merdivenden inerek güvenli bir yere ulaşmasıydı. Gavin ölümle flört ederken Raine bildiği tüm yeminleri mırıldandı. Ateşten duvar bir ileri bir geri sallanırken tüccarlar ve serfler soluk soluğa kalmıştı. Raine, Gavin'i zorla merdivenden indirmeyi düşündü ama Raine kendi gücünün ağabeyininkinden daha fazla olmadığını biliyordu.

Keresteler aniden taş duvarların içine düştü ve Gavin hemen merdivene çıktı. Daha yere değmemişti ki Raine uçarak bir sıçrayış yaptı ve kardeşini ateş tabakasının yolundan çekti.

"Lanet olsun sana, Raine!" Gavin, Raine'in ağır bedeni üzerine uzanırken kardeşinin kulağına bağırdı. "Beni eziyorsun. Çekil üstümden!"

Raine, Gavin'e alınmayacak kadar alışkındı. Yavaşça ayağa kalktı, son birkaç gündür yaptığı iş yüzünden kasları ağrıyordu. "Hayatını kurtardığım için aldığım teşekkür bu! Orada neden bu kadar uzun süre kaldın? Birkaç saniye daha kalsaydın, kızarmıştın."

Gavin hızla ayağa kalktı, isle kararmış yüzü az önce terk ettiği binaya dönüktü. Yangın artık taş duvarların içindeydi ve bir sonraki binaya sıçramayacaktı. Binaların güvende olduğundan emin olunca kardeşine döndü. "Binanın yanmasına nasıl izin verebildim?" diye sordu omzunu esnetirken. Raine'in onu çakılların ve enkazın üzerinde savurduğu yer sıyrılmış ve kanamıştı. "Eğer yangın durdurulmasaydı, bir kasabam bile kalmayabilirdi."

Raine'in gözleri parladı. "Senin yerine yüz bina kaybetmeyi tercih ederdim."

Gavin sırtıttı. Düz beyaz dişleri kirli yüzünün siyahlığında parlıyordu. "Teşekkür ederim," dedi sessizce. "Ama sanırım bir bina daha kaybetmektense biraz et kaybetmeyi tercih ederim." Arkasını döndü ve parçalara ayırdığı yapının yanındaki yapının ıslatılması için adamları yönlendirmeye gitti.

Raine omuz silkti ve uzaklaştı. Gavin on altı yaşından beri Montgomery malikânesinin efendisiydi ve sorumluluğunu çok ciddiye alıyordu. Kendisine ait olan onundu ve onu korumak için ölümüne savaşırdı. Yine de, Montgomery malikânesinin sakinleri arasında en aşağılık serf, en kötü hırsız bile Gavin'den en adil muameleyi görürdü.

Gece geç saatlerde Gavin malikâneye döndü. Büyük salonun dışında yer alan ve aile yemek odası olarak kullanılan kışlık salona gitti. Yerler Antakya'dan gelen kalın halılarla kaplıydı. Oda yakın zamanda eklenmişti ve yeni keten kaplama panellerle kaplanmıştı; ceviz ağacından oyulmuş bu paneller kumaştan yapılmış gibi görünüyordu. Odanın bir ucunda devasa bir şömine bulunuyordu. Üstündeki taş şöminenin üzerinde Montgomery leoparları yontulmuştu.

Raine çoktan oradaydı, temiz ve siyah yün giysiler içindeydi, önünde kocaman gümüş bir tepside kızarmış domuz eti, sıcak ekmek parçaları, kurutulmuş elma ve şeftali vardı. Yemeğin her kilosunu yemeyi planlıyordu. Homurdandı ve kükreyen bir ateşin önünde duran, dumanı tüten sıcak suyla dolu büyük bir ahşap küveti işaret etti.

Gavin'in yorgunluğu onu yakalamaya başlamıştı. Sütyenini (hortum ve külottan oluşan dar bir giysi) ve botlarını çıkardı, sonra da suya girdi. Su, yeni kabarmış ve kesilmiş vücudunu yakıyordu. Gölgelelerin arasından genç bir hizmetçi kız çıktı ve Gavin'in sırtını yıkamaya başladı.

"Miles nerede?" Raine lokmalar arasında konuştu.

"Onu Revedoune'a gönderdim. Bana nişanın bugün yapılacağını hatırlattı. Benim vekilim olarak gitti." Gavin öne doğru eğilerek kızın kendisini yıkamasına izin verdi. Kardeşine bakmadı.

Raine neredeyse bir parça domuz etiyle boğuluyordu. "Sen ne!"

Gavin şaşkınlıkla başını kaldırdı. "Miles'ı Revedoune varisiyle nişanlanması için vekilim olarak gönderdiğimi söyledim."

"Yüce Tanrım, hiç mi aklın yok senin? Sanki ödüllü bir kısrak alıyormuşsun gibi başkasını gönderemezsin. O bir kadın!"

Gavin gözlerini kardeşine dikti. Ateşin ışığı Gavin'in yanağındaki derin çukuru gösterirken çene kasları da esnemeye başlamıştı. "Onun bir kadın olduğunun gayet farkındayım. Eğer öyle olmasaydı, onunla evlenmek zorunda kalmazdım."

"Zorla!" Raine inanamayarak sandalyeye yaslandı. Gavin'in üç küçük erkek kardeşi ülkeyi özgürce gezerken, Fransa'daki şatoları ve malikâneleri, hatta Kutsal Toprakları ziyaret ederken, Gavin'in bir deftere zincirlendiği doğrudur. Yirmi yedi yaşındaydı ve on bir yıldır, İskoçya'daki son ayaklanma dışında, kendi evinden neredeyse hiç çıkmamıştı. Gavin, erkek kardeşlerinin, alt sınıfların kızları dışındaki kadınlara karşı cahil olduğunu düşündükleri için sık sık izin verdiklerini bilmiyordu.

"Gavin," diye başladı Raine sabırla, "Judith Revedoune bir leydi, bir kontun kızı. Senden nezaket ve saygı gibi bazı şeyler beklemesi öğretildi ona. Onunla evlenmek istediğini söylemek için bizzat gitmeliydin."

Gavin kolunu uzatırken hizmetçi kız sabunlu bir bezi kolunun üzerinde gezdirdi. Kaba yünlü elbisesinin önü ıslaktı ve dolgun göğüslerine yapışmıştı. Gavin onun gözlerinin içine baktı ve gülümsedi, arzusunun ilk kabarışlarını hissetmeye başlamıştı. Tekrar Raine'e baktı. "Ama onunla evlenmek istemiyorum. Onunla toprakları dışında herhangi bir nedenle evlendiğimi düşünecek kadar cahil olamaz."

"Bunu ona söyleyemezsin! Ona kur yapmalısın ve-"

Gavin küvetten çıkıp ayağa kalkarken kız bir tabureye tırmandı ve onu durulamak için üzerine ılık su döktü. "O *benim* olacak," dedi açıkça. "Ben ne dersem onu yapacak. Soylu hanımların nasıl olduklarını bilecek kadar çok şey gördüm. Üst kattaki solarlarında oturup dikiş dikerler, dedikodu yaparlar, bir yandan da ballı meyveler yiyip şişmanlarlar. Tembel ve aptaldırlar; istedikleri her şeye sahip olmuşlardır. O kadınlara nasıl davranacağımı biliyorum. Bir hafta önce Londra'ya gittim ve Flanders'dan yeni duvar halıları sipariş ettim. -Savaş sahnelerinden korkmasın diye ormanda dolaşan bir su perisi gibi aptalca bir şey. Onları güneşe asacağım ve kullanabileceği tüm ipek ipliklere ve gümüş iğnelere erişimini sağlayacağım ve o da memnun olacak."

Raine sessizce oturdu ve ülke içinde yaptığı yolculuklarda tanıştığı kadınları düşündü. Çoğu Gavin'in tarif ettiği gibiydi ama daha çok kocalarına yoldaşlık eden zeki ve ateşli kadınlar da vardı. "Ya malikâne işlerine el atmak isterse?"

Gavin küvetten çıktı ve kızın kendisine uzattığı yumuşak pamuklu havluyu aldı. "Benim olana karışmayacak. Ona söylediklerimle ilgilenecek ya da pişman olacak."

Dördüncü Bölüm

" ^ "

Güneş ışığı açık pencerelerden içeri süzülüyor, aceleyle kaplanmış zeminde süzülüyor, altın zerrecikleri gibi parıldayan küçük toz zerrecikleriyle oynuyordu. Mükemmel bir bahar günüydü, Mayıs ayının ilk günüydü, güneş parlıyordu, hava sadece baharın getirebileceği tatlılıkla doluydu.

Yarı ahşap evin dördüncü katının yarısını kaplayan geniş ve açık bir odaydı. Güneye bakan pencereler odayı ısıtmaya yetecek kadar ışık alıyordu. Sade bir odaydı, çünkü Robert Revedoune halı ve duvar halısı gibi anlamsız bulduğu şeylere para ayırmazdı.

Ancak bu sabah oda o kadar da seyrek görünmüyordu. Her sandalye bir renk cümbüşüyle kaplıydı. Her yerde giysiler vardı; hepsi yeni, hepsi Judith Revedoune'un çeyizinin bir parçası olan güzel, gür, parlak giysiler. İtalya'dan ipekler, Doğu'dan kadifeler, Venedik'ten kaşmirler, Trablus'tan pamuklular vardı. Mücevherler her yerde göz kırpyordu: ayakkabılarda, kemerlerde, halkalarda. Zümrütler, inciler, yakutlar, mineler vardı. Ve bunların hepsi kürkten bir zemin üzerine serilmişti: samur, ermin, kunduz, sincap, kıvrıcık siyah kuzu, vaşak.

Judith bu ihtişamın ortasında tek başına oturuyordu, o kadar sessizdi ki odaya giren biri onu göremeyebilirdi, ancak Judith'in kişiliği her türlü kumaş ya da mücevheri gölgede bırakıyordu. Küçük ayakları yumuşak yeşil deriyle kaplıydı, beyaz erminle astarlanmış ve sınırlanmıştı, kürkün üzerinde siyah noktalar vardı. Elbisesi vücudunu sımsıkı sarıyor, uzun kolları bileğinden beline kadar iniyordu. Bel kısmı daracıktı ve inceliğini ortaya çıkarıyordu. Kare yakası düşüktü; bunun üzerinde Judith'in dolgun göğüsleri avantajlı bir şekilde görünüyordu. Eteği, yürüdüğünde hafifçe sallanan yumuşak bir çandı. Elbisenin kumaşı

Altın dokusu, kırılğan ve ağır, yanardöner ve güneşte parıldayan. Belini zümrütlerle süslenmiş altın deriden dar bir kemer sarıyordu. Alnında ince bir altın kordon vardı ve ortasında büyük bir zümrüt asılı duruyordu. Zümrüt yeşili taftadan bir manto omuzlarını sarıyordu ve tamamen erminle astarlanmıştı.

Başka bir kadının üzerinde yeşil ve altın rengi elbisesinin katıksız parlaklığı bunaltıcı olabilirdi. Ama Judith tüm elbiselerden daha güzeldi. Bir erkeğin nefesini kesecek kıvrımlara sahip küçük bir kadındı. Kumral saçları sırtından beline doğru sarkıyor ve ağır bukleler halinde son buluyordu. Güçlü çenesi dikti ve çenesini yukarıda tutuyordu. Gelecek korkunç olayları düşündüğü şu anda bile dudakları dolgun ve yumuşaktı. Ama dikkatleri üzerine çeken şey gözleriydi. Güneş ışığını yakalayan ve elbisesinin altından yansıtan zengin, derin bir altın rengiydi.

Başını hafifçe çevirdi ve dışarıdaki güzel güne baktı. Başka bir zaman olsa havadan memnun olur, mis kokulu çiçek tarlalarında gezinmek isterdi. Ama bugün kıpırdamadan oturuyor, hareket edip elbisesini buruşturmamaya dikkat ediyordu. Onu bu kadar hareketsiz tutan şey elbise değil, düşüncelerinin ağırlığıydı. Çünkü bugün onun düğün günüydü, uzun zamandır korktuğu bir gün. Bu gün özgürlüğünün ve bildiği tüm mutlulukların sonu olacaktı.

Birden kapı açıldı ve iki hizmetçisi geniş odaya girdi. Damadı erkenden görmek için gittikleri kiliseden koşarak döndükleri için yüzleri pembeleşmişti.

"Oh, leydim," dedi Maud. "O çok yakışıklı! Uzun boylu, siyah saçlı, siyah gözlü ve omuzları...!" Kollarını sonuna kadar açtı. Dramatik bir şekilde iç çekti. "Kapıları nasıl geçtiğini anlamıyorum. Yan tarafa dönmeli." Hanımını izlerken gözleri dans ediyordu. Judith'i bu kadar mutsuz görmek hoşuna gitmiyordu.

"Ve böyle yürüyor," dedi Joan, omuzlarını neredeyse bıçakları birbirine degecek kadar geriye atıp odanın içinde birkaç uzun ve sert adım atarken.

"Evet," dedi Maud. "O gururlu biri. Tüm o Montgomery erkekleri kadar gururlu. Sanki dünyanın sahibi onlarmış gibi davranıyorlar."

"Keşke öyle olsaydı," diye kıkırdadı Joan, sonra da onunla birlikte gülmek için kendini zor tutan Maud'a gözlerini devirdi.

Ama Maud daha çok metresiyle ilgileniyordu ve tüm sataşmalarına rağmen Judith en ufak bir gülümseme bile göstermemişti. Maud elini tutarak Joan'a sessiz olmasını işaret etti. "Leydim," dedi sessizce, "istediğiniz bir şey var mı? Kiliseye gitmeden önce vaktiniz var. Belki-"

Judith başını salladı. "Artık yardım edemem. Annem iyi mi?"

"Evet, kiliseye gitmeden önce dinleniyor. Uzun bir mesafe ve kolu-" Maud durdu, metresinin acı dolu bakışlarına karşı duyarlıydı. Judith Helen'in kırık kolu için kendini suçluyordu. Kendi vicdanı Maud'un beceriksizce hatırlatmaları olmadan da yeterince rahattı. Maud kendini tekmeleyebilirdi. "Hazır mısın o zaman?" diye sordu nazikçe.

"Bedenim hazır. Sadece düşüncelerimin biraz daha zamana ihtiyacı var. Sen ve Joan annemle ilgilenir misiniz?"

"Ama leydim-"

"Hayır," diye araya girdi Judith. "Yalnız kalmak istiyorum. Bir süre için bu benim son yalnız kalma anım olabilir. Yarının ne getireceğini kim bilebilir?" Tekrar pencereye doğru baktı.

Joan melankolik hanımının sözlerine cevap vermeye başladı ama Maud onu durdurdu. Joan Judith'i anlayamıyordu. Zengindi, bugün onun düğün günüydü ve hepsinden önemlisi kocası genç ve yakışıklı bir şövalyeydi. Neden mutlu değildi? Maud onu kapıya doğru iterken Joan omuzlarını silkti.

Haftalardır Judith'in düğünü için hazırlıklar . Görkemli ve özenli bir düğün olacaktı ve babasının bir yıllık kirasına mal olacaktı. Her satın almanın defterini tutmuş, misafirlerin barınacağı devasa gölgelikler için kullanılacak binlerce top kumaşın, servis edilecek yiyeceklerin toplamını not etmişti; bin domuz, üç yüz dana, yüz öküz, dört bin geyik eti böreği, üç yüz teneke bira. Listeler uzayıp gidiyordu.

Ve bunların hepsi umutsuzca istemediği bir şey içindi.

Çoğu kız evliliği geleceklerinin bir parçası olarak düşünecek şekilde yetiştirilirdi, ama Judith öyle değildi. Doğduğu günden itibaren Judith'e farklı davranılmıştı.

Sonunda kızı doğduğunda annesi düşükler ve onu her fırsatta döven bir kocayla geçirdiği yıllar yüzünden yıpranmıştı. Helen kızıl saçlı minik hayat parçasına baktı ve kalbini ona kaptırdı. Kocasıyla hiç kavga etmemişti ama bu çocuk için her şeyi göze almıştı. Küçük Judith için iki şey istiyordu: onu acımasız ve şiddet yanlısı bir babaya karşı korumak ve Judith'in tüm hayatı boyunca bu tür erkeklerden korunmasını garanti altına almak.

Helen uzun yıllar süren evliliğinde ilk kez, çok korktuğu kocasına karşı çıktı. Ondan kızının kiliseye verilmesini talep etti. Robert kıza ya da annesine ne yapıldığını umursamıyordu bile. Bir kızın onun için ne önemi vardı ki? İlk karısından oğulları vardı ve bu yalvaran, mızımız yaratığın üretebileceği tek şey ölü bebekler ve değersiz bir kızdı. Güldü ve kızın reşit olduğunda rahibelere gitmesine izin vermeyi kabul etti. Ama karısı olan o sümüklü yaratığa, talepleri hakkında ne düşündüğünü göstermek için onu taş merdivenlerden aşağı fırlattı. Helen o düşüşte iki yerinden kırılan bacağı yüzünden hâlâ topallıyordu ama her şeye değmişti. Kızını tam bir mahremiyet içinde yanında tutuyordu. Helen'in evli olduğunu hatırlamadığı zamanlar oluyordu. Kendisini dul ve güzel kızıyla yalnız yaşayan bir kadın olarak düşünmekten hoşlanıyordu.

Mutlu yıllardı. Kızını zorlu bir rahibe kariyeri için eğitti.

Ve şimdi hepsi bir kenara atılacaktı. Judith bir eş olacaktı: kocası ve hükümdar tarafından kendisine verilenler dışında hiçbir güce sahip olmayan bir kadın. Judith eş olmak hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Kötü dikiş diker ve hiç örgü örmezdi. Saatlerce sessizce oturup hizmetkârlarının onun için çalışmasına izin vermeyi bilmiyordu. Ama en kötüsü, Judith boyun eğmenin anlamını bile bilmiyordu. Bir kadın gözlerini kocasından ayırmamalı, her konuda onun öğütlerini dinlemeliydi; ama Judith'e bir gün başrahibe olacağı, erkekler tarafından eşit görülen tek kadın olacağı öğretilmişti. Judith babasına ve erkek kardeşlerine düz gözlerle bakmış, babası ona yumruğunu kaldırdığında bile hiç irkilmemişti ve bu nedense Robert'ı eğlendiriyor gibiydi. Kadınlarda, hatta çoğu erkekte bile pek rastlanmayan bir gurur vardı onda. Omuzları geride, omurgası dik yürüyordu.

Hiçbir erkek onun kralın Fransızlarla olan ilişkisini tartışan ya da serflere yapılan muameleyle ilgili kendi radikal görüşlerinden bahseden sessiz ve düzgün sesine tahammül edemezdi. Kadınların mücevherlerden ve süslerden bahsetmesi beklenirdi. Judith çoğu zaman giysilerini hizmetçilerinin seçmesine izin vermekle yetinirdi; ama ambarlardan iki kile mercimek eksik olsun, Judith'in öfkesi korkunç olurdu.

Helen kızını dış dünyadan saklamak için büyük çaba sarf etmişti. Bir erkeğin onu görüp istemesinden ve Robert'ın da bu evliliği kabul etmesinden korkuyordu. O zaman kızı elinden alınacaktı. Judith on iki yaşındayken manastıra girmeliydi ama Helen ondan ayrılmaya dayanamıyordu. Yıllar boyunca bencilce kızını yanında tutmuş, ancak onca zaman ve eğitim boşa gitmişti.

Judith'in kendini bir yabancıyla evliliğe hazırlamak için ayları vardı. Onu görmemişti, görmek de istemiyordu. Gelecekte onu yeterince göreceğini biliyordu. Babası ve erkek kardeşlerinden başka erkek tanımamıştı ve bu nedenle kadınlardan nefret eden, onları döven, eğitimsiz ve gücünü nasıl kullanacağı dışında hiçbir şey öğrenemeyen bir adamla geçireceği bir hayat bekliyordu. Her zaman böyle bir varoluştan kaçmayı , ama şimdi bunun olmayacağını biliyordu. On yıl sonra o da annesi gibi titreyen, gözleri bir o yana bir bu yana kayan, hep korkan biri mi olacaktı?

Judith ayağa kalktı, ağır altın rengi elbisesi yere düştü ve güzelce hışırdadı. Yapmayacaktı! Korkusunu ona asla göstermeyecekti; ne hissederse hissetsin, başını dik tutacak ve onun gözlerinin içine bakacaktı.

Bir an için omuzlarının çöktüğünü hissetti. Efendisi ve efendisi olacak bu yabancından korkuyordu. Hizmetçileri gülüyor ve sevgililerinden neşe içinde bahsediyorlardı. Bir soylunun evliliği olabilir miydi? Bir erkek de tıpkı bir kadın gibi sevgiye ve şefkate sahip olabilir miydi? Bunu kısa bir süre içinde öğrenecekti. Omuzlarını yeniden dikleştirdi. Ona bir şans verecekti, Judith sessizce yemin etti. Onun bir aynası olacaktı. Eğer o nazıkse, o da nazık olacaktı. Ama eğer babası gibiyse, o zaman aldığı kadarını verecekti. Hiçbir erkek onu yönetmemişti ve yönetemeyecekti. Judith buna da yemin etti.

"Leydim!" Joan odaya dalarken heyecanla seslendi. "Sör Raine ve kardeşi Sör Miles dışarıdalar. Seni görmeye geldiler." Joan

Judith hizmetçisine boş boş bakınca hanımının yüzünde kızgın bir ifade belirdi. "Onlar kocanızın kardeşleri. Sör Raine düğünden önce sizinle tanışmak istiyor."

Judith başını salladı ve ziyaretçileri selamlamak için ayağa kalktı. Evleneceği adam ona hiç ilgi göstermemişti; nişan bile vekâleten yapılmıştı ve şimdi onu karşılamaya gelenler o değil kardeşleriydi. Derin bir nefes aldı ve titremesini durdurmak için kendini zorladı. Fark ettiğinden daha fazla korkmuştu.

Raine ve Miles Revedoune'ların evinin geniş sarmal merdivenlerinden yana indiler. Daha dün gece gelmişlerdi; Gavin yaklaşan evliliğiyle yüzleşmeyi mümkün olduğunca ertelemişti. Raine ağabeyini geliniyle tanıştırmaya çalıştı ama o bunu reddetti. Onu yıllarca göreceğini söylemişti; lanete neden erken başlasındı ki?

Miles nişandaki vekillik görevinden döndüğünde, mirasçı hakkında onu sorgulayan Raine olmuştu. Miles her zamanki gibi çok az şey söylemişti ama Raine onun bir şeyler sakladığını biliyordu. Şimdi Raine Judith'i gördüğüne göre ne olduğunu biliyordu.

"Neden Gavin'e söylemedin?" Raine sordu. "Çirkin mirasçım dediği şeyden çok korktuğunu biliyorsun."

Miles gülümsemedi ama gözleri baldızının hayalini hatırlayarak parladı. "Bir kez olsun yanılmış olmanın ona iyi geleceğini düşündüm."

Raine kahkahasını bastırdı. Gavin bazen en küçük kardeşine sanki yirmi yaşında bir adam değil de bir çocukmuş gibi davranırdı. Miles'ın Gavin'e nişanlısının güzelliğinden bahsetmeyerek sessiz kalması, Gavin'in küçük kardeşine emirler yağdırdığı onca zaman için küçük bir cezaydı. Raine kısa bir kahkaha attı. "Düşünsene Gavin onu bana teklif etti ve ben denemedim bile! Eğer onu görseydim, onun için onunla dövüşürdüm. Sence artık çok mu geç?"

Miles cevap verdiyse de Raine onu duymadı. Kafası omzuna zor ulaşan küçük baldızını ilk görüşünü hatırlarken düşünceleri başka yerdeydi. Bunu ancak yüzünü görece kadar yaklaşımadan önce fark etmişti. Kutsal Topraklardan gelen herhangi bir altın kadar saf ve zengin olan gözlerine bir kez baktıktan sonra başka bir şey göremedi. Judith Revedoune ona zekâsıyla, sanki onu değerlendiriyormuş gibi eşit bir şekilde bakmıştı. Raine sadece

O gözlerin akıntısına kapıldığını hissederken konuşamadan bakakaldı. Çoğu genç kız gibi sırtıtmıyor ya da kıkırdamıyordu, onunla eşitti. Bu hissi baş döndürücü buldu. Miles'ın Raine'le konuşması için onu dürtmesi gerekiyordu. Raine kimsenin söylediği tek bir kelimeyi bile duymadı, sadece durup baktı. Onu bu evden ve bu insanlardan uzaklaştırıp kendisinin yapacağına dair bir hayali vardı. Kardeşinin karısıyla ilgili başka uygunsuz düşüncelere kapılmadan önce gitmesi gerektiğini biliyordu.

"Miles," dedi şimdi, gamzeleri yüksek sesle gülmemeye çalıştığında her zaman olduğu gibi yanaklarını derinlemesine kesiyordu, "belki ikimiz de ağabeyimize eğitim alanında çok fazla saat talep ettiği için borcumuzu ödeyebiliriz."

"Ne planlıyorsun?" Miles'ın gözleri ilgiyle parlıyordu.

"Yanlış hatırlamıyorsam, az önce çürümüş dişleri ve inanılmaz şişman bir poposu olan iğrenç bir cüce kadın gördüm."

Miles gülümsemeye başladı. Doğrusu, merdivenlerde tam da böyle bir cadalog görmüşlerdi. "Ne demek istediğinizi anlıyorum. Yalan söylememeliyiz ama tüm gerçeği de söylememeliyiz."

"Tam olarak benim fikrim."

Judith hizmetçilerini ahşap merdivenlerden ikinci kattaki büyük salona kadar takip ettiğinde henüz sabahın erken saatleriydi. Yerde taze çalılar vardı, duvar halıları depodan çıkarılıp asılmıştı ve kapıdan odanın diğer ucuna kadar uzanan, gül yaprakları ve zambaklardan oluşan kalın bir yol vardı. Evli bir kadın olarak kiliseden döndüğünde bunların üzerinde yürüyecekti.

Maud hanımının arkasında yürüyor, narin altın elbisenin uzun kuyruğunu ve ermin astarlı mantoyu havada tutuyordu. Judith evden çıkmadan önce durdu ve kendini toparlamak için derin bir nefes aldı.

Gözlerinin parlak güneş ışığına alışması ve bir kontun kızının evlilik kutlamasına katılmak için gelen uzun insan kuyruğunu görmesi bir anını aldı. Onu karşılayan tezahürat için hazırlıksızdı; muhteşem genç kadını görünce hoş geldin ve memnuniyet tezahüratı.

Judith de gülümseyerek başıyla atlı konukları ve şenliklere gelen serflerle tüccarları selamladı.

Kiliseye giden alay, kralın kontu Robert Revedoune'un zenginliğini ve önemini göstermek için bir geçit töreni gibi olacaktı. Daha sonra bu kadar çok kontun, bu kadar çok baronun kızının düğününü onurlandırmak için geldiğini iddia edebilirdi. Jonglörler alayın başındaydı ve güzel gelin için coşkuyla yolu müjdeliyorlardı. Judith, elbisesini ve duruşunu onaylayan babası tarafından beyaz bir atın üzerine bindirildi. Bu kutlu olay için ata yandan binmişti; alışık olmadığı bu pozisyon ona garip gelmişti ama bunu belli etmedi. Annesi arkasında, Miles ve Raine'in yanında ata bindi. Çok sayıdaki konuk önem sırasına göre onu takip etti.

Büyük bir zil sesiyle birlikte jonglörler şarkı söylemeye başladı ve tören alayı başladı. Müzik yapanları ve kızının atının dizginlerini tutarak yürüyen Robert Revedoune'u takip ederek yavaşça ilerlediler.

Tüm yeminlerine ve verdiği sözlere rağmen Judith her adımda biraz daha geriliyordu. Şimdi yeni kocası hakkındaki merakı onu yiyip bitirmeye başlamıştı. Dik oturdu ama gözleri iki figürün durduğu kilise kapısına doğru kaydı; rahip ve kocası olacak yabancı.

Gavin o kadar meraklı değildi. Raine'in ona verdiği tariftten sonra midesi hâlâ huzursuzdu. Kız çirkin olduğu kadar basit fikirli de görünüyordu. Hızla yaklaşan alaya bakmamaya çalıştı ama jonglörlerin gürültüsü ve yolu izlemek için dizilmiş binlerce serf ve tüccarın kulakları sağır eden tezahüratları kendi düşüncelerini duymasını engelliyordu. Kendisine rağmen gözleri alaya takıldı. Bu kadar yakın olduklarını fark etmemişti! Gavin başını kaldırıp beyaz atın üzerindeki kumral saçlı kızı gördüğünde, onun kim olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Onun gelini olduğunu anlaması için tam bir dakika geçti. Güneş sanki pagan bir tanrıça canlanmış gibi kızın üzerinde parlıyordu. Ağzı hafifçe açık, öylece bakakaldı. Sonra sırtımaya başladı. Raine! Tabii ki Raine yalan söyleyecekti. Gavin o kadar rahatlamış, o kadar mutluydu ki, kilisenin kapısından çıktığını, basamakları ikişer üçer çıktığını fark etmedi. Geleneklere göre damat, gelinin babasının onu atından indirmesini bekler, basamakları çıkarken ona eşlik eder, sonra da onu yeni efendisine takdim ederdi. Ama Gavin ona daha yakından bakmak istiyordu. Kayınpederini kenara çekip ellerini gelinin beline koyarak onu bineğinden indirirken seyircilerin kahkahalarını ve tezahüratlarını duymadı.

Yakından bakınca daha da dikkat çekiciydi. Gözleri yumuşak, dolgun ve davetkâr dudaklarında ziyafet çekiyordu. Teni kremi ve saftı, en iyi satenden daha pürüzsüzdü. Sonunda onun gözlerinin içine baktığında neredeyse nefesi kesiliyordu.

Gavin saf bir zevkle ona gülümsedi ve o da beyaz, düzgün dişlerini göstererek ona gülümsedi. Kalabalığın uğultusu onu gerçekliğe geri döndürdü. Gavin isteksizce onu yere yatırdı ve kolunu ona uzattı, sanki kaçmaya çalışacakmış gibi elini onunkinin üzerinde kenetledi. Bu yeni varlığı elinde tutmak için her türlü niyeti vardı.

Seyirciler Gavin Montgomery'nin bu aceleci davranışından son derece memnun olmuşlardı ve onaylarını dile getirdiler. Robert kenara itildiği için kaşlarını çatı ve sonra konukların her birinin güldüğünü gördü.

Evlilik töreni kilisenin dışında yapıldı, böylece kilisenin içine sıkışabilen birkaç kişi yerine herkes birleşmeye tanık olabildi. Rahip Gavin'e Judith Revedoune'u eş olarak alıp almayacağını sordu. Gavin yanındaki kadına baktı, saçları bağlanmamıştı, kalın, yumuşak dalgalar halinde beline doğru akıyordu ve orada mükemmel bir şekilde kıvrılıyordu. "Kabul ediyorum," diye cevap verdi.

Sonra rahip Judith'e sordu, o da aynı açıklıkla Gavin'e bakıyordu. Baştan ayağa gri giymişti. Doublet ve geniş omuzlu ceket yumuşak İtalyan kadifesindendi. Ceket, geniş bir yaka oluşturan koyu renk bir vizon kürkle tamamen astarlanmıştı ve kürk, giysinin önünü dar bir şekilde çevreliyordu. Tek süsü, kabzasında güneş ışığında parıldayan büyük bir elmas bulunan, kalçasına doğru sarkan kılıcıydı.

Hizmetçileri Gavin'yakışıklı olduğunu söylemişlerdi, ama Judith böyle güçlü bir adamla karşılaşacağını hiç düşünmemişti. Sarışın ve narin bir genç adam bekliyordu. Onun yerine, boynu boyunca kıvrılan gür siyah saçlarına baktı, kendisine gülümseyen dudakları ve sonra birdenbire tüylerini diken diken eden gözleri gördü.

Kalabalığın sevinci karşısında rahip sorusunu tekrarlamak zorunda kaldı. Judith "Evet" derken yanaklarının yandığını hissetti. Kesinlikle Gavin Montgomery'yi kabul edecekti.

Seveceklerine, onurlandıracaklarına ve itaat edeceklerine dair söz verdiler ve yüzükler takıldığında, geçici olarak sessiz kalan kalabalık, kilisenin çatısını tehdit eden bir kükreme daha çıkardı. Judith'in çeyizi konuklara ve izleyicilere okunurken

neredeyse hiç duyulmuyordu. Judith ve Gavin, güzel bir genç kadın ve yakışıklı bir genç adam, onların gözdesiydi. Gelin ve damada, basamakların dibindeki insanlara atmaları için gümüş paralarla dolu sepetler verildi. Ardından çift, rahibin peşinden sessiz ve nispeten karanlık bir katedrale girdi.

Gavin ve Judith'e koroda, aşağıdaki konuk kalabalığının üzerinde onur yerleri verildi. İkili çocuk gibiydi, uzun ve ciddi ayin boyunca birbirlerine bakiştılar. Konuklar peri masalı gibi başlayan bu evliliği büyülenmiş bir halde hayranlıkla izlediler. Jonglörler daha sonra ziyafette söylenecek şarkıları bestelemeye başlamışlardı bile. Serfler ve orta sınıf kilisenin dışındaydı, konukların zarif kıyafetleri ve en çok da gelinin güzelliği üzerine gözlemlerini karşılaştırıyorlardı.

Ama mutlu olmayan bir kişi vardı. Alice Valence, müstakbel kocası Edmund Chatworth'un şişman, uyuklayan figürünün yanında oturuyor ve ruhundaki tüm nefretle geline bakıyordu. Gavin kendini aptal yerine koymuştu! İlk atına koşan bir çocuk gibi o kadının peşinden merdivenlerden indiğinde serfler bile ona gülmüştü.

Bu kızıl saçlı sürtüğün güzel olduğunu kim düşünebilirdi ki? Alice çillerin her zaman kızıl saça eşlik ettiğini biliyordu.

Gözlerini Judith'ten Gavin'e çevirdi. Onu kızdıran kişi Gavin'di. Alice onu kendisinden daha iyi tanıyordu. Güzel bir yüz onu bir palyaço gibi takla attırır da, duygularının çok derin olduğunu biliyordu. Onu sevdiğini söylediğinde, gerçekten seviyordu. Ve bunu ona mümkün olan en kısa sürede hatırlatacaktı. O kızıl saçlı şeytanla yatarken onu unutmasına izin vermeyecekti.

Alice ellerine baktı ve gülümsedi. Bir yüzük vardı... Evet, yüzük yanındaydı Gelin ve damada bakarken kendini biraz daha güvende hissetti ve zihninde bir plan şekillendi.

Gavin'in, kilisede olduklarını hatırlatan Raine'e aldırmadan Judith'in elini tutup öptüğünü gördü. Alice başını salladı. Aptal kadın nasıl tepki vereceğini bile bilmiyordu. Kirpiklerini indirip kızarması gerekirdi; Alice'in kızarması oldukça yakışırdı. Ama Judith Revedoune sadece kocasına baktı, dudaklarını elinin arkasına bastırırken onun her hareketini izledi. Hiç de kadınsı değil, diye düşündü Alice.

O anda Alice'in gözünden kaçmamıştı. Raine koro çatısından Alice'e baktı ve onun mükemmel kaşlarını çatan çatık kaşlarını gördü. Bunu yaptığının farkında olmadığından emindi; Alice sadece görülmesini istediği şeyleri göstermeye çok dikkat ederdi.

Ateş ve buz, diye düşündü. Judith'in güzelliği Alice'in buz gibi sarışınlığı karşısında ateş gibiydi. Ateşin buzu ne kadar kolay erittiğini düşünüp gülümsedi ama sonra bunun ateşin sıcaklığına ve buz kütesinin büyüklüğüne bağlı olduğunu hatırladı. Kardeşi akli başında ve mantıklı bir adamdı, biri hariç her açıdan rasyoneldi-Alice Valence. Gavin ona tapıyordu; biri onun kusurlarını ima ettiğinde bile çılgına dönüyordu. Yeni karısı onun için bir cazibe oluşturunuyordu ama bu ne kadar sürecekti? Alice'in onun kalbini elinde tuttuğu gerçeğinin üstesinden gelebilecek miydi? Raine öyle umuyordu. Bir kadından diğerine , Alice'in tapılacak bir kadın olabileceğini ama Judith'in *sevilecek* bir kadın olduğunu fark etti.

Beşinci Bölüm

" ^ "

Uzun düğün ayininin sonunda Gavin Judith'in elini tuttu ve onu basamaklardan indirerek mihraba götürdü; burada rahibin önünde diz çökerek onları kutsadı. Kutsal adam Gavin'e barış öpücüğü verdi ve o da bunu karısına ilette. Bu bir görev öpücüğü olmalıydı; ama çabucak bitmesine rağmen, Gavin'in dudakları uzun süre kaldı ve Judith'in ona bakmasına neden oldu, altın rengi gözleri şaşkınlığının yanı sıra zevkini de yansıtıyordu. Gavin saf bir sevinçle genişçe sıırttı, Judith'in elini tuttu ve onu kiliseden yarı koşar adımlarla çıkardı. Dışarı çıktığında, kalabalık neredeyse ölümcül olan bir tane yağmuru yağdırdı. Judith'i atına bindirdi, kat kat kumaşlara büründüğünde bile beli incecikti. Onu da kendi atına bindirmek isterdi ama onu ilk gördüğünde yeterince *gaf* yapmıştı. Onun atının dizginlerini tutmaya başladı ama Judith kendi hayvanını yönetiyordu ve bu onu memnun etti; karısının iyi bir binici olması gerekiyordu.

Gelin ve damat alayı Revedoune malikânesine geri götürürken, Gavin yeni temizlenmiş büyük salona girerken Judith'in elini sıkıca tuttu. Judith yere serilmiş gül yapraklarına ve zambaklara baktı. Daha birkaç saat önce bu çiçekler başına gelecek korkunç şeyin bir alameti gibi görünmüştü. Şimdi Gavin'e bakarken, gri gözleri onunkilere gülümserken, karısı olma fikri o kadar da korkunç görünmüyordu.

"Düşüncelerini bilmek için çok şey verirdim," dedi Gavin, dudakları kızın kulağına yaklaşırken.

"Düşünüyordum da, bu evlilik hiç de düşündüğüm kadar kötü görünmüyor."

Gavin bir an afalladı, sonra başını geriye attı ve kahkahalarla böğürdü. Judith bir cümle içinde onu aşağıladığından ve ona iltifat ettiğiinden habersizdi. İyi eğitilmiş genç bir hanım, kendisi için seçilen herhangi bir erkekle evlenme fikrinden hoşlanmadığını asla itiraf etmemeliydi. "Evet, karıcığım," dedi Gavin, gözleri parlayarak, "çok memnun oldum."

Birbirlerine ilk sözleri söylenmişti ve artık başka söze zaman yoktu. Gelin ve damat sıraya girmeli ve kendilerini tebrik eden yüzlerce misafiri selamlamalıydı.

Judith kocasının yanında sessizce durdu ve birbiri ardına gelen konuklara gülümsedi. Hayatı gözlerden uzak geçtiği için çok azını tanıyordu. Robert Revedoune bir kenarda durmuş kızını izliyor, onun yanlış bir şey yapmadığından emin olmaya çalışıyordu. Evlilik tamamlanıncaya kadar onu elinden kaçırdığından emin olamayacaktı.

Judith kıyafetlerinin aşırı zengin olmasından endişe ediyordu ama "teşekkür ederim" diye mırıldanan konukları izlerken, kıyafetlerinin muhafazakâr olduğunu biliyordu. Konuklar tavus kuşu renklerinde giyinmişlerdi; birkaç tanesi tek bir bedendeydi. Kadınlar kırmızılar, morlar ve yeşiller giymişti. Ekoseler, çizgiler, brokarlar, aplikeler ve gür işlemeler vardı. Judith'in altın sarısı ve yeşili abartısızlığıyla öne çıkıyordu.

Raine aniden Judith'in belini kavradı, onu başının üzerine kaldırdı ve sonra her iki yanağına da birer öpücük kondurdu.

"Montgomery klanına hoş geldin küçük kardeşim," dedi tatlı bir sesle, yanaklarında derin gamzeler vardı.

Judith onun dürüstlüğünü ve açık sözlülüğünü sevdi. Sırada Miles vardı. Onunla Gavin'in yerine vekil olarak geldiğinde tanışmıştı. Adam ona mews'teki şahinlerden biri gibi bakmıştı.

Miles ona hâlâ o tuhaf, delici bakışlarla bakıyordu ve Raine'i çirkin bir kadınla ilgili bir şaka hakkında sıkıştırıyor gibi görünen kocasına bir bakış attı. Gavin'den daha kısa olan Raine, gümüşle süslenmiş siyah kadife bir ceket giymişti. Derin gamzeleri ve gülen mavi gözleriyle yakışıklı bir adamdı. Miles da Gavin kadar uzun boyluydu ama daha zayıf yapıydı. Üç kardeş arasında Miles'ın giysileri en parlak olanıydı. Koyu yeşil bir yün ceket ve koyu samurla astarlanmış parlak yeşil bir ceket giymişti. İnce kalçalarında zümrütlerle süslü geniş bir deri kemer vardı.

Hepsi de güçlü, yakışıklı adamlardı; ama onları bir arada gördüğünde Gavin diğerlerini gölgede bırakıyor gibiydi. En azından Judith'e öyle gelmişti. Gavin onun gözlerini üzerinde hissetti ve ona doğru döndü. Elini yanından tuttu ve parmaklarını öptü. Bir parmağının ucunu ağzına götürüp diline değdirdiğinde Judith kalbinin hızla çarptığını hissetti.

Raine gülerek, "Bence biraz beklemelisin kardeşim, ama sabırsızlığının nedenini anlayabiliyorum," dedi. "Bana yine şişko, aşırı yetiştirilmiş varislerden bahset."

Gavin karısının elini isteksizce bıraktı. "Bana istediğiniz kadar gülebilirsiniz ama ona sahip olan benim, bu yüzden son gülen benim. Ya da belki 'gülmek' doğru kelime değil."

Raine gırtlaktan bir ses çıkardı ve Miles'ı dürttü. "Haydi, bakalım burada başka altın gözlü tanrıça bulabilecek miyiz? Yeni baldızına bir hoş geldin öpücüğü ver ve gidelim."

Miles Judith'in elini kaldırdı ve uzun uzun öptü, bu sırada gözleri Judith'in üzerindeydi. "Sanırım öpücüğü daha özel bir zamana saklayacağım," dedi kardeşini takip etmeden önce.

Gavin kolunu sahiplenircesine Judith'in omuzlarına doladı. "Seni üzmelerine izin verme. Sadece takılıyorlar."

"Alay etmeleri hoşuma gidiyor.

Gavin ona gülümsedi, sonra aniden onu serbest bıraktı. Ona dokunmak neredeyse onu yakacaktı. Yatağa daha saatler vardı. Eğer gün boyunca yaşamak istiyorsa, ellerini ondan uzak tutması gerektiğini biliyordu.

Daha sonra Judith, mor satenden pırıltılı bir elbise giymiş, bir yerin kontesi olan solgun bir kadının öpücüğünü kabul ederken, Gavin'in yanında kaskatı kesildiğini hissetti. Gavin'in gözlerini o kadar zarif bir kadına doğru takip etti ki, birkaç erkek ona bakmaktan başka bir şey yapamadı. Gelinin önünde durduğunda, Judith o mavi gözlerde yanan nefret karşısında şaşkına döndü. Neredeyse kendini korumak için haç çıkaracaktı. Titremeler Judith'in dikkatini çekti ve birkaç kişinin her ikisi de güzel ama çok farklı olan iki kadını yüz yüze görmekten büyük keyif aldığını gördü.

Sarışın kadın göz göze gelmeyi reddederek hızla Gavin'in yanından geçerken Judith kocasının yüzündeki acı ifadesini fark etti. Bu bir

Anlamadığı şaşırtıcı ve rahatsız edici bir karşılaşma.

Sonunda davet sona ermişti. Tüm konuklar yeni evli çiftle konuşmuş, Judith'in babası herkese önemine göre bir hediye vermiş ve nihayet ziyafetin başlaması için borular çalınmıştı.

Konuklar gelin ve damadı karşılarken, masalar büyük salonun etrafına kurulmuştu. Şimdi masalar yiyeceklerle kaplanıyordu: tavuk, ördek, bıldırcın, turna, sülün, keklik, domuz ve sığır eti. Etli börekler ve on iki çeşit balık vardı. Doğu'dan gelen baharatlarla tatlandırılmış sebzeler bol miktarda bulunuyordu. Mevsimin ilk çileklerinin yanı sıra nadir ve pahalı narlardan birkaçı da servis edilirdi.

Malikânenin taşınabilir zenginliği, hafifçe yükseltilmiş bir platform üzerindeki baş masada oturan en önemli konukların kullandığı altın ve gümüş tabaklarda görölüyordu. Judith ve Gavin'in bardakları birbirinin aynısıydı; uzun, ince, gümüşten yapılmış, tabanları ince işlenmiş altın.

Masalardan oluşan grubun ortasında açık bir alan vardı. Burada jonglörler çalıp söylüyor, Doğulu dansçılar baştan çıkarıcı hareketler yapıyor, akrobatlar cambazlık yapıyor ve gezici bir kumpanya bir oyun sergiliyordu. İki kat yüksekliğindeki odayı dolduran muazzam bir gürültü vardı.

Gavin bağırmanın çalışarak, "Fazla yemiyorsun," dedi ama gürültüden sesini duyurmak zordu.

"Hayır." Ona baktı ve gülümsedi. Bu yabancının kocası olduğu fikri zihninde dönüp duruyordu. Onun çenesindeki yarığa dokunmak istiyordu.

"Gel," dedi ve elini tutarak kalkmasına yardım etti. Gavin gelinini büyük salondan çıkarırken bağırışlar, alaylar, küfürler havada uçuştı ama ikisi de arkalarına bakmadı. Dışarıda dolaşmaya başladılar. Kırklar, Judith'in uzun elbisesinin etekleri boyunca uzanan bahar çiçekleriyle doluydu. Sağ taraflarında yarınki turnuvaya katılacakların çadırları vardı. Her çadırın tepesinde, çadırın sahibini tanıtan bir flama ve her yerde Montgomery leoparı vardı. Flamada, zümrüt yeşili bir zemin üzerinde, ışıltılı altın ipliklerle işlenmiş, dikey olarak yerleştirilmiş üç leopar yer alıyordu.

"Hepsi senin akrabaların mı?" Judith sordu ve Gavin onun başının üzerinden baktı.

"Kuzenler ve amcalar. Raine bize klan dediğinde kastetmişti." "Peki onlarla mutlu musunuz?"

"Mutlu musun?" Omuz silkti. "Onlar Montgomerys." dedi ve bu onun için soruyu cevaplıyor gibiydi.

Aşağıdaki çadırları görebilecekleri küçük bir yamaçta durdular. Kadın eteklerini açıp otururken adam onun elini tuttu. Adam onun yanına uzandı, elleri başının arkasında, boylu boyunca.

Judith sırtı adama dönük bir şekilde oturdu. Bacakları önünde uzanıyordu. Kasların dizlerinin üzerinde nasıl kıvrıldığını ve sonra uyluklarına doğru nasıl yuvarlandığını görebiliyordu. Judith onun her bir kalçasının kendi belinden daha büyük olduğunu kuşkusuz biliyordu. Beklenmedik bir şekilde ürperdi.

"Üşüyor musun?" Gavin bir anda hassaslaşarak sordu. Dirseklerinin üzerinde doğruldu ve kızın başını sallamasını izledi. "Umarım bir süreliğine gitmemin sakıncası yoktur. Görgüsüz olduğumu düşüneceksiniz-önce kilisede, şimdi de bu. Ama çok gürültülüydü ve sizinle yalnız kalmak istedim."

"Ben de," dedi dürüstçe, yüzünü ona dönerken.

Bir elini kaldırıp kızın saçından bir tutam aldı ve bileğine dolanmasını izledi. "Seni gördüğümde şaşırdım. Çirkin olduğunu duymuştum." Saç kıvrımını parmaklarının arasında ovuştururken gözleri parlıyordu.

"Bunu nereden duydun?"

"Revedoune'un kızını saklamasının nedeninin bu olduğu yaygın bir söylentiydi."

"Daha çok *ondan* saklandığım içindi." Başka bir şey söylemeyecekti ama Gavin anlamıştı. Kendinden küçük her şeyi döven ve büyük her şeyin önünde diz çöken bir adamın kabadayılığından pek hoşlanmıyordu.

Gavin ona sırtıttı. "Senden oldukça memnunum. Bir erkeğin umabileceğinden çok daha fazlasısın."

Judith birden kilisedeki o tatlı öpücüğü hatırladı. Boş bir zamanda tekrar öpüşmek nasıl olurdu? Erkeklerin ve kadınların davranışları konusunda çok az deneyimi vardı.

Gavin, kızın ağzının içine baktığını görünce nefesi kesildi. Güneşe hızlıca bir göz attığında, onu tamamen kendine almasına daha saatler olduğunu anladı. Bitiremeyeceği bir işe başlamazdı. "Yapmalıyız

Geri dönün," dedi aniden. "Davranışlarımız yıllarca dillerde dolaşacak." Ayağa kalkmasına yardım etti, sonra kendisine çok yakın dururken saçlarına baktı, baharatlı kokusunu içine çekti. Güneşten dolayı sıcak olduğunu biliyordu ve sadece bir kısmına iffetli bir öpücük kondurmak istiyordu; ama Judith yüzünü kaldırarak ona gülümsedi. Birkaç dakika içinde kollarını ona doladı, dudaklarını onunkilere değdirdi.

Judith'in erkekler ve kadınlar hakkındaki küçük eğitimi, kıkırdayarak bir erkeğin sevişmesini diğeriyle kıyaslayan hizmetçilerinden gelmişti. Bu yüzden Judith, Gavin'in öpücüğüne uygun bir değil, hissettiği tüm coşkuyla tepki verdi.

Adamın eli kızın boynunun arkasına gitti ve kızın dudakları adamın dudaklarının altında açıldı. Vücudunu onunkine yaklaştırdı. Adam ne kadar iriydi! Göğsünün kasları kadının yumuşaklığına karşı sertti, kalçaları demir gibiydi. Onu hissetmek, kokusunu duymak hoşuna gidiyordu. Kolları ona sıkıca sarıldı.

Gavin aniden geri çekildi, nefesi kısa, sık soluklarla geliyordu. "Öpüşmeyi çok iyi biliyor gibisin," dedi öfkeyle. "Çok mu içtin?"

Zihni ve bedeni onun ses tonunu fark edemeyecek kadar karıncalanma hissinin yeniliğiyle doluydu. "Daha önce hiçbir erkeği öpmedim. Hizmetçilerim hoş olduğunu söylemişti ama bu hoştan da öte."

Dürüst bir cevap duyduğunda bunu anlayarak gözlerini dikti. "Şimdi dönelim ve gün batımının erken olması için dua edelim."

Judith kızarmış yanaklarını ondan uzaklaştırdı ve onun izinden gitti.

İkisi de konuşmadan yavaşça kaleye doğru yürüdüler. Gavin bir çadır daha kurmaya dalmış gibiydi. Eğer karısının elini bu kadar sıkı tutmasaydı, onu unuttuğunu düşünebilirdi.

Başını başka yöne çevirdiğinden, onları bekleyen Robert Revedoune'u görmedi. Ama Judith gördü. Onun gözlerindeki öfkeyi fark etti ve kendini hazırladı.

"Seni küçük sürtük!" Robert tısladı. "Kızıışmış bir orospu gibi onun peşinden nefes nefese koşuyorsun. Bütün İngiltere'nin bana gülmesine izin vermeyeceğim!" Elini kaldırdı ve arkasını Judith'in yüzüne değdirdi.

Gavin'in tepki vermesi bir an sürdü. Bir babanın kızına vuracağını hayal bile edemezdi. Tepki verdiğiğinde ise yumruğunu kayınpederinin yüzüne indirdi ve yaşlı adam şaşkınlık içinde yere yığıldı.

Judith kocasına baktı. Gözleri kararmış, çenesi granit gibi bükülmüştü.

Gavin alçak ve ölümcül bir sesle, "Ona bir daha dokunmaya cüret etme," diye emretti. "Bana ait olanı saklarım ve ona iyi bakarım." Tekrar Revedoune'a doğru adım attı.

"Lütfen, hayır," dedi Judith ve kocasının kolunu tuttu. "Ben yaralanmadım ve sen de ona sadece küçük bir tokat atmanın bedelini ödedin."

Gavin hareket etmedi. Robert Revedouneun gözleri kızından damadına kaydı. Konuşmaması gerektiğini biliyordu. Yavaşça ayağa kalktı ve uzaklaştı.

Judith kocasının kolunu çekti. "Günü mahvetmesine izin verme. Yumruklarından başka bir şey bilmiyor." Zihni dönüp duruyordu. Tanıdığı birkaç erkek, bir babanın kızına vurmaya hakkı olduğunu düşünürdü. Belki Gavin onu sadece bir mal olarak görüyordu ama konuşma tarzındaki bir şey Judith'e korunduğunu, neredeyse sevildiğini hissettirmişti.

"Dur, sana bir bakayım," dedi Gavin, sesinde öfkesini kontrol etmek için çok çalıştığı belli oluyordu.

Parmak uçlarını dudaklarının üzerinde gezdirerek herhangi bir çürük ya da kırık olup olmadığını kontrol etti. Bıyıklarının temiz traşlı derisinin hemen altında uzandığı çenesinin karanlığını inceledi. Dokunuşu dizlerinin bağını çözdü. Elini kaldırdı ve bir parmak ucunu çenesindeki yarığa yerleştirdi. Adam araştırmasını durdurdu ve onun gözlerinin içine baktı. Uzun bir süre sessizce birbirlerine baktılar.

"Geri dönmeliyiz," dedi üzüntüyle. Kızın koluna girdi ve onu şatoya geri götürdü.

Fark ettiklerinden daha uzun süredir yoklardı. Yemekler kaldırılmış, sehpa masalar sökülmüş ve duvara yığılmıştı. Müzisyenler dans için çalmaya hazırlanırken enstrümanlarını akort ediyorlardı.

"Gavin," diye seslendi biri, "ona hayatın boyunca sahip olacaksın. Onu şimdi istiflememelisin."

Judith Gavin'in koluna yapıştı ama hemen enerjik dansçılardan oluşan bir çemberin içine çekildi. Hızlı ve güçlü adımlarla itilip çekilirken gözlerini kocasından ayırmamaya çalıştı. Onu gözünün önünden ayırmak istemiyordu.

Bir adamın kıkırdaması başını kaldırıp bakmasına neden oldu. "Küçük kardeşim," dedi Raine, "arada bir bize de bir göz atmalısın."

Judith, güçlü bir kol onu ayaklarını yerden kesecek şekilde döndürmeden hemen önce ona gülümsedi. Raine'in yanına döndüğünde, "Kayınbiraderlerim gibi yakışıklı adamları nasıl görmezden gelebilirim?" dedi.

"İyi dedin ama gözlerin yalan söylemiyorsa, o altın parçalarının içine yıldızların ışığını koyabilecek tek kişi kardeşimdir."

Yine biri Judith'i döndürdü ve Judith adamın kolunda havaya kaldırılırken, Gavin'in mor ve yeşil tafta bir elbise giymiş küçük, güzel bir kadına sırtıttığını gördü. Judith kadının Gavin'in göğsündeki kadifeye dokunuşunu izledi.

"Gülümsemen nerede?" Raine ona geri döndüğünde sordu. Döndü ve kardeşine baktı.

"Sence güzel mi?" Judith sordu.

Raine yüksek sesle gülmemek için kendini zor tuttu. "Çirkin! O küçük kahverengi bir fare ve Gavin onu almazdı." Zaten herkes sahip olduğu için, diye düşündü kendi kendine. "Ah," diye iç geçirdi. "Hadi buradan gidelim ve biraz elma şarabı alalım." Kızın kolundan tuttu ve onu odanın diğer tarafına, Gavin'in yanına götürdü.

Judith, Raine'in gölgesinde sessizce durdu ve Gavin'in kahverengi saçlı kadını dans pistine götürmesini izledi. Gavin kadına her dokunduğunda Judith'in göğsüne hızlı bir acı hissi yayılıyordu. Raine başka bir adamla konuşmaya dalmıştı. Fincanını yere bıraktı ve salonun kenarlarındaki gölgelerin arasından yavaşça yürüyerek dışarı çıktı.

Malikânenin arkasında duvarlarla çevrili küçük bir bahçe vardı. Judith hayatı boyunca yalnız kalmak istediğinde bu bahçeye gitmişti. Kadını kollarında tutan Gavin'in görüntüsü gözlerinin önünde ateşle dağlanıyordu. Yine de neden umursasındı ki? Onu tanıyalı daha bir tam gün bile olmamıştı. Başka birine dokunmuş olması neden önemli olsun ki?

Bahçenin geri kalanından gizlenmiş taş bir banka oturdu. Kıskanıyor olabilir miydi? Bu duyguyu hayatında hiç yaşamamıştı ama tek bildiği kocasının başka kadınlara bakmasını ya da dokunmasını istemediğiydi.

"Seni burada bulacağımı düşünmüştüm."

Judith başını kaldırıp annesine baktı, sonra tekrar aşağı indi.

Helen hemen kızının yanına oturdu. "Bir sorun mu var? Sana karşı kaba mı davrandı?"

"Gavin mi?" Judith yavaşça sordu, bu isim kulağa hoş geliyordu. "Hayır. O nazik olmaktan çok daha fazlasıdır."

Helen, Judith'in yüzünde gördüğü şeyden hoşlanmamıştı. Kendisinininki de bir zamanlar böyleydi. Hareket yarı iyileşmiş kolunu acıtmasına rağmen kızının omuzlarını tuttu. "Beni dinlemelisin! Seninle konuşmayı çok uzun zamandır erteliyorum. Her gün bu evliliği engelleyecek bir şey olmasını umdum ama hiçbir şey olmadı. Sana duyman gereken bir şey söyleyeceğim. Asla ama *asla* bir erkeğe güvenmemelisin."

Judith kocasını savunmak istedi. "Ama Gavin onurlu bir adam," dedi inatla.

Helen ellerini kucağına bıraktı. "Ah evet, birbirlerine karşı onurludurlar - erkeklerine, hatta atlarına karşı bile; ama bir erkek için bir kadın atından daha az şey ifade eder. Bir kadının yeri daha kolay doldurulur, daha az değerlidir. En aşağılık kölesine bile yalan söylemeyen bir adam, karısına en büyük masalları uydurmaktan çekinmez. Ne kaybeder? Kadın nedir ki?"

"Hayır," dedi Judith. "Bütün erkeklerin böyle olduğuna inanamıyorum."

"O zaman benim gibi uzun ve mutsuz bir hayatınız olacak. Bunu senin yaşındayken öğrenmiş olsaydım, hayatım farklı olurdu. Babana aşık olduğuma inanıyordum. Hatta bunu ona da söyledim. Bana güldü. Bir kadının kalbini bir erkeğe vermesi ve onun da buna gülmesi bir kadına ne yapar biliyor musun?"

"Ama erkekler kadınları sever-" Judith başladı. Annesinin söylediklerine inanamıyordu.

"Kadınları severler, ama sadece yatağını işgal ettikleri kadını ve ondan bıktıklarında başka birini severler. Bir eşin sadece bir kez

Kocası üzerinde herhangi bir kontrolü varsa, bu da kocasıyla yeni tanıştığı ve yatak büyüğü onun üzerinde olduğu zamandır. O zaman sizi 'sevecek' ve siz de onu kontrol edebileceksiniz."

Judith ayağa kalktı, sırtı annesine dönüktü. "Bütün erkekler senin dediğin gibi olamaz.

Gavin..." Bitiremedi.

Helen telaşla kızının yanına gitti ve önünde durdu. "Sakin bana ona aşık olduğunu düşündüğünü söyleme. Ah Judith, benim tatlı Judith'im, on yedi yıldır bu evde yaşıyorsun ve hiçbir şey öğrenmedin, hiçbir şey görmedin mi? Bir zamanlar baban da böyleydi. Sen inanmasan da, bir zamanlar çok güzeldim ve o benden memnundu. İşte bu yüzden sana bunları söylüyorum. Tek çocuğuma bunu söylemek istediğimi mi sanıyorsun? Seni kilise için hazırladım, seni korumak için. Lütfen sözlerimi dinle. Onunla ilk andan itibaren iyi geçinmelisin; o zaman seni dinleyecektir. Ona asla korkunu gösterme. Bir kadın bunu ortaya çıkardığında, erkeğin kendini güçlü hissetmesine neden olur. İlk andan itibaren talepte bulunursanız sizi dinleyebilir ama çok geç olacaktır. Başka kadınlar olacak ve-"

"Hayır!" Judith bağırdı.

Helen ona büyük bir üzüntüyle baktı. Kızını kendisini bekleyen acıdan kurtaramazdı. "Konukların yanına dönmeliyim. Sen de gelecek misin?"

Judith yumuşak bir sesle, "Hayır," dedi. "Birazdan geleceğim. Bir süre düşünmem gerek."

Helen omuz silkti ve yan kapıdan çıktı. Yapabileceği başka bir şey yoktu. Yap.

Judith taş bankta sessizce oturdu, dizlerini çenesinin altına sıkıştırdı. Annesinin söylediklerine karşı kocasını savundu. Gavin'in babasına hiç benzemediğini göstermek için defalarca yüzlerce yol düşündü ve bunların çoğunu hayal gücüyle yarattı.

Düşünceleri kapının açılma sesiyle bölündü. Bahçeye zayıf bir kadın girdi. Judith onu hemen tanıdı. İnsanlar onu fark etsin diye giyinmişti. Elbisesinin sol tarafı yeşil taftaydı; sağ tarafı ise kırmızıydı. Renkler eteğinde tersine çevrilmişti. Bir amacı varmış gibi hareket ediyordu. Judith hanımelinin arkasındaki gizli banktan onu izliyordu. Kabul sırasındaki ilk izlenimi Alice Valence'ın güzel olduğu yönündeydi ama şimdi öyle görünmüyordu. Çenesi zayıf görünüyordu, küçük ağzı cimriydi, sanki mümkün olduğunca az şey vermek ister gibiydi. Gözleri ıslık ıslık parlıyordu.

Buz. Judith duvarın dışında ağır bir erkek ayağı sesi duydu ve annesinin kullandığı daha küçük kapıya doğru ilerledi. Kadını ve sevgilisini bırakmak istedi ama ilk sözler onu durdurdu. Tanıdığı bir sestti bu.

"Neden seninle burada buluşmamı istedin?" Gavin sertçe sordu.

"Ah, Gavin," dedi Alice, elleri onun kollarına gitti. "Bana karşı çok soğuksun. Beni unutmuş olabilir misin? Bu yeni karına olan aşkın çok mu güçlü?"

Gavin kaşlarını çatarak ona baktı, ona dokunmadı ama uzaklaşmadı da. "Benimle aşk hakkında konuşabilir misin? Benimle evlenmen için sana yalvardım. Seni çeyizsiz almayı teklif ettim. Babana Chatworth'e verdiklerini geri ödemeyi teklif ettim ama yine de benimle evlenmedin."

"Bunu bana karşı mı kullanıyorsun?" diye sordu. "Sana babamın morluklarını göstermedim mi? Beni aç susuz bir yere kilitlediği zamanları anlatmadım mı? Ne yapsaydım? Elimden geldiğince seninle buluştum. Bir erkeğe verebileceğim her şeyi sana verdim, ama karşılığını böyle aldım. Şimdiden başkasını seviyorsun. Söyle bana Gavin, beni hiç sevdin mi?"

"Neden başkasını sevdiğimden bahsediyorsun? Onu sevdiğimi söylemedim." Adamın kızgınlığı azalmamıştı. "Teklif iyi olduğu için evlendim. Kadın bana zenginlik, toprak ve senin de belirttiğin gibi bir unvan getiriyor."

"Ama onu gördüğünde-" Alice hızlıca söyledi.

"Ben bir erkeğim ve o da çok güzel. Tabii ki memnun oldum."

Judith bahçeden ayrılmak istiyordu. Kocasını sarışın kadınla gördüğünde bile Judith gitmek istemişti ama sanki bedeni taşa dönmüştü ve kıpırdıyamıyordu. Gavin'in ağzından çıkan her kelime kalbine bir bıçak gibi saplanıyordu. Bu kadına kendisiyle evlenmesi için yalvarmış ve Judith'i zenginliği nedeniyle ikinci seçenek olarak almıştı. O bir aptaldı! Onların dokunuşlarını, okşamalarını bir aşk kıvılcımı olarak görüyordu ama öyle değildi.

"O zaman onu sevmiyorsun?" Alice ısrar etti.

"Nasıl yapabilirim? Onunla bir günden az zaman geçirdim."

"Ama onu sevebilirsin," dedi Alice ve başını bir yana çevirdi. Tekrar ona baktığında gözlerinde yaşlar vardı -büyük, güzel, parlayan yaşlar. "Onu asla sevmeyeceğini söyleyebilir misin?"

Gavin sessizdi.

Alice derin bir iç çekti, sonra gözyaşlarının arasından gülümsedi. "Burada buluşabileceğimizi umuyordum. Biraz şarap göndermiştim."

"Geri dönmeliyim."

"Uzun sürmez," dedi tatlı bir sesle onu taş duvara dayalı bir banka götürürken.

Judith büyülenmiş bir halde Alice'i izledi. Büyük bir oyuncuyu izliyordu. Alice'in başını nasıl çevirdiğini ve gerekli gözyaşlarını akıtmak için tırnağını gözünün kenarına nasıl ustalıkla soktuğunu görmüştü. Alice'in sözleri melodramatikti. Judith, Alice'in elbisesinin sert taftasını ezmekten kaçınarak kendini dikkatle banka oturtmasını ve ardından iki kadeh şarap doldurmasını izledi. Yavaş ve özenli bir hareketle parmağından büyük bir yüzük çıkardı, menteşeli kapağı açtı ve beyaz bir tozu yavaşça içkisine döktü.

Şarabı yudumlamaya başladığında, Gavin kadehi elinden aldı ve bahçeye doğru uçurdu. "Ne yapıyorsun?" diye sordu.

Alice durgun bir şekilde duvara yaslandı. "Her şeyi sona erdirebilirim aşkım. Bizim içinse her şeye dayanabilirim. Benim başkasıyla, senin başkasıyla evlenmene katlanabilirim ama senin aşkına sahip olmalıyım. O olmadan ben bir hiçim." Göz kapakları yavaşça düştü ve sanki Tanrı'nın meleklerinden biriymiş gibi huzurlu bir ifadeye büründü.

"Alice," dedi Gavin onu kollarının arasına alırken, "kendi canına kıymak istemiş olamazsın."

"Benim tatlı Gavin'im, bir kadın için aşkın ne demek olduğunu anlamıyorsun.

O olmadan ben zaten ölüyüm. Neden ıstırabımı

uzatayım?" "Aşkın olmadığını nasıl söylersin?"

"Beni seviyor musun, Gavin? Beni ve sadece beni?"

"Elbette." Eğildi ve kızın dudaklarından öptü, şarap hâlâ dudaklarındaydı. Batan güneş yanaklarındaki sürmeli rengi derinleştirmişti. Koyu renk kirpikleri yanaklarına gizemli bir gölge düşürüyordu.

"Yemin et!" dedi sertçe. "Sadece beni seveceğine yemin etmelisin, başka kimseyi sevmeyeceğine."

Kendini öldürmesini engellemek için ödenecek küçük bir bedel gibi o." görünüyordu. "Yemin ederim

Alice hızla ayağa kalktı. "Özlenmeden önce geri dönmeliyim." Görünüşe göre tamamen iyileşti. "Beni unutmayacak mısınız? Bu gece bile mi?" diye fısıldadı dudaklarına, elleri adamın giysilerinin içindeydi. Onun cevabını beklemedi, ellerinden kurtulup kapıdan içeri süzüldü.

Alkış sesi Gavin'in dönmesine neden oldu. Judith orada duruyordu, elbisesi ve gözleri batan güneşin yansımasıyla parlıyordu.

"Mükemmel bir performanstı," dedi ellerini indirirken. "Yıllardır bu kadar eğlenmemiştim. Bu kadın Londra'da sahneye çıkmayı denemeli. İyi mumyacılar ihtiyaç olduğunu duydum."

Gavin ona doğru ilerledi, yüzü öfkesini yansıtıyordu. "Seni yalancı küçük sinsi! Beni gözetlemeye hakkın yok!"

"Casus!" diye hırladı. "*Kocam* beni kendi halime bırakıp gittikten sonra" - kelimeyi alayla söyledi- "biraz hava almak için salondan çıktım. Ve burada, bahçede, aynı kocanın, kendisini bir iplik parçası gibi parmaklarının arasında döndüren soluk yüzlü bir kadının ayaklarına kapandığına tanık oluyorum."

Gavin kolunu geri çekti ve ona bir tokat attı. Bir saat önce hiçbir şeyin onu bir kadına zarar vermeye zorlayamayacağına yemin edebilirdi.

Judith yere çarptı, dönen saçlar ve altın ipekten bir yığın halinde yere düştü. Güneş ona bir meşale tutmuş gibiydi.

Gavin anında pişman oldu. Kendisine ve yaptıklarına hasta olmuştu. Ayağa kalkmasına yardım etmek için diz çöktü.

Ondan uzaklaştı ve gözleri nefretle parladı. Sesi o kadar sessiz, o kadar düzdü ki, adam onu zar zor duyabiliyordu. "Benimle evlenmek istemediğini, bunu sadece sana getirdiğim zenginlik için yaptığını söylüyorsun. Ben de seninle evlenmek . Babam annemi önümde tutup kolunu bir tahta parçası gibi kırana kadar reddettim. O adama karşı hiç sevgim yok ama sana karşı daha da az. O dürüst bir adam. Bir saat içinde bir rahibin ve yüzlerce tanığın önünde durup ölümsüz aşk yemini etmez, bir saat sonra da aynı aşkı bir vaat etmez. Sen adam değilsin, Gavin Montgomery. Cennet Bahçesi'ndeki yılandan daha aşağılıksın ve seninle birleştiğim güne her zaman lanet edeceğim. Sen o kadına yemin ettirdin, ben de sana . Tanrı şahidim olsun ki, bu güne pişman olacaksın.

Arzuladığın zenginliğe kavuşabilirsin ama ben kendimi sana asla karşılıksız vermeyeceğim."

Gavin sanki Judith zehirlenmiş gibi ondan uzaklaştı. Kadınlarla olan deneyimi fahişeler ve saray birkaçıyla olan arkadaşlığıyla sınırlıydı. Onlar da Alice gibi ağırbaşlıydı. Judith'in ondan taleplerde bulunmaya, onu lanetlemeye, Tanrı'nın önünde yeminler etmeye ne hakkı vardı? Bir koca bir kadının tanrısıydı ve bu kadın bunu ne kadar çabuk öğrenirse o kadar iyiydi.

Gavin Judith'in saçlarından bir avuç tuttu ve onu kendine doğru çekti. "İstediğim zaman istediğimi alırım ve eğer senden alırsam, minnettar olacaksın." Onu serbest bıraktı ve tekrar yere itti. "Şimdi ayağa kalk ve kendini karım olmaya hazırla."

"Senden nefret ediyorum," dedi nefesinin altında.

"Bunun benim için ne önemi var? Ben de sana sevgi beslemiyorum."

Gözleri kilitlendi; altın rengine karşı çelik grisi. Kadınlar Judith'i düğün gecesi için hazırlamaya gelene kadar ikisi de kıpırdamadı.

Altıncı Bölüm

" ^ "

Gelin ve damat için özel **bir** oda hazırlanmıştı. Şöminelerden birinin etrafında geniş köşe ayrılmıştı. Odaya kocaman bir yatak yerleştirilmiş ve üzerine en yumuşak ketenden çarşaflar serilmişti. Kıpırmızı ipekle kaplı gri bir sincap örtüsü çarşafların üzerine serilmişti. Gül yaprakları yatağı kaplamıştı.

Judith'in hizmetçileri ve birkaç kadın konuk gelinin soyunmasına yardım etti. Gelin çıtırçıtırak kaldığında örtüleri geri çektiler ve Judith yatağa girdi. Akıllı çevresinde olup bitenlerde değildi. Kendine aptal demeye devam etti. Sadece birkaç saat içinde, on yedi yıl boyunca erkekler hakkında doğru olduğunu öğrendiği şeyleri unutmuştu. Birkaç saat boyunca bir erkeğin nazik ve iyi olabileceğine, hatta aşık olabileceğine inanmıştı. Ama Gavin de aynıydı, hatta belki de diğerlerinden daha kötüydü.

Kadınlar Judith'in sessizliğine kahkahalarla güldüler. Ama Helen kızının davranışında gerginlikten daha fazlası olduğunu biliyordu. Sessiz bir dua fısıldayarak Tanrı'dan kızına yardım etmesini istedi.

"Şanslı bir kadınsın," diye mırıldandı yaşlı bir kadın Judith'in kulağına. "İlk evliliğimde babamdan beş yaş büyük bir adamla evlenmiştim. Görevlerini yerine getirmesine kimsenin yardım etmemiş olmasına şimdi şaşıyorum."

Maud kıkırdadı, "Lord Gavin'in yardıma ihtiyacı olmayacak, buna bahse girerim."

"Belki Leydi Judith'in yardıma ihtiyacı olur ve ben de... ah... hizmetlerimi sunarım," diye güldü başka biri.

Judith onları zar zor duydu. Tek hatırladığı, kocasının başka bir kadına aşk yemini ettiği, Alice'i nasıl tuttuğu ve öptüğüydü. Kadınlar çarşafı Judith'in göğüslerinin üzerine çektiler. Biri onu taradı.

Böylece saçları çıplak omuzlarının üzerinden yumuşak bir şekilde dökülerek kalçalarının etrafında kalın kumral bukleler halinde duruyordu.

Kadınlar meşe kapıdan, Gavin'i omuzlarında taşıyarak gelen adamların gürültüsünü duydular. Gavin yarı çıplak bir halde içeri girdiğinde, erkekler yardım tekliflerini ve önündeki görevi ne kadar iyi yerine getirebileceğine dair bahislerini bağırarak dile getirdiler. Onu ayağa kaldırdıklarında ve yatakta bekleyen geline baktıklarında sessizdiler. Çarşaf, krem rengi omuzlarını ve göğüslerinin dolgunluğunu vurguluyordu. Mum ışığı çarşafın üzerindeki gölgeyi derinleştiriyordu. Çıplak boğazı hayatla titreşiyordu. Yüzü sert ve ciddi bir ifadeye bürünmüştü, bu da gözlerinin sanki sigara içiyormuş gibi kararmasına neden oluyordu. Dudakları sertti, sanki sıcak bir mermerden oyulmuş gibiydi.

"Bitir şu işi!" diye bağırdı biri. "Ona mı yoksa bana mı işkence ediyorsun?"

Sessizlik bozuldu. Gavin çabucak soyundu ve yatağa doğru itildi. Erkekler, Maud'un yorganı kenara çekip çıplak kalçalarına ve uyluklarına bir bakış atmasını merakla izlediler.

"Şimdi dışarı!" diye emretti uzun boylu bir kadın. "Onları rahat bırakın."

Helen kızına son bir kez baktı ama Judith kucağındaki ellerine baktı ve kimseyi göremedi.

Ağır kapı çarparak kapandığında oda aniden doğal olmayan bir sessizliğe büründü ve Judith yanındaki adamı acı bir şekilde fark etti. Gavin oturmuş ona bakıyordu. Odadaki tek ışık yatağın ayak ucunun karşısındaki şöminenin alevlerinden geliyordu. Işık saçlarında dans ediyor, narin köprücük kemiklerinin gölgeleriyle oynuyordu. Şu anda, kavgaya dair hiçbir şey hatırlamıyordu. Aşkla ilgili düşünceleri de yoktu. Tek bildiği, yatakta arzulanan bir kadınla birlikte olduğuydu. Tenin görüldüğü kadar pürüzsüz olup olmadığını görmek için elini omzuna dokundurdu.

Judith sertçe ondan uzaklaştı. "Dokunma bana!" dedi sıkılmış dişlerinin arasından.

Adam şaşkınlıkla ona baktı. Altın rengi gözlerinde nefret vardı, yanakları kızarmıştı. Eğer mümkünse, öfkesi onu daha da güzelleştirmişti. Hiç bu kadar şiddetli bir arzu hissetmemişti. Eli boynuna gitti, başparmağı yumuşak ete gömüldü. "Sen benim karımsın," dedi alçak bir sesle. "Sen benimsin!"

Judith tüm gücüyle ona direndi ama onunkinin yanında hiçbir şeydi. Kolayca Judith'in yüzünü kendine doğru çekti. "Asla sana ait olmayacağım!" diye tükürdü Judith, adamın dudakları Judith'in dudaklarına kapanmadan önce.

Gavin ona karşı nazik olmak istemişti ama kadın onu öfkelenmişti. Bu kadın onu lanetlemek, ona tekrar saldırmak istemesine neden oluyordu. Ama en çok da ona sahip olmak istiyordu. Ağzı acımasızca sertçe kadının ağzına indi.

Judith ondan uzaklaşmaya çalıştı; adam onun canını yaktı. Bu bir öğleden sonra öpücüğü değil, daha çok onu disipline etmek için verilen bir cezaydı. Adama tekme atmaya çalıştı ama onları ayıran çarşaf ayaklarına dolandı ve güçlkle hareket edebildi.

"Sana yardım edeceğim," dedi Gavin ve çarşafı yırtarak yatağın altından çekti. Eli hâlâ Judith'in boynunu tutuyordu ve çarşaf gittiğinde ve Judith önünde çıırılçiplak yattığında, ona bakarken elini gevşetti. Ona hayretle baktı; dolgun göğüsleri, küçük beli, yuvarlak kalçaları. Sonra tekrar kızın yüzüne baktı, gözleri parlıyordu. Dudakları öpücüğünden dolayı kızarmıştı ve aniden yeryüzünde onu almasını engelleyebilecek hiçbir güç kalmamıştı. Açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi davrandı - yiyecek için çaresiz bir adam - sahip olması gereken şeyi elde etmek için öldürebilir ya da sakatlayabilirdi.

Onu yatağa doğru itti ve Judith onun gözlerindeki bakışı gördü. Bunu anlamamıştı ama bundan korkuyordu. Artık yumruğunun kelepçesinden daha fazlasını planlıyordu. Bundan emindi.

"Hayır!" diye fısıldadı ve ona karşı mücadele etti.

Gavin tecrübeli bir şövalyeydi. Judith'in ona karşı, bir sivrisineğin bir granit parçasına olan gücünden daha fazla gücü yoktu. Ve o da ona aynı ilgiyi gösterdi. Onunla sevişmiyordu ama vücudunu kullanıyordu. Onu arzuladığı ve çaresizce ihtiyaç duyduğu şeyden başka bir şey olarak düşünmüyordu. Onun üzerine çıktı, bir bacağı onunkini ayırmaya zorluyordu. Onu tekrar öptü, sertçe.

Gavin kendisini durduran küçük zarı hissettiğinde, bir an için şaşkınlığa uğradı. Ama Judith'e verdiği acıyı umursamadan devam etti. Judith haykırdığında, Gavin onun dudaklarını kendi dudaklarıyla durdurdu ve devam etti.

İşini bitirdikten sonra, ağır bir kolunu Judith'in göğüslerine koyarak ondan uzaklaştı. Bu onun için bir rahatlama olmuştu ama Judith için zevke benzer hiçbir şey yoktu.

Birkaç dakika içinde onun yavaş nefes alışını duydu ve uyuduğunu anladı. Sessizce onun kolunun altından sıyrıldı ve yataktan çıktı. Sincap postundan yapılmış örtü yere düşmüştü. Onu aldı ve vücudunu onunla sardı. Kendi kendine ağlamayacağını söyleyerek ateşe baktı. Neden ağlasındı ki? Düğün gününde onu asla sevmeyeceğine, sevmeyeceğine yemin eden bir adamla kendi isteği dışında evlenmişti. Ona, kendisi için bir hiç olduğunu söyleyen bir adamla. Önündeki hayat bu kadar güzel görünürken ağlaması için ne sebep vardı? Onun çocuklarını doğurmaktan başka bir şey yapmayacağı, o güzel Alice'yle kırlarda dolaşırken evde oturacağı yılları dört gözle bekleyebilir miydi?

Yapmayacaktı! Kendi hayatını ve mümkünse kendi aşkını bulacaktı. Kocasını onun için mümkün olduğunca az şey ifade edecekti.

Gözyaşlarını kontrol ederek sessizce durdu ve hatırlayabildiği tek şey, Gavin'in bu akşamki saldırısından çok farklı olan o öğleden sonraki öpücüğünün tatlılığıydı.

Gavin yataкта kıpırdandı ve gözlerini açtı. İlk başta nerede olduğunu hatırlamadı. Başını çevirdi ve yanındaki boşluğu gördü. Judith gitmişti! Judith'in şöminenin önünde olduğunu fark edene kadar derisinin her santimi gerildi. Ani korkusunu düşünmedi ama hâlâ yanında olduğu için rahatladı. Başka bir dünyada gibiydi ve onun sırt üstü döndüğünü duymadı. Çarşafı bolca kan serpilmişti ve Gavin kaşlarını çatarak onlara baktı. Onu incittiğini biliyordu ama nedenini anlamıyordu. Alice onu aldığı anda bakireydi ama hiç acı çekmemişti.

Karısına baktı, o kadar küçük, o kadar yalnızdı ki. Onu sevmediği doğrudu ama onu acımasızca kullanmıştı. Bir bakire tecavüzü hak etmezdi.

"Yatağa geri dön," dedi usulca, biraz gülümseyerek. Özür dilemek için onunla yavaşça sevişecekti.

Judith omuzlarını dikleştirdi. "Hayır, yapmayacağım," dedi kararlılıkla. Onun kendisini kontrol etmesine izin vermemeyi başlamalıydı.

Gavin dehşet içinde onun arkasına baktı. Bu kadın imkânsızdı! Her cümlesini bir irade yarışına dönüştürüyordu. Çenesini tutarak yataktan kalktı ve kadının önünde durdu.

Judith onu daha önce çıplak görmemişti ve güneşten bronzlaşmış teninin üzerinde koyu renk kıllarla kaplı çıplak göğsü Judith'in dikkatini çekti. Müthiş görünüyordu.

"Çağırdığımda bana geleceğini öğrenmedin mi?"

Çenesini kaldırdı ve adamın gözleriyle buluştu. "Sana hiçbir şeyi karşılıksız vermeyeceğimi öğrenmedin mi?" diye karşılık verdi.

Gavin elini uzattı ve Judith'in kalçasından bir kıvrım aldı, bileğine doladı, tekrar tekrar, Judith acıdan büzülürken onu kendine çekti. Örtü düştü ve adam Judith'in çıplak tenini kendi tenine doğru çekti.

"Şimdi istediğini almak için acıyı kullanıyorsun," diye fısıldadı, "ama sonunda ben kazanacağım çünkü sen savaşmaktan yorulacaksın."

"Peki ne kazanmış olacaksın?" diye sordu, dudakları ona yakındı.

"Nefret ettiğim bir adamdan, acımasız, yalancı, onursuz bir adamdan özgürlük-" Adam onu öptüğünde durdu. Bir saat önceki öpücük değildi bu, nazik bir öpücüktü.

Judith ilk başta ona tepki vermeyi reddetti ama elleri onun kollarına gitti. Kolları sertti, kasları belirgindi ve teni çok sıcaktı. Adamın göğsündeki kılların göğüslerine değdiğini fark etti.

Öpücüğü derinleştikçe elini saçlarından çekti, kolları omuzlarını sardı. Başını omzunun kıvrımına yaslaması için onu hareket ettirdi.

Judith düşünmekten vazgeçti. O bir hisler yığınıydı; her his yeni ve hayal bile edilemeyecek türdendi. Daha da yaklaştı, ellerini onun sırtında gezdirdi, kendi sırtının pürüzsüzlüğünden çok farklı olan kasların nasıl hareket ettiğini hissetti. Adam onun kulaklarını öpmeye başladı, kulak memelerini küçük küçük ısıırıyordu. Judith'in dizleri suya döndüğünde ve arkasındaki kolun gücüyle yere yığıldığında Gavin alçak sesle, gırtlaktan bir kıkırdama çıkardı. Eğildi, diğer kolunu dizlerinin altına koydu, ağzı boynundan hiç ayrılmadı ve onu yatağa taşıdı. Vücudunu alnından ayak parmaklarına kadar öptü ve Judith sessiz kaldı, sadece duyuları canlıydı.

Çok geçmeden daha fazla öpüşmeye dayanamadı. Her yeri ağrıyordu ve ağzıyla daha iyi buluşabilmek için adamın saçlarını çekti. Dudaklarına açgözlülükle, hırsıyla yapıştı.

Gavin'in hisleri de çalkalanıyordu. Hiçbir zaman bir kadınla bu geceki gibi sevişecek boş vakti olmamıştı ve bunun zevkini hiç hayal etmemişti. Judith'in tutkusu da en az onunki kadar şiddetliydi ama ikisi de acele etmiyordu.

sevişme. Adam Judith'in üzerinde hareket ettiğinde, Judith'in kolları onu sıkıca tutarak daha da yakına çekti. Judith için bu kez acı yoktu; o hazırды. Onunla birlikte hareket etti, ilk başta yavaşça, birlikte neşeyle patlayana kadar.

Sonunda Judith derin, bitkin bir uykuya daldı, bacağına Gavin'in bacağına üzerine atmış, saçlarını Gavin'in koluna dolamıştı.

Ancak Gavin hemen uykuya dalmadı. Kucağına aldığı bu yumuşak kadının ilk kez birlikte olduğunu biliyordu ama bir bakıma o da bekâretini kaybetmiş gibi hissediyordu. Ve bu kesinlikle saçma bir fikirdi. Yatağına aldığı tüm kadınları hatırlaması mümkün değildi. Ama bu gece son derece farklıydı. Daha önce hiç böyle bir tutku yaşamamıştı. Diğer kadınlarla, tahrikinin doruğına ulaştığını hissettiğinde, geri çekiliyorlardı. Ama Judith öyle değildi. Onun verdiği kadarını o da vermişti.

Boynunun üzerinden saçından bir tutam alıp havaya kaldırdı ve ateş ışığının saç tellerinde oynamasına izin verdi. Önce burnuna, sonra dudaklarına götürdü. Kadın ona doğru hareket etti ve adam daha da sokuldu. Uyurken bile onu yanında istiyordu.

Gavin'in gözleri ağırlaştı. Hatırlayabildiğı kadarıyla ilk kez doygun ve hoşnuttu. Ah, ama bir de sabah vardı. Uykuya dalmadan önce gülümsedi.

Jocelin Laing udunu deri kutusuna geri koydu ve odadan çıkmadan önce sarışın kadına belli belirsiz bir baş selamı verdi. O gece kadınlardan yataklarını paylaşmaları için birkaç teklif gelmişti. Düğünün ve özellikle de yakışıklı çiftin soyunup yatağına girdiğini görmenin heyecanı pek çok kişiyi kendi zevklerini bulmaya yöneltmişti.

Şarkıcı özellikle yakışıklı bir genç adamdı; uzun, kalın kirpiklerin altındaki sıcak, siyah gözler; yüksek elmacık kemikleri üzerinde uzanan mükemmel ciltten uzaklaşan siyah saçlar.

"Bu gece meşgul müsün?" diye seslendi diğer şarkıcılardan biri gülerek. Jocelin udunun kılıfını bağlarken gülümsedi ama cevap vermedi.

"Böyle bir gelini olan bir adamı kıskanıyorum." Diğer adam merdivenlere doğru başını salladı.

"Evet, çok güzel," diye onayladı Jocelin. "Ama başkaları da var."

"Bunun gibi değil." Adam arkadaşına yaklaştı. "Bazılarımız gelinlerin kadınlarından birkaçıyla buluşacak. Sen de gelebilirsin."

"Hayır," dedi Jocelin sessizce. "Yapamam."

şarkıcı Jocelin'e sinsi bir bakış attı, ilahisini topladı ve büyük salonu terk etti.

Devasa oda sessizleştiğinde, zemin uyuyan hizmetkârlar ve daha önemsiz konuklar için yüzlerce hasırla döşendiğinde, Jocelin üst kata çıktı. Buluşmaya gittiği kadının nasıl olup da özel bir oda ayarlayabildiğini merak etti. Alice Valence zengin değildi ve güzelliği ona bir kontluk yüzüğü kazandırmış olsa da, yüksek sınıftan konuklardan biri değildi. şatonun dolup taştığı bu gecede, sadece gelin ve damadın tek başına bir odası vardı. Diğer konuklar kadınların güneşlenme odasında ya da ana yatak odasında bulunan yatakları paylaşıyorlardı. Yataklar büyüktü -genellikle sekiz ayak kareydi- ve etraflarını çevreleyen ağır perdelerle ayrı odalar gibi görünüyorlardı.

Jocelin bekâr kadınlar için ayrılmış odaya girmekte hiç zorlanmadı; birkaç erkek kapıdan içeri süzölmüştü bile. Yatağın perdelerinin kenara kaydığını ve sarışının bir an için göröndüğünü görmek kolaydı. Hızla ona doğru gitti. Onu görmek için arzuyla doldurdu. Alice kollarını ona açmış, tutkusu neredeyse şiddetlenmişti ve Jocelin'in zevklerini uzatmak için yaptığı her girişim dirençle karşılaştı. Alice şimşek ve gök güröltüsüyle dolu bir fırtına gibiydi.

Her şey bittiğinde, Jocelin'in kendisine dokunmasını istemedi. Bir kadının ruh haline karşı her zaman tetikte olan Jocelin, onun dile getirilmemiş isteğine itaat etti. Seviştikten sonra kucağa alınmak istemeyen bir kadın hiç görmemişti. Aceleyle attığı giysilerini giymeye başladı.

"Bir ay içinde evleneceğim," dedi sessizce. "O zaman kocamın şatosuna geleceksin."

Yorum yapmadı. İki de onun orada olacağını biliyordu; sadece kızın başka kaç erkeğe sorduğunu merak ediyordu.

Pencereden içeri giren tek bir güneş ışığı Judith'in burnunu gıdıkladı. Uykulu bir şekilde ışığa dokundu, sonra arkasını dönmeye çalıştı ama

Bir şey onu saçlarından tuttu. Tembelce gözlerini açtı ve tepesindeki garip yatak örtüsünü gördü. Nerede olduğunu hatırladığında yüzünün kızardığını hissetti. Vücudu bile kızarmış gibiydi.

Başını yatağın diğer tarafına doğru çevirdi ve uyuyan kocasına baktı. Kirpikleri kısa, kalın ve koyu renkliydi, yanaklarında yeni yeni sakal çıkmaya başlamıştı. Uyurken elmacık kemikleri o kadar keskin değildi. Çenesindeki derin yarık bile rahatlamış görünüyordu.

Gavin yüzünü ona dönerek yan yattı ve Judith gözlerinin onun üzerinde gezinmesine izin verdi. Geniş göğsü bolca koyu renk, kıvrık kıllarla kaplıydı. Kaslar büyük, düzgün tümsekler oluşturuyordu. Kolları yuvarlak, sert bir kasla kaplıydı. Gözleri adamın sert ve düz karnına kaydı. Ancak bir süre sonra gözleri daha aşağıya indi. Gördüğü şey o kadar güçlü görünmüyordu ama o izledikçe adamın erkekliği büyümeye başladı.

Nefes nefese kaldı ve gözleri tekrar onunkilere kaydı. Adam uyanıktı, onu izliyordu, gözleri her an daha da kararıyordu. Artık uyandığı o rahat çocuk-adam değil, tutkulu bir adamdı. Judith uzaklaşmaya çalıştı ama Gavin onu hâlâ saçlarından tutuyordu. Daha da kötüsü, gerçekten direnmek *istemiyordu*. Ondan nefret ettiğini hatırlıyordu; ama bundan da öte, onunla sevişirken aldığı zevki hatırlıyordu.

"Judith," diye fısıldadı ve sesinin tonu kadının kollarında ürperti yarattı.

Ağzının köşesini öptü. Elleri zayıfça adamın omuzlarını itti ama hafif dokunuşunda bile gözleri teslimiyetle kapandı. Adam onun yanağını, kulak memesini öptü. Sonra, kız nefes nefese kaldığında, adamın ağzı kızının üzerine indi. Dili tatlı bir şekilde onunkinin ucuna dokundu. Kadın irkilerek geri çekildi. Adam sanki anlamış gibi ona gülümsedi. Judith dün gece bir erkekle bir kadın arasındaki aşk hakkında bilinmesi gereken her şeyi öğrendiğini düşünmüştü ama şimdi belki de çok ama çok az şey bildiğini düşünüyordu.

Onu tekrar kendine çekerken gözleri dumanlı griydi. Dilini dudaklarında gezdirdi, özellikle iç köşelerine dokundu. Kadın onun için dişlerini ayırdı ve onun tadına baktı. En zengin baldan daha iyiydi; sıcak ve soğuk, yumuşak ve sert. Onun kendi ağzını keşfettiği gibi, kız da onun ağzını keşfetti. Utangaçlık hakkında hiçbir fikri yoktu. Aslında hiçbir fikri yoktu.

Adam başını boynuna indirip dilini oradaki nabız atışı boyunca gezdirirken ellerini onun üzerinde gezdirdi. İçgüdüsel olarak başını geriye yasladı, nefes alış verışı daha derin ve hızlıydı.

Dudakları ve dili göğüslerine dokunduğunda neredeyse haykıracaktı. Belki de böyle bir işkence altında ölebileceğini düşündü. Adamın başını tekrar ağzına doğru çekmeye çalıştı ama adam içini ürperten derin, gırtlaktan gelen bir kahkaha attı. Belki de ona sahipti.

Kadın aklını kaçıracığını düşünürken, adam onun üstüne çıktı, eli kalçalarının içini okşadı ve kadın arzudan titremeye başladı. Adam kadının içine girdiğinde, kadın haykırdı; çektiği azaptan kurtuluşu yoktu. Her hamleyi karşılamak için yükselirken bacaklarını adamın beline doladı. Sonunda, patlayacağından emin olduğunda, onu serbest bırakan nabız atışlarını hissetti. Gavin onun üzerine yığıldı, onu o kadar yakın tutuyordu ki zorlukla nefes alabiliyordu. Ama şu anda bir nefes alıp alamayacağı umurunda bile değildi.

Bir saat sonra hizmetçiler Judith'i giydirmek için geldiler ve gelin çifti uyandırdılar. Birdenbire saçlarının ve Gavin'inkine sarılmış vücudunun farkına vardı. Maud ve Joan'ın Judith'in terk edilişiyle ilgili söyleyecekleri birkaç şey vardı. Çarşaf lar lekeliydi ve yerde yataktakinden daha fazla nevresim vardı. Sincap örtüsü odanın diğer tarafında, şöminenin yanındaydı.

Hizmetçiler Judith'i yukarı çekip yıkanmasına yardım ettiler. Gavin tembel tembel yatağa uzandı ve her hareketi izledi.

Judith ona bakmıyordu; bakamıyordu. Ruhunun derinliklerine kadar utanmıştı. Adamdan nefret ediyordu. Adam nefret ettiği her şeydi; şerefsiz, yalancı, açgözlü, ama yine de ona dokunduğunda hiç gurur duymamıştı. Ona - ve Tanrı'ya- ondan hiçbir şey almayacağına dair yemin etmişti, ama adam ondan vermek istediğinden fazlasını almıştı.

Hizmetçileri başına ince keten bir kombinezon geçirdikten sonra koyu yeşil kadifeden bir elbise giydirirken bunu fark etmedi bile. Elbise karmaşık altın desenlerle işlenmişti. Eteğin ön kısmı bölünmüştü ve ipek iç eteğin geniş bir şeridini ortaya çıkarıyordu. Kolları dolgundu ve bileklerde toplanmıştı. Kollar yer yer kesilmiş ve açık yeşil ipek iç elbisesi bu kesiklerden içeri çekilmişti.

Maud, Judith'e büyük, düz bir fildişi kutu uzatırken, "Ve şimdi leydim," dedi.

Judith kutuyu açarken şaşkınlıkla hizmetçisine baktı. Siyah kadife bir yatağın üzerinde, yer yer saç teli ince tellerle işlenmiş, altın telkâriden geniş bir gerdanlık duruyordu. Kolyenin alt kısmı boyunca bir sıra zümrüt diziliydi, birçoğunun boyutu mükemmel bir şekilde eşleşiyordu, hiçbirisi bir yağmur damlasından daha büyük değildi. "Bu... çok güzel," diye fısıldadı Judith. "Annem nasıl-"

Maud gözleri parlayarak, "Kocanızdan gelininize bir hediye," dedi.

Judith, Gavin'in gözlerini sırtında hissedebiliyordu. Döndü ve onunla yüzleşti. Onun yataktaki görüntüsü, çarşafların beyazlığına karşı teninin koyuluğu dizlerinin bağının çözülmesine neden oldu. Büyük bir irade göstererek bir dizini büktü ve reverans yaptı. "Teşekkür ederim lordum."

Gavin'in çenesi onun soğukluğu karşısında sıkıştı. Hediyeinin onun buzlarını biraz eritmesini isterdi. Nasıl oluyor da yatakta bu kadar ateşli, yatak dışında bu kadar soğuk ve kibirli olabiliyordu?

Judith hizmetçilerine döndü ve Maud elbisenin düğmelerini iliklemeyi bitirdi. Joan hanımının saçının üst kısmını ördü ve örgüleri altın kurdelelerle birbirine doladı. Onlar işlerini bitirmeden Gavin odadan çıkmalarını emretti. Judith aceleyle tıraş olup koyu kahverengi bir pantolon ve hortum giyerken ona bakmadı, üzerine de altın vaşak astarlı, alaca yün bir ceket giydi.

Adam ona doğru adım attığında, çarpan kalbini zorla sakinleştirmek zorunda kaldı. Adam ona kolunu uzattı ve aşağıda bekleyen misafirlerin yanına götürdü.

Birlikte ayine katıldılar, ancak bu ayinde el öpmek ya da birbirlerine bakmak yoktu. Ayin boyunca ciddi ve ağırbaşlıydılar.

Yedinci Bölüm

" ^ "

Revedoune malikânesinin dışındaki alan gürültüden çınlıyor, hava heyecanla doluyordu. Parlak renkli flamalar her yerdeydi, tribünlerden ve sahayı kaplayan çadırlardan dalgalanıyordu. Giysiler güneş ışığında mücevher gibi parlıyordu. Çocuklar insanların arasına girip çıkıyordu. Boyunlarında büyük kutular asılı satıcılar, meyve ve turtadan kutsal emanetlere kadar her şeyi satarak mallarını pazarlıyorlardı.

Listenin kendisi, her iki yanında iki sıra ahşap çit bulunan yüz metre uzunluğunda kumla kaplı bir alandı. İçteki çit kısaydı - sadece üç ayak yüksekliğindeydi - ama dıştaki sekiz ayaktı. İçerideki alan katılımcı şövalyelerin süvari ve atları içindi. Uzun çitin dışında ise tüccar sınıfı ve serfler oyunları ve mızrak dövüşlerini izlemek için birbirleriyle yarışyordu.

Bayanlar ve törene katılmayan şövalyeler, her şeyi görebilecekleri kadar yüksekteki teraslı sıralara oturdular. Bankların üzeri örtülmüş ve her ailenin renklerini gösteren gönder bayraklarıyla işaretlenmişti. Bazı bölgelerde Montgomery leoparları bulunuyordu.

Mızrak dövüşü başlamadan önce şövalyeler zırhlarıyla dolaşırlardı. Şövalyenin zenginliğine bağlı olarak, zırhın kalitesi ve modernliği büyük ölçüde değişiyordu. Eski moda zincir zırhlar ya da deri üzerine dikilmiş daha yeni plakalar görülebilirdi. En zengin şövalyeler Almanya'dan gelen yeni Maxmilian zırhını giyerlerdi. Bir adamı tepeden tırnağa ince çelikle kaplıyordu. Korunmayan bir santim bile yoktu. Ağır bir korumaydı, ağırlığı yüz kilodan fazlaydı. Miğferlerin üzerinde şövalyenin renklerini gösteren tüyler vardı.

Judith ve Gavin turnuva alanına doğru yürürken, Judith etraflarını saran tüm gürültü ve kokular karşısında şaşkına dönmüştü. Her şey onun için yeni ve heyecan vericiydi ama Gavin'in kendi çelişkili düşünceleri vardı. O gece bir keşif olmuştu. Daha önce hiçbir kadından Judith'ten aldığı kadar zevk almamıştı. Çoğu zaman çiftleşmeleri aceleye gelmiş ya da Alice'le gizli buluşmalar olmuştu. Gavin karısı olan kadını sevmiyordu -aslında onunla konuşmayı çileden çıkarıcı buluyordu- ama daha önce hiç bu kadar sınır tanımayan bir tutkuyla karşılaşmamıştı.

Judith, Raine'in onlara doğru geldiğini gördü. Mızrak dövüşü için tam bir zırh giymişti. Çelik üzerine küçük altın filizler işlenmişti. Miğferini kolunun altında taşıyordu ve sanki zırhın muazzam ağırlığına alışkınmış gibi yürüyordu.

Judith kayınbiraderini tanıdığında elini Gavin'in kolundan çektiğini fark etmedi. Raine hızla ona doğru geldi, yüzünde gamzeli bir gülümseme vardı, birçok kadının dizlerinin bağını çözen bir gülümsemeydi bu.

"Merhaba küçük kardeşim," diye sırttı ona. "Bu sabah böyle bir güzelliği rüyamda gördüğümü sanmıştım ama görüyorum ki hatırladığımdan çok daha güzelsin."

Çok memnun oldu. "Ve günü daha parlak hale getiriyorsunuz. Etkinliklere katılacak mısınız?" Kumla kaplı alana doğru başını salladı.

"Hem Miles hem de ben mızrak dövüşüne katılacağız."

İkisi de Gavin'in onlara kaşlarını çatarak baktığının farkında değil gibiydi.

"Ve erkeklerin taktığını gördüğüm bu kurdeleler," dedi Judith. "Onlar ne ne demek?"

"Bir leydi kendi gözdesi olan bir şövalyeyi seçebilir ve ona bir nişan verebilir." "O zaman sana bir kurdele verebilirim?" Kadın ona gülümsedi.

Raine hemen onun önünde diz çöktü, zırhın menteşeleri gıcırıyor, çelik çeliğe çarparak çınlıyordu. "Onur duyayım."

Judith saçlarını örten şeffaf peçeyi kaldırdı ve altın kurdelelerden birini örgüsünden çıkardı. Hizmetçilerinin bir şövalyeye iyilik yapılacağını bildikleri belliydi.

Miles elini kalçasına koyarken Raine ona gülümsedi ve kurdeleyi Miles'ın kolunun üst kısmına bağladı. O sözlerini bitirmeden önce Miles

O da diz çöktü. "Bir kardeşini diğerine tercih etmezsin, değil mi?"

Bugün Miles'a baktığında, ilk sakalı çıktığından beri diğer kadınların onun hakkında ne anlıyordu. Dün bir bakireydi ve onun yoğun bakışlarının anlamını bilmiyordu. Güzelce kızardı ve diğer kardeşinin koluna bir kurdele daha takmak için başını eğdi.

Raine kızardığını gördü ve gülmeye başladı. "Başlama Miles," diye güldü, çünkü Miles'ın kadınları Montgomery şatosunda yaygın bir şakaydı. İkinci kardeş Stephen bir keresinde Miles'ın on yedi yaşına geldiğinde serf kızlarının yarısını, on sekiz yaşına geldiğinde de diğer yarısını hamile bıraktığından şikâyet etmişti. "Gavin'in bize ters ters baktığını görmüyor musun?"

"İkinizin de kendinizi aptal yerine koyduğunuzu görüyorum," dedi Gavin hırlayarak. "Burada başka kadınlar da var. Gidin onlardan birini bulun da önlerinde anıran ahmaklar gibi geçit töreni yapın."

Judith kurdelenin düğümünü Miles'a bağlamayı henüz bitirmişti ki Gavin'in parmakları kolunu ısırды ve onu uzaklaştırdı. "Canımı yakıyorsun!" dedi Judith, Gavin'in parmaklarını gevşetmeye çalışarak ama hiçbir ilerleme kaydedemeden.

"Bir başka erkeklerin önünde kendini gösterirsen seni incitmekten fazlasını yaparım."

"Gösteriş!" diye kolunu salladı ama sadece Gavin'in elini sıkmayı başardı. Etrafında şövalyeler leydilerin önünde diz çökmüş, kurdeleler, kemerler, elbiselerin kolları, hatta mücevherler alıyorlardı ama Gavin onu gösteriş yapmakla suçluyordu. "Sahtekâr bir insan her zaman başkalarının sahtekârlığına inanır. Belki de beni kendi hatalarınızla suçlamak istiyorsunuz."

Durdu ve ona baktı, gözleri kararmıştı. "Seni sadece doğru olduğunu bildiğim şeylerle suçluyorum. Bir erkek için yanıp tutuşuyorsun ve kardeşlerim için fahişelik yapmana izin vermeyeceğim. Şimdi burada otur ve aramızda daha fazla çekişmeye neden olma." Topuklarının üzerinde döndü ve Judith'i Montgomery armasıyla süslenmiş tribünlerde yalnız bırakarak uzaklaştı.

Bir an için Judith'in duyuları çalışmadı; ne görebiliyor ne de duyabiliyordu. Gavin'in söyledikleri haksızlıktı ve Judith bunu görmezden gelebilirdi ama Gavin özel hayatlarında yaptıklarını yüzüne vurmuştu ve Judith bunu affedemezdi. Onun dokunuşuna karşılık vererek yanlış mı yapmıştı? Eğer öyleyse, nasıl

bir durak mı? Gecenin olaylarını zar zor hatırlayabiliyordu. Her şey onun için lezzetli bir kırmızı-kadife bulanıklığıydı. Adamın vücudundaki elleri içinden zevk dalgaları geçirmişti; ondan sonrasını pek hatırlamıyordu. Yine de adam sanki kirli biriymiş gibi ona bunu fırlatmıştı. Hayal kırıklığı gözyaşlarını geri kırıptı. Ondan nefret etmekte haklıydı.

Montgomery koltuklarına girmek için basamakları tırmandı. Kocası akrabalarıyla buluşması için onu yalnız bırakmıştı. Judith başını dik tuttu ve gözlerinin dolmaya başladığını kimsenin görmesine izin vermedi.

"Leydi Judith."

Sonunda yumuşak bir ses duyularına nüfuz etti ve bir rahibenin kasvetli kıyafetini giymiş yaşlı bir kadını görmek için döndü.

"Kendimi tanıtmak isterim. Sizinle dün tanışmıştım ama hatırlayacağınızdan emin değilim. Ben Gavin'in kız kardeşi Mary." Mary kardeşinin arkasından bakıyordu. Bir kadını yalnız bırakıp gitmek Gavin'in yapacağı bir şey değildi. Dört erkek kardeşi de -Gavin, Stephen, Raine ve Miles- son derece naziktiler. Yine de Gavin gelinine bir kez bile gülümsememiş, oyunlara katılmasa da çadırlara gitmişti. Mary onu hiç anlayamıyordu.

Gavin kalabalığın arasından geçerek listelerin sonundaki çadırlara doğru yürüdü. Birçok kişi sırtını sıvazladı ve ona bilmiş bilmiş göz kırptı. Çadırlara yaklaştıkça, demir ve çeliğin tanıdık çınlamaları daha yüksek sesle duyulmaya başladı. Sahte savaşın akıl sağlığının onu sakinleştireceğini umuyordu.

Omuzlarını geride tuttu, gözlerini ileriye dikti. Kimse içini dolduran kör öfkeyi tahmin edemezdi. O bir kaltaktı! İşbirlikçi, usta bir kaltak! Tek düşünebildiği onu dövmek ve aynı zamanda onunla sevişmek istediğiydi. Orada durmuş ve kızın kardeşlerine tatlı tatlı gülümsemesini izlemişti; ama kız ona baktığında sanki iğrenç bir şeymiş gibi davranıyordu.

Ve tek düşünebildiği, gece boyunca onunla nasıl birlikte olduğuydu. Onu açgözlülükle öpmüş, açgözlülükle ona sarılmıştı, ama sadece onu kendisine gelmeye zorladıktan sonra. Ona bir kez tecavüz etmiş, ikinci seferinde koluna dolanan saçlarının acısını kullanarak ona emirler yağdırmıştı. Üçüncü seferde bile, onun ilk itirazına karşı harekete geçmek zorunda kalmıştı. Yine de güldü

ve kardeşlerine altın kurdeleler verdi -gözleri gibi altın. Nefret ettiğini rahatça itiraf ettiği bir adama böylesine tutkuyla bağlıysa, sevdiği bir erkeğin yanında nasıl olurdu? Onu Raine ve Miles'la birlikte izlemiş, onların kendisine dokunduğunu, öptüğünü hayal etmişti. Birdenbire Gavin'in tek yapabildiği onu yere düşürmemek oldu. Onu incitmek istiyordu ve incitmişti de. En azından bundan hiç zevk almaması dışında bir tatmin vardı. Doğrusu, kadının yüzündeki ifade onu daha da öfkelenmişti. Lanet kadının ona bu kadar soğuk bakmaya hakkı yoktu.

Öfkeyle Miles'ın çadırının kapağını geri attı. Miles sahada olduğu için çadırın boş olması gerekirdi ama değildi. Alice orada duruyordu, gözlerini sakın bir şekilde indirmiş, küçük ağzı itaatkârdı. Son günlerde kendisine hırlayan, sonra da vücuduyla onu çılgına çeviren bir kadından çok çekmiş olan Gavin için hoş bir rahatlamaydı. Alice bir kadının olması gerektiği gibiydi - sakın, bir erkeğe tabi. Hiç düşünmeden onu yakaladı ve şiddetle öptü. Alice'in kollarında erimesi hoşuna gitmişti. Kadın hiç direnmedi ve adam bundan memnundu.

Alice, Gavin'i hiç böyle bir ruh hali içinde görmemişti ve bundan kim sorumluysa ona sessizce teşekkür etti. Yine de tüm arzusuna rağmen aptal değildi. Bir turnuva fazla göz önündeydi, özellikle de Gavin'in akrabaları yakınlarda kamp kurmuşken. "Gavin," diye fısıldadı Gavin'in dudaklarına, "burası ne yeri ne de zamanı."

Hemen ondan uzaklaştı, o anda başka bir isteksiz dişiye daha dayanamayacağını hissetti. "Git o zaman!" diye bağırdı çadırdan çıkarken.

Alice onun ardından baktı, kaşları çatılmıştı. Belli ki yeni karısıyla yatmaktan zevk, korktuğu gibi onu kendinden uzaklaştırmamıştı. Ama yine de tanıdığı Gavin değildi.

Walter Demari gözlerini Judith'ten alamıyordu. Montgomery köşkünde sessizce oturmuş, yeni akrabalarının onu aileye kabul edişlerini dikkatle dinliyordu. Onu ilk gördüğü andan, kiliseye gitmek üzere şatodan ayrıldığı andan itibaren her dakika onu izlemişti. Judith'in kulenin arkasındaki duvarlarla çevrili bahçeye kaçtığını ve geri döndüğünde yüzündeki ifadeyi görmüştü. Onu tanıyormuş gibi hissediyordu ve bundan da öte... onu seviyordu.

onu. Başı dik, çenesi sağlam, sanki önünde ne olursa olsun dünyayla yüzleşmeye hazırmış gibi yürümesini seviyordu. Gözlerini, küçük burnunu seviyordu.

Geceyi yalnız geçirmiş, onu düşünmüş, onu kendi kızı olarak hayal etmişti.

Uykusuz geçen bir gecenin ardından, kızın neden kendisine ait olmadığını merak etmeye başlamıştı. Ailesi Montgomery'ler kadar, hatta daha da zengindi. Revedoune malikânesine sık sık gelen bir ziyaretçi, Judith'in kardeşlerinin bir arkadaşıydı.

Robert Revedoune satıcılardan birinden bir kucak dolusu kızarmış gofret satın almıştı ve elinde bir bardak meyve suyu vardı.

Walter tereddüt etmedi ya da kendisi için yakıcı bir mesele haline gelen şeyi açıklamak için zaman ayırmadı. "Kızı neden bana teklif etmedin?" diye sordu, oturan adama doğru yükselerek.

Robert şaşkınlıkla başını kaldırdı. "Neyin var evlat? Diğer adamlarla birlikte sahada olmalıydın."

Walter oturdu ve elini saçlarında gezdirdi. Çirkin bir adam değildi ama yakışıklı da değildi. Sıradan bir mavilikte gözleri ve fazla belirgin bir burnu vardı. Dudakları ince, şekilsiz ve kolayca acımasız olabilirdi. Kumral saçları özenle kıvrılmış, boynunda küçük, sıkı bir rulo haline getirilmişti. "Kız, kızınız," diye tekrarladı. "Neden onu bana teklif etmedin? Oğullarınızla yeterince zaman geçirdim. Zengin değilim ama mülklerim Gavin Montgomery'ninkilere rakip."

Robert omuz silkti, bir gofret yedi, jöle gevrek katmanların arasından sızdı ve ekşi meyve suyundan derin derin içti. "Senin için başka zengin kadınlar da var," diye kayıtsızca gözlemledi.

"Ama onun gibi değil!" Walter şiddetle karşılık verdi. Robert şaşkınlıkla ona baktı.

"Güzel olduğunu görmüyor musun?" Walter sordu.

Robert kendisini kızından ayıran pavyonlara baktı. "Evet, çok güzel olduğunu görüyorum," dedi tiksintiyle. "Ama güzellik nedir ki? Kısa sürede kaybolur. Annesi de bir zamanlar böyleydi ve şimdi onu görüyorsun."

Walter'ın, koltuğunun kenarında oturan ve kocası bir şey yapmaya karar verirse fırlamaya hazır olan gergin, bir deri bir kemik kalmış kadına dönüp bakmasına gerek yoktu.

onu kelepçelemek. Robert'ın sözlerini duymazdan geldi. "Onu neden sakladınız? Onu dünyadan saklamaya ne gerek vardı?"

"Annesinin fikriydi." Robert hafifçe gülümsedi. "Kızın bakım masraflarını o karşıladı ve benim için hiç fark etmedi. Bunları bana neden şimdi soruyorsun? Dövüşün başlamak üzere olduğunu göremiyor musun?"

Walter Robert'ı kolundan yakaladı. Adamı iyi tanıyordu, yaptıklarının korkaklık olduğunu biliyordu. "Çünkü onu istiyorum. Daha önce hiç bu kadar çekici bir kadın görmemiştim. O benim olmalıydı! Benim topraklarım seninkilerle birleşiyor. Onun için uygun bir eşim, ama sen onu bana göstermedin bile."

Robert kolunu genç adamdan çekti. "Sen! Uygun bir eş mi?" alay etti. "Kızın etrafını saran Montgomery'lere bak. İşte Thomas, neredeyse altmış yaşında. Altı oğlu var, hepsi de yaşıyor ve yeni oğullar doğuruyorlar. Yanında kuzeni Ralph oturuyor, beş oğlu var. Sonra Hugh ve-"

"Bunun kızınızla ne ilgisi var?" Walter öfkeyle araya girdi.

"Oğullar!" Robert adamın kulağına bağırdı. "Montgomery'ler İngiltere'deki diğer ailelerden daha çok oğul doğururlar. Hem de ne oğullar! Kızın evlendiği aileye bakın. En küçükleri Miles, on sekiz yaşına gelmeden savaş meydanında mahmuzlarını kazandı ve şimdiden serf kızlarından üç oğlun babası oldu. Raine üç yılını bir turnuvadan diğerine ülkeyi gezerek geçirdi. Yenilmezdi ve kendine ait bir servet kazandı. Stephen şimdi İskoçya'da kralla birlikte hizmet ediyor ve henüz yirmi beş yaşında olmasına rağmen orduları yönetiyor. Ve son olarak en büyükleri geliyor. On altı yaşında, yönetmesi gereken mülkler ve bakması gereken kardeşlerle yalnız kaldı. Bir erkeğin yapması gereken işleri öğrenmesine yardım edecek bir vasisi yoktu. Başka hangi on altı yaşındaki çocuk onun yaptığını yapabilirdi? Çoğu kendilerine yol verilmediğinde sızlanır."

Walter'a baktı. "Şimdi de Judith'i neden böyle bir adama verdiğimi mi soruyorsun? Eğer yaşayacak kadar güçlü oğullar doğuramazsam, belki ondan torun sahibi olabilirim."

Walter çok öfkeliydi. Judith'i sırf yaşlı adam torun hayalleri kurduğu için kaybetmişti. "Ona oğullar verebilirdim!" Walter sıkılmış dişlerinin arasından konuştu.

"Sen." Robert gülmeye başladı. "Kaç tane kız kardeşin var? Beş mi? Altı mı? Sayısını unuttum. Peki sen ne yaptın? Baban mülklerini yönetiyor. Avlanmak ve köle kızları gıdıklamak dışında pek bir şey yapmıyorsun. Şimdi beni yalnız bırak."

ve bana bir daha ağlama. Eğer çiftleştirmek istediğim bir kısırağım varsa, onu en iyi aygıra veririm. Bu kadarla kalacak." Walter'ı aklından çıkararak mızrak dövüşüne bakmak için geri döndü.

Ama Demari bu kadar kolay gözden çıkarılabilecek bir adam değildi. Robert'ın söylediği her şey doğrudu. Walter kısa yaşamında çok az şey yapmıştı ama bunun tek nedeni Montgomery'ler gibi buna zorlanmamış olmasıydı. Walter'ın, babasının erken ölümü nedeniyle sorumluluk gerektiren bir pozisyona zorlanmış olsaydı, diğer herkes kadar iyi ya da daha iyi bir iş çıkaracağından hiç şüphesi yoktu.

Tribünlerden değişmiş bir adam olarak ayrıldı. Zihnine bir tohum ekilmişti ve bu tohum büyümeye başladı. Oyunların başlamasını izledi, altın Montgomery leoparı her yerdeydi ve güneşte parladığını gördükçe onu bir düşman olarak görmeye başladı. Robert'a ve Montgomery'lere, ama en çok da kendisine, onların sahip olduğu her şeye sahip olduğunu kanıtlamak istiyordu. Yeşil ve altın renkli flamalara baktıkça Montgomery'lerden nefret ettiğine daha da emin oluyordu. Zengin Revedoune topraklarını hak etmek için ne yapmışlardı? Ona ait olması gerekenler neden onlarındı? Yıllarca Judith'in kardeşlerinin arkadaşlığına katlanmış ama karşılığında hiçbir şey almamıştı. Şimdi, istediği ve sahip olması gereken bir şey olduğunda, Montgomery'ler yüzünden bundan mahrum bırakılıyordu.

Walter çitlerden ayrıldı ve Montgomery pavyonuna doğru yürümeye başladı. Hissettiği adaletsizliğe karşı büyüyen öfkesi ona cesaret veriyordu. Judith'le konuşacak, onunla vakit geçirecekti. Ne de olsa, hakları gereği onun kızıydı, değil mi?

Sekizinci Bölüm

" ^ "

Judith odasının kapısını o kadar sert kapattı ki taş duvarlar bile sarsılır gibi oldu. Evliliğinin ilk gününün sonuydu ve kolaylıkla hayatının en korkunç günü olarak nitelendirilebilirdi. Mutlu, sevgi ve kahkaha dolu bir gün olmalıydı ama sahip olduğu kocayla değil! Gavin onu küçük düşürmek için hiçbir fırsatı kaçırmamıştı.

Sabahleyin onu kardeşleri için fahişelik yapmakla suçladı. Adam uzaklaşıp onu kendi haline bıraktığında, kadın başkalarıyla konuştu. Bir adam, Walter Demari, onun yanına oturup turnuvanın işleyişini anlatacak kadar nazikti. O gün ilk kez eğlenmeye başlamıştı. Walter gülünç olanı bulmakta ustaydı ve onun mizahı çok hoşuna gitmişti.

Gavin aniden yeniden ortaya çıktı ve ona kendisini takip etmesini emretti. Judith herkesin içinde olay çıkarmak istemedi ama Raine'in çadırının mahremiyetinde Gavin'e onun davranışları hakkında ne düşündüğünü söyledi. Gavin onu kendi başının çaresine bakması için yalnız bıraktı ama Judith herhangi bir zevk aldığını gösterdiğinde de elinden aldı. İstemediği bir oyuncağı olan küçük bir çocuk gibiydi ama başka kimsenin ona sahip olamayacağından emindi. O zaman Judith'le alay etmişti ama Judith onun kendisine verecek bir cevabı olmadığını memnuniyetle görmüştü.

Raine ve Miles içeri girdiğinde Gavin'le tartışmayı bıraktılar. Daha sonra Miles'la birlikte turnuvaya geri döndü. İşte o zaman Gavin onu gerçekten aşağıladı. Alice Valence ortaya çıkar çıkmaz, neredeyse öne doğru koştu. Gavin onu yiyip yutacakmış gibi bakıyor, ama aynı zamanda da sanki azizmiş gibi ona saygıyla bakıyordu. Judith, Alice'in ona yan gözle attığı zafer bakışını kaçırmamıştı. Judith gözlerini çekti.

uzaklaştı, sırtını dikleştirdi ve Miles'ın koluna girdi. Herkesin önünde nasıl utandığını kimsenin görmesine izin vermeyecekti.

Daha sonra, akşam yemeğinde, yüksek masada yan yana oturmalarına rağmen Gavin Judith'i görmezden geldi. Soyтарыya güldü, son derece yakışıklı bir jonglör onun güzelliği için bir şarkı besteleyip söylediğinde memnun olmuş gibi davrandı. Doğrusu, onu neredeyse hiç duymuyordu. Gavin'in yakınlığı onun üzerinde rahatsız edici bir etki yaratıyordu ve hiçbir şeyden zevk alamıyordu.

Yemekten sonra sehpa masaları söküldü ve dansa yer açmak için duvara doğru itildi. Birlikte yapılan bir danstan sonra, Gavin nezaket gereği kadınları kollarında birbiri ardına döndürmeye başlamıştı. Judith kabul edebileceğinden çok daha fazla dans daveti almıştı ama çok geçmeden yorgunluğunu öne sürerek merdivenlerden yukarı, odasının mahremiyetine doğru koşmaya başladı.

Genç bir adamla sarmaş dolaş olduğu merdiven boşluğunun bir köşesinden sürüklediği Joan'a, "Banyo," diye seslendi. "Bir küvet ve sıcak su getir. Belki bugünün pis kokusundan biraz arınabilirim."

Judith'in düşündüğünün aksine, Gavin karısının varlığından son derece haberdardı. Onun nerede ya da kiminle olduğunu bilmediği tek bir an bile olmamıştı. Karısı turnuvadaki bir adamla saatlerce konuşmuş gibi görünüyordu. Adamın her sözüne gülüyor, adam açıkça kendinden geçene kadar ona gülümsüyordu.

Gavin onu kendi iyiliği için uzaklaştırmıştı. Judith'in bir erkeği nasıl etkilediği hakkında hiçbir fikri olmadığını biliyordu. Bir çocuk gibiydi. Her şey onun için yeniydi. Hiçbir şey saklamadan, hiçbir şey saklamadan adama baktı. Adamın söylediklerine açıkça gülmüştü ve Gavin adamın onun samimiyetini olduğundan daha fazla anladığını görebiliyordu.

Gavin bunu ona açıklamak istemişti ama kadın ona saldırıp her türlü aşağılayıcı şeyle suçladığında, yaptıklarını açıklamaktansa ölmeyi tercih etmişti. Ellerini onun güzel boğazına dolayabileceğinden korkmuştu. En azından Alice'in kısa süreli ortaya çıkışı onu sakinleştirmişti. Alice, cehennemin öfkesinden yeni çıkmış bir adam için soğuk bir içecek gibiydi.

Şimdi ellerini çirkin bir genç kadının şişman kalçalarına koymuş, Judith'in basamakları tırmanışını izliyordu. Özür dileyeceğinden korktuğu için onunla dans etmedi. Ne için? diye merak etti. Bahçede delice davranmaya başladığı, yeminler ettiği zamana kadar Judith'e karşı nazik davranmıştı.

yapmaya hakkı yoktu. Onu, gülümsemelerinin olduğundan daha anlamlı olduğunu düşünen adamdan uzaklaştırmakta haklıydı ama Gavin'e yanıldığını hissettirmişti.

Bir süre bekledi, iki kadınla daha dans etti ama Judith büyük salona dönmedi. Sabırsızlıkla merdivenleri tırmandı. O kısa saniyeler içinde Judith'in yapıyor olabileceği her türlü şeyi hayal etti.

Odanın kapısını açtığında Judith boğazına kadar buharlı su dolu bir küvetin içinde yatıyordu. Kumral saçları yumuşak bukleler halinde başının üzerine yığılmıştı. Gözleri kapalıydı, başı küvetin kenarına yaslanmıştı. Su çok sıcak olmalıydı çünkü yüzü terden hafifçe ıslanmıştı. Onu görünce tüm kasları dondu. Ona kaşlarını çatmış, öfkelenmişti ve o zaman bile muhteşemdi, ama şimdi masumiyetin ta kendisiydi. ondan istediği şeyin bu olduğunu, ihtiyacı olan tek şeyin bu olduğunu anladı. Onu hor görmesinin ne önemi vardı ki? O sadece ve sadece onun kızıydı. Kapıyı arkasından kapatırken kalbi küt küt atıyordu.

"Joan?" Judith durgun bir sesle sordu. Cevap alamayınca gözleri fal taşı gibi açıldı. Gavin'in yüzündeki ifadeyi gördü ve düşüncelerini anladı. Kendine rağmen kalbi hızla çarpmaya başladı. "Beni yalnız bırak," diye fısıldamayı başardı.

İlerlerken onu görmezden geldi, kara gözleri daha da karardı. Ona doğru eğildi, çenesini avucunun içine aldı. Kadın geri çekilmeye çalıştı ama adam onu sıkıca tuttu. Onu öptü, önce kabaca ama sonra tutuşu ve öpüşü nazikleşti, derinleşti.

Judith kendini sürüklenirken hissetti. Sıcak suyun, yanağındaki elinin ve öpücüğünün verdiği zevk onu zayıflatmıştı. Ondan uzaklaştı ve gözlerinin içine baktı, altın rengi sıcak ve parlıyordu. Tüm nefret düşünceleri gözlerinden silinmişti. Sadece bedenlerinin yakınlığı vardı. Birbirlerine duydukları açlık, her türlü düşmanlığın ve hatta kimin kimi sevdiğine dair düşüncelerin önüne geçmişti.

Gavin küvetin yanında diz çöktü, eli Judith'in boynunun arkasına gitti. Onu tekrar öptü, ağzını boynunun kıvrımları boyunca gezdirdi. Kadın nemli ve ılıktı ve yükselen buhar onun artan tutkusu gibiydi. Hazırdı ama zevkini uzatmak, neredeyse acının doruğuna çıkarmak istiyordu. Kulakları tatlıydı ve kullandığı gül kokulu sabunun kokusunu alıyordu.

Birdenbire onu görmek istedi, her yerini. Gavin ellerini Judith'in kollarının altına koydu ve onu kaldırdı. Judith bu beklenmedik hareket karşısında, suyun sıcaklığından sonra havanın serinliği karşısında nefesini tuttu. Gavin'in onu sardığı yumuşak, ılık havlu bir kol mesafesinde asılı duruyordu. Judith konuşmadı. Zihninde bir yerlerde, sözcüklerin büyüü bozacağı bilgisi gömülüydü. Gavin ona şefkatle dokundu; sert taleplerde bulunmadı, morartmadı. Ateşin önündeki banka oturdu ve onu bir çocuk gibi bacaklarının arasına aldı.

Biri böyle bir sahneden söz etseydi, Judith bunun olabileceğini, Gavin'in duyarsız bir kaba olduğunu inkâr ederdi. Gavin tamamen giyinikken Judith çıplaklığından hiç utanmadı, sadece o anın büyüüne kapıldı. Gavin onu dikkatle kuruladı. Biraz beceriksizdi, bazen çok sert, bazen de çok nazikti.

"Dön," diye emretti ve sırtını kurulayan adam ona itaat etti. Adam havluyu yere attı ve Judith nefesini tuttu. Ama adam konuşmadı. Sonra parmaklarını omurgasının derin girintisinde gezdirdi. Dokunuşunun getirdiği ürpertiği hissedebiliyordu. Adamın tek parmağı yüzlerce okşamadan daha fazlasını anlatıyordu.

"Çok güzelsin," diye fısıldadı gırtlığından, avuçlarını kalçalarının kıvrımına yerleştirirken. "Çok çok güzelsin."

Adamın dudaklarını boynunun kenarında hissettiğinde bile nefes almadı. Elleri işkence edercesine yavaşça karnına, kaburgalarına ve onu bekleyen, onun için yalvaran göğüslerine doğru hareket etti. Bastırdığı nefesini serbest bıraktı ve adama yaslandı, başı adamın omzuna yaslanmıştı, adamın ağzı hâlâ boynundaydı. Ellerini onun üzerinde gezdirdi, tenine dokundu, vücudunu keşfetti.

Judith arzudan neredeyse çıldırmak üzereyken onu yatağa taşıdı. Saniyeler içinde giysileri yerdeydi ve Judith'in yanındaydı. Onu kendine çekti, ağzını aradı. Adam Judith'in onu kavrayan ellerine gülüyor, onunla alay ediyordu ama gri gözlerinde alay yoktu. Sadece zevklerini uzatma arzusu vardı. Gözlerine bir ışıltı geldi ve son gülen tarafın kendisi olacağını biliyordu. Elleri aşağı doğru hareket etti. Aradığı şeyi bulduğunda, adamın gözlerinde artık kahkaha yoktu. Onu yanına iterken gözleri tutkuyla kararmıştı.

İkisinin de tatlı işkencelerinden kurtulup birlikte haykırmaları sadece birkaç dakika sürdü. Gavin kısmen uzaklaşırken Judith kendini bitkin hissetti, kemikleri güçsüzleşti ama bacağı hâlâ Judith'in bacağının üzerinde, kolu da göğüslerinin üzerindeydi. Uykuya dalmadan hemen önce derin bir iç çekti.

Judith ertesi sabah, uykudan uyanmış bir kedi gibi gerinerek uyandı. Kolu çarşafın üzerinde kayarken boşlukla karşılaştı. Gözlerini açtı. Gavin gitmişti ve pencereden sızan güneşe bakılırsa sabahın geç saatleriydi. İlk aklına gelen aceleyle dışarı çıkmak oldu ama sıcak yatak ve dün gecenin anısı onu olduğu yerde tuttu. Judith yan tarafına döndü, elini yanındaki girintili çıkıntılı yerde gezdirdi, yüzünü yastığına gömdü. Hâlâ Gavin kokuyordu. Onun kokusunu ne kadar çabuk tanımıştı.

Hülyalı bir şekilde gülümsedi. Dün gece cennet gibiydi. Gavin'in gözlerini, ağzını hatırladı; her görüntüsünü dolduruyordu.

Kapı hafifçe vurulduğunda kalbi hızla çarpmaya başladı, sonra Joan kapıyı açtığı anda aniden sakinleşti.

"Uyanık mıydın?" Joan yüzünde bilmiş bir gülümsemeyle sordu.

Judith alınmayacak kadar iyi hissediyordu.

"Lord Gavin erken kalktı. Kendini silahlandırıyor."

"Kendini silahlandır!" Judith yatakta dimdik oturdu.

"O sadece oyunlara katılmak istiyor. Nedenini anlamıyorum; damat olarak buna mecbur değil."

Judith yastığa yaslandı. Anlamıştı. Bu sabah kalenin tepesinden süzülüp hafifçe yere inmiş olabilirdi. Gavin'in de aynı şeyi hissettiğini biliyordu. Mızrak dövüşü enerjisini harcamanın bir yoluydu.

Yorganı geriye attı ve yataktan fırladı. "Giyinmeliyim. Geç oldu. Onu kaçırmış olamayacağımızı mı düşünüyorsun?"

"Hayır," diye güldü Joan. "Onu özlemeyeceğiz."

Judith çabucak çivit mavisi kadife bir elbise giydi, eteği açık mavi ipektendi. Belinde incilerle süslenmiş yumuşak mavi deriden ince bir kemer vardı.

Joan sadece hanımının saçlarını taradı ve üzerine kenarları incilerle süslü şeffaf mavi bir tül duvak örttü. Duvak, incilerden örülmüş bir halkayla yerinde tutulmuştu.

Judith sabırsızlıkla, "Ben hazırım," dedi.

Judith hızla turnuva alanına yürüdü ve Montgomery pavyonundaki yerini aldı. Judith'in düşünceleri birbiriyle savaş halindeydi. Dün geceyi hayal mi etmişti? Bir rüya mıydı? Gavin onunla sevişmişti. Bunun için başka bir kelime yoktu. Elbette çok deneyimsizdi ama bir erkek bir kadına onun dokunduğu gibi dokunabilir ve ona karşı bir şeyler hissetmez miydi? Gün birden daha aydınlık göründü. Belki aptaldı ama bu evlilikten bir şeyler çıkarmayı denemeye istekliydi.

Judith turnuva alanının sonunu görebilmek ve kocasını bir an olsun görebilmek için boynunu büktü ama önünde çok fazla insan ve at vardı.

Judith sessizce tribünlerden ayrıldı ve çadırlara doğru yürüdü. Etrafını saran serflere ve tüccarlara aldırmandan dış çitin yanında durdu. Onu görene kadar birkaç dakika geçti. Normal kıyafetler içindeki Gavin güçlü bir adamdı, ama tam zırh içindeki Gavin korkunçtu. Koyu gri renkte, yeşil çuhadan yapılmış, yeşil derisi altın leoparlarla damgalanmış ve boyanmış devasa bir savaş atına binmişti. Sanki yüzlerce kiloluk zırhı hiç ağır gelmiyormuş gibi kolayca eyere oturdu. Yaverinin ona miğferini, kalkanını ve son olarak da mızrağını verişini izledi.

Judith'in kalbi boğazına fırladı ve neredeyse onu boğacaktı. Bu oyunda tehlike vardı. Gavin'in başını eğmiş, kolunu mızrağa dayamış bir halde büyük atının üzerinde ileri atılışını nefes nefese izledi. Mızrağı rakibinin kalkanına tam isabet ederken kendi kalkanına da isabet etti. Mızraklar kırıldı ve adamlar yenilerini almak için alanın iki ucuna doğru at sürdüler. Neyse ki savaşta kullanılan mızraklar oyunlarda kullanılan tahta mızraklardan daha sağlamdı. Amaç, üzengileri kaybetmeden üç mızrak kırmaktı. Eğer bir adam üç koşu yapamadan yere serilirse, atının ve zırhının değerini rakibine ödemek zorundaydı; bu hiç de önemsiz bir meblağ değildi. Böylece Raine turnuva turunda bir servet kazanmıştı.

Ama insanlar yaralandı. Sürekli kazalar oluyordu. Judith bunu biliyordu ve Gavin'in tekrar ata binmesini korkuyla izledi.

üzengileri.

Judith'in yakınındaki bir kadın kıkırdadı, ama sözler ona ulaşana kadar dikkat etmedi. "Kocasını iyilik taşımayan tek erkek, ama kardeşlerine altın kurdeleler veriyor. Böyle bir hoyden hakkında ne düşünüyorsun?"

Sözler kötü niyetliydi ve Judith'in kulaklarını hedef almıştı; yine de döndüğünde kimse ona ilgi göstermedi. Atların arasında yürüyen ya da tarlanın sonunda yanında duran şövalyelere baktı. Kadının söyledikleri doğrudu. Tüm şövalyelerin mızraklarında ya da miğferlerinde dalgalanan kurdeleler ya da kollar vardı. Raine ve Miles'in birkaç tane vardı ve her biri bir koluna yıpranmış altın bir kurdele takmıştı.

Judith'in tek amacı alanın kenarından koşarak geçmek ve Gavin rakibine üçüncü kez saldırmadan onu yakalamaktı. Mızrak dövüşünde yeniydi ve yaptığı şeyin tehlikeli olduğunu bilmiyordu. Güç, cüsse ve dayanıklılık için yetiştirilen savaş atları, savaş zamanlarında insanlara yardım etmek üzere eğitilmişlerdi. Bir insanın kılıç kullanması kadar kolay bir şekilde öldürmek için büyük toynaklarını kullanabilirlerdi.

Birbiri ardına gelen adamların atlarını onun yarışçı figüründen geri çekerken çıkardıkları solukları duymadı. Tribünlerdeki birkaç kişinin onu gördüğünün ve şimdi nefeslerini tutarak ayakta durduklarının da farkında değildi.

Gavin kendisine yeni bir mızrak uzatılırken yaverinden başını kaldırıp baktı. Kalabalığın üzerine yavaş yavaş bir sessizlik çöktüğünü hissedebiliyordu. Judith'i hemen gördü ve yapabileceği hiçbir şey olmadığını anladı. Attan indiğinde Judith ona ulaşmış olacaktı. Her kası kaskatı kesilmiş bir halde bakakaldı.

Judith'in ona verecek kurdelesini yoktu ama ondan bir iyilik istemesi gerektiğini . O *onundu!* Kumların üzerinde koşarken ipek peçesini çıkardı ve inci örgüsünü saçlarının üzerinden geriye doğru kaydırды.

Gavin'e ulaştığında duvağı onun için kaldırdı. "Bir iyilik," diyerek belli belirsiz gülümsedi.

Bir an kıkırdamadı, sonra mızrağını kaldırıp kadının yanına indirdi. Judith çabucak peçenin bir köşesini mızrağın sapının üzerinde sıkıca düğümledi. Judith ona bakıp gülümsediğinde, adam öne doğru eğilip elini başının arkasına koydu ve öperken neredeyse yerden kaldıracaktı. Miğferin burunluğu yanağına soğuk geliyordu ve öpücüğü sertti. Topuklarının üzerinde kuma gömülmesi için onu bıraktığında kadın sersemlemişti.

Judith aniden sessizleşen kalabalığın farkında değildi ama Gavin de öyle değildi. Gelini ona bir iyilik yapmak için hayatını tehlikeye atmıştı ve şimdi mızrağını yüksekte tutuyordu

-Zaferle. Sırtışı miğferinin bir yanından diğer yanına kadar uzanıyor gibiydi.

Kalabalığın onay kükremesi kulakları sağır ediyordu.

Judith döndü ve bütün gözlerin onun üzerinde olduğunu gördü. Yanakları alev aldı ve elleriyle yüzünü kapattı. Miles ve Raine kenardan koşarak kollarını koruyucu bir şekilde Judith'in etrafına doladılar ve onu güvenli bir yere taşıdılar.

Raine, "Gavin'i bu kadar memnun etmemiş olsaydın, bunun için seni dizlerimin üzerine yatırırdım," dedi.

Gavin rakibini atından indirirken bir tezahürat daha yükseldi. Judith bu kadar çok gülüşmenin merkezinde olmaktan hoşlanmamıştı. Eteklerini topladı ve olabildiğince hızlı bir şekilde şatoya geri döndü. Belki bahçede birkaç dakika yalnız kalmak yanaklarının normal rengine dönmesine yardımcı olurdu.

Alice, Edmund Chatworth'un rahatı için inşa edilmiş, ipek duvarlar ve Bizans halılarından oluşan zengin bir yer olan Bayham Kontu'nun çadırına çarptı.

"Bir sorun mu var?" diye sordu arkasından gelen derin bir ses.

Alice dönüp Edmund'un küçük kardeşi Roger'a baktı. Alçak bir bankta oturmuş, kılıcının kenarını ayağıyla çevirdiği bir bileme taşında dikkatle gömleğini çıkarmıştı. Yakışıklı bir adamdı, güneşin çizdiği sarı saçları, düz, ince bir burnu, sert bir ağzı vardı. Sol gözünün yanında, yakışıklılığını hiçbir şekilde azaltmayan kavisli bir yara izi vardı.

Alice birçok kez Edmund yerine Roger'ın kont olmasını dilemişti. Sorusuna cevap vermeye başladı, sonra durdu. Gavin'in karısının yüzlerce insanın önünde kendini rezil ettiğini görünce duyduğu öfkeyi ona anlatamadı. Alice ona bir iyilik teklif etmişti ama o bunu kabul etmemişti. Gavin zaten haklarında çok fazla konuşulduğunu ve daha fazlasına neden olmayacağını söylemişti.

Roger başparmağını kılıcın kenarında gezdirirken, "Ateşle oynuyorsun, biliyorsun," dedi. Alice yorum yapmayınca devam etti. "Ateşle

Montgomery adamları olaylara bizim gibi bakmazlar. Onlar için doğru doğrudur ve yanlış yanlıştır. Arada hiçbir şey yoktur."

Alice kibirli bir tavırla, "Ne demek istediğin hakkında hiçbir fikrim yok," diye karşılık verdi. "Gavin ona yalan söylediğini anladığında hiç memnun olmayacak." "Yalan söylemedim!"

Roger tek kaşını kaldırdı. "Peki kardeşim kontla evlenmesi için ona ne sebep gösterdiniz?"

Alice, Roger'ın karşısındaki banka ağır ağır oturdu.

"Mirasçının bu kadar güzel olacağını , değil mi?"

Alice ona bakarken gözleri parladı. "O güzel değil! Saçları kızıl ve çillerle kaplı olduğu kesin." Küstahça gülümsedi. "Yüzündeki izleri kapatmak için hangi kremi kullandığını sormalıyım. Gavin onu gördüğünde o kadar da çekici bulmayacaktır-"

Roger onun sözünü kesti. "Yatak törenindeydim ve vücudunun büyük bir kısmını gördüm. Hiç çil yoktu. Kendinizi kandırmayın. Onunla yalnız kaldığında onu tutabileceğini düşünüyor musun?"

Alice ayağa kalktı ve çadırın kapısına doğru yürüdü. Roger'ın bu sözlerin onu nasıl üzdüğünü görmesine izin vermeyecekti. Gavin'i elinde tutmalıydı. Her ne pahasına olursa olsun, onu elinde tutmalıydı. Onu hiç kimsenin sevmediği kadar derinden ve içten seviyordu. Edmund'un servetine ihtiyacı olduğu kadar buna da ihtiyacı vardı. İnsanların içini görmesine izin vermiyordu; acısını iyi saklıyordu. Çocukken çirkin ve hastalıklı kız kardeşler arasında doğmuş güzel bir kızdı. Annesi tüm sevgisini diğerlerine vermiş, Alice'in hemşirelerinden ve şato ziyaretçilerinden yeterince ilgi gördüğünü düşünmüştü. Annesi tarafından hor görülen Alice, sevgi için babasına döndü. Ama Nicolas Valence'ın önemseydiği tek şey bir şişeden geliyordu. Böylece Alice kendisine verilmeyeni almayı öğrendi. Kendisine zengin kıyafetler alması için babasını manipüle etti ve artan güzelliği kız kardeşlerinin ona olan nefretini daha da güçlendirdi. Yaşlı hizmetçisi Ela dışında kimse onu sevmiyordu, ta ki Gavin'e kadar. Yine de birkaç kuruş bile elde etmek için mücadele ettiği onca yıl, aşk kadar maddi güvenceyi de arzulamasına neden olmuştu. Gavin ona bu güvenceyi verecek kadar varlıklı değildi ama Edmund öyleydi.

Şimdi, ihtiyacı olan şeyin yarısı kızıl saçlı bir cadı tarafından elinden alınıyordu. Alice arkasına yaslanıp geleceğin kendi başının çaresine bakmasına izin verecek biri değildi.

kendisi. İsteddiği şey için savaşıacaktı...

"Edmund nerede?" diye sordu Roger'a.

Başını çadırın arka tarafındaki keten bölmeye doğru salladı. "Uyuyor. Çok fazla şarap ve çok fazla yemek," dedi tiksintiyle. "Yanına git. Hasta başını tutacak birine ihtiyacı olacak."

"Sakin ol, kardeşim!" Raine Miles'a emretti. "Kafası çadır direğine çarpmadan da yeterince ağrıyor."

Gavin'i kalkanının üzerinde taşıyorlardı, bacakları kenardan sarkıyor, ayakları toprakta sürükleniyordu. Adamın mızrağı düşmeden hemen önce yukarı doğru kaydığında, ikinci rakibinin atını çözmeyi henüz bitirmişti. Darbe Gavin'i kulağının hemen üstünden yakaladı. Miğferini parçalayan sert bir darbeydi. Gavin sadece karanlığı gördü ve kafasının içinde diğer tüm sesleri bastıran bir çınlama duydu. Atı dönüp tarlanın sonuna doğru ilerlerken, gücünden çok eğitiminden dolayı eyerinin üzerinde kalmayı başardı. Gavin kardeşlerine ve yaverine baktı, hastalıklı bir gülümseme verdi ve sonra yavaşça onların havaya kaldırdığı kollarının düştü.

Şimdi Raine ve Miles kardeşlerini çadırlarının içindeki bir karyolaya taşıdılar.

Hasarlı kaskı çıkardılar ve başının altına bir yastık koydular.

Raine kardeşine, "Ben bir sülük getireceğim," dedi. "Ve sen de onun karısını bul.

Bir kadının çaresiz bir erkekten daha çok sevdiği bir şey yoktur."

Birkaç dakika sonra Gavin bilincini yeniden kazanmaya başladı. Sıcak yüzüne soğuk su bastırılıyordu. Serin eller yanağına dokundu. Gözlerini açtığında sersemlemişti. Başı kükredi. İlk başta kimi gördüğünü hatırlayamadı.

"Benim, Alice," diye fısıldadı. Yüksek ses olmadığına sevinmişti. "Sana bakmaya geldim."

Biraz gülümsedi ve gözlerini tekrar kapattı. Hatırlaması gereken ama hatırlayamadığı bir şey vardı.

Alice onun sağ elinde hâlâ Judith'in ona verdiği peçeyi tuttuğunu gördü. Atından düşerken bile mızrağından çözmeyi başarmıştı. Bunun işaret ettiği şeyden hoşlanmamıştı.

Çadırın dışında bir kadın endişeyle "Yarası ağır mı?" diye sordu.

Alice öne doğru eğilip dudaklarını Gavin'in tepkisiz dudaklarına bastırdı ve Gavin'in kolunu beline dolayınca kadar yönlendirdi.

Açık çadırdan yüzüne vuran ışık ve dudaklarına yapılan baskı Gavin'in gözlerini açmasını sağladı. O zaman duyuları geri geldi. Alice'i kucaklarken, karısının, kardeşlerinin çatık kaşlı figürleri tarafından kuşatıldığını ve kendisine baktığını gördü. Onu itti ve doğrulmaya çalıştı. "Judith," diye fısıldadı.

Yüzündeki tüm renk solmuştu. Gözleri karanlık ve kocaman olmuştu. Ve ona bakışları yine nefret doluydu. Sonra aniden soğuk bir bakışa dönüştü.

Oturmaya çalışırken yaralı kafatasındaki basıncın hızla değişmesi Gavin için çok fazlaydı. Acı dayanılmazdı. Şükürler olsun ki her şey karardı. Ağır bir şekilde yastığın üzerine düştü.

Judith hızla topuklarının üzerinde döndü ve çadırdan çıktı, Miles sanki bir kötülükten korunmaya ihtiyacı varmış gibi ona yakın duruyordu.

Kardeşine dönüp baktığında Raine'in yüzü kararmıştı. "Seni piç -" diye başladı, sonra Gavin'in yine baygın olduğunu görünce durdu. Raine ona zafer kazanmış gibi bakan Alice'e döndü. Onun üst kolunu tuttu ve ayağa kaldırdı. "Bunu sen planladın!" diye alay etti. "Tanrım! Nasıl böyle aptal bir kardeşim olabilir? Judith'in bir damla gözyaşına değmezsin, ama sanırım şimdiden birçok gözyaşına sebep oldun."

Raine, Alice'in ağzının kenarında hafif bir gülümseme gördüğünde daha da öfkeleni. Hiç düşünmeden kolunu geri çekti ve elinin tersiyle Alice'e bir tokat attı. Alice'in kolunu bırakmadı. Alice ona dönüp baktığında, Raine gördüğü şey karşısında nefesini sertçe içine çekti. Alice kızgın değildi. Onun yerine adamın ağzına baktı. Gözlerinde kusursuz bir tutku ateşi vardı.

Hayatında hiç olmadığı kadar şok olmuş ve iğrenmişti. Onu bir çadır direğine öyle bir fırlattı ki, nefesini zorlukla alabildi. "Uzak dur benden!" dedi sessizce. "Ve eğer yollarımız bir daha kesişirse hayatın için kork."

O gittikten sonra Raine tekrar hareket etmeye başlayan kardeşine döndü. Gavin'in ağrıyan başıyla ilgilenmeye gelen bir sülük,

Çadırın köşesinde titreyerek duruyordu. Montgomery'lerden birinin öfkesi hiç de hoş bir manzara değildi.

Raine omzunun üzerinden adamla konuştu. "Onunla ilgilenin ve daha fazla acı çekmesine neden olacak bir tedaviniz varsa onu kullanın." Arkasını döndü ve çadırdan ıktı.

Gavin, slğn ona içirdiği bir şeyin neden olduğu derin, uyuşturulmuş bir uykudan uyandığında geceydi. adır karanlıktı ve yalnızdı. Zekice bacaklarını karyolanın kenarına doğru salladı ve doğrulup oturdu. Başı, sanki biri gözünün bir köşesinden, başının arkasından diğer gözüne doğru derin bir kesik atmış ve şimdi iki yarısı birbirinden ayrılıyormuş gibi hissediyordu. Başını ellerinin arasına aldı ve korkunç ağrıya karşı gözlerini kapattı.

Yavaş yavaş, Gavin onları amayı başardı. İlk düşüncesi yalnız olmasının garip olduğuydu. Ya yaverinin ya da kardeşlerinin yanında olacağını düşünmüştü. Sırtını dikleştirdi ve yeni bir acının farkına vardı. Zırhının içinde birkaç saat uyumuştu ve her menteşe, her çıkıntı deri ve keçe aracılığıyla derisine işlemişti. Yaveri onu neden soymamıştı? Oğlan genellikle çok titizdi.

Yerdeki bir şey gözüne çarptı ve eğilip Judith'in mavi örtüsünü kaldırdı. Duvağa dokunduğunda gülümsedi, Judith'in ona doğru nasıl koştuğunu, gülümsediğini, saçlarının arkasında nasıl dalgalandığını net bir şekilde hatırlıyordu. Hayatında hiç Judith'in ona bu iyiliği uzattığı andaki kadar gururlanmamıştı, gerçi Judith savaş atlarına bu kadar yaklaştığında nefesini tutmuştu. Parmaklarını tohum incilerin kenarlarında gezdirdi, gazlı bezi yanağına dayadı. Kadının saçlarının kokusunu neredeyse alabiliyordu ama tl terli atının yanında durduktan sonra bu elbette imkânsızdı. Ona baktığında yüzünü düşündü. İşte bu, uğruna savaşmaya değer bir yzdc!

Sonra Gavin değiştiğini hatırlar gibi oldu. Başını tekrar ellerinin arasına aldı. Bulmacanın parçaları eksikti. Başı o kadar çok ağrıyordu ki hatırlamakta zorlanıyordu. Farklı bir Judith görebiliyordu -glmseymen değil, evliliklerinin ilk gecesinde olduğu gibi hırlayan değil, ama ona sanki artık yokmuş gibi bakan bir Judith. Bütün parçaları bir araya getirmekte zorlanıyordu. Yavaş yavaş kafasına isabet eden mızrağı, sonra da birinin onunla konuştuğunu hatırladı.

Birden her şey netleşti. Judith onu Alice'e sarılırken görmüştü. Alice'in teselli edilmesini istediğini hatırlayamaması garipti.

Ayağa kalkmak için Gavin'in tüm çabası gerekti. Zırhını çıkarmak zorunda kaldı. Bu kadar ağır yük altındayken yürüyemeyecek kadar yorgun ve güçsüzdü. Baş ne kadar ağrısa da Judith'i bulmalı ve onunla konuşmalıydı.

İki saat sonra, Gavin büyük salonun içinde duruyordu. Her yerde karısını aramış ama bulamamıştı. Her adımda daha fazla acı çekiyordu, ta ki sürekli ağrı ve onunla savaşmanın verdiği yorgunluk yüzünden neredeyse kör olana kadar.

Bir sisin içinden, Helen'in bir tepsi dolusu içkiyi konuklara götürdüğünü gördü. Döndüğünde onu salonun karanlık bir köşesine çekti. "Nerede o?" diye sordu boğuk bir fısıltıyla.

Helenin gözleri parladı. "Şimdi bana onun nerede olduğunu mu soruyorsun?" diye alay etti. "Bütün erkeklerin kadınları incittiği gibi sen de onu incittin. Onu bundan kurtarmaya çalıştım. Ona tüm erkeklerin güvenilmeyecek kadar aşağılık, kötü yaratıklar olduğunu söyledim ama beni dinlemedi. Hayır, seni savundu ve bu ona ne kazandırdı? Dügün gecesinde dudağını gördüm. Daha yatağa bile girmeden onu dövdün. Ve bu sabah birçok insan kardeşinin o Valence fahişesini -senin fahişeni- çadırından attığını gördü. Sana söylemeden önce ölebilirdim! Judith'i senin gibi birine vermeden önce ikimizi de öldürsem daha iyi."

Kayınvalidesi başka bir şey söylediyse de Gavin onu duymadı. Çoktan uzaklaşmaya başlamıştı.

Dakikalar sonra Judith'i bahçedeki bir bankta Miles'ın yanında otururken buldu. Gavin küçük kardeşinin kötü niyetli kaşlarını görmezden geldi. Tartışmak istemiyordu. Tek istediği Judith'le yalnız kalmak, dün gece olduğu gibi ona sarılmaktı. Belki o zaman başının zonklaması dururdu.

"İçeri gel," dedi sessizce, her kelimesi zorlanarak.

Kadın hemen ayağa kalktı. "Evet, lordum."

Kaşlarını hafifçe çattı ve kolunu ona doğru uzattı ama kız bunu görmemiş gibiydi. Yanında yürümesi için yavaşladı ama yine de onun biraz gerisinde ve bir kenarında yürüdü. Onları malikâneye ve odalarına kadar götürdü.

Büyük salonun gürültüsünden sonra oda bir sığınak gibiydi ve botlarını çıkarmak için minderli bir bankın üzerine uzandı. Kafasını kaldırdığında Judith'in yatağın ayak ucunda kıpırdamadan durduğunu gördü. "Neden bana öyle bakıyorsun?"

"Emrinizi bekliyorum lordum."

"Benim emrim mi?" diye kaşlarını çattı, çünkü tüm bu hareketler çarpan başını ağrıtıyordu. "O zaman yatmak için soyun." Kadına şaşırmıştı. Neden ona öfkelenmemişti? Onun öfkesiyle başa çıkabilirdi.

"Evet lordum," diye yanıtladı Judith. Sesi monotondur.

Soyunduktan sonra Gavin yavaşça yatağa gitti. Judith çoktan oradaydı, yorganı boynuna kadar çekmiş, gözlerini gölgeliğe dikmişti. Yorganın altına girdi ve ona yaklaştı. Teni Judith'in tenine değdiğinde rahatlıyordu. Elini kolunda gezdirdi ama Judith tepki vermedi. Eğildi, onu öpmeye başladı ama Judith'in gözleri kapanmadı ve dudakları tepkisiz kaldı.

"Neyin var senin?" Gavin sordu.

"Beni mi hasta ediyorsunuz lordum?" dedi sakın sakın, gözlerinin içine bakarak. "Ne demek istediğinizi anlamıyorum. Bana yeterince sık söylediğiniz gibi, ben sizin emrinizdeyim. Bana dileğini söyle, ben de itaat edeyim. Benimle çiftleşmek mi istiyorsun? O zaman itaat edeceğim." Kalçasını onunkine doğru hareket ettirdi ve Gavin'in onun için bacaklarını açtığını fark etmesi birkaç dakikasını aldı.

Şaşkınlıkla ona baktı. Kabalığın onun doğasında olmadığını biliyordu. "Judith," diye başladı, "bu sabah olanları açıklamak istiyorum. I-"

"Açıklamak mı, lordum? Bana neyi açıklamak zorundasınız? Yaptıklarınızı kölelere açıklıyor musunuz? Ben en az onlar kadar sizinim. Bana sadece size nasıl itaat edebilsöyleyin, ben de edeyim."

Gavin ondan uzaklaşmaya başladı. Judith'in ona bakış şeklinden hoşlanmıyordu. En azından ondan nefret ettiğinde gözlerinde hayat vardı. Şimdi ise hiç yoktu. Yataktan çıktı. Ne yaptığını anlayamadan, ceketini ve çizmelerini giydi, diğer giysilerini kolunun üzerine attı ve soğuk odadan çıktı.

Dokuzuncu Bölüm

" ^ "

Judith büyük, boş yataktan çıkıp kollarını vizon astarlı, zümrüt yeşili kadife bornozun içine soktuğunda Montgomery şatosu sessizdi. Sabahın çok erken saatleriydi ve şato halkı henüz uyanmamıştı. Gavin onu aile mülkünün kapısına bıraktığından beri Judith neredeyse hiç uyuyamamıştı. Yatak ona huzur vermeyecek kadar büyük ve boş görünüyordu.

Judith'in sevişmelerine karşılık vermeyi reddetmesinin ertesi sabahı, Gavin evine doğru yola çıkmalarını istemişti. Judith itaat etmiş, onunla sadece gerektiğinde konuşmuştu. Montgomery kapılarına varmadan önce iki gün boyunca seyahat ettiler.

Kaleye girdiğinde çok etkilenmişti. Kapıyı çevreleyen iki devasa kulenin tepesindeki muhafızlar, Montgomery leoparlarının uçtuğunu görmelerine rağmen onlara meydan okumuşlardı. Asma köprü geniş ve derin hendeğin üzerine indirilmiş ve ağır çivili kapı tokmağı kaldırılmıştı. Dış hendek mütevazı, temiz evler, ahırlar, cephanelik, ahır ve depolarla kaplıydı. Gavin ve kardeşlerinin yaşadığı iç bailey'e girmeden önce başka bir kapının kilidinin açılması gerekiyordu. Ev dört katlıydı ve en üst katında tirizli cam pencereler vardı. Ortada tuğladan bir avlu vardı ve Judith alçak bir duvarın arkasında henüz çiçek açmış meyve ağaçlarıyla dolu bir bahçe görebiliyordu.

Gavin'e onun yöneticiliği hakkında ne düşündüğünü söylemek istemişti ama Gavin ona fırsat vermemişti. Birkaç emir vermekten fazlasını yapmamış, sonra da onu yüklerin arasında terk etmişti. Kendisini hizmetkârlara tanıtmak Judith'e kalmıştı.

Judith geçen hafta boyunca Montgomery atosuna iyice alışmış ve burayı çalışmak için keyifli bir yer olarak bulmuştu. Hizmetkârların bir kadının yönlendirmesine itirazları yoktu. Kendini işlere veriyor ve kocasının Alice Valence ile olan ilişkisini düşünmemeye gayret ediyordu. Judith çoğu zaman başarılıydı. Yalnızca geceleri yalnızlığı onu rahatsız ediyordu.

Avludan gelen bir gürültü onu pencereye koşturdu. Hizmetkârların etrafta olması için çok erkendi ve küçük arka kapıdan sadece bir Montgomery'nin geçmesine izin verilecekti. Işık, aşağıdaki atlardan kimin indiğini söylemek için çok loştu.

Merdivenlerden büyük salona doğru uçtu.

"Dikkatli ol, dostum," diye bağırdı Raine. "Sence ben demirden mi yapıldım ki bu kadar gürültüye dayanabileyim?"

Judith merdivenlerin dibinde durdu. Kayınbiraderi odaya taşınıyordu, ayakları önde, bir bacağı ağır bir şekilde sargılıydı. "Raine, sana ne oldu böyle?"

"Lanetli at!" dedi sıkılmış dişlerinin arasından. "En aydınlık günlerde bile nereye gittiğini göremiyor."

Adamları onu boş şöminenin yanındaki bir sandalyeye oturturken yanına gitti. "Buna atınızın neden olduğunu mu anlamalıyım?" diye gülümsedi.

Raine kaşlarını atmayı bıraktı, yanakları çukurlaşmaya başlamıştı. "Belki de kısmen benim hatamdı. Bir çukura girdi ve beni fırlattı. Bacağımın üzerine düştüm ve bacağım altımdan kırıldı."

Judith hemen diz çöktü ve bir taburenin üzerinde duran ayağını açmaya başladı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu sertçe. "Sülük çoktan ayarladı." "Ona güvenmiyorum ve gözlerimle göreceğim. Düzgün ayarlanmazsa seni total bırakır."

Raine onun başının tepesine baktı ve sonra adamına seslendi. "Bana bir bardak şarap getir. Bana daha fazla acı ektirmeden tatmin olmayacağına eminim. Ve kardeşimi getirin. Biz uyanırken o neden uyusun ki?"

Judith sessizce, "O burada değil,"

dedi. "Kim burada değil?"

"Kardeşin. Kocam," dedi Judith kesin bir ifadeyle.

"Nereye gitti? Hangi iş onu çağırdı?"

"Korkarım bilmiyorum. Beni kapının eşiğine bıraktı ve gitti. Benimle ilgilenmesi gereken herhangi bir konu hakkında konuşmadı."

Raine yardımcısının kendisine uzattığı şarap kadehini aldı ve baldızının bacağındaki kemiği yoklamasını izledi. En azından acı, kardeşine duyduğu öfkeyi tam olarak dışa vurmasını engelliyordu. Gavin'in güzel gelinini bırakıp o fahişe Alice'e gittiğinden hiç şüphesi yoktu. Judith kırığa dokunduğunda dişleri fincanın kenarına kenetlendi.

"Sadece biraz çizgiyi aşmış," diye gözlemledi. Raine'in arkasındaki adamlardan birine, "Sen omuzlarını tut," dedi, "ben de bacağına çekeyim."

Çadırın ağır sentali su ile kaplanmıştı. Yağ damlacıkları tavanda toplanıyor ve dışarıdaki yağmur çadırı sarstıkça su aşağıya damlıyordu.

Yüzüne daha fazla su çarpınca Gavin yüksek sesle küfretti. Judith'ten ayrıldığından beri yağmurdan başka bir şey yağmamıştı. Islak olmayan hiçbir şey yoktu. Ve sudan daha kötüsü adamlarının öfkesiydi -gökyüzünden bile daha soğuk. Bir haftadan uzun bir süredir kırsalda dolaşıyor, her gece farklı bir yerde kamp kuruyorlardı. Yiyecekleri bulut patlamaları arasında aceleyle hazırlanıyordu ve sonuç olarak genellikle yarı çiğ oluyordu. Gavin'in baş vassalı John Bassett efendisine bu dolambaçlı yolculuğun sebebini sorduğunda Gavin patlamıştı. John'un alaycı bakışları Gavin'in adamlarından kaçmasına neden olmuştu.

Adamlarının mutsuz olduğunu biliyordu; kendisi de öyleydi. Ama en azından bu anlamsız yolculuğun nedenini biliyordu. Yoksa biliyor muydu? Judith'in babasının evindeki o gece, Judith ona karşı çok soğuk davrandığında, ona bir ders vermeye karar verdi. Hayatını geçirdiği, arkadaşları ve ailesiyle çevrili bir yerde kendini güvende hissediyordu. Ama yabancı bir evde yalnızken bu kadar nahoş davranmaya cesaret edebilir miydi?

Kardeşleri yeni evli çifti yalnız bırakmaya karar verdiğinde her şey yolunda gitti. Çadırın gönderinden damlayan yağmura rağmen, hayali bir sahnede gülümsemeye başladı. Onu bir krizle, belki de aşçının fasulye tenceresini yakması gibi dehşet verici bir şeyle karşı karşıya olduğunu görebiliyordu. Endişeden çılgına dönecek, ona bir haberci gönderip yalvaracaktı.

geri dönmesini ve onu felaketten kurtarmasını istedi. Haberci efendisini bulamayacaktı çünkü Gavin onun mülklerinden hiçbirinde değildi. Daha büyük felaketler yaşanacaktı. Gavin geri döndüğünde, ağlamaklı ve pişman bir Judith bulacak, onu tekrar gördüğü için minnettar olacak, onu ölümden daha kötü bir kaderden kurtarmaya geldiği için rahatlayacaktı.

"Ah evet," dedi gülümseyerek. Bütün yağmura ve rahatsızlığa değecekti. Onunla sert bir şekilde konuşacak ve tamamen pişman olduğunda, gözyaşlarını öpecek ve onu yataklarına taşıyacaktı.

"Lordum?"

"Ne oldu?" Gavin, tam da Judith'in kendisini affettirmek için yatak odasında neler yapmasına izin verebileceğini hayal etmek üzereyken, nefis görüntüsü kesilince tersledi.

"Ne zaman eve döneceğimizi ve bu lanetli yağmurdan kurtulacağımızı merak ediyorduk efendim."

Gavin bunun adamı ilgilendirmediğini söyleyerek homurdanmaya başladı ama sonra ağzını kapattı. Gülümsemeye başladı. "Yarın geri döneceğiz." Judith sekiz gündür yalnızdı. Biraz minnettarlık ve alçakgönüllülük öğrenmesi için bu süre yeterliydi.

"Lütfen Judith," diye yalvardı Raine onun kolunu tutarken. "İki gündür buradayım ama bana bir an bile zaman ayırmadın."

"Bu doğru değil," diye güldü. "Daha dün akşam seninle satranç tahtasında bir saat geçirdim ve sen de bana lavtada bazı akorlar gösterdin."

"Biliyorum," dedi, hâlâ yalvarıyordu ama gülümsemese de yanaklarında gamzeler belirmişti. "Burada tek başıma olmak çok korkunç. Bu lanetli bacak yüzünden hareket edemiyorum ve bana eşlik edecek kimse yok."

"Kimse yok! Burada üç yüzden fazla insan var. Eminim onlardan biri -" Raine ona öyle hüzünlü gözlerle bakınca sözünü yarıda kesti ve güldü. "Tamam, ama sadece bir oyun. Yapacak işlerim var."

Raine satranç tahtasının diğer tarafına geçerken ona göz kamaştırıcı bir gülümseme verdi. "Sen bu oyunda en iyisisin. Adamlarımdan hiçbiri beni dün gece yaptığın gibi yenemez. Ayrıca, dinlenmeye ihtiyacın var. Bütün gün ne yapıyorsun?"

Judith basitçe, "Kaleyi düzene sokun," diye karşılık verdi.

Bir piyonu ileri taşıırken, "Bana her zaman düzenli görünmüştür," dedi. "Kâhyalar-"

"Kâhyalar!" dedi sertçe, piskoposunu saldırmak için manevra yaparken. "Mülk sahibi olan biri gibi umursamazlar. İzlenmeli, hesapları kontrol edilmeli, günlükleri okunmalı ve-"

"Okumak mı? Okuyor musun, Judith?"

Şaşkınlıkla başını kaldırdı, eli kraliçesinin üzerindeydi. "Ama tabii ki. Değil mi?"

Raine omuz silkti. "Ben hiç öğrenmedim. Kardeşlerim öğrendi ama benim ilgimi çekmedi. Okuyabilen bir kadın hiç tanımadım. Babam kadınların okumayı öğrenemeyeceğini söylerdi."

Judith, kraliçesi kralını ölümcül bir tehlikeye atarken ona tiksintiyle baktı. "Bence bir kadının çoğu zaman bir erkeği, hatta bir kralı bile alt edebileceğini öğrenmelisin. Sanırım oyunu ben kazandım." Ayağa kalktı.

Raine şaşkınlıkla tahtaya baktı. "Bu kadar çabuk kazanmış olamazsın! Ben görmedim bile. Konsantre olamayayım diye beni sürekli konuşturdu." Göz ucuyla ona bir bakış attı. "Ve bacağım öyle ağrıyor ki düşünmekte zorlanıyorum."

Judith bir an için ona endişeyle baktı, sonra gülmeye başladı. "Raine, sen ilk suyun yalancısıydın. Şimdi gitmeliyim."

"Hayır, Judith," dedi ve kızın elini tutup öpmeye başladı. "Judith, beni bırakma," diye yalvardı. "Aslında o kadar sıkıldım ki çıldırabilirim. Lütfen benimle kal. Sadece bir oyun daha."

Judith ona çok sert bir şekilde gülüyordu. Judith diğer elini onun saçlarına koyarak, bir saat daha onunla kalması halinde sonsuz sevgi ve minnettarlık duyacağına dair çirkin vaatlerde bulunmaya başladı.

Gavin de onları böyle bulmuştu. Karısının güzelliğini yarı yarıya unutmuştu. Evlendiklerinde giydiği kadifeler ve samurlar değil, yumuşak mavi yünden sade, vücudu saran bir elbise giymişti. Saçları uzun, kalın bir kumral örgüyle geriye toplanmıştı. Bu sade giysi onu eskisinden daha da güzelleştirmişti. Masumdu ama vücudunun kıvrımları onun tam bir kadın olduğunu gösteriyordu.

Judith önce kocasının varlığının farkına vardı. Yüzündeki gülümseme hemen kayboldu ve tüm vücudu kaskatı kesildi.

Raine onun elindeki gerginliği hissetti ve sorgulayarak ona baktı. Gözlerinin yönünü takip etti ve kaşlarını çatan kardeşini gördü. Gavin'in bu sahne hakkında ne düşündüğüne dair hiçbir şüphe yoktu. Judith elini Raine'in elinden çekmeye başladı ama Raine elini sıkıca tuttu. Öfkeli kardeşine suçlu bir adam izlenimi vermek istemiyordu. Raine hafifçe, "Judith'i sabahı benimle geçirmesi için ikna etmeye çalışıyordum," dedi. "İki gündür yapacak hiçbir şeyim olmadan bu odaya hapsedildim ama bana daha fazla zaman ayırması için onu ikna edemiyorum."

"Ve şüphesiz her türlü ikna yolunu denemişsindir," diye alay etti Gavin, bakışları kendisine soğuk soğuk bakan karısına yönelmişti.

Judith elini Raine'den çekti. Odadan çıkarken sert bir sesle, "İşimin başına dönmeliyim," dedi.

Gavin'in bunu yapmasına fırsat vermeden önce Raine saldırdı. "Nerelerdeydin?" diye sordu. "Sadece üç günlük evlisin ve onu bir yük gibi kapının önüne bırakıyorsun."

"Durumu iyi idare etmişe benziyor," dedi Gavin ağır ağır bir sandalyeye çökerken.

"Eğer onursuz bir şeyi ima edersen-"

Gavin dürüstçe, "Hayır, istemiyorum," dedi. Kardeşlerini iyi tanıyordu ve Raine yengesinin şerefini lekelemeyecekti. Onu bekleyen ve bulmayı umduğu şeyden sonra bu sadece bir şoktu. "Bacağına ne oldu?"

Raine attan düştüğünü itiraf etmekten utanmıştı ama Gavin her zamanki gibi gülmedi. Gavin yorgun bir şekilde kendini sandalyeden kaldırdı. "Kalemi görmeliyim. Uzun zamandır uzaktaydım ve eminim kulaklarımın dibine düşmek üzeredir."

Raine satranç tahtasını incelerken, Judith'in her hamlesini kafasında gözden geçirerek, "Ben olsam buna güvenmezdim," dedi. "Judith gibi çalışan bir kadın hiç görmedim."

"Bah!" Gavin küçümseyerek konuştu. "Bir insan bir haftada ne kadar kadın işi yapabilir ki? Beş top kumaş işlemek mi?"

Raine şaşkınlıkla kardeşine baktı. "Kadın işi yaptığını söylemedim, onun gibi çalışan bir kadın görmediğimi söyledim."

Gavin anlamamıştı ama Raine'e bir açıklama yapması için baskı da yapmadı. Lord olarak Gavin'in yapacak çok işi vardı. O bir süre uzak kaldıktan sonra kale hep bocalıyor gibiydi.

Raine kardeşinin düşüncelerini biliyordu ve arkasından seslendi. "Umarım yapılması gereken bir şey bulursun," diye güldü.

Gavin kardeşinin neden bahsettiğini bilmiyordu ve malikaneden çıkarken bu sözleri duymazdan geldi. Hayalini kurduğu sahne yok edildiği için hâlâ öfkeliydi. Ama en azından bir umut vardı. Judith onun yokluğunda ortaya çıkan tüm sorunları çözmek için döndüğüne memnun olacaktı.

Gavin o sabah baileys'den geçerken, ağlayan karısına ulaşmak için o kadar endişeliydi ki, hiçbir değişiklik fark etmemişti. Şimdi ise ince değişiklikler gözlemliyordu. Dış baileydeki yarı ahşap binalar daha temiz görünüyordu; hatta neredeyse yeniydiler, sanki yakın zamanda kireçlenmiş ve badanalanmış gibiydiler. Binaların arkası boyunca uzanan oluklar sanki yakın zamanda boşaltılmış gibiydi.

Mews'in önünde durdu. Burada şahinler tutuluyordu -merlinler, peregrinler, atmacalar, tierceller. Doğancısı binanın önünde durmuş, bir şahini bacağından bir direğe bağlamış, adam da kuşun etrafında yavaşça bir yem sallıyordu.

"Bu yeni bir yem mi Simon?" Gavin sordu.

"Evet, lordum. Biraz daha küçük ve daha hızlı savrulabiliyor. Kuş daha hızlı uçmaya zorlanır ve hedefi daha doğru olmalıdır."

"İyi fikir," diye onayladı Gavin.

"Benim değil efendim, Leydi Judith'in. Öneriyi o yaptı."

Gavin bakakaldı. "Leydi Judith, usta bir şahin avcısı olarak size daha iyi bir yem mi söyledi?"

"Evet lordum," diye sırttı Simon, iki eksik dişini göstererek. "İyi bir fikir duyduğumda anlamayacak kadar yaşlı değilim. Hanımefendi sevimli olduğu kadar akıllı da. Buraya geldiği ilk sabah geldi ve uzun süre beni izledi. Sonra, tatlı bir şekilde, birkaç öneride bulundu. Gel.

İçeri girin lordum ve yaptığım yeni tüneleri görün. Leydi Judith kuşların ayaklarının ağrmasına eskilerinin neden olduğunu söyledi. İçlerine küçük akarların girdiğini ve kuşlara zarar verdiğini söyledi."

Simon binaya doğru ilerlemeye başladı ama Gavin onu takip etmedi. "Görmek istemiyor musun?" Simon üzüntüyle sordu.

Gavin, yaşlı şahincisinin bir kadından tavsiye aldığı gerçeğinin etkisinden kurtulamamıştı. Gavin de babası gibi Simon'a yüzlerce tavsiyede bulunmaya çalışmıştı ama bildikleri kadarıyla Simon hiçbir zaman iki adamın da istediğini yapmamıştı. "Hayır," dedi Gavin, "karımın ne gibi değişiklikler yaptığını sonra göreceğim." Topuklarının üzerinde dönerken sesindeki iğnelemeyi tutamadı. Bu kadının onun işine karışmaya ne hakkı vardı? Elbette kadınlar da erkekler kadar atmacacılıktan hoşlanıyordu ve Judith'in de kendi atmacası olacaktı ama ahırın bakımı bir erkeğin işiydi.

"Lordum!" diye seslendi bir serf kızı, sonra Gavin ona öfkeyle bakınca yüzü kızardı.

Kadın reverans yaptı ve ona bir fincan uzattı. "Belki bir şeyler içmek istersiniz diye düşündüm."

Gavin kıza gülümsedi. Burada en azından nasıl düzgün davranılacağını bilen bir kadın vardı. Yudumlarken kızın gözlerinin içine baktı; sonra dikkati içkiye çekildi. Çok lezzetliydi! "Nedir bu?"

"Baharın çilekleri ve geçen yılın elmalarının kaynatıldıktan sonra suyu, sonra da biraz tarçın."

"Tarçın mı?"

"Evet, lordum. Leydi Judith bunu evinden yanında getirdi." Gavin boş bardağı aniden kıza doğru itti ve döndü.

Şimdi gerçekten sinirlenmeye başlamıştı. Herkes delirmiş miydi?

Hızla, bailey'nin uzak ucuna, zırhçısının yanına doğru ilerledi. En azından dövülmüş demirin bulunduğu o sıcak yerde bir kadının müdahalesinden korunmuş olacaktı.

Onu karşılayan manzara şok ediciydi. Zırhçısı, belden yukarısı çıplak, kollarından kaslar fişkırان devasa bir adam, sessizce oturuyordu

bir pencere dikişiyile. "Nedir bu?" Gavin öfkeyle sordu, şimdiden şüphelenmişti.

Adam gülümsedi ve iki küçük deri parçasını havaya kaldırdı. Bu, bir şövalyenin zırhında kullanılabilecek yeni bir menteşe tasarımıydı. "Gördüğünüz gibi, bu şekilde yapıldığında menteşe çok daha esnek oluyor. Zekice, değil mi?"

Gavin çenesini sıkıca kapattı. "Peki bu yeni fikri nereden edindin?"

"Neden, Leydi Judith'ten," diye yanıtladı zırhçı, sonra omuz silkti Gavin kulübeden hışımla çıktığında.

Bu ne cüret! diye düşündü. Kim oluyordu da onun olan bir şeye karışıyor, onun onayını almadan değişiklik üstüne değişiklik yapıyordu? Bu mülkler *onundu*! Eğer bir değişiklik yapılacaksa, bu onun tarafından yapılmalıydı.

Judith'i, yangın korkusuyla evden ayrı tutulan, mutfığa bitişik geniş bir oda olan kilerde buldu. Başı ve omuzları devasa bir un bidonunun içine gömülmüştü. Kumral saçları açık seçikti. Boyunun avantajını sonuna kadar kullanarak ona yakın durdu.

"Evime ne yaptınız?" diye bağırdı.

Judith hemen çöp kutusundan çıktı ve kafasını kapağa çarpmaktan kıl payı kurtuldu. Gavin'in boyuna ve yüksek sesine rağmen ondan korkmuyordu. İki haftadan kısa bir süre önce evlenene kadar, kızgın olmayan bir erkeğin yanında hiç bulunmamıştı. "Eviniz mi?" diye cevap verdi ölümcül bir sesle. "Peki ben neyim? Mutfak hizmetçisi mi?" diye sordu dirseklerine kadar una bulanmış kollarını uzatırken.

Etrafları, korku içinde duvarlara yaslanan ama böylesine büyüleyici bir sahneyi hiçbir şey için kaçırmayacak olan kale hizmetkârları tarafından sarılmıştı.

"Kim olduğunu çok iyi biliyorsun ama işime karışmana izin . Çok fazla şeyi değiştirdin - şahincimi, hatta zırhçımı bile. Sen kendi işine bakacaksın, *benimkine* değil!"

Judith ona ters ters baktı. "O zaman dua et de doğancıyla ya da tavsiyeye ihtiyacı olan başka biriyle konuşmayacaksam ne yapmam gerektiğini söyle."

Gavin bir an için şaşırdı. "Neden, kadınların eşyaları. Kadınların işlerine bakacaksın. Dikin. Hizmetçilerin yemek pişirmesini, temizlik yapmasını ve... yüzlerini

kremler." Son önerinin ilham verici olduğunu düşündü.

Judith'in yanakları alev alev yanıyor, gözleri küçük altın cam parçacıklarıyla parlıyordu. "Yüz kremleri!" diye hırladı. "Yani şimdi çirkinim ve yüz kremlerine ihtiyacım var! Belki de solgun yanaklarım için kirpik koyulaştırıcıları ve rujlar da yapmalıyım."

Gavin şaşkındı. "Çirkin olduğunu söylemedim, sadece zırhçıma dikiş diktirmemen gerektiğini söyledim."

Judith'in çenesi sıkıca kapanmıştı. "O zaman bunu bir daha yapmayacağım. Adamla tekrar konuşmadan önce zırhının sert ve hantal kalmasına izin vereceğim. Sizi memnun etmek için başka ne yapabilirim?"

Gavin ona baktı. Tartışma hiç de onun istediği gibi gitmiyordu. "Mews," dedi zayıf bir sesle.

"O zaman kuşlarınızın yumuşak ayaklardan ölmesine izin vereceğim. Başka bir şey var mı?" Adam ona cevap vermeden öylece durdu.

"Şimdi birbirimizi anladığımızı varsayıyorum lordum," diye devam etti Judith. "Ellerinizi korumayacağım, kuşlarınızın ölmesine izin vereceğim ve günlerimi çirkinliğimi örtmek için yüz kremleri hazırlayarak geçireceğim."

Gavin onu kolunun üst kısmından yakaladı ve birbirlerine bakacak şekilde yerden kaldırdı. "Lanet olsun sana Judith, çirkin değilsin! Sen hayatımda gördüğüm en güzel kadınsın." Adam kızın kendi ağzına çok yakın olan ağzına baktı.

Gözleri yumuşadı ve sesi baldan daha tatlıydı. "O zaman zavallı beynimi güzellik arttırıcılardan başka bir şeyle meşgul edebilirim?"

"Evet," diye fısıldadı, kadının yakınlığı karşısında zayıf düşmüştü.

"Güzel," dedi kesin bir ifadeyle. "O zaman zırhçıyla konuşmak istediğim yeni bir ok ucu var."

Gavin şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı, sonra onu dişlerini birbirine çarptırarak kadar sert bir şekilde yere yatırdı. "Yapmayacaksın-" Kızın meydan okuyan gözlerine bakarken sözünü kesti.

"Evet, lordum?"

Mutfaktan hışımla çıktı.

Raine kale duvarının gölgesinde oturmuş, sargılı bacağını önüne atmış, Judith'in yeni tarçınlı içeceğini yudumluyor ve fırından yeni çıkmış sıcak ekmekleri yiyordu. Arada bir kardeşini izlerken kıkırdamasını bastırmaya çalışıyordu. Gavin'in öfkesi her hareketinden belli oluyordu. Sanki bir iblis onu kovalıyormuş gibi atını sürüyor ve mızrağını düşmanını temsil eden doldurulmuş quintain'e acımasızca saplıyordu.

Kilerdeki kavga şimdiden anlatılmaya ve yeniden anlatılmaya başlanmıştı. Bir gün içinde Londra'daki krala ulaşacaktı. Neşesine rağmen Raine kardeşi için üzülüyordu. Bir kız tarafından herkesin önünde alt edilmişti.

"Gavin," diye seslendi. "Hayvanı dinlendir ve gel biraz otur."

Gavin atının köpüklerle kaplı olduğunu fark edince isteksizce kardeşinin dediğini yaptı. Dizginleri kendisini bekleyen yaverine bıraktı ve yorgun adımlarla kardeşinin yanına oturdu.

"Bir içki al," diye teklif etti Raine.

Gavin bardağı almaya başladı, sonra durdu. "Yeni içkisi mi?"

Raine kardeşinin ses tonuna karşılık başını salladı. "Evet, Judith başardı."

Gavin yaverine döndü. "Kilerden bana biraz bira getir," diye emretti.

Raine konuşmaya başladı ama sonra kardeşinin gözlerinin avluda süzüldüğünü gördü. Judith malikânedен çıkıp kumla kaplı eğitim alanını geçerek kenarda bağlı duran savaş atlarına doğru yürüdü. Gavin'in gözleri onu hararetle izledi; sonra atların yanında durduğunda ayağa kalkmaya başladı.

Raine kardeşinin kolunu tuttu ve onu tekrar koltuğa çekti. "Onu rahat bırak. Sadece başka bir kavga başlatacaksın ve şüphesiz yine kaybedeceksin."

Gavin konuşmaya başladı ama yaveri ona bir bardak bira uzatınca durdu.

Çocuk gittiğinde Raine tekrar konuştu. "Kadına bağırmaktan başka bir şey yapmıyor musun?"

"Ben-" diye başladı Gavin, sonra durdu ve biraz daha bira içti.

"Ona bak ve bana onda yanlışı olan bir şey söyle. Güneşe rakip olacak kadar güzeldir. Bütün gün evinizi güzelleştirmek için çalışıyor."

haklar. Simon da dahil olmak üzere her erkek, kadın ve çocuk onun elinden yemek yiyor. Savaş atları bile onun avucundan nazikçe elma alıyor. Esprili bir kadın ve İngiltere'deki en iyi satranç oyununu oynuyor. Daha ne isteyebilirsiniz ki?"

Gavin gözlerini ondan ayırmamıştı. "Onun mizah anlayışı hakkında ne bilebilirim ki?" dedi kasvetli bir sesle. "Bana hiç adımla bile hitap etmedi."

"Peki neden ?" diye sordu Raine. "Ona ne zaman nazik bir söz söyledin ki? Seni anlamıyorum. Serf kızlarına daha ateşli kur yaptığını gördüm. Judith gibi bir güzel tatlı sözleri hak etmiyor mu?"

Gavin ona döndü. "Küçük bir erkek kardeşin bir kadına nasıl zevk vereceğini söyleyeceği kadar basit biri değilim. Sen sütannenle birlikteyken ben kadınların yataklarındaydım."

Raine cevap vermedi ama gözleri dans ediyordu. Aralarında sadece dört yaş fark olduğundan bahsetmekten kaçındı.

Gavin kardeşinin yanından ayrılıp malikâneye gitti ve orada bir banyo hazırlanmasını istedi. Sıcak suyun içinde otururken düşünecek zamanı oldu. Kabul etmekten ne kadar nefret etse de, Raine haklıydı. Belki de Judith'in ona karşı soğuk davranmak için bir nedeni vardı. Evlilikleri yanlış bir başlangıç yapmıştı. İlk gecelerinde ona vurmak zorunda kalması çok kötüydü, çadırına yanlış zamanda girmiş olması çok kötüydü.

Ama bu artık sona ermişti. Gavin onun kendisinden aldığından başka bir şey alamayacağını söylediğini hatırladı. Kollarını köpürtürken gülümsedi. Onunla iki gece geçirmişti ve onun büyük bir tutkuya sahip bir kadın olduğunu biliyordu. Onun yatağından daha ne kadar uzak kalabilirdi? Raine de kardeşinin bir kadına kur yapma yeteneğinden bahsederken haklıydı. İki yıl önce Raine'le buz gibi bir kontes hakkında bahse girmişti. Şaşırtıcı derecede kısa bir süre içinde Gavin onun yatağına girmişti. Aklına koyduğunda kazanamayacağı bir kadın var mıydı? Kibirli karısını dize getirmek büyük bir zevk olacaktı. Ona tatlı davranacak, yatağına gelmesi için yalvarana kadar ona kur yapacaktı.

Sonra, diye düşündü, neredeyse yüksek sesle gülerek, kız onun olacaktı. Ona sahip olacak ve bir daha asla hayatına karışmayacaktı. İsteddiği her şeye sahip olacaktı -seveceği bir Alice ve yatağını ısıtacak bir Judith.

Temiz ve yeni kıyafetler giymiş olan Gavin kendini yeni bir adam gibi hissediyordu. Güzel karısını baştan çıkarmaya çalışma fikri onu çok heyecanlandırmıştı. Onu ahırda, ahır kapısının yüksek parmaklıklarından birine asılmış, nalbant aşırı büyümüş bir toynağı temizleyip düzeltirken savaş atlarından biriyle sakinleştirici bir şekilde konuşurken buldu. Gavin'in aklına ilk gelen şey, canı yanmadan önce ona hayvandan uzaklaşmasını söylemek oldu. Sonra rahatladı. Atlarla arası çok iyiydi.

"Kolay evcilleştirilebilecek bir hayvan değil," dedi sessizce onun yanına giderken. "Atlarla aran iyi Judith."

Şüpheli bir bakışla ona döndü.

At onun gerginliğini hissetti ve sıçradı, nalbant toynak ona çarpmadan önce zar zor hareket edebildi. Adam arkasına bakmadan, "Kıpırdamayın leydim," diye emretti. "Yapacak daha çok işim var ve eğer hoplayıp zıplarsa işimi bitiremem."

Gavin adama metresiyle bu tonda konuşmaya ne hakkı olduğunu sormak için ağzını açmaya başladı ama Judith adamın sözlerinden alınmamış gibiydi.

"Yapacağım William," dedi atın dizginini sıkıca tutup yumuşak burnunu okşarken. "Yaralanmadın değil mi?"

"Hayır," diye yanıtladı nalbant hoyratça. "İşte! Artık bitti." Gavin'e döndü. "Lordum! Bir şey mi söyleyecektiniz?"

"Evet. Hanımınıza her zaman önce yaptığınız gibi emirler verir misiniz?" William kıpkırmızı oldu.

"Sadece bana emir verilmesi gerektiğinde," diye tersledi Judith. "Lütfen git William ve diğer hayvanlarla ilgilen."

Hemen itaat etti. Judith meydan okurcasına Gavin'e baktı. Gavin beklediği öfke yerine gülümsedi.

"Hayır, Judith," dedi. "Seninle tartışmaya gelmedim."

"Aramızda başka bir şey olduğunu bilmiyordum."

Yüzünü buruşturdu, sonra uzanıp kızın elini tuttu ve onu isteksizce peşinden sürükledi. "Sana bir hediye verip veremeyeceğimi sormaya geldim. Uzak ahırdaki aygırı görüyor musun?" diye sordu ve elini bırakırken işaret etti.

"Karanlık olan mı? Onu iyi tanıyorum."

"Babanın evinden gelirken kendi atını getirmemişsin."

"Babam atlarından birini vermektense sahip olduğu tüm altını vermeyi tercih ederdi," diyerek Montgomery malikanesine kadar kendisine eşlik eden araba dolusu taşınabilir servete atıfta bulundu.

Gavin boş bir ahırın kapısına yaslandı. "O aygır çok güzel kısıraklar doğurdu. Biraz uzaktaki bir çiftlikte tutuluyorlar. Belki yarın benimle gelir ve kendin için bir tane seçersin diye düşündüm."

Judith onun bu ani nezaketini anlamadığı gibi hoşuna da gitmemişti. "Burada benim ihtiyaçlarım için yeterli olan düveler var," dedi sakın bir sesle.

Gavin bir an sessiz kaldı ve onu izledi. "Benden bu kadar nefret mi ediyorsun, yoksa korkuyor musun?"

"Senden korkmuyorum!" Judith, sırtı demir bir çubuk gibi dimdik, dedi. "O zaman benimle gelir misin?"

Gözlerini onun gözlerine dikti ve sonra başıyla onayladı.

Adam ona gülümsedi -gerçek bir gülümsemeydi bu- ve Judith beklenmedik bir şekilde uzun zaman öncesini hatırladı; düğün günlerini, adamın ona sık sık gülümsediğini.

Ahırdan ayrılmadan önce, "O zaman yarını dört gözle bekleyeceğim," dedi.

Judith kaşlarını çatarak ona baktı. Şimdi ondan ne istiyordu? Ona hediye vermek için ne gibi bir nedeni vardı? Bu konuyu uzun süre düşünmedi, çünkü yapılması gereken çok fazla iş vardı. Balık havuzu ihmal ettiği bir yerdi ve umutsuzca temizlenmesi gerekiyordu.

Onuncu Bölüm

" ^ "

Malikânenin büyük salonu şöminelerden gelen titrek ışıkla canlanıyordu. Montgomery'nin gözde adamlarından bazıları kâğıt, zar, satranç oynuyor, silahlarını temizliyor ya da sadece uzanıyorlardı. Judith ve Raine odanın diğer ucunda tek başlarına oturuyorlardı.

"Lütfen şarkıyı çal Raine," diye yalvardı Judith. "Müzikte iyi olmadığımı biliyorsun. Bu sabah öyle demedim mi ve seninle satranç oynayacağımı söylemedim mi?"

"Ve senin oyunun kadar uzun bir şarkı çalmamı ister misin?" Koca göbekli lavtasında iki akor tıngırdattı. "İşte, eminim ben de senin kadar uzun çalmışım," diye alay etti.

"Bu kadar çabuk yenilmeniz benim suçum değil. Adamlarınızı sadece saldırmak için kullanıyorsunuz ve kendinizi başkalarının saldırılarından korumuyorsunuz."

Raine ağzı açık bir şekilde baktı, sonra gülmeye başladı. "Bu duyduğum bir parça bilgelik mi yoksa süslenmemiş bir hakaret mi?"

"Raine," diye başladı Judith, "ne demek istediğimi çok iyi biliyorsun. Benim için çalmanı istiyorum."

Raine ona gülümsedi, ateş ışığı kumral saçlarında parıldıyor, yün elbisesi kışkırtıcı vücudunu gösteriyordu. Ama onu çıldırtmakla tehdit eden şey güzelliği değildi. Güzellik bazen serflerde bile bulunurdu. Hayır, Judith'in kendisiydi. Onun kadar dürüst, onun kadar mantıklı, onun kadar zeki bir kadınla daha önce hiç karşılaşmamıştı. Eğer bir erkek olsaydı... Gülümsedi. Eğer bir erkek olsaydı, ona umutsuzca aşık olma tehlikesiyle karşıya kalmazdı. Bacağı henüz yarı iyileşmiş olsa da bir an önce Judith'ten uzaklaşması gerektiğini biliyordu.

Raine başının üzerinden bakınca Gavin'in kapının çerçevesine yaslanmış, alevlerin aydınlattığı karısının profilini izlediğini gördü. "Buradayım, Gavin," diye seslendi. "Gel ve karın için oyna. Bu bacak bana hiçbir şeyden zevk alamayacak kadar acı veriyor. Judith'e ders veriyorum ama o hiç iyi değil." Adam baldızına bakarken gözleri parlıyordu ama o sadece kucağında kenetlediği ellerine bakıyordu.

Gavin öne doğru yürüdü. "Karımın mükemmel yapmadığı bir şey olduğunu duyduğuma sevindim," diye güldü. "Bugün balık havuzunu temizlediğini biliyor musun? Adamların havuzun dibinde bir Norman kalesi duydum." Judith ayağa kalkınca durdu.

"Beni bağışlayın," dedi sessizce. "Tahmin ettiğimden daha yorgun olduğumu fark ettim ve dinlenmek istiyorum." Başka bir şey söylemeden salonu terk etti.

Yüzündeki gülümseme kaybolan Gavin, minderli bir sandalyeye çöktü.

Raine kardeşine sempatiyle baktı. "Yarın kendi mülklerime dönmeliyim."

Eğer Gavin duyduysa bile bunu belli etmedi.

Raine hizmetkârlardan birine odasına gitmesine yardım etmesini işaret etti.

Judith yatak odasına yeni gözlerle baktı. Artık sadece ona ait değildi. Artık kocası eve gelmişti ve onunla paylaşmaya hakkı vardı. Odayı, yatağı, vücudunu paylaşmaya. Aceleyle soyundu ve çarşafın altına girdi. Biraz yalnız kalmak istediği için hizmetçilerini daha önce kovmuştu. Judith günün faaliyetlerinden sonra yorgun olmasına rağmen, keten örtüye açık gözlerle baktı. Uzun bir süre sonra kapının dışında ayak sesleri duydu. Uzun bir süre nefesini tuttu, sonra ayak sesleri tereddütle geri çekildi. Elbette sevindi, dedi Judith kendi kendine, ama bu soğuk yatağını ısıtmadı. Gavin onu neden istesin ki, diye düşündü gözlerine hızlı yaşlar gelirken. Geçen haftayı sevgili Alice'yle geçirdiğine şüphe yoktu. Tutkusunun tamamen tükendiğine ve karısından daha fazlasını istemediğine şüphe yoktu.

Düşüncelerine rağmen, uzun günün yorgunluğu sonunda uyumasına neden oldu.

Çok erken uyandı. Oda hâlâ karanlıktı; panjurların arasından sadece belli belirsiz bir ışık geliyordu. Tüm şato hâlâ uyuyordu ve Judith bu sessizliği hoş buldu. Daha fazla uyuyamayacağını biliyordu, uyumak istemiyordu. Sabahın bu karanlık zamanı onun en sevdiğiydi.

Perse adı verilen ince dokunmuş koyu mavi yünden basit bir elbiseyi çabucak giydi. Yumuşak deri terlikleri ahşap basamaklarda ya da büyük salondaki uyuyan adamların arasında yürürken hiç ses çıkarmadı. Dışarıda ışık koyu griydi ama gözleri çabucak alıştı. Malikânenin yanında duvarlarla çevrili küçük bir bahçe vardı. Judith'in yeni evinde gördüğü ilk şeylerden ve dikkatini verebileceğini hissettiği son şeylerden biriydi. Sıra sıra güller vardı, çok çeşitli renklerde, çiçekleri uzun zamandır bakımsız çalıların üzerindeki ölü sapsların altında neredeyse gizlenmişti.

Sabahın erken saatlerindeki serin havanın kokusu baş döndürücüydü. Judith çalılardan birinin üzerine eğilirken gülümsedi. Diğer işler gerekliydi ama güllerin budanması bir sevgi işiydi.

"Onlar anneme aitti."

Judith kendisine bu kadar yakın olan sesi duyunca nefesi kesildi. Kimsenin yaklaştığını duymamıştı.

"Gittiği her yerde başkalarının güllerini toplardı," diye devam etti Gavin, Judith'in yanında diz çöküp çiçeklerden birine dokunurken.

Zaman ve mekân uhrevi görünüyordu. Neredeyse ondan nefret ettiğini unutacaktı. Budama işine geri döndü. "Annen sen küçükken mi öldü?" diye sordu sessizce.

"Evet. Çok küçük. Miles onu pek tanıımıyordu." "Peki baban yeniden evlenmedi mi?"

"Hayatının geri kalanını onun yasını tutarak geçirdi, kendisine kalan çok az zamanı. Ondan sadece üç yıl sonra öldü. Ben sadece on altı yaşındaydım."

Judith onun sesini daha önce hiç bu kadar üzgün duymamıştı. Doğrusu, Gavin'in sesinde öfkeden başka pek bir şey duymamıştı. "Babanın mülklerinin idaresinin sana bırakılması için çok gençtin."

"Senden bir yaş daha genç olmana rağmen bu mülkü iyi yönetiyor gibisin. Benim yaptığımdan ya da o zamandan beri yaptığımdan çok daha iyi." Sesinde hayranlık vardı biraz da incinmişti.

"Ama ben bu iş için eğitildim," dedi hemen. "Sen sadece bir şövalye olarak eğitildin. Ne yapacağını öğrenmek senin için daha zor olurdu."

"Bana kilise için eğitildiğiniz söylendi." Şaşırmıştı.

Judith başka bir çalıya doğru ilerlerken, "Evet," dedi. "Annem kendi bildiği gibi bir hayattan kaçmamı istedi. Kızlığını bir rahibe manastırında geçirmiş ve orada çok mutlu olmuş. Ancak evlendiğinde-" Judith cümlesini bitirmek istemeyerek durdu.

"Bir rahibe manastırındaki yaşamın sizi burada yaptıklarınıza nasıl hazırlayabildiğini anlamıyorum. Günlerinizi dua ederek geçirdiğinizi düşünürdüm."

Yanındaki çakıllı patikada otururken ona gülümsedi. Hava aydınlanmaya, gökyüzü pembeye dönmeye başlamıştı. Uzaktan hizmetçilerin takırtılarını duyabiliyordu. "Çoğu erkek bir kadının başına gelebilecek en kötü şeyin onu bir erkeğin arkadaşlığından mahrum bırakmak olduğunu düşünür. Sizi temin ederim ki bir rahibenin hayatı boş olmaktan çok uzaktır. St. Anne's'e bakın. O mülkleri kim yönetiyor sanıyorsunuz?"

"Bunu hiç düşünmemiştim."

"Baş rahibe, kralinkini fakir gösteren mülkler yönetiyor. Seninki ve benimki birlikte St. Anne's'in bir köşesine sığabilir. Annem geçen yıl beni rahibeyle tanışmaya götürdü. Onun yanında bir hafta geçirdim. Binlerce adamın ve dönümlerce arazinin işlerini düzenleyen, sürekli meşgul bir kadın. Kadın işlerine ayıracak zamanı yok." -Judith'in gözleri parladı- "Kadın işlerine ayıracak zamanı yok."

Gavin bir an için irkildi, sonra gülmeye başladı. "İyi yapılmış bir hamle." Raine onun mizah anlayışı hakkında ne demişti? "Düzelteyorum."

"Kız kardeşiniz orada yaşadığı için rahibe manastırı hakkında daha fazla şey bildiğinizi düşünürdüm."

Kız kardeşinden bahsedildiğinde Gavin'in yüzüne özel bir parlaklık geldi. Gülümsedi. "Mary'nin kimsenin mülkünü yönettiğini hayal edemiyorum. Çocukken bile o kadar tatlı ve utangaçtı ki başka bir dünyadan gelmiş gibiydi."

"Ve sen de onun bir manastıra girmesine izin verdin."

"Bu onun isteğiydi ve babamdan miras kaldığında bizi terk etti. Burada kalmasını ve istemiyorsa evlenmemesini istedim ama o kız kardeşlerine yakın olmak istedi."

Gavin karısına baktı ve onun hayatını bir manastırda geçirmeye çok yaklaştığını düşündü. Güneş ışığı kumral saçlarını tutuşturmuştu; öfke ya da nefret duymadan ona bakışı nefesini kesmişti.

"Ah!" Judith bir gül dikeninin parmağına bakarken büyüü bozdu.

"Bir bakayım," dedi Gavin onun küçük elini büyük elinin içine alırken. Parmağının ucundaki bir damla kanı temizledikten sonra elini dudaklarına götürdü ve kızın gözlerine baktı.

"Günaydın!"

Her ikisi de bahçenin üstündeki pencereye baktı.

"Raine malikâneden aşağı seslendi: Sevişmenizi bölmek istemezdim ama adamlarım beni unutmuşa benziyor. Ve bu lanet bacakla, bir tutsaktan biraz daha fazlasıyım."

Judith elini Gavin'in elinden çekip uzaklara baktı, yanakları nedense kızarmıştı.

"Gidip ona yardım edeceğim," dedi Gavin ayağa kalkarken. "Raine bugün ayrılacağını söylüyor. Belki onu acele ettirebilirim. Bu sabah bir kısrak seçmek için benimle gelir misin?"

Başını salladı ama adam bahçeden çıkmadan önce ona bakmadı.

Gavin kabaca merdivenlerden inmesine yardım ederken Raine, "Görüyorum ki karınla biraz ilerleme kaydediyorsun," dedi.

Gavin acı bir ifadeyle, "Biri pencereden bağırmaya başlamasaydı daha fazla olurdu," dedi.

Raine gülerek homurdandı. Bacağı ağrıyordu ve başka bir malikâneye yapacağı uzun yolculuğu iple çekmiyordu, bu yüzden de keyfi yerinde değildi. "Geceyi onunla geçirmedin bile."

"Bu seni neden ilgilendiriyor? Ne zamandan beri nerede uyuduğuma dikkat ediyorsun?"

"Judith'le

tanıştığımdan beri."

"Raine, eğer sen-"

"Sakin söyleme. Bacağım iyileşmeye bile başlamamışken neden gittiğimi sanıyorsun?"

Gavin gülümsedi. "Çok güzel, değil mi? Birkaç gün içinde onu avucumun içine alacağım; o zaman nerede uyuduğumu göreceksin. Bir kadın şahin gibidir. Onu yemeye heveslenene kadar aç bırakmalısın; o zaman kolayca evcilleşir."

Raine merdivenlerde durdu, kolu Gavin'in omzundaydı. "Sen bir aptalsın kardeşim. Yaratılmış en büyük aptal olabilirsin. Efendinin çoğu zaman şahininin hizmetkârı olduğunu bilmiyor musun? Kilisede bile en sevdikleri şahini bileklerinde taşıyan adamları kaç kez gördün?"

"Saçma sapan konuşuyorsun," dedi Gavin, "bana aptal denmesinden hoşlanmam."

Gavin bacağını çekiştirirken Raine dişlerini birbirine geçirdi. "Judith senin iki tanene ve sevdiğini sandığın o buz gibi kaltağın yüz tanesine bedeldir."

Gavin merdivenlerin dibinde durdu, kardeşine kötü niyetli bir bakış attı ve o kadar hızlı uzaklaştı ki Raine düşmemek için duvara tutunmak zorunda kaldı. "Bir daha Alice hakkında konuşma!" Gavin ölümcül bir sesle konuştu.

"Onun hakkında konuşacağım! Birinin bunu yapması gerek. Senin hayatını ve Judith'in mutluluğunu mahvediyor. Ve Alice, Judith'in saçının bir teline bile değmez."

Gavin yumruğunu kaldırdı, sonra indirdi. "Bugün gidiyor olman iyi oldu. Senden kadınlarım hakkında daha fazla şey dinlemeyeceğim." Topuklarının üzerinde döndü ve sinsice uzaklaştı.

"Kadınlarınız!" Raine arkasından seslendi. "Biri ruhunun sahibi, diğerine ise hor görerek davranıyorsun. Onlara nasıl *senin* diyebilirsin?"

On Birinci Bölüm

" ^ "

Çitlerle çevrili alanın içinde on at vardı. Her biri şık ve güçlüydü, uzun bacakları çiçekli tarlalarda koşan hayvanların hayalini uyandırıyordu.

"Birini mi seçeceğim lordum?" Judith çitin parmaklıklarına doğru eğilerek sordu. Başını kaldırıp yanındaki Gavin'e baktı, onu kuşkuyla izliyordu. Bütün sabah son derece hoş davranmıştı; önce bahçede, şimdi de ona bir hediye verirken. Bineğe binmesine yardım etmiş, kız hiç de hanımefendiye yakışmayan bir hareketle parmaklıkların tepesine tırmandığında koluna girmişti. Adamın kızgınlığını, kaşlarını çatmasını anlayabiliyordu ama bu yeni nezakete karşı oldukça temkinliydi.

Gavin ona gülümseyerek, "İstediğin herhangi biri," diye cevap verdi. "Hepsi terbiye edildi ve dizgin ve eyer için hazırlar. Beğendiğiniz bir tane var mı?"

Tekrar atlara baktı. "Sevmediğim bir tane bile yok. Seçmek kolay değil. Sanırım şu, siyah olan."

Gavin onun seçimine gülümsedi, yüksek adımlı, zarif yürüyüşlü bir kısraktı bu. "O senin," dedi. Daha sonra, adam ona yardım edemeden Judith yere inmiş ve kapıdan içeri girmişti. Birkaç dakika içinde Gavin'in adamı kısrakçı eyerledi ve Judith hayvanın sırtına bindi.

Yeniden iyi bir ata binmek harika bir duyguydu. Judith'in sağında şatoya giden yol uzanıyordu; solunda ise Montgomery'lerin avlanma alanı olan sık orman vardı. Hiç düşünmeden ormana giden yolu seçti. Çok uzun zamandır duvarların içine hapsolmuş ve insanların arasına sıkışmıştı. Büyük meşe ve kayın ağaçları davetkâr görünüyordu, dalları başının üstünden

özel bir sığınak oluşturdu. Judith takip edilip edilmediğini görmek için arkasına bakmadı, sadece bekleyen özgürlüğe doğru ilerledi.

Kısırağı ve kendini test ederek sertçe ata bindi. Olacaklarını bildiği gibi uyumluydular. At da en az Judith kadar koşmaktan keyif alıyordu.

"Şimdi sessiz ol, tatlım," diye fısıldadı Judith ormanın içine iyice girdiklerinde. Kısırak itaat etti, ağaçlar ve çalılar arasında zarifçe ilerledi. Zemin eğrelti otları ve yüzlerce yıllık birikmiş yapraklarla kaplıydı. Yumuşak ve sessiz bir halıydı. Judith temiz ve serin havayı derin derin soludu ve yolu bineğinin belirlemesine izin verdi.

Akan suyun sesi Judith'in olduğu kadar kısırağının da dikkatini çekti. Derin ve serin bir dere, ağaçların arasından hızla akıyor, güneş ışığı sarkan dalların arasından oynaşıyordu. Atından indi ve atını suya doğru götürdü. Kısırak sessizce su içerken Judith bir avuç tatlı ot kopardı ve atın yanlarını ovmaya başladı. Ormana varmadan önce birkaç dakika boyunca dört nala koşmuşlardı ve kısırak terlemişti.

Judith keyifli işine dalmış, atının, günün ve gürül gürül akan suyun tadını çıkarıyordu. Kısırak kulaklarını dikip onu dinledi, sonra da endişeyle geri çekildi.

Judith atın yumuşak boynunu okşayarak, "Sessiz ol kızım," dedi. At geriye doğru daha keskin bir adım daha attı, başını geriye attı ve kişnedi. Judith dönerek korkmuş hayvanın dizginlerini yakaladı ama ıskaladı.

Bir yaban domuzu havayı koklayarak yaklaştı. Yaralıydı, minik gözleri acıdan cam gibiydi. Judith tekrar atının dizginlerini tutmaya çalıştı ama yaban domuzu saldırmaya başladı ve kısırak korkudan çılgına dönerek kaçtı. Eteklerini tuttu ve koşmaya başladı. Ama saldıran domuz ondan daha hızlıydı. Judith koşarak alçakta duran bir ağaç dalına atladı, onu yakaladı ve kendini yukarı çekmeye başladı. Ömrü boyunca çalışmaktan ve egzersiz yapmaktan güç alan Judith, domuz ona ulaştığı anda bacaklarını başka bir dala doğru salladı. Çılgına dönmüş yaban domuzu ayaklarının dibindeki gövdeye hücum edip onu şarj ederken kendini ağaçta tutmak hiç de kolay bir iş değildi.

Sonunda Judith en alttaki dalın üzerinde durmayı başardı ve başının üzerindeki başka bir dala . Yaban domuzuna baktığında yerden çok yüksekte olduğunu fark etti. Gözleri görmez bir korkuyla baktı.

Başının üstündeki dalı tüm gücüyle kavrarken parmak eklemleri beyazlaşıyordu.

", " diye emretti Gavin, adamı John Bassett'e. "Çiftler halinde gitmek için yeterli sayımız yok ve o da fazla uzağa gitmiş olamaz." Gavin sesini düz tutmaya çalıştı. Tanımadığı bir ata binip bilmediği bir ormana doğru dörtnala gittiği için karısına kızgındı. Atların ve adamlarının yanında durmuş, onun uzaklaşmasını izliyordu. Ormanın sınırına ulaşır ulaşmaz geri döneceğini umuyordu. Judith'in ormana gittiğini fark etmesi bir anını aldı.

Şimdi onu bulamıyordu. Sanki ortadan kaybolmuş, ağaçlar tarafından yutulmuş gibiydi. "John, sen kuzeye git, ağaçların kenarından dolaş. Odo, sen güneyi al. Ben ortayı deneyeceğim."

İçeride, orman sessizdi. Gavin ondan bir iz bulabilmek için dikkatle dinledi. Hayatının büyük bir kısmını burada geçirmişti ve ormanın her santimini biliyordu. Kısrağın muhtemelen ormanın ortasından geçen dereye doğru gittiğini biliyordu. Judith'e birkaç kez seslendi ama cevap gelmedi.

Sonra aygırı kulaklarını dikti. "Ne oldu oğlum?" Gavin dikkatle dinleyerek sordu. At geriye doğru bir adım attı, burun delikleri açıldı. Hayvan avcılık konusunda eğitimliydi ve Gavin işaretleri tanıyordu. "Şimdi olmaz," dedi. "Daha sonra av ararız."

At anlamış gibi görünmüyordu ama başını dizginlere doğru çekti. Gavin kaşlarını çatı, sonra başını eğmesine izin verdi. Yaban domuzunun ağacın dibinde kök salma sesini, onu görmeden önce duydu. Gözü yukarıdaki ağaçta bir parça maviye takılmasaydı bineğini hayvanın etrafından dolaştıracaktı.

"*Tanrı'nın dışleri!*" diye fısıldadı Judith'in ağaçta sıkıştığını fark ettiğinde. "Judith!" diye seslendi ama cevap alamadı. "Birazdan güvende olacaksın."

Gavin uzun kılıcını eyerin yan tarafındaki kınından çekerken, atı hücum beklentisiyle başını eğdi. İyi eğitilmiş olan aygır yaban domuzuna çok yaklaştı ve Gavin eyerden yarı eğildi, eğilirken güçlü kalçaları sertçe kavradı ve kılıcı hayvanın omurgasına gönderdi. Hayvan ölmeden önce bir kez ciyakladı ve tekmeledi.

Gavin hızla eyerden atladı ve silahı aldı. Judith'e baktı ve yüzündeki dehşet ifadesi karşısında hayrete düştü. "Judith, artık her şey yolunda. Yaban domuzu öldü. Sana zarar veremez." Dehşeti, tehlikeyle birlikte mantıksız görünüyordu. Ağaçta yeterince güvende idi.

Cevap vermedi ama yere bakmaya devam etti, vücudu demir mızrak gibi kaskatı kesilmişti.

"Judith!" dedi sertçe. "Yaralandın mı?"

Yine de ne cevap verdi ne de onun varlığını kabul etti.

"Sadece kısa bir atlayış," dedi kollarını için havaya kaldırırken. "Yukarıdaki dalı bırak, seni yakalayacağım."

Kımıldamadı.

Gavin önce ölü domuza, sonra da dehşete kapılmış karısına bakarken şaşkındı. Domuz dışında bir şey onu korkutmuştu. "Judith," dedi sessizce ve onun boş bakışlarının hizasına gelecek şekilde hareket etti. "Seni korkutan yüksek yer mi? Emin değildi ama Judith başını küçük bir hareketle salları gibi oldu. Gavin onun ayaklarının yakınındaki en alçak dalı tuttu ve kendini kolayca onun yanına attı. Kolunu kızın beline doladı ama kız onun farkında olduğuna dair hiçbir ipucu vermedi.

"Judith, beni dinle," dedi sakın ve sessiz bir şekilde. "Ellerini tutacağım ve seni yere indireceğim. Bana güvenmelisin. *Korkma*." Gavin onun ellerini gevşetmek zorunda kaldı ve kadın panik içinde iki elini de tuttu. Gavin kendini bir dala dayadı ve Judith'i yere indirdi.

Ayakları daha yere değmeden adam yanına atladı. Adam onu kollarının arasına aldığı anda titriyordu. Ona şiddetle, umutsuzca sarıldı. "Sus artık," diye fısıldadı adam başını okşarken. "Artık güvendesin." Judith'in titremesi durmadı ve Gavin dizlerinin çözüldüğünü hissetti. Onu kollarına aldı ve bir ağaç kütüğünün yanına götürdü, orada oturdu ve sanki bir çocukmuş gibi ona sarıldı. Yatak dışındaki kadınlarla çok az deneyimi olmuştu ve çocuklarla hiç olmamıştı ama onun korkusunun olağanüstü olduğunu biliyordu.

Judith'i sıkıca tuttu, onu ezmeden tutabildiği kadar sıkıca. Judith'in terlemeye başladığı ve yüzünün sıcaktan kavrulduğu yanağındaki saçlarını düzeltti. Onu salladı ve daha da sıkı tuttu. Biri ona yerden sadece birkaç metre yüksekte olmanın böyle bir dehşete neden olabileceğini söyleseydi

gülmüştü ama şimdi bunu eğlenceli bulmuyordu. Judith'in korkusu çok gerçektir ve kalbi bu kadar acı çekmesi gerektiği için ona gitti. Küçük bedeni titriyor, kalbi bir kuşunki gibi çılgınca atıyordu ve Gavin onu tekrar güvende hissettirmesi gerektiğini biliyordu. Gavin şarkı söylemeye başladı, ilk başta sessizce, kelimelere pek dikkat etmeden. Sesi zengin ve yatıştırıcıydı. Bir aşk şarkısı söylüyordu, Haçlı Seferleri'nden dönen bir adamın gerçek aşkını onu beklerken bulmasını anlatıyordu.

Yavaş yavaş Judith'in kendisine karşı gevşemeye başladığını, korkunç titremesinin azaldığını hissetti. Judith'in ona tutunuşu gevşedi ama Gavin onu bırakmadı. Gülümsedi ve melodiyi mırıldanırken şakağını öptü. Kadının nefes alış veriş, başını adamın omzundan kaldırına kadar daha düzenli hale geldi. Judith onu itti ama Gavin onu bırakmak istemeyerek sıkıca tuttu. Judith'in ona olan ihtiyacı garip bir şekilde güven vericiydi, her ne kadar Gavin yapışan kadınlardan hoşlanmadığını söylese de.

"Benim bir aptal olduğumu düşüneceksin," dedi usulca. Adam cevap vermedi.

"Yüksek yerleri sevmem," diye devam etti Judith.

Gülümsedi ve ona sarıldı. "Bunu tahmin etmişim," diye güldü. "Yine de 'gibi'nin hafif bir kelime olduğunu söyleyebilirim. Yüksek yerlerden neden bu kadar korkuyorsun?" Şimdi gülüyordu, kızın iyileşmiş olmasına sevinmişti. Kız sertleşince Gavin irkildi. "Ne dedim ben? Kızma."

"Değilim," dedi üzüntüyle, tekrar rahatlayarak, onun kollarında rahatladı. "Babamı düşünmekten hoşlanmıyorum, hepsi bu."

Gavin onun başını tekrar omzuna doğru itti. "Bana bundan bahset," dedi ciddi bir şekilde.

Judith bir an sessiz kaldı, sonra konuştuğunda Judith onu güçlükle duyabildi. "Aslında çok az şey hatırlıyorum, sadece korkusu aklımda kaldı. Hizmetçilerim bana yıllar sonra anlattı. Üç yaşımdaymışım ve bir şey uykumu kaçırmış. Odadan çıktım ve ışık ve müzikle canlı olan büyük salona gittim. Babam arkadaşlarıyla birlikte oradaydı ve hepsi sarhoştı." Sesi soğuktu, sanki başka biriyle ilgili bir hikâye anlatıyormuş gibiydi.

"Babam beni gördüğünde, bunun büyük bir şaka olduğunu düşünmüş gibiydi. Bir merdiven çağırdı ve beni koltuğunun altına alarak merdivenin tepesine çıkardı.

yüksek pencere pervazı, salonun çok üstünde. Dediğim gibi, bunların hiçbirini hatırlamıyorum. Babam ve arkadaşları uykuya daldılar ve sabah hizmetçiler beni aradılar. Beni bulmaları uzun zaman aldı ama seslendiklerini duymuş olmalıyım. Görünüşe göre konuşamayacak kadar korkmuştum."

Gavin kızın saçlarını okşadı ve onu tekrar sallamaya başladı. Bir adamın üç yaşındaki bir çocuğu yerden yirmi metre yüksekte bırakıp sonra da bütün gece onu terk ettiği düşüncesi midesini alt üst etti. Kızın omuzlarından tuttu ve Judith'i kendisinden uzak tuttu. "Ama artık güvendesin. Bak, yer oldukça yakın."

Ona belli belirsiz bir gülümseme verdi. "Bana karşı çok iyiydiniz. Teşekkür ."

Teşekkürü onu memnun etmemişti. Gavin'i üzen şey, kısa hayatı boyunca kocasının onu rahatlatmasının bir hediye olduğunu düşünecek kadar acımasızca kullanılmış olmasıydı. "Ormanımı görmedin. Bir süre burada kalmaya ne dersin?"

"Ama iş var-"

"Sen iş için bir şeytansın. Hiç oynamaz mısın?"

"Nasıl oynayacağımı bildiğimden emin değilim,"

diye dürüstçe cevap verdi.

"Evet, bugün öğreneceksiniz. Bugün kır çiçekleri toplayacak ve kuşların çiftleşmesini izleyeceksin." Kaşlarını oynattı ve Judith hiç de Judith'e yakışmayan bir kıkırdama çıkardı. Gavin büyülenmişti. Gözleri sıcacıktı, dudakları tatlı tatlı kıvrılmıştı ve güzelliği sarhoş edici bir manzaraydı. "O zaman gel," dedi Gavin onu ayağa kaldırmak için kaldırırken. "Yakınlarda çiçeklerle ve oldukça sıra dışı kuşlarla kaplı bir yamaç var."

Judith'in ayakları yere değdiğinde, sol ayak bileği altından büküldü. Destek için Gavin'in kolunu tuttu.

"Yaralanmışsın," dedi diz çöküp ayak bileğine bakarken. Döndü ve Judith'in dudağını ısırıldığını gördü. "Soğuk dere suyuna koyacağız. Bu şişmesini önler." Onu kollarının arasına aldı.

"Bana biraz yardım edersen yürüyebilirim."

"Ve şövalyeliğim elimden mi alınacak? Bize saray aşkı öğretilir, bilirsiniz. Başı dertte olan güzel hanımlar konusunda kurallar oldukça katıdır. Mümkün olduğunca taşınmalıdırlar."

"O zaman ben sadece şövalyelik statünüzü ilerletmek için bir araç mıyım?" Judith ciddi bir şekilde sordu.

"Elbette, çünkü taşımak için büyük bir yüksün. Atım kadar ağır olmalısın."

"Yapmıyorum!" diye şiddetle itiraz etti ve sonra adamın gözlerinin parladığını gördü. "Benimle alay ediyorsun!"

"Bugünün neşe günü olduğunu söylememiş miydim?"

Gülümsedi ve onun omzuna yaslandı. Bu kadar yakın tutulmak çok hoştu.

Gavin onu derenin kenarına oturttu, sonra dikkatlice ayakkabısını çıkardı. "Hortum gitmeli," diye sıırttı. Judith'in uzun elbisesinin eteğini kaldırarak dizinin hemen üzerinde bir jartiyerle bağlanmış hortumunun üst kısmını ortaya çıkarmasını zevkle izledi. "Eğer yardıma ihtiyacın olursa..." Judith ipek çorabı bacağından sıyırırken ona baktı.

Judith, ayağını soğuk suda nazikçe yıkayan Gavin'i izledi. Ona bu kadar nazikçe dokunan bu adam kimdi? Onu tokatlayan, metresini onun önünde teşhir eden, evlendikleri gece ona tecavüz eden adam olamazdı.

"Kötü yaralanmış gibi görünmüyor," dedi ona dönüp bakarken.

"Hayır, öyle değil," dedi sessizce.

Ani bir esinti bir tutam saçı gözlerine doğru savurdu. Gavin nazikçe saçlarını savurdu. "Ne dersin, bir ateş yakayım ve o iğrenç domuzu kızartalım mı?"

Ona gülümsedi. "Bu çok hoş olurdu."

Onu kıyıda ald, sonra şakacı bir şekilde havaya fırlattı. Kız korkuyla onun boynuna sarıldı. "Bu korkunu sevmeye başlayabilirim," diye güldü onu kendine bastırırken. Onu derenin karşısına, gerçekten de kır çiçekleriyle kaplı bir tepeye taşıdı ve sarkan bir kaya çıkıntısının altında ateş yaktı. Dakikalar içinde giydirilmiş bir domuzu butuyla döndü ve ateşin üzerinde kızartmaya başladı. Judith'in hareket etmesine ya da herhangi bir şekilde yardım etmesine izin vermedi. Et pişmeye başladığında ve bol miktarda yakacak odun olduğunda, Gavin tekrar Judith'in yanından ayrıldı ve sanki bir şey taşıyormuş gibi tabardını kalçalarına doğru kaldırarak birkaç dakika içinde geri döndü.

"Gözlerini kapat," dedi ve kız itaat ettiğinde onu çiçek yağmuruna tuttu. "Sen onlara gidemezsin, bu yüzden onlar sana gelmeli."

Kadın ona baktı, kucağı ve etrafındaki zemin mis gibi kokan çiçeklerle kaplıydı. "Teşekkür ederim lordum," dedi ısırl ısırl gülümseyerek.

Yanına oturdu, bir eli arkasındaydı ve ona doğru eğilmişti. "Başka bir hediyem daha var," dedi ona üç narin kolumbin uzatırken.

Açık mor ve beyaz renkte güzel, narin şeylerdi. Kadın onları almak için uzandı ama adam elinden aldı. Kadın şaşkınlıkla ona baktı.

"Özgür değiller." Yine onunla alay ediyordu ama yüzündeki ifade bunu bilmediğini gösteriyordu. Onu bu kadar incittiği ve kendisine böyle bakmasına neden olduğu için vicdan azabı duydu. Birden Gavin babasından daha iyi olup olmadığını merak etti. Parmağını hafifçe kızın yanağında gezdirdi. "Bu ödenecek küçük bir bedel," dedi nazikçe. "Bana adımla hitap ettiğini duymak isterim."

Gözleri açıldı ve yeniden ısındı. Gavin ona çiçekleri uzatırken sessizce, "Gavin," dedi. "Çiçekler için teşekkür ederim, Gavin."

Tembelce içini çekti ve ellerini başının arkasına koyarak çimlere yaslandı. "Gavin'im!" diye tekrarlardı. "Kulağa hoş gelen bir sesi var." Bir elini hareket ettirdi ve kızın saçlarından bir tutamı avucunun içinde dolaştırdı. Çiçekleri toplayıp bir buket haline getirirken sırtı ona dönüktü. Her zamanki gibi düzenli, diye düşündü.

Beklenmedik bir şekilde, kendi topraklarında huzurlu bir gün geçirmeyeli yıllar olduğu aklına geldi. Her zaman kalenin sorumluluğu onu rahatsız etmişti ama birkaç gün içinde karısı işleri öyle bir düzene sokmuştu ki çimenlere uzanıp bal arılarının sesinden ve güzel bir kadının saçlarının ipeksi dokusundan başka bir şey düşünemez olmuştu.

"Simon konusunda gerçekten kızgın mıydın?" Judith sordu.

Gavin Simon'ın kim olduğunu zar zor hatırlayabiliyordu. "Hayır," diye gülümsedi. "Sadece benim yapamadığımı bir kadının yapmasını istemedim. Ve bu yeni cazibenin daha iyi olduğundan da pek emin değilim."

Onunla yüzleşmek için döndü. "Evet, öyle! Simon hemen kabul etti. Eminim şahinler şimdi daha çok av yakalayacaklar ve-" Adamın kendisine güldüğünü görünce durdu. "Sen kibirli bir adamsın."

"I?" Gavin dirseklerine dayanarak sordu. "Ben erkeklerin en az kibirlisiyim."

"Az önce senin yapamadığını bir kadın yaptığı için kızgın olduğunu söylemedin mi?"

"Oh," dedi Gavin çimlere uzanıp gözlerini kapatırken. "Bu aynı şey değil. Bir erkek, bir kadın dikiş dikmek ve çocukları idare etmek dışında bir şey yaptığında her zaman şaşırır."

"Sen!" Judith tiksintiyle "Sen!" dedi ve bir avuç çimenle bir parça toprak alıp Judith'in suratına fırlattı.

Şaşkınlıkla gözlerini açtı, sonra ağzındaki kiri temizledi. Gözleri kısıldı. "Bunun bedelini ödeyeceksin," dedi gizlice ona doğru ilerlerken.

Judith, adamın kendisine vereceğini bildiği acıdan korkarak geri çekildi. Ayağa kalkmaya başladı ama adam çıplak ayak bileğini yakaladı ve sıkıca tuttu. "Hayır," diye başladı adam üzerine çullanmadan önce... ve onu gıdıklamaya başladı. Judith her şeye olduğu gibi buna da şaşırdı, sonra kıkırdamaya başladı. Dizlerini göğsüne çekerek adamın ellerini yanlarından uzak tutmaya çalıştı ama adam acımasızdı.

"Geri alıyor musun?"

"Hayır," diye nefes nefese kaldı. "Kibirlisin, bir kadından bin kat daha kibirlisin."

Parmakları, kadın onun altında çırpınana kadar kaburgalarında aşağı yukarı gezindi. "Lütfen dur," diye bağırdı, "Daha fazla dayanamayacağım!"

Gavin'in elleri durdu ve yüzüne doğru eğildi. "Dayak mı yedin?" "Hayır," dedi ama hemen ekledi, "gerçi sen benim kadar kibirli olmayabilirsin düşündüm."

"Bu üzücü bir özür."

"İşkence altında yapıldı."

Adam ona gülümsedi, batan güneş tenini altın sarısı yapıyordu, saçları ateşli bir gün batımı gibi etrafına yayılmıştı. "Sen kimsin, karım?" diye fısıldadı, gözleriyle onu yutarak. "Bir an beni lanetliyorsun, bir an sonra büyülüyorsun. Senden canını alana kadar bana meydan okuyorsun; sonra bana gülümsüyorsun ve ben senin güzelliğın karşısında şaşkına dönüyorum. Tanıdığım hiçbir kadına benzemiyorsun. İğneyi ipliğe geçirdiğini henüz görmedim ama seni balık havuzunun çamurunda dizlerine kadar gördüm. Bir erkek kadar iyi ata biniyorsun, ama seni bir ağaçta ölümcül bir korku içindeki bir çocuk gibi titrerken buluyorum. Bir andan diğerine hiç aynı olur musun? İki gün hiç aynı olur musun?"

"Ben Judith'im. Başka biri değilim ve nasıl başka biri olacağımı da bilmiyorum."

Eli onun şakağını okşadı; sonra eğildi ve dudaklarını onunkilere dokundurdu. Güneşle ısınmış ve tatlıydılar. Daha onun tadına bakmamıştı ki gök aniden muazzam bir gök gürültüsüyle açıldı ve üzerlerine şiddetli bir yağmur yağmaya başladı.

Gavin, Judith'in daha önce hiç duymadığı çok kötü bir kelime söyledi. "Çıkıntıya!" dedi, sonra bileğini hatırladı. Judith'i kucağına aldı ve onunla birlikte derin sığınağa doğru koştu; orada ateş fokurdayıp çıtırdıyor, etin yağı içine damlıyordu. Gavin'in öfkesine aniden bastıran duş da yardımcı olmamıştı. Öfkeyle ateşe doğru gitti. Etin bir tarafı simsiyah yanmış, diğer tarafı çiğ kalmıştı. İkisi de çevirmeyi akıl edememişti.

"Sen kötü bir aşçısın," dedi. Mükemmel bir anın mahvolmasına sinirlenmişti.

Ona boş bir bakış attı. "Yemek yapmaktan çok dikiş dikerim."

Adam ona baktı, sonra gülmeye başladı. "İyi tanıştık." Yağmura doğru baktı. "Aygırımı görmeliyim. Eyeri üzerindeyken böyle durmaktan hoşlanmayacaktır."

Hayvanların refahı için her zaman endişelenen Judith ona döndü. "Zavallı atınızı bunca zaman başıboş mu bıraktınız?"

Onun emir veren ses tonundan hoşlanmamıştı. "Peki kısrağın nerede, söyler misin? Ona ne olduğunu umursamayacak kadar az mı değer veriyorsun?"

"Ben-" diye başladı. Gavin'e o kadar kaptırmıştı ki atını hiç düşünmemişti.

"O zaman bana emir vermeden önce kendine çeki düzen ver." "Sana emir vermiyordum."

"başka ne var?"

Judith ondan uzaklaştı. "Git o zaman. Atın yağmurda bekliyor." Gavin konuşmaya başladı, sonra yağmurun içine girerken fikrini değiştirdi.

Judith oturmuş bileğini ovuşturuyor, kendini azarlıyordu. Her fırsatta onu kızdırıyor gibiydi. Sonra durdu. Onu kızdırmasının ne önemi vardı ki? Ondan nefret ediyordu, değil mi? O aşağılık, onursuz bir adamdı ve bir günlük nezaket ona karşı duyduğu nefreti değiştiremezdi. Ya da değiştirebilir miydi?

"Lordum."

Sesi sanki çok uzaklardan geliyormuş gibi duydu.

"Lordum Gavin. Leydi Judith." Sesler yaklaştı.

Gavin az önce gevşettiği kelepçeyi sıkarken nefesinin altından küfretti. Adamlarıyla ilgili her şeyi unutmuştu. O küçük cadı ona nasıl bir büyü yapmıştı da atını ve daha da kötüsü, onları özenle arayan adamlarını unutmuştu? Şimdi yağmur altında, ıslak, soğuk ve şüphesiz aç bir şekilde yol alıyorlardı. Judith'e geri dönmek, belki de geceyi onunla geçirmek istese de, önce adamları gelmeliydi.

Atını derenin karşısına geçirip tepeye doğru yürüdü. Şimdiye kadar yangını görmüş olmalıydılar.

"Zarar görmediniz değil mi lordum?" John Bassett karşılaştıklarında burnundan su damlarken sordu.

"Evet," dedi Gavin, kaya çıkıntısına yaslanmış olan karısına bakmadan. "Fırtınaya yakalandık ve Judith bileğini incitti," diye başladı, sonra John gökyüzüne dikkatle bakınca durdu. Bir bahar bulut patlaması fırtına sayılmazdı ve hem Gavin hem de karısı tek bir ata binebilirdi.

John yaşlı bir adamdı, Gavin'in babasının şövalyesiydi ve genç erkeklerle başa çıkma konusunda deneyimliydi. "Anlıyorum lordum. Hanımefendinin kısırağını getirdik."

"Kahretsin, kahretsin, kahretsin!" Gavin mırıldandı. Şimdi de ona adamlarına yalan söyletmişti. Kısırağın yanına gitti ve bağını vahşice sıkı.

Judith yaralı bileğindeki tüm acıya rağmen topallayarak hızla ona doğru yürüdü. "Atıma bu kadar sert davranma," dedi sahiplenici bir tavırla.

Ona döndü. "*Bana* bu kadar sert davranma, Judith!"

Judith sessizce yarı açık panjurdan yıldızların aydınlattığı geceye baktı. Çivit mavisi şam kumaşından, açık mavi ipekle astarlanmış, boynu, önü ve etekleri beyaz erminle süslenmiş bir bornoz giymişti. Yağmur dinmişti ve gece havası tazeydi. İsteksizce pencereden boş yatağına doğru döndü. Judith, itiraf etmekten nefret etse de sorununun ne olduğunu biliyordu. Nasıl bir kadındı ki nefret ettiği bir adamın okşamalarına hasret kalmıştı? Gözlerini kapadı ve adamın ellerini ve dudaklarını neredeyse vücudunda hissedebiliyordu. Vücudunun aklına ihanet etmesinden hiç mi gurur duymuyordu? Bornozunu çıkardı ve çırılçıplak, soğuk yatağa doğru kaydı.

Odanın dışında ağır ayak seslerinin durakladığını duyduğunda kalbi neredeyse duracaktı. Adımlar koridorda uzaklaşmadan önce uzun bir süre nefes nefese bekledi. Yumruğunu kuş tüyü yastığa vurdu ve uyuması için uzun, çok uzun bir zaman geçti.

Gavin şu anda kullandığı odaya gitmeden önce birkaç dakika kapısının önünde durdu. Onun nesi vardı? diye sordu kendi kendine. Kadınlara karşı bu yeni çekingenliği nereden geliyordu? Onun için hazırды; bunu gözlerinde görmüştü. Bugün, haftalardır ilk kez ona gülümsemiş ve ilk kez ona ilk ismiyle hitap etmişti. Odasına zorla girerek bu küçük kazanımı kaybetme ve yeni bir nefret yaratma riskini göze alabilir miydi?

Judith'e tekrar tecavüz etse ne fark ederdi ki? İlk gece hoşuna gitmemiş miydi? Çabucak soyundu ve boş yatağa kaydı. Ona tekrar tecavüz etmek istemiyordu. Hayır, onun kendisine gülümsemesini, adını söylemesini ve kollarını ona doğru uzatmasını istiyordu. Tüm zafer düşünceleri aklından uçup gitmişti. Korktuğunda ona nasıl sarıldığını hatırlayarak uykuya daldı.

On İkinci Bölüm

" ^ "

Gavin endişeli bir gece uykusundan sonra çok erken uyandı. Şato halkı kıpırdanmaya başlamıştı ama sesler hâlâ hafifti. İlk aklına gelen Judith oldu. Onu görmek istiyordu. Dün ona gerçekten gülümsemiş miydi?

Keten bir gömlek ve geniş deri bir kemerle tutturulmuş kaba yün bir atleti çabucak giydi. Kaslı baldırlarına ve uyluklarına keten bir çorap geçirdi ve peştamal olarak giydiği keten sütyenine bağladı. Daha sonra aceleyle merdivenlerden bahçeye indi ve orada yaprakları inci gibi çiy damlalarıyla öpülmüş, güzel kokulu kırmızı bir gül kesti.

Judith'in odasının kapısı kapalıydı. Gavin sessizce kapıyı açtı; Judith uyuyordu, bir eli çıplak omuzlarına ve yanındaki yastığa yayılmış saçlarına dolanmıştı. Gülü yastığın üzerine koydu ve yanağındaki bir bukleyi nazıkçe kaldırdı.

Judith gözlerini yavaşça açtı. Gavin'i bu kadar yakınında görmek rüyalarının bir parçası gibiydi. Yüzüne hafifçe dokundu, başparmağı çenesindeydi, tıraş edilmemiş kılları hissediyordu, parmakları yanaklarındaydı. Her zamankinden daha genç görünüyordu, gözlerindeki bakım ve endişe çizgileri kaybolmuştu. "Senin gerçek olduğunu düşünmemiştim," diye fısıldadı, yumuşayan gözlerini izleyerek.

Başını hafifçe oynattı ve parmağının ucunu ısırды. "Ben çok gerçeğim. Hayal gibi görünen sizsiniz."

Ona hınzırca gülümsedi. "O zaman rüyalarımızdan çok memnunuz, değil mi?"

Kollarını sertçe kızın boynuna dolayıp yanağını kızın boynunun hassas etine sürterken gülüyor, bıyıkları derisini yüzmekle tehdit ederken kızın itiraz çığlıklarından zevk alıyordu. "Judith, tatlı Judith,"

kulak memesini ısırırken fısıldadı. "Sen benim için her zaman bir mucizesin. Seni memnun edip etmediğimi bilmiyorum."

"Peki yapmasaydınız bu kadar önemli olur muydu?"

Ondan uzaklaştı ve şakağına dokundu. "Evet, sanırım bu önemli."

"Leydim!"

Joan odaya dalınca ikisi de başını kaldırdı.

"Binlerce kez özür dilerim leydim," dedi Joan kıs kıs gülerek. "Bu kadar meşgul olduğunuzu bilmiyordum ama saat geç oldu ve sizi arayan çok kişi var."

"Onlara beklemelerini söyle," dedi Gavin hararetle, Judith onu itmeye çalışırken onu sıkıca tutarken.

"Hayır!" Judith dedi ki. "Joan, beni kim çağırıyor?"

"Rahip güne ayinsiz başlamak isteyip istemediğinizi soruyor. Lord Gavin'in adamı John Bassett, Chestershire'dan bazı atların geldiğini söylüyor. Ve mallarının incelenmesini isteyen üç kumaş tüccarı var."

Gavin sertleşti ve karısını serbest bıraktı. "Rahibe orada olacağımızı ve ayinden sonra atlara bakacağımı söyle. Tüccarlara da söyle-" durdu, iğrenmişti. Bu evin efendisi miyim, değil miyim? diye sordu kendi kendine.

Judith elini onun koluna koydu. "Tüccarlara mallarını saklamalarını ve bizimle birlikte ayine katılmalarını söyle. Ayinden sonra onlarla görüşeceğim."

"Eee?" Gavin sıska hizmetçiye sordu. "Sana ne yapacağın söylendi. Şimdi git."

Joan kapıyı arkasına doğru kucakladı. "Leydimin giyinmesine yardım etmeliyim."

Gavin gülümsemeye başladı. "Bunu yapacağım. Belki bugün görev dışında biraz da zevk alırım."

Joan kapının etrafından dolanıp kapatmadan önce metresine sırtıttı.

Gavin karısına dönerken, "Şimdi leydim," dedi. "Emrinize amadeyim."

Judith'in gözleri parladı. "Atlarınızla ilgili olsa bile mi?"

Sahte bir acıyla inledi. "Aptalca bir tartışmaydı, değil mi? Senden çok yağmura kızmıştım."

"Yağmur seni neden kızdırsın ki?" diye alay etti.

Onun üzerine doğru eğildi. "Beni çok istediğim bir spordan alıkoydu."

Elini onun göğsüne koydu, kalbinin küt küt attığını hissetti. "Rahibin beklediğini unuttun mu?"

Arkasına yaslandı. "Gel o zaman, seninle yukarı çıkalım ve giyinmene bakalım.

Tadına bakamasam da en azından doyduğuma bakabilirim."

Judith bir an için onun gözlerinin içine baktı. Onunla sevişmesinin üzerinden neredeyse iki hafta geçmişti. Belki de evlendikten hemen sonra metresine gitmek için onu terk etmişti. Ama Judith, Gavin'in şu anda ona ait olduğunu ve bu sahiplikten en iyi şekilde yararlanacağını fark etti. Pek çok insan ona güzel olduğunu söylemişti ama o genellikle onları dalkavuk olarak görmezden gelirdi. Kıvrımlı vücudunun Alice Valence'ın ince vücudundan oldukça farklı olduğunu biliyordu. Ama bir keresinde Gavin onun vücudunu arzulamıştı. O gözleri griden siyaha çevirip çeviremeyeceğini merak ediyordu.

Örtünün bir kenarını yavaşça geriye çekti ve bir çıplak ayağını dışarı çıkardı, ardından örtüyü uyluğunun ortasına kadar çekti. Her iki ayağını da esnetti. "Sanırım ayak bileğim iyileşti, sence de öyle değil mi?" Kadın adama masumca gülümsedi ama adam kadının yüzüne bakmıyordu.

Çok yavaşça örtüyü sert, yuvarlak kalçasından uzaklaştırdı, sonra göbeğini, düz karnını ortaya çıkardı. Yavaşça yataktan kaydı ve sabahın ilk ışıklarıyla adamın önünde durdu.

Gavin ona baktı. Onu haftalardır çıplak görmemişti. Uzun, ince bacakları, yuvarlak kalçaları, incecik bir beli ve pembe uçlu dolgun göğüsleri vardı.

"Lanet olası rahip!" Gavin kalçasının kıvrımına dokunmak için elini uzatırken mırıldandı.

Judith ciddiyetle, "Küfretmeyin Lordum," dedi. Gavin şaşkınlıkla ona baktı.

"Tüm bunları bir rahibe kisvesi altında saklamak istemen beni hep şaşırtmıştır." Gavin ona bakarken derin bir iç çekti, avuçları ona dokunma arzusuyla sızlıyordu. "İyi bir kız ol ve elbiselerini getir. Yapamam

Bu tatlı işkenceye daha fazla dayanamazsın. Bir an daha geçse, rahibin gözleri önünde sana tecavüz ederdim."

Judith giysi sandığına döndü ve gülümsemesini gizledi. Bunun tecavüz olup olmayacağını merak etti.

Giyinmek için acele etmedi, adamın kendisine diktiği gözlerin ve gergin sessizliğinin tadını çıkardı. Minik mavi tek boynuzlu atlarla işlenmiş ince pamuklu bir kombinezon giydi. Uyluklarının ortasına kadar ancak geliyordu. Ardından eşleşen çekmeceler geldi. Sonra bacağına Gavin'in taş gibi oturduğu bankın kenarına koydu ve jartiyerlerle tutturulmuş ipek çorapları dikkatle bacaklarının üzerine çekti.

Venedik'ten gelen zengin, kahverengi kaşmir elbisesine uzandı. Önü ve etek ucu gümüş aslanlarla işlenmişti. Gavin'in elleri arkadan düğmeleri iliklerken titriyordu. Gümüş telkâri bir kemer kostümü tamamlıyordu ama Judith basit tokayı kendi başına takmayı beceremiyordu.

"Bitti," dedi uzun bir süre işbirliği yapmayan giysilerle boğuşuktan sonra.

Gavin uzun süredir tuttuğu nefesini bıraktı.

"Senden harika bir hizmetçi olur," diye güldü, kahverengi ve gümüş rengi bir denizin içinde dönüp dururken.

"Hayır," dedi Gavin dürüstçe. "Bir haftadan kısa bir süre içinde ölebilirim. Şimdi benimle aşağıya gel ve artık benimle alay etme."

Judith itaatkâr bir tavırla, gözleri parlayarak, "Evet, Lordum," dedi.

İç bailey'in içinde, kumdan ağır bir halıyla kaplı uzun bir alan vardı. Montgomery'nin adamları ve baş vasalları burada eğitim görüyordu. Bir darağacında sallanan saman bir kuklaya adamlar savaş atlarını sürerken kılıçla vuruyorlardı. İki direk arasına takılmış bir halka, hem kılıç hem de mızrakla daha fazla geçişin hedefiydi. Bir adam da kılıcını iki eliyle kavrayarak toprağa gömülü dört inçlik bir direği kesiyordu.

Gavin ağır ağır antrenman sahasının kenarındaki banka oturdu. Kaskını çıkardı ve elini terden ıslanmış saçlarında gezdirdi. Gözleri karanlık çukurlara gömülmüş, yanakları çekilmiş, omuzları ağrıyordu

yorgunluktan. Judith'in giyinmesine yardım ettiği o sabahtan bu yana dört gün geçmişti. Bu süre zarfında çok az uyumuş, daha da az yemişti, bu yüzden şimdi duyuları gergindi.

Başını taş duvara yasladı ve olabilecek daha fazla bir şey olmadığını düşündü. Birkaç serfin kulübesi alev almış ve rüzgâr mandıraya kıvılcımlar göndermişti. O ve adamları iki gün boyunca yangınla mücadele etmiş, düştükleri yerde uyumuşlardı. Bir geceyi ahırda, ters doğumla yavrulayan bir kısrakla geçirmişti. Judith gece boyunca onunla kalmış, atın başını tutmuş, o daha ihtiyacı olduğunu anlamadan Gavin'e bezler ve merhemler uzatmıştı. Kendisini hiç kimseye o zamanki kadar yakın hissetmemişti. şafak vakti, zafer duygusuyla birlikte durdular ve küçük tayın ilk titrek adımlarını atmasını izlediler.

Yine de ruhen yakın olmalarına rağmen bedenleri birbirinden her zamanki gibi uzaktı. Gavin her an onu istemekten delirebileceğini hissediyordu. Gözlerindeki teri silerken avluya baktı ve Judith'in ona doğru yürüdüğünü gördü. Yoksa hayal mi ediyordu? Judith olmadığı zamanlarda bile gözünün önünde her yerdeymiş gibi görünüyordu.

"Sana içecek soğuk bir şeyler getirdim," dedi ve ona bir kupa uzattı.

Ona dikkatle baktı.

Fincanı onun yanına, bankın üzerine koydu. "Gavin, iyi misin?" diye sordu soğuk bir elini Gavin'in alnına koyarken.

Onu şiddetle yakaladı ve aşağı çekti. Dudakları açlıkla onun dudaklarını aradı, onları açmaya zorladı. Kadının onu reddedebileceğini düşünmüyordu; artık umursamıyordu.

Kollarını adamın boynuna doladı ve öpücüğüne verdiği karşılık onunki kadar istekliydi. İki de kale halkının yarısının onları izlediğini umursamıyordu. İkisinden başka kimse yoktu. Gavin dudaklarını onun boynuna götürdü. Nazik değildi. Sanki mümkün olsa onu yiyip bitirecekmiş gibi davranıyordu.

"Lordum!" dedi birisi sabırsızlıkla.

Judith gözlerini açtığında, elinde rulo yapılmış bir k ğıtlarla yanında duran bir  ocuk gördü. Birden kim ve nerede olduğunu hatırladı. "Gavin, sana bir mesaj var."

Dudaklarını kızın boynundan çekmedi ve Judith aklını bekleyen çocukta tutmak için çok iyi konsantre olmak zorunda kaldı.

"Lordum," dedi çocuk. "Bu acil bir mesaj." Çok gençti -ilk sakalı çıkmadan önce- ve Gavin'in bir kadını öpmesini zaman kaybı olarak görüyordu.

"İşte!" Gavin parşömeni çocuğun elinden kaptığı gibi söyledi. "Şimdi git ve beni daha fazla rahatsız etme."

Bir kez daha karısının dudaklarına dönmeden önce kâğıdı yere fırlattı.

Ama Judith artık halka açık bir yerde olduklarının farkındaydı. "Gavin," dedi sertçe, onun kucağından inmeye çabalayarak. "Bunu okumalısın."

Başında dikilen kadına baktı, nefesi sert ve hızlı geliyordu. "Sen oku," dedi Judith'in getirdiği bir bardak sıvıyı alırken. Belki bu onun sıcak kanını soğuturdu.

Judith endişeyle kaşlarını çatarak kâğıdı açtı, okudukça yüzünün rengi soluyordu.

Gavin anında endişelendi. "Kötü haber mi?" Kadın başını kaldırdığında Gavin'in nefesi kesildi, çünkü gözlerindeki soğukluğu bir kez daha görmüştü. Güzel, sıcak, tutkulu gözleri ona nefret dolu hançerler fırlatıyordu.

"Ben üç kere aptalım!" dedi sıkılmış dişlerinin arasından, parşömeni adamın suratına fırlatırken. Topuklarının üzerinde döndü ve malikâneye doğru yürüdü.

Gavin parşömeni onun kucağından aldı.

Sevgilim, sana aşkımı özgürce anlatabilmek için bunu özel olarak gönderiyorum. Yarın Edmund Chatworth ile evleniyorum. Benim için dua et, beni düşün, benim de seni düşüneceğim gibi. Her zaman hayatımın senin olduğunu hatırla. Senin aşkın olmadan ben bir hiçim. Tekrar senin olana kadar dakikaları sayıyorum.

Sevgilerimle,

Alice

"Sorun mu var lordum?" John Bassett sordu.

Gavin mektubu yere bıraktı. "Şimdiye kadar bildiğimden daha fazla. Söylesene John, sen yaşlı bir adamsın. Belki kadınlar hakkında bir şeyler biliyorsundur."

John kıkırdadı. "Kimse bilmez, lordum."

"Bir kadına aşkınızı verirken, başka bir kadını neredeyse delirene kadar mümkün mü?"

John, efendisinin karısının geri çekilen formunun ardından bakmasını izlerken başını salladı. "Bu adam sevdiği kadını da arzuluyor mu?"

"Elbette!" Gavin cevap verdi. "Ama belki de değil... aynı şekilde değil."

"Ah, anlıyorum. Kutsal bir aşk, Bakire için olduğu gibi. Ben basit bir adamım. Eğer öyle olsaydı

Ben dünyevi olanı alırdım. Bence kadın bir kadın olsaydı aşk gelirdi. yatakta neşe."

Gavin dirseklerini dizlerine dayamış, başını ellerinin arasına almıştı. "Kadınlar erkekleri ayartmak için yaratılmıştır. Onlar şeytanın ta kendisidir."

John gülümsedi. "Sanırım yaşlı Scratch ile tanışsaydım, bu şeytani iş için ona teşekkür edebilirdim."

Gavin için sonraki üç gün cehennem gibiydi. Judith ona ne bakıyor ne de onunla konuşuyordu. Mümkünse onun yanına bile yaklaşmıyordu. Ve Judith ona ne kadar kibirli davranırsa, Gavin o kadar öfkeleniyordu.

"Kal!" Bir gece, o odaya girdiğinde odadan çıkmaya başladığında ona emretti.

"Elbette lordum," dedi reverans yaparken. Judith başını eğik tuttu, gözleri asla onunkilerle buluşmadı.

Bir keresinde Gavin onun gözlerinin ağlıyormuş gibi kırmızı olduğunu düşünmüştü. Ama bu saçmalıktı elbette. Ağlaması için ne sebep vardı ki? Cezalandırılan oydu, o değil. O nazik olmak istediğini göstermişti ama kız onu hor görmeyi seçmişti. Bunu bir kez atlatmıştı ve yine atlatacaktı. Günler geçmesine rağmen Judith ona karşı hâlâ soğuktu. Onun kahkahalarını duyuyordu ama o ortaya çıktığında yüzündeki gülümseme kayboluyordu. Ona bir tokat atması, onu kendisine cevap vermeye zorlaması gerektiğini hissediyordu; öfke bile Judith'in ona bakışından daha iyiydi. Ama Gavin onu incitemezdi. Ona sarılmak ve hatta özür dilemek istedi. Ne için? Günlerini binerek geçiriyordu,

Sıkı çalışıyordu ama geceleri uyuyamıyordu. Kendini ona yakın olmak için bahaneler üretirken buldu, sadece ona dokunup dokunamayacağını görmek için.

Judith neredeyse hastalanana kadar ağlamıştı. Onun bu kadar aşağılık bir adam olduğunu nasıl bu kadar çabuk unutabilmişti? Yine de mektubun neden olduğu tüm ıstıraba rağmen onun kollarına koşmamak için kendini zor tutmuştu. Judith Gavin'den nefret ediyordu ama vücudu her gün, her saat, her an onun için yanıyordu.

"Leydim," dedi Joan sessizce. Hizmetkârların çoğu son zamanlarda efendilerinin ve hanımlarının yanında parmak uçlarında yürümeyi öğrenmişti. "Lord Gavin büyük salonda gelmenizi istiyor."

"Yapmayacağım!" Judith tereddüt etmeden cevap verdi.

"Ailenle ilgili acil bir durum olduğunu söyledi."

"Annem mi?" diye sordu, hemen endişelenerek.

"Bilmiyorum. Sadece sizinle bir an önce konuşması gerektiğini söyledi."

Judith kocasını görür görmez bir şeylerin çok yanlış gittiğini anladı. Gözleri kara kömür gibiydi, dudakları o kadar sıkıydı ki yüzünde sadece bir yarı varmış gibi görünüyordu.

Öfkesini ona yöneltti. "Benden önce başka birine söz neden bana söylemedin?"

Judith şaşkındı. "Sana kiliseye bağlı olduğumu söylemiştim."

"Kiliseyi kastetmediğimi biliyorsun. Peki ya turnuvada gülüşüp flört ettiğin adam? O zaman anlamalıydım."

Judith kanın damarlarında dolaşmaya başladığını hissedebiliyordu. "Neyi bilmeliydin? Herhangi bir erkeğin senden daha uygun bir koca olacağını mı?"

Gavin bir adım öne çıktı, tavrı tehditkârdı ama Judith geri çekilmedi. "Walter Demari senin ve toprakların üzerinde hak iddia ediyor. İddiasını kanıtlamak için babanı öldürdü ve anneni esir aldı."

Bir anda tüm öfke Judith'i terk etti. Kendini sönük ve güçsüz hissetti. Kendini sabitlemek için bir sandalyenin arkalığına tutundu. "Öldürüldü mü? Esir mi?" diye fısıldamayı başardı.

Gavin biraz sakinleşti ve elini onun koluna koydu. "Sana böyle söylemek istememişim. Sadece adam *benim* olan üzerinde hak iddia ediyor!"

"Senin mi?" Judith ona baktı. "Babam öldürüldü, annem esir alındı, topraklarıma el konuldu ve sen ne cüretle bana kaybettiklerinden bahsediyorsun?"

Ondan uzaklaştı. "Makul bir şekilde konuşalım. Walter Demari'ye söz verdin mi?"

"Değildim."

"Emin misin?"

Kadın cevap olarak sadece ters ters baktı.

"Eğer ona gidersen anneni güvenli bir yere götüreceğini söylüyor." Hemen döndü. "O zaman gideceğim."

"Hayır!" Gavin dedi ve onu koltuğa geri çekti. "Yapamazsın! Sen benimsin!"

Gözlerini adama dikmiş, zihni işine odaklanmıştı. "Eğer ben senin isem ve topraklarım da seninse, bu adam onları nasıl almayı planlıyor? Seninle savaşsa bile tüm akrabalarıyla savaşamaz."

"Demari bunu yapmayı planlamıyor." Gavin'in gözleri onunkilere dikilmişti. "Ona birlikte yatmadığımız söylenmiş. Kralın huzurunda benden hoşlanmadığını ve ona olan arzunu ilan etmeni istiyor."

"Ve eğer bunu yaparsam, annemi zarar görmeden serbest mi bırakacak?" "Öyle diyor."

"Peki ya kralın önünde bu açıklamayı yapmazsam? Anneme ne olacak?"

Gavin cevap vermeden önce durakladı. "Bilmiyorum. Ona ne olacağını söyleyemem."

Judith bir an sessiz kaldı. "Yani kocamla annem arasında bir seçim mi yapacağım? Hiç tanımadığım bir adamın açgözlü taleplerine boyun eğip eğmemeyi mi seçeceğim?"

Gavin'in sesi daha önce duyduğu her şeyden farklıydı. Sertleştirilmiş çelik kadar soğuktu. "Hayır, sen seçmiyorsun."

Başı hızla yukarı kalktı.

"Kendi mülklerimizde, hatta kendi odalarımızda sık sık tartışabiliriz ve ben de sık sık sana hak verebilirim. Doğancının yemlerini değiştirebilirsin ve ben sana kızabilirim, ama artık karışmayacaksın. Umurumda değil."

Evlenmeden önce ona söz vermiş olsaydın ya da çocukluğunu onunla yatakta geçirmiş olsaydın bile. Bu artık bir savaş meselesi ve seninle tartışmayacağım."

"Ama annem-"

"Onu sağ salim çıkarmaya çalışacağım, ama çıkarıp bilmiyorum." "O zaman izin verin ona gideyim. Onu ikna etmeye çalışayım."

Gavin boyun eğmedi. "Buna izin veremem. Şimdi gidip adamlarımı toplamalıyım. Yarın sabah erkenden yola çıkacağız." Arkasını döndü ve odadan çıktı.

Judith uzun bir süre yatak odasının penceresinde durdu. Hizmetçisi gelip onu soydu ve hanımının kollarını yeşil kadife, vizon astarlı bir bornozun içine soktu. Judith başkalarının varlığından neredeyse hiç haberdar değildi. Hayatı boyunca ona kol kanat germiş ve onu korumuş olan annesi, Judith'in hiç tanımadığı bir adam yüzünden tehdit altındaydı. Walter Demari'yi sadece hayal meyal hatırlıyordu, onunla turnuva kuralları hakkında konuşan hoş bir genç adamdı. Gavin'in adamı nasıl baştan çıkardığını söylediğini çok net hatırlıyordu.

Gavin. Gavin. Gavin. Hep ona dönüyordu. Bütün yollar kocasına çıkıyordu. Ne yapacağını o istedi, o emretti. Ona başka seçenek bırakmamıştı. Annesi, Gavin'in şiddetli sahipleniciliğine kurban edilecekti.

Ama seçme şansı olsaydı ne yapardı?

Birden gözleri altın gibi parladı. O iğrenç küçük adamın onun hayatına karışmaya ne hakkı vardı? Kendisine ait olmayan bir şeyi başkalarına seçtirerek Tanrı'yı oynuyordu. Savaş! diye haykırdı aklı. Annesi ona gururu öğretmişti. Helen tek çocuğunun kralın önünde uysal ve sessiz durmasını ve sırf o adam istedi diye kasıla kasıla yürüyen bir popinjay'e boyun eğmesini ister miydi?

Hayır, istemez! Helen de böyle olmasını istemezdi. Judith kapıya doğru döndü, nereye gideceğinden emin değildi ama yeni öfkesinin ateşlediği bir fikir ona cesaret verdi. "Demek Demari'nin casusları birlikte yatmadığımızı, evliliğimizin iptal edilebileceğini söylüyorlar!" diye mırıldandı ıssız koridorda yürürken.

Gavin'in kullandığı odanın açık kapısına gelene kadar inançları sağlamdı. Pencerenin önünde durmuş, bir bacağını pencere kenarındaki koltuğa dayamış, düşüncelere dalmıştı. Gururla övünmek başka bir şeydi, ama her gece karısının yatağından kaçmak için nedenler bulan bir adamla yüzleşmek başka bir şeydi. Alice Valence'ın buz gibi güzel yüzü gözünün önünden geçti. Judith dilini ısırdı, acı gözyaşlarını gözlerinden uzak tutuyordu. Kararını vermişti ve şimdi bununla yaşamak zorundaydı; yarın kocası savaşa gidecekti. Kocasının birkaç adım gerisinde durmaya giderken çıplak ayakları aceleyle kaplanmış zeminde ses çıkarmıyordu.

Gavin onun varlığını görmekten çok hissetti. Yavaşça döndü, nefesini tuttu. Saçları mum ışığında daha koyu görünüyordu, zengin rengi yeşil kadifeye karşı parlıyordu. Koyu renk vizon, teninin zengin krem rengini vurguluyordu. Konuşamıyordu. Onun yakınlığı, sessiz oda, mum ışığı rüyalarından bile daha fazlaydı. Kadın ona baktı, sonra yavaşça bornozunun kemerini çözdü ve bornoz pürüzsüz teninin üzerinden süzülerek ayaklarının dibine düştü.

Bakışları sanki onun güzelliğini tam olarak kavrayamıyormuş gibi üzerinde dolaştı. Ancak tekrar gözlerine baktığında onun sıkıntılı olduğunu gördü. Bu ifade korku muydu? Sanki... onu reddedecekmiş gibi mi? Bu olasılık ona o kadar komik geldi ki neredeyse yüksek sesle gülecekti.

"Gavin," diye fısıldadı.

Daha heceyi yeni bitirmişti ki, kollarında yatağına taşınyordu, adamın dudakları çoktan onunkilere yapışmıştı.

Judith ondan olduğu kadar kendinden de korkuyordu. Onu öperken bunu hissedebiliyordu. Onun kendisine gelmesi için uzun süre beklemişti. Haftalarca ondan uzak durmuş, kendisine güvenmeyi öğrenebileceğini ummuştu. Yine de şimdi, ona sarılırken, büyük bir zafer duygusu hissetmiyordu.

"Ne oldu tatlım? Seni rahatsız eden ne?"

Onun için endişelenmesi ağlama isteği uyandırdı. Ona acısını nasıl anlatabilirdi?

Onu yatağa taşıdığında ve mum ışığı vücudunun üzerinde dans ettiğinde, göğüsleri her nefeste yükseldiğinde, onun yakınlığı dışında her şeyi unuttu. Giysilerini aceleyle bir kenara fırlattı ve yavaşça

Kendini onun yanına bıraktı. Teninin yavaş yavaş santim santim onunkine değmesinin tadını çıkarmak istiyordu.

Bu işkence dayanabileceğinden daha fazla olduğunda, onu şiddetle kendine çekti. "Judith, seni çok özledim."

Öpülmek için yüzünü onunkine doğru kaldırdı.

Yavaş ilerleyemeyecek kadar uzun süredir ayrıydılar. duydukları ihtiyaç acıldı. Judith, Gavin'in sırtındaki bir avuç eti ve kası yakaladı. Soluk soluğa kaldı ve gırtlaktan güldü. Judith'in elleri tekrar onu pençelediğinde, Gavin iki elini birden kavradı ve Judith'in başının üzerinde tuttu. Kadın kendini kurtarmak için mücadele etti ama adam çok güçlüydü. Adam kadının içine girdiğinde kadın soluk soluğa kaldı ve kalçalarını onunkilerle buluşmak için yukarı itti. Adam ellerini bıraktı ve kadın onu kendine daha da yaklaştırdı. Aradıkları serbestliği elde etmeden önce hızlıca, neredeyse sert bir şekilde seviştiler. Sonra Gavin onun üzerine yığıldı, vücutları hâlâ birleşmişti.

Uyumuş olmalıydılar ama bir süre sonra Judith, Gavin'in yavaş ritmik hareketleriyle uyandı. Yarı uykulu, yarı uyanık halde ona kendi tembel şehvetli hareketleriyle karşılık vermeye başladı. Dakikalar geçtikçe zihni bedeninin hislerine daha derinden kapılıyordu. Ne istediğini bilmiyordu ama bulunduğu konumdan memnun değildi. Onu yana doğru iterken Gavin'in şaşkınlığının farkında değildi, kalçaları onunkilerden hiç ayrılmıyordu. Gavin sırtüstü yattığında, kadın da ona binmişti.

Gavin merak içinde vakit kaybetmedi. Elleri Judith'in karnından göğüslerine doğru kaydı. Judith'in başı geriye doğru eğildi ve karanlıkta bembeyaz ve pürüzsüz görünen boğazı onu daha da tahrik etti. Adam Judith'in kalçalarını kavradı, ikisi de yükselen tutkularına kendilerini kaptırmışlardı. Mavi ve beyaz yıldızlardan oluşan bir parıltıyla birlikte patladılar.

Judith, Gavin'in üzerine yığıldı ve Gavin onu kendine yakın tuttu, Judith'in saçları terden sıırıslam olmuş bedenlerini sararak onları ipek bir kozanın içine aldı. İkisi de akıllarından neler geçtiğinden bahsetmedi: Yarın Gavin savaşmak için yola çıkacaktı.

On Üçüncü Bölüm

" ^ "

Chatworth malikânesi, ithal camla kaplı oyma taş pencereleri olan iki katlı tuğla bir evdi. Uzun ve dardı ve her iki ucunda da vitraylı birer cumba vardı. Evin arkasında duvarlarla çevrili hoş bir avlu vardı. Evin önünde iki dönüm boyunca uzanan yemyeşil çimenlik alanın sonunda kontun özel av ormanı yer alıyordu.

Ormandan çıkan üç kişi çimenlerin üzerinden malikâneye doğru yürüyordu. Jocelin Laing, udunu omzuna asmış, Gladys ve Blanche adlı iki mutfak hizmetçisinin koluna girmişti. Jocelin'in ateşli, kara gözleri, açgözlü kadınları tatmin etmekle geçirdiği öğleden sonra yüzünden daha da dumanlıydı. Ama Jocelin onları açgözlü olarak görmüyordu. Ona göre tüm kadınlar birer mücevherdi ve her biri kendi özel parlaklığı için zevk alınmalıydı. İçinde kıskançlık ya da sahiplenme duygusu yoktu.

Ne yazık ki kadınlar için durum böyle değildi. Şu anda her ikisi de Jocelin'den ayrılmaktan korkuyordu.

"Buraya *onun* için mi getirildin?" Gladys sordu.

Jocelin başını çevirip ona baktı, ta ki Blanche gözlerini kaçırıp kızarana kadar. Blanche o kadar kolay etkilenmiyordu. "Lord Edmund'un gelmenize izin vermesi bir mucize. Leydi Alice'i bir mahkûm gibi tutuyor. Kendisi yanında olmadığı sürece ata binmesine bile izin vermiyor."

Gladys, "Lord Edmund da yumuşak kıcına vuran bir attan hoşlanmaz," diye araya girdi.

Jocelin şaşkın görünüyordu. "Bunun bir aşk evliliği olduğunu sanıyordum; zavallı bir kadın bir kontla evleniyor."

"Aşk! Bah!" Blanche güldü. "O kadın kendinden başka kimseyi sevmiyor. Lord Edmund'un istediği gibi kullanabileceği bir ahmak olduğunu sanıyordu, ama o hiç de ahmak değil. Yıllardır burada yaşadığımız için biliyoruz, değil mi Gladys?"

"Ah evet," diye onayladı Gladys. "Kaleyi yönetebileceğini sanıyordu. Onun gibileri bilirim. Ama Lord Edmund onu serbest bırakmaktansa burayı yerle bir etmeyi tercih ederdi."

Jocelin kaşlarını çatı. "O zaman neden onunla evlendi? İsteddiği kadını seçebilirdi. Leydi Alice'in sunacak toprağı yoktu."

Blanche omuz silkerek, "Çok güzel," diye cevap verdi. "Güzel kadınları sever."

Jocelin gülümsedi. "Bu adamı sevmeye başlıyorum. Ona yürekten katılıyorum." Blanche ve Gladys'e yanaklarının kızarmasına ve gözlerinin düşmesine neden olan şehvet dolu bakışlar attı.

"Jocelin," diye devam etti Blanche, "o senin gibi değil."

Gladys elini Jocelin'in kalçasında gezdirirken, "Hayır, değil," dedi.

Blanche ona azarlar gibi sert bir bakış attı. "Lord Edmund onun sadece güzelliğinden hoşlanıyor. Kadının kendisiyle hiç ilgilenmiyor."

"Zavallı Constance gibi," diye ekledi Gladys.

"Constance?" Jocelin sordu. "Onu tanımıyorum."

Blanche güldü. "Ona bir bak Gladys. iki kadın var ama üçüncüsünü tanımadığı için endişeleniyor."

"Yoksa tanımadığı bir kadın olduğunda endişeleniyor mu?" Gladys sordu.

Jocelin sahte bir umutsuzlukla elini alnına götürdü. "Fark edildim! Bittim ben!"

"Öylesin," diye güldü Blanche onun boynunu öpmeye başlarken. "Söyle bana tatlım, sen hiç bir kadına sadık kaldın mı?"

Kulağını kemirmeye başladı. "Ben bütün kadınlara sadık biriyim... bir süreliğine." Kıkırdayarak malikâneye vardılar.

"Nerelerdeydin sen?" Alice büyük salona girer girmez ona tısladı.

Blanche ve Gladys aceleyle evin uzak köşelerindeki görevlerine .

Jocelin rahatsız olmamıştı. "Beni özlediniz mi leydim?" diye gülümsedi ve etrafta kimsenin olmadığından emin olduktan sonra elini tutup öptü.

"Hayır, yapmadım," dedi Alice dürüstçe. "Kastettiğiniz gibi değil. Bu öğleden sonra ben burada tek başıma otururken sen o sürtüklerle mi dışarıdaydın?"

Jocelin hemen endişelendi. "Yalnız mıydın?"

"Oh, evet, çok yalnızdım!" Alice pencere kenarındaki minderli koltuğa uzanırken öyle dedi. Montgomery'nin düğününde onu ilk gördüğü zamanki kadar güzeldi; ama şimdi sanki kilo vermiş gibi daha ince bir görüntüsü vardı ve gözleri endişeyle bir noktadan diğerine gidip geliyordu. "Evet," dedi sessizce. "Yalnızım. Burada arkadaşım olan kimse yok."

"Bu nasıl olabilir? Kocanız sizin kadar güzel birini seviyor olmalı."

"Aşk!" diye güldü. "Edmund kimseyi sevmez. Beni sanki kafesteki bir kuşmuşum gibi tutuyor. Kimseyi görmüyorum, kimseyle konuşmuyorum." Odadaki bir gölgeye bakmak için döndü, güzel yüzü nefretle çarpılmıştı. "O hariç!" diye hırladı.

Jocelin gölgeye doğru baktı, yanlarında kimsenin olduğundan habersizdi.

"Çık ortaya, seni küçük sürtük," diye alay etti Alice. "Seni görmesine izin ver. Leş yiyen biri gibi saklanma. Yaptığın şeyle gurur duy."

Jocelin, genç bir kadının öne doğru adım attığını görene kadar gözlerini zorladı, vücudu hafifti, omuzları öne eğikti, başı öne eğikti.

"Yukarı bak, seni fahişe!" Alice emretti.

Genç kadının gözlerine baktığında Jocelin'in nefesi kesildi. Güzel bir kadındı; Alice ya da gelin olarak gördüğü Judith Revedoune kadar olmasa da yine de güzeldi. Onu bakmaya iten gözleri oldu. Dünyanın tüm dertleriyle dolu menekşe rengi havuzlardı. Daha önce hiç bu kadar acı ve umutsuzluk görmemişti.

"Onu bir köpek gibi üzerime salıyor," dedi Alice, Jocelin'in dikkatini yeniden çekerek. "O beni takip etmeden hareket edemiyorum. Bir keresinde onu öldürmeye çalıştım ama Edmund diriltti. Eğer onu tekrar incitirsem, beni bir aylığına hapse atmakla tehdit etti. I-" Tam o sırada Alice kocasının kendisine doğru geldiğini fark etti.

Kısa boylu, şişman, iri gıdıları olan ve uykulu, ağır bakışlı bir adamdı. Hiç kimse bu yüzün ardında en basitinden başka bir zihnin var olduğunu tahmin edemezdi. Ama Alice onun kurnaz zekâsını çok iyi öğrenmişti.

"Bana gel," diye fısıldadı Jocelin, Edmund'a kısa bir selam verip salondan çıkmadan önce.

"Zevkiniz değişmiş," diye gözlemledi Edmund. "Bu hiç de Gavin Montgomery'ye benzemiyor."

Alice ona sadece baktı. Onunla konuşmanın bir yararı olmadığını biliyordu. Sadece bir aydır evliydi ve kocasına her baktığında düğününden sonraki sabahı hatırlıyordu. Düğün gecesini yalnız geçirmişti.

Sabah Edmund onu yanına çağırmıştı. Alice'in ilk tanıştığı adamdan çok farklıydı.

Edmund sessizce, "Umarım iyi uyumuşsundur," dedi, fazla etli yüzündeki küçük gözleri onu izliyordu.

Alice kirpiklerini nazikçe indirdi. "Ben... yalnızdım lordum."

"Artık rol yapmayı bırakabilirsin!" Edmund sandalyesinden kalkarken emretti. "Yani! Beni ve mülklerimi yönetebileceğini düşünüyorsun, öyle mi?"

"Ben... Ne demek istediğin hakkında hiçbir fikrim yok," diye kekeleydi Alice, mavi gözleri onunkilerle buluşunca.

"Siz, hepiniz, tüm İngiltere benim aptal olduğumu düşünüyorsunuz. Birlikte dövüştüğünüz o kaslı şövalyeler bana korkak diyor çünkü kralın savaşlarında hayatımı riske atmayı reddediyorum. Kendiminkinden başka kimsenin savaşı umurumda mı?"

Alice'in nutku tutulmuştu.

"Ah, canım, güzelliğin karşısında ağzının suyu akan erkeklere takındığın o yapmacık bakış nerede?"

"Anlamıyorum."

Edmund odanın içinde uzun bir dolaba doğru yürüdü ve kendine biraz şarap doldurdu. Chatworth malikânesinin en üst katında geniş, havadar bir oda vardı. Tüm mobilyalar meşe ya da ceviz ağacından yapılmış, ince oymalarla süslenmiş, sandalyelerin arkalıklarına kurt ve sincap postları serpiştirilmişti. Şu anda içtiği bardak, küçük altın ayakları olan kaya kristalinden yapılmıştı.

Kristali güneş ışığına tuttu. Kabin tabanında sahibine iyi şans vaat eden Latince kelimeler vardı. "Seninle neden evlendiğim hakkında bir fikrin var mı?" Alice'in cevap vermesine fırsat vermedi. "İngiltere'nin en kibirli kadını olduğuna eminim. Muhtemelen benim de o aşk hastası Gavin Montgomery kadar kör olduğumu düşünmüşsündür. En azından bir kontun, kendisini memnun edecek donanıma sahip herhangi bir erkekle yatan beş parasız bir züppeyle neden evlenmek isteyeceğini kendine hiç sormadığını biliyorum."

Alice ayağa kalktı. "Bunu dinlemeyeceğim!"

Edmund kabaca onu sandalyeye geri itti. "Sen kim olduğunu sanıyorsun da bana ne yapacağını söyleyebiliyorsun? Bir şeyi anlamanı istiyorum. Seninle sana olan sevgimden ya da sözde güzelliğine hayran olduğum için evlenmedim."

Ondan uzaklaştı ve kendine bir kadeh şarap daha doldurdu. "Güzelliğin!" diye alay etti. "Montgomery'nin Revedoune denen kadına sahipken senin gibi bir çocukla ne işi olur anlamıyorum. İşte bir erkeğin kanını kaynatacak bir kadın."

Alice pençeye dönüştürdüğü elleriyle Edmund'a saldırmaya çalıştı ama Edmund onu kolayca kenara itti.

"Bu oyunlardan bıktım. Baban benim arazilerimin ortasında iki yüz dönümlük bir araziye sahip. Pis ihtiyar, yıllardır benim ve babamın düşmanı olan Weston Kontu'na satmak üzereydi. Weston arazilerimin ortasına sahip olsaydı, arazilerime ne olurdu biliyor musun? Oradan bir dere geçiyor. Eğer baraj yapsaydı, yüzlerce dönüm ekinimi kaybederdim ve kölelerim susuzluktan ölürdü. Baban sadece senin araziye almanı istediğimi anlayamayacak kadar aptaldı."

Alice sadece bakabildi. Weston'ın istediği arazi hakkında neden onunla konuşmamıştı? "Ama Edmund..." dedi en yumuşak sesiyle.

"Benimle konuşma! Son aylarda seni izledim. Yatağına aldığın her erkeği biliyorum. Ve şu Montgomery! Düğününde bile kendini ona attın. Bahçede onunla geçirdiğin zamanı biliyorum. İntihar! Sen mi intihar ettin? Ha! Karısının senin küçük oyununu gördüğünü biliyor muydun? Hayır, sanmıyorum. Beni hedef alan kahkahaları duymamak için kendimi sersemletecek kadar içtim."

"Ama, Edmund-"

"Sana benimle konuşma demiştim. Evliliğe devam ettim çünkü arazinin Weston'a gitmesine dayanamazdım. Baban, ona bir torun verdiğinde tapuyu bana vereceğine söz verdi."

Alice sandalyeye yaslandı. Bir torun! Neredeyse gülümseyecekti. On dört yaşındayken hamile kalmış ve köydeki pis yaşlı bir kadına gitmişti. Cadı cenini aldırmişti. Alice kanamadan neredeyse ölüyordu ama o veletten kurtulduğu için mutluydu. İnce bedenini bir adamın piçi için asla yok etmeyecekti. Aradan geçen yıllar boyunca, onca erkeğe rağmen bir daha asla hamile kalmamıştı. Ameliyatın kendisine zarar vermesine ve böylece çocuk sahibi olamamasına her zaman sevinmişti. Şimdi Alice hayatının cehenneme döndüğünü biliyordu.

Bir saat sonra, Jocelin mutfakta çalışan bir grup kadın için çalmayı bitirdikten sonra, büyük salonun duvarı boyunca yürüdü. Chatworth şatosundaki gerginlik neredeyse dayanılmazdı. Hizmetçiler düzensiz ve sahtekârdı. Hem efendiden hem de hanımefendiden korkuyor gibiydiler ve Jocelin'e şatodaki hayatın dehşetini anlatmakta vakit kaybetmiyorlardı. Evlendikten sonraki ilk haftalarda Edmund ve Alice şiddetli bir şekilde kavga etmişlerdi. Ta ki hizmetkârlardan birinin gülmesi üzerine efendi, Leydi Alice'in kendisine el sürülmesinden hoşlandığını fark edene kadar. Bunun üzerine Lord Edmund onu herkesten uzaklaştırmış, tüm eğlencelerden uzak tutmuş ve en önemlisi de servetinden yararlanmasını engellemişti.

Jocelin ne zaman Edmund'un cezalandırılmasının nedenini sorsa, hizmetkârlar omuz silkiyordu. Bunun Revedoune varisi ile Gavin Montgomery'nin düğünüyle bir ilgisi vardı. Her şey o zaman başlamıştı ve Lord Edmund'un sık sık aptal yerine konulmayacağını haykırdığını duyuyorlardı. Edmund, Alice'in sevgilisi olduğu söylenen üç adamı öldürtmüştü bile.

Jocelin'in yüzü parşömen beyazına döndüğünde herkes güldü. Şimdi, hizmetkârların yanından uzaklaşırken, yarın Chatworth şatosunu terk etmeye yemin etti. Burası çok tehlikeliydi.

Salonun karanlık bir köşesinden gelen en ufak bir ses onu yerinden sıçrattı. Hızla çarpan kalbini sakinleştirdi, sonra da gerginliğine güldü. Onun

Duyular ona gölgelerde bir kadın olduğunu ve ağladığını söyledi. Adam ona doğru ilerlerken, kadın köşeye sıkışmış vahşi bir hayvan gibi geri çekildi.

Bu Constance'dı, Alice'in o kadar nefret ettiği kadın. "Kıpırdama," dedi sessizce, zengin sesi mırıldanıyordu. "Sana zarar vermeyeceğim." Temkinli bir hareketle elini onun saçlarına dokundurdu. Kadın korkuyla ona baktı ve adam kalbinin onun için attığını hissetti. Kim bir kadına onu bu kadar korkutacak şekilde davranmış olabilirdi?

Acı çekiyormuş gibi kolunu yan tarafına yasladı. "Bir bakayım," dedi adam nazikçe ve bileğine dokundu. Kolunu dokunabileceği kadar serbest bırakması için birkaç dakika geçmesi gerekti. İlk başta şüphelendiği gibi ne derisi ne de herhangi bir kemiği kırılmıştı. Loş ışıktaki, sanki biri deriyi acımasızca bükmüş gibi kızarmış olduğunu görebiliyordu.

Ona sarılmak, onu rahatlatmak istiyordu ama ondan duyduğu dehşet neredeyse elle tutulur gibiydi. Korkudan titriyordu. Kendini ona daha fazla zorlamaktansa gitmesine izin vermenin daha nazik olacağını biliyordu. Geri adım attı ve kız hızla kaçtı. Jocelin uzun bir süre onun ardından bakakaldı.

Alice'in yatak odasına girdiğinde gece çok geç olmuştu. Alice onu bekliyordu, kolları açık ve istekliydin. Tüm deneyimine rağmen, Jocelin onun hareketlerinin şiddetine şaşırdı. Onu yakaladı, tırnakları sırtının derisini pençeliyor, ağzı onunkini arıyor, dudaklarını ısıırıyordu. Adam kaşlarını çatarak geri çekildi ve kadın keskin bir kızgınlıkla hırladı.

"Beni terk etmeyi mi planlıyorsun?" diye sordu, gözleri kısılmıştı. "Beni terk etmeye çalışan başkaları da oldu." Alice onun yüzünü görünce gülümsedi. "Görüyorum ki onları duymuşsun," diye güldü. "Eğer beni memnun edersen, onlara katılmak için hiçbir neden bulamayacaksın."

Jocelin onun tehditlerinden hoşlanmamıştı. İlk dürtüsü gitmek oldu. Sonra yatağın yanındaki mum titredi ve Jocelin'in soğuk mermer gibi ne kadar güzel olduğunu farkına vardı. Gülümsedi, kara gözleri parlıyordu. "Gitmekle aptallık etmiş olurum," dedi dişlerini kızın boynundaki kordonda gezdirirken.

Alice başını geriye yasladı ve gülümsedi, tırnakları yine onun tenine batıyordu. Onu çabucak ve olabildiğince güçlü bir şekilde istiyordu. Jocelin onun canını yaktığını biliyordu ve bundan zevk aldığını da biliyordu. Sevişmelerinden hiçbir zevk almıyordu; bu Alice'in taleplerinin bencilce bir gösterisiydi. Yine de ona itaat etti, akli yarın onu ve ev halkını terk etme fikrinden hiç uzaklaşmadı.

Sonunda inledi ve onu kendisinden uzaklaştırdı. "Şimdi git," diye emretti ve uzaklaştı.

Jocelin onun için üzülüyordu. Sevgisiz hayat neydi ki? Alice'in asla sevgisi olmayacaktı, çünkü o hiç sevgi vermemişti.

"Beni memnun ettin," dedi sessizce, adam kapıyı açmaya başlarken. Elinin boynunda bıraktığı izleri görebiliyor ve sırtının hamlığını hissedebiliyordu. "Yarın görüşürüz," dedi adam gitmeden önce.

Karanlık koridorda yürürken Jocelin kendi kendine, kaçma şansı varsa olmaz, dedi.

"Al bakalım oğlum!" Edmund Chatworth odasının kapısını açıp koridoru mum ışığıyla aydınlatırken şöyle dedi. "Burada ne yapıyorsun, gece vakti koridorda sinsice dolaşıyorsun?"

Jocelin boş boş omuz silkti ve sanki doğanın çağrısına cevap vermiş gibi hortumunu yeniden bağladı.

Edmund önce Jocelin'e, sonra da karısının odasının kapalı kapısına baktı. Konuşmaya başladı, sonra konuyu sürdürmeye değmeyeceğini söylercesine omuzlarını silkti. "Dilini tutabilir misin, evlat?"

Jocelin ihtiyatla, "Evet lordum," diye cevap verdi.

"Küçük bir meseleden bahsetmiyorum, daha büyük, daha önemli bir meseleden bahsediyorum. Eğer konuşmazsan senin için bir kese altın var." Gözlerini kısmıştı. "Konuşursan da sana ölüm var."

"Şurada," dedi Edmund kenara çekilip kendine bir kadeh şarap doldururken. "Birkaç dokunuşun onu öldüreceğini kim düşünebilirdi ki?"

Jocelin hemen yatağın diğer tarafına gitti. Constance orada yatıyordu, yüzü neredeyse tanınmayacak kadar hırpalanmıştı, giysileri vücudundan yırtılmıştı ve belinden bir dikişle sarkıyordu. Cildi çizikler ve küçük kesiklerle kaplıydı; kollarında ve omuzlarında büyük yumrular oluşmuştu. Jocelin ağır ağır dizlerinin üzerine çökerken, "Çok genç," diye fısıldadı. Gözleri kapalıydı, saçları bir yığın karışıklık ve kurumuş kan içindeydi. Eğilip bedenini nazikçe kollarının arasına aldığı anda, soğuk tenini hissetti. Şefkatle saçlarını cansız yüzünden uzaklaştırdı.

Edmund, Jocelin'in arkasında durup metresi olan kadına bakarken, "Lanet olası sürtük bana meydan okudu," dedi. "Benimle tekrar yatmaktansa ölmeyi tercih edeceğini söyledi." Alayc bir tavırla homurdandı. "Bir anlamda, ona sadece istediğini verdim." Son şarab da içti ve biraz daha içmek için döndü.

Jocelin bir daha ona bakmaya cesaret edemedi. Elleri kzn vücudunun altında yumruk olmuştu.

"İşte!" Edmund deri bir çantayı Jocelin'in yanına fırlatırken şöyle dedi. "Ondan kurtulmanı istiyorum. Ona birkaç taş bağla ve nehre at. Yalnız bu gece burada ne olduğunun bilinmesine izin verme. Haberler sorun yaratabilir. Ailesine geri döndüğünü söyleyeceğim." Biraz daha şarap içti. "Lanet olası küçük sürtük. Onu giydirmek için harcadğım paraya değmezdi. Ondan herhangi bir hareket alabilmemin tek yolu ona vurmakt. Yoksa altmda kütük gibi yatard."

"O zaman onu neden sakladn?" Jocelin l kz sarmak için mantosunu çıkarırken sessizce sordu.

"şu lanet olası gözleri. Gördüğüm en güzel şeyler. Onları uykumda bile grebilirdim. Neler olup bittiğini bildirmesi için onu karmn üzerine saldım ama kz kötü bir casustu. Bana hiçbir şey anlatmad." Kkrdadı. "Sanırım Alice hiçbir şey sylemediğinden emin olmak için ona vurdu. Pekâlâ," dedi Edmund Jocelin ve kzdan uzaklaşırken, "paranı aldn. Onu götürün ve cesetle ne yapmak istiyorsanız yapın."

"Bir rahip-"

"O yaşlı rüzgar torbas mı?" Edmund güldü. "Cebrail bile her gece içtiği şaraptan sonra adam uyandıramaz. İstersen ona kendin bir şeyler söyle, ama başka kimse söylemesin! Anladn mı?" Jocelin'in başn sallamasyla yetinmek zorunda kaldı. "şimdi git buradan. Onun irkin yüzüne bakmaktan bıktım."

Jocelin, Constance' kollarnn arasına alırken ne konuştu ne de Edmund'a baktı.

"Al oğlum," dedi Edmund şaşkınlıkla. "Altn bırakmşsn." Torbay cesedin karnnn üzerine bıraktı.

Jocelin gözlerini yere indirmek için tüm gücünü kullandı. Eğer Kont orada yanan nefreti görürse, Jocelin kaçacak kadar yaşayamazdı.

Sabah. Cesedi sessizce odadan çıkardı, merdivenlerden aşağı indirdi ve yıldızlı gecenin içine bıraktı.

Seyisin karısı, Jocelin'in saygı ve hatta şefkatle davrandığı şişman, dişsiz, yaşlı bir kocakarı, ona ahırların tepesinde kendi odası olarak kullanması için bir oda vermişti. Saman balyalarının ortasında sıcak bir yerdi. Sessiz ve özel bir yerdi; çok az insan varlığından haberdardı. Kızı oraya götürecekti, yıkayacak ve cesedini gömmek için hazırlayacaktı. Yarın onu kale duvarlarının dışına çıkaracak ve uygun bir şekilde defnedecekti. Belki kilise tarafından kutsanmış kutsal bir yere değil ama en azından Chatworth şatosunun pis kokusundan uzak ve temiz bir yere.

Odasına ulaşmanın tek yolu ahırın dış tarafına yerleştirilmiş bir merdiveni tırmanmaktı. Constance'ı dikkatlice omuzlarına yerleştirdi ve yukarı taşıdı. İçeri girdikten sonra onu şefkatle yumuşak bir saman yatağına yatırdı ve yanında bir mum yaktı. Onu Edmund'un odasında görmek bir şok olmuştu, şimdi ise bir dehşetti. Jocelin bir bezi su dolu bir kovaya daldırdı ve yüzüne bulaşan kanı yıkamaya başladı. Hırpalanmış bedene dokunurken gözlerinde yaşlar olduğunu fark etmedi. Kalçasından bir bıçak çıkararak kadının elbisesinden geriye kalanları kesti ve morluklarını yıkamaya devam etti.

"Çok genç," diye fısıldadı. "Ve çok güzel." Güzeldi -ya da öyleydi- ve şimdi, ölüm döşegindeyken bile vücudu çok güzeldi, ince ve sıkıydı, gerçi kaburgaları biraz fazla görünüyordu.

"Lütfen."

Kelime o kadar alçak sesle fısıldanmıştı ki Jocelin neredeyse onu duymayacaktı. Başını çevirdi ve kadının gözlerinin açık olduğunu gördü, ya da diğeri şişmiş olduğundan birinin açık olduğunu.

"Su," diye soludu kavrulmuş ve yanan ağzından.

Önce sadece şaşkınlıkla bakabildi, sonra sevinçle sıırttı. "Yaşıyor," diye fısıldadı. "Yaşıyor!" Çabucak biraz sulandırılmış şarap aldı, sonra şişmiş dudaklarına bir fincan tutarken başını dikkatlice kolunun kıvrımına aldı.

"Yavaşça," dedi, hâlâ gülümseyerek. "Çok yavaş."

Constance ona yaslandı, yutkunmaya çalışırken kaşlarını çattı ve boğazındaki derin çürükler ortaya çıktı.

Elini onun omzunda gezdirdi ve dokunmak için hâlâ soğuk olduğunu fark etti. Edmund'un onun ölümüyle ilgili sözlerine inanmakla ne kadar aptallık etmişti! Kadın donuyordu. Onu bu kadar soğuk gösteren de buydu. Kadın onun tek battaniyesinin üzerine uzandı ve Jocelin bir kadını ısıtmanın başka bir yolunu bilmediği için onun yanına uzandı, battaniyeyi büyük bir endişeyle ikisinin üzerine çekerken onu kendi sıcaklığına yakın tuttu. Daha önce hiç bir kadınla yatmamış ve böyle hissetmemişti.

Jocelin uyandığında saat geç olmuştu, kız ona sımsıkı sarılmıştı. Kollarında kıpırdanıyor, ağrıyan vücudu yüzünden yüzünü buruşturuyordu. Adam kızın yanından uzaklaştı ve ateşin başlamasıyla çok ısınmış olan alnına serin bir bez koydu.

Şimdi, gün ışığında, Jocelin durumu gerçekçi bir şekilde görmeye başlamıştı. Kızla ne yapacaktı? Onun hayatta olduğunu pek de duyuramazdı. Edmund iyileşir iyileşmez Constance'ı tekrar kendi kızı olarak alacaktı. İkinci bir dayaktan sağ çıkma ihtimali çok azdı. Eğer Edmund onu öldürmezse, Jocelin Alice'in öldüreceğinden emindi. Jocelin yeni gözlerle küçük odaya baktı. Özeldi, dış seslere karşı iyi kapatılmıştı ve ulaşılması zordu. Şansı yaver gider ve büyük bir özen gösterirse, Alice iyileşene kadar onu orada saklayabilirdi. Onu hayatta ve güvende tutabilirse, daha sonra ne olacağı konusunda endişelenecekti.

Onu kaldırdı ve sulandırılmış şaraptan biraz daha verdi ama şişmiş boğazı çok azını alabildi.

"Joss!" diye seslendi bir kadın merdivenin dibinden.

"Lanet olsun!" dedi nefesinin altından, hayatında ilk kez kadınlara karşı özgür olmayışına lanet ederek.

"Joss, orada olduğunu biliyoruz. Eğer aşağı inmezsen, biz yukarı çıkarız."

Balyalanmış samanlardan oluşan bir labirentin içinden geçerek açık kapıya geldi ve Blanche ile Gladys'e gülümsedi. "Güzel bir sabah, değil mi? Siz iki büyüleyici hanımefendi benden ne isteyebilirsiniz?"

Gladys kıkırdadı. "Bunu tüm şatonun duyması için bağırarak mıyız?"

Tekrar sırttı ve omzunun üzerinden son bir kez baktıktan sonra merdivenden indi. Her kadının omzuna bir kolunu doladı. "Belki bu sabah açlıkla konuşabiliriz. Açlıktan ölüyorum."

Sonraki dört gün Jocelin için cehennem gibiydi. Hayatında hiç sır saklamak zorunda kalmamıştı ve sürekli yaptığı hileler çok yorucuydu. Seyisin karısı olmasaydı, başarılı olamayacaktı.

"Orada ne sakladığınızı bilmiyorum," dedi yaşlı kadın, "ama hiçbir şeye şaşırmayacak kadar uzun yaşadım." Başını Jocelin'e doğru eğerek bakışlarına hayran kaldı. "Tahminimce bu bir kadın." Onun yüzündeki ifadeye güldü. "Oh, evet, bir kadın, pekala. Şimdi neden gizli tutulması gerektiğini anlamaya çalışmalıyım."

Jocelin konuşmaya başladı ama o elini kaldırdı. "Açıklamana gerek yok. Kimse gizemi benim kadar sevemez. Bulmacamı bana bırak ve diğer kadınları odandan uzak tutmana yardım edeyim, gerçi seni rahatsız eden sayılarla bu kolay olmayacak. Biri seni bir kavanoza koyup turşu yapmalı, evlat. Muhafaza edilmelisin, bu kesin. Yaşayan hiçbir üç erkek senin kadar çok kızı memnun edemez."

Jocelin öfkeyle arkasını döndü. Constance için endişeleniyordu ve neredeyse herkes onun dikkatinin dağıldığını fark etmeye başlamıştı. Alice hariç herkes. Jocelin'den gittikçe daha fazla şey talep ediyor, onu sürekli kendisi için çalmaya ve her gece yatağına çağırıyor, arzuladığı şiddet onu her gece daha fazla tüketiyordu. Ve sürekli olarak Alice'in Judith Revedoune'a duyduğu nefreti ve Alice'in Kral 7. Henry'yi ziyaret edip Gavin Montgomery'yi nasıl geri alacağını dinlemek zorunda kalıyordu.

Çatı katındaki küçük odaya çıkan merdiveni tırmanırken kendisini izleyen biri olup olmadığına baktı. Constance ilk kez uyanmış ve onu karşılamıştı. Çıplak vücudunu saran battaniyeyi tutarak doğruldu. Günlerdir ateşten sersemlemiş haldeyken Jocelin onunla ilgilenmiş, vücudunu kendi vücudu gibi tanımaya başlamıştı. Onun için bir yabancı olduğu aklına bile gelmemişti.

"Constance!" dedi sevinçle, onun korkusunun tam olarak farkında değildi. Onun yanında diz çöktü. "Gözlerini yeniden görmek ne kadar güzel." Gençliği ve Jocelin'in ilgisi sayesinde hızla iyileşen morlukları incelemek için yüzünü ellerinin arasına aldı. Diğer yaralarıyla ilgilenmek için örtüyü çıplak omuzlarından çekmeye başladı.

"Hayır," diye fısıldadı, örtüyü kapatırken.

Adam şaşkınlıkla ona baktı. "Sen de kimsin?"

"Ah, tatlım, benden korkma. Ben Jocelin Laing. Benimle daha önce Leydi Alice ile tanışmıştın. Hatırlamıyor musun?"

Alice'in adı anıldığında Constance'ın gözleri odanın bir diğerine kaydı. Jocelin onu kollarının arasına aldı; bilmediği halde çok zaman geçirdiği bir yerdi. Constance ondan uzaklaşmaya çalıştı ama çok güçsüzdü.

"Artık her şey bitti. Güvendesin. Burada benimlesin ve kimsenin sana zarar vermesine izin vermeyeceğim."

"Lord Edmund-" diye fısıldadı onun omzuna doğru.

"Hayır, burada olduğunu bilmiyor. Kimse bilmiyor, sadece ben. Hepsinin senden haberdar olmasını engelledim. Senin öldüğünü sanıyor."

"Öldü mü? Ama-"

"Sessiz ol." Kızın saçlarını düzeltti. "Daha sonra konuşmak için zamanımız olacak. Önce iyileşmelisin. Sana havuç ve mercimek çorbası getirdim. Çiğneyebilir misin?"

Ona karşı başını salladı, rahat değildi ama sert değildi. Adam onu bir kol boyu uzağa götürdü. "Oturabilir misin?" Kadın tekrar başını salladı ve adam sanki kadın büyük bir güç gösterisi yapmış gibi gülümsedi.

Jocelin çatı katına gizlice sıcak yemek kapları sokmakta ustalaşmıştı. Kimse onun udunu omzunda, ud çantasını da kollarında taşımamasını yadırgamadı. Ama her gece çantayı ateşler içindeki Constance'ı besleyeceğini umduğu yiyeceklerle dolduruyordu.

Kaseyi tuttu ve sanki bir çocukmuş gibi onu beslemeye başladı. Kaşığı ondan almak için elini hareket ettirdi ama kaşığı tutamayacak kadar titriyordu. Daha fazla yiyemediğinde, yorgunluktan gözleri düştü. Jocelin onu yakalamasaydı düşecekti. İtiraz edemeyecek kadar güçsüz olan Jocelin onu kucağına aldı ve gerçekten de korunduğunu hissederek kolayca uykuya daldı.

Constance uyandığında yalnızdı. Nerede olduğunu hatırlaması birkaç dakikasını aldı. Kulağına mırıldanan kalın siyah kirpikli genç adam gerçek olamazdı. Gerçek olan, Edmund Chatworth'un boğazına sarılan elleri, Alice'in kollarını bükmesi, saçlarını çekmesi, görünmeyecek bir acı vermek için her türlü yöntemdi.

Saatler sonra Jocelin geri döndü ve Constance'ı kollarına aldı, ikisi de mantosunun altına iyice sokuldu. Zamanın nasıl geçtiğinin farkında değildi. Hayatında ilk kez kadınların arzuları onu yönetmiyordu. Constance'ın ona olan tam bağımlılığı, daha önce hiç bilmediği bir duyguyu beraberinde getirmişti -Aşkın başlangıcı. Şimdiye kadar tüm kadınlara karşı hissettiği tüm aşk, tek bir şiddetli ve yakıcı tutkuda yoğunlaşıyordu.

Ama Jocelin özgür bir adam değildi. Onu izleyen başkaları da vardı.

Bölüm On Dört

" ^ "

Kırbacın uzun, ince siyah derisi adamın sırtında öfkeyle kıvrıldı. Adamın sırtı zaten çok sayıda sıyan çizgiyle çaprazlama kesilmişti. Kırbaç ona her vurduğunda yüksek sesle çığlık atıyor ve ellerini kendisini direğe bağlayan örgülü ham deriden kayışlardan çılgınca uzaklaştırıyordu.

John Bassett Gavin'e doğru baktı, o da başıyla onayladı. Gavin'in bu cezayı kaldıracak hali yoktu ve adamın kadınsı çığlıklarına daha da az saygı duyuyordu.

John Bassett bağları kesti ve adam çimlerin üzerine düştü. Kimse ona yardım etmek için harekete geçmedi. "Onu bırakayım mı?" John sordu.

Gavin dar vadinin karşısındaki kaleye doğru baktı. Walter Demari'yi bulmak iki hafta sürmüştü. Kurnaz küçük adam istediğini elde etmekten çok kedi-fare kovalamacasıyla ilgileniyor gibiydi. Geçen hafta boyunca Gavin surların dışında kamp kurmuş ve saldırısı üzerinde çalışmıştı. Surlara gitmiş ve kapıdaki muhafızlara meydan okumuştı ama sözleri dikkate . Yine de, meydan okumalar yapılırken bile, Gavin'in adamlarından dördü sessizce eski duvarların altını kazdı. Ama duvarlar derin, temeller genişti. Aşmak çok uzun zaman alacaktı. Demari'nin Gavin'in teslim olmasını beklemekten bıkip Helen'i öldürmesinden korkuyordu.

Sanki yeterince sorunu yokmuş gibi, adamlarından biri, ayaklarının dibindeki bu miyavlayan yaratık, Montgomery'lerden birinin şövalyesi olduğu için Tanrı'ya yakın olduğuna karar vermişti. Humphrey Bohun gece boyunca en yakın kasabaya at sürmüş ve bir tüccarın on dört yaşındaki kızına tecavüz etmişti.

sonra da zafer kazanmış olarak kampa geri döndü. Kızın babası kızını anlattığında Lord Gavin'in öfkesi karşısında şaşkına dönmüştü.

"Ona ne yapacağın umurumda değil. Sadece önümüzdeki bir saat içinde gözümün önünden kaybolduğundan emin ol." Gavin ağır deri eldivenlerini kemerinin üzerinde asılı oldukları yerden çıkardı. "Odo'yu bana çağır."

"Odo?" John'un yüzü sert bir ifadeye büründü. "Lordum, tekrar İskoçya'ya gitmeyi düşünüyor olamazsınız."

"Yapmalıyım. Bunu daha önce konuşmuştuk. Kaleye tam bir saldırı ilan etmek için yeterli adamım yok. Şuna bir bakın! İyi bir rüzgar geri kalan taşları parçalayacakmış gibi görünüyor ama yemin ederim Normanlar nasıl kale inşa edileceğini biliyorlardı. Sanırım dökme kayadan yapılmış. Yıl sonundan önce içeri gireceksek Stephen'ın yardımına ihtiyacım olacak."

"O zaman onun için gitmeme izin ver."

"Peki İskoçya'ya en son ne zaman gittiniz? Stephen'ın nerede olduğuna dair bir fikrim var ve yarın sabah dört adamımı alıp onu bulacağım."

"Dört adamdan daha fazla korumaya ihtiyacınız olacak."

"Daha az adamla daha hızlı gidebilirim," dedi Gavin. "Adamlarımı ayırmayı göze alamam. Yarısı Judith'le birlikte. Şimdi yine yarısıyla gidersem, seni de korumasız bırakmış olurum. Umalım da Demari gittiğini fark etmesin."

John, Lord Gavin'in haklı olduğunu biliyordu ama efendisinin iyi bir muhafız olmadan at sürmesinden hoşlanmıyordu. Ama Gavin gibi inatçı bir adamla tartışmaya çalışmanın faydasız olduğunu uzun zaman önce öğrenmişti.

Ayaklarının dibindeki adam inleyerek dikkatlerini ona çekti. "Çıkarın onu buradan!" dedi Gavin ve adamlarının bir mancınık inşa ettiği yere doğru yürüdü.

John hiç düşünmeden güçlü bir kolunu şövalyenin omzunun altına koydu ve onu kaldırdı.

"Bütün bunlar küçük bir sürtük yüzünden!" diye tısladı adam, ağzının kenarlarında tükürükler oluşuyordu.

"Kapa çeneni!" John emretti. "Kıza bir kafir gibi davranmaya hakkın yoktu. Ben olsaydım seni astırırdım." Yarı sürüklenerek

Kanlar içindeki adamı kampın kenarına kadar götürdü ve John onu iterek yere yuvarlanmasına neden oldu. "Şimdi buradan git ve bir daha geri gelme."

Humphrey Bohun ağzındaki otu çıkardı ve John'un geri çekilen formuna baktı. "Oh, geri geleceğim. Ve bir dahaki sefere kırbacı tutan ben olacağım."

Bekleyen atlara doğru ilerlerken dört adam da çok sessizdi. Gavin, Stephen'ı bulmak için çıktığı yolculuktan John Bassett dışında kimseye bahsetmemişti. Onunla birlikte ata binen üç adam da İskoçya'da Gavin'le birlikte savaşmışlardı ve zorlu, vahşi kırları biliyorlardı. Grup, önlerinde Montgomery sancağını taşıyan bir haberci olmadan, mümkün olduğunca hafif bir şekilde seyahat edecekti. Tüm adamlar mümkün olduğunca az dikkat çekmek için kahverengi ve yeşil giymişlerdi.

Sessizce eyerlerine bindiler ve atlarını uyuyan kamptan uzaklaştırdılar.

Demari'nin renklerini taşıyan yirmi beş adam tarafından kuşatıldıklarında kamptan ancak on mil uzaktaydılar.

Gavin kılıcını çekti ve Odo'ya doğru eğildi. "Ben saldıracağım ve bir yol açacağım. Sen kaç ve Stephen'a ulaş."

"Ama lordum! Öldürüleceksiniz!"

"Dediğimi yap," diye emretti

Gavin.

Demari'nin adamları küçük grubu yavaşça kuşattı. Gavin onların en zayıf noktasını bulmak için etrafına bakındı. Sanki savaşın çoktan kazanıldığını biliyorlarmış gibi, kendini beğenmiş bir tavırla ona bakıyorlardı. Sonra Gavin Humphrey Bohun'u gördü. Tecavüzcü eski efendisini böyle köşeye sıkışmış görünce zevkle sırıttı.

Gavin nerede hata yaptığını hemen anladı. John'la yolculuğu hakkında bu pislik parçasının önünde konuşmuştu. Gavin Odo'ya başıyla selam verdi, iki eli kabzasında uzun çelik kılıcını kaldırdı ve hücumla geçti. Demari'nin adamları şaşkına dönmüştü. Lord Gavin'i esir almak için emir almışlardı. Sayıca altıya bir üstünlük sağladığında uysalca teslim olacağını varsaymışlardı.

O tereddüt anı Humphrey Bohun'un hayatına mal oldu ve Odo'nun kaçmasına izin verdi. Gavin haine saldırdı ve o daha kaçamadan öldü.

kılıcını kaptı. Gavin'in kılıcının altında bir başkası daha düştü ve kılıç doğan güneşin ışıklarıyla parladı. Odo'nun iyi eğitilmiş hayvanı ölü bedenlerin ve çığlık atan atların üzerinden atladı ve ormanın güvenliğine doğru dörtnala koştu. Kendisini takip eden biri olup olmadığına bakacak zamanı yoktu. Başını eğdi ve kendini atına göre ayarladı.

Gavin adamlarını iyi seçmişti. şimdi yanında olan ikisi atlarını birlikte geri sürdüler, hayvanlar efendilerinin dizlerinin verdiği komutları yerine getirmek üzere eğitilmişlerdi. Üç adam cesurca savaştı ve içlerinden biri düştüğünde, Gavin bir parçasının düştüğünü hissetti. Onlar onun adamlarıydı ve o da onlara yakındı.

"Durun!" diye emretti bir ses, çeliğin çeliğe çarpması ve acı çığlıkları arasında.

Adamlar hızla geri çekildi ve gözleri açıldığında hasarı görmeye başladılar. Demari'nin adamlarından en az on beşi bineklerinin üzerinde duramayacak halde ölü ya da yaralı yatıyordu.

Ortakdaki adamların atları hâlâ yerlerinde duruyordu, sağrıdan sağrıya fırlıdak gibi dönüyorlardı. Gavin'in solundaki adamın kolunun üst kısmında derin bir kesik vardı. Efor sarf etmekten şişmiş olan Gavin'in üstü başi kan içindeydi ama bu kanın çok azı kendisine aitti.

Demari'nin kalan adamları zırhsız savaşçıları sessizce izledi.

"Alın onları!" dedi saldırganların lideri olduğu anlaşılan adam. "Ama Montgomery'nin zarar görmemesine dikkat edin. Ona canlı olarak ihtiyaç var."

Gavin kılıcını tekrar kaldırdı ama aniden keskin bir acı ve elleri hareketsiz kaldı. İnce bir kırbaç fırlatılmıştı ve kolları yanlarına sabitlenmişti.

"Bağla onu."

Gavin atından sürüklenirken bile ayağı bir adamın boğazına takıldı.

"Ondan korkuyor musun?" diye sordu lider. "Bana itaat etmezseniz zaten öleceksiniz. Onu şu ağaca bağlayın. Esirlere nasıl davrandığımızı görmesini istiyorum."

On Beşinci Bölüm

" ^ "

Judith gül bahçesinde diz çökmüş, kucağı çiçeklerle doluydu. Gavin gideli bir ay olmuştu ve son on gündür ondan hiç haber alamamıştı. Bir habercinin gelip gelmediğini görmek için pencereden ya da kapı aralığından bakmadığı tek an bile olmamıştı. Onu görmek istemekle geri dönmesinden korkmak arasında gidip geliyordu. Toprakları için savaşımaya gitmeden önceki gece odasına gittiğinde kanıtladığı gibi, onun üzerinde çok fazla etkisi vardı. Yine de onun kendisine karşı böyle belirsiz duygular beslemediğini çok iyi biliyordu. Onun için sadece sarışın Alice vardı; karısı sadece eğlenmeye ihtiyacı olduğunda kullanacağı bir oyuncaktı.

Adamlar iç bailey ile dış bailey'i ayıran çifte kapıdan geçerken silah seslerini duydu. Hızla ayağa kalktı, eteklerini toplayıp koşmaya başlarken güller ayaklarına döküldü. Hiçbiri Gavin değildi. Judith bastırıldığı nefesini bıraktı, eteklerini indirdi ve daha sakin bir şekilde yürüdü.

John Bassett savaş atının üzerinde otururken, birkaç hafta önce yola çıktığında çok daha yaşlı görünüyordu. Şakaklarına kadar ağarmış olan saçları şimdi daha da beyazdı. Gözleri çökmüş, altlarında koyu halkalar oluşmuştu. Zincir zırhının bir tarafı yırtılmıştı ve kesik kenarları kandan paslanmıştı. Diğer adamların durumu da daha iyi değildi; yüzleri bitkin, giysileri yırtık ve kirliydi.

John attan inerken Judith sessizce durdu. Bir seyise, "Atları al," dedi. "Onlara iyi bakılmasını sağla."

John bir an ona baktı; sonra teslimiyetle elini öpmek için diz çökmeye başladı.

"Hayır!" Judith çabucak söyledi. Onun için gereksiz bir hareket olan bu şey için daha fazla enerji harcamasına izin vermeyecek kadar pratik biriydi. Kolunu adamın beline doladı, onun kolunu da kendi omuzlarına yönlendirdi.

John küçük metresinin bu yakınlığı karşısında şaşırılmış bir halde kaskatı kesildi. Sonra onun başının tepesine sevgiyle gülümsedi.

Onu bahçe duvarının hemen içindeki çinili havuza götürürken, "Gel ve çeşmenin yanında otur," dedi. "Joan!" diye emretti, "diğer hizmetçilerden birkaçını getir ve mutfaktan yiyecek ve şarapla birini gönder."

"Evet, leydim."

Tekrar John'a döndü. John itiraz edemedi, "Zırhını çıkarmana yardım edeceğim," dedi.

Kalenin içinden kadınlar geldi ve çok geçmeden dört adamın belden yukarısı soyuldu, zırhları tamire gönderildi. Her bir adam kalın güveçten oluşan sıcak kâselerden doyasıya yedi.

John ısırtıklar arasında, Judith'in yan tarafındaki yarayı temizleyip sarabilmesi için dirseğini kaldırarak, "Bana haberleri sorma," dedi.

"Bana söyleyeceksin," dedi. "İyi bir şey olsaydı kocam da dönerdi. Kötü haber için uzun süre bekleyebilirim."

John kaseyi yere bıraktı ve ona baktı.

"Öldü mü?" diye sordu, başını kaldırıp ona bakmadan.

"Bilmiyorum," dedi sessizce. "İhanete uğradık."

"İhanete uğradım!" diye bağırdı ve John'un yarasını incittiğini fark edince özür diledi.

"Garnizon şövalyelerinden biri, Bohun adında yeni bir adam, gece gizlice Demari'ye Lord Gavin'in şafakta yardım için kardeşine gitmeyi planladığını söyledi. Lord Gavin yakalandığında çok uzağa gitmemişti."

"Ama öldürülmedi mi?" Judith fısıldadı.

"Buna inanmıyorum. Hiç ceset bulamadık," dedi John sert bir sesle ve yemeğine döndü. "Lordumla birlikte at süren adamlardan ikisi öldürüldü... öyle bir şekilde öldürüldü ki bu bana ağır geliyor. Karşımızdaki sıradan bir adam değil, bir şeytan!"

"Fidye mesajı ya da onu esir aldıklarına dair bir haber yok muydu?"

"Hayır. Hiçbir şey. Dördümüz oraya savaştan hemen sonra varmış olmalıyız. Demari'nin adamlarından bazıları hala oradaydı. Onlarla savaştık."

Bandajdaki son düğümü de attıktan sonra ona baktı. "Diğer adamlar nerede? Sadece dört kişi kalmış olamazlar."

"Hâlâ Demari'nin duvarlarının dışında kamp kuruyorlar. Lord Miles ve adamlarını almaya gidiyoruz. Lord Raine'in bacağı iyileşmek için zaman bulamazdı."

"Peki Miles'ın Gavin'i kurtarabileceğini düşünüyor musun?" John cevap vermedi ama yahniye konsantre oldu. "Gel, bana gerçeği anlatabilirsin."

Ona baktı. "Burası güçlü bir kale. Sadece kuşatma yaparsak takviye olmadan alınabilir."

"Ama bu aylar sürer!" "Evet, leydim."

"Peki orada esir tutulan Gavin ve annem ne olacak? Yemekler ilk onlar açlıktan ölmez mi?" John kâsesine baktı.

Judith ayağa kalktı, yumrukları sıkılıydı, tırnakları avuçlarına batıyordu. "Başka bir yol daha var," dedi sakın bir sesle. "Walter Demari'ye gideceğim."

John başını kaldırdı, tek kaşını kaldırdı. "Peki sen erkeklerin yapamadığı neyi yapabilirsin?" diye sordu alaycı bir tavırla.

Judith sessizce, "Benden ne istenirse," diye cevap verdi.

John neredeyse kâsesini fırlatacaktı. Bunun yerine onun kolunu tuttu, güçlü eli canını yaktı. "Hayır! Ne dediğini bilmiyorsun. Akli başında bir adamla mı uğraştığımızı sanıyorsun? Ona istediğini verirsen Lord Gavin'i ve anneni serbest bırakacağını mı sanıyorsun? Lord Gavin'le birlikte at süren adamları - bir zamanlar adam olanları- görseydin," diye ekledi, "kendini bu Demari'ye teslim etmeyi düşünmezdin. Böyle bir işkenceye hiç gerek yoktu ama o bunu sırf zevk için yapıyor gibiydi. Eğer o bir erkek olsaydı, fikrinizi düşünürdüm ama değil."

John bırakana kadar kolunu salladı. "Yapacak başka ne var? Bir kuşatma kesinlikle ölümlerine neden olur, ama kuşatmanın saldırmanın tek yolu olduğunu söylüyorsunuz. Eğer kaleye girebilirsem, belki Gavin ve annemi bulabilir ve onlar için bir kaçış ayarlayabilirim."

"Bir kaçış!" diye homurdandı. John onun Leydi Judith olduğunu ve kendisine emir verme yetkisine sahip olduğunu unutmuştu; o artık sadece genç ve deneyimsiz bir kızdı. "Peki dışarı nasıl çıkacaksın? Sadece iki giriş var; ikisi de iyi korunuyor."

Judith omuzlarını dikleştirdi, çenesini yukarı kaldırdı. "Başka ne seçeneğiniz var ki? Eğer Miles bir saldırıya öncülük ederse, Demari kesinlikle Gavin'i ve annemi öldürür. Gavin'i ölüp ölmemesini umursamayacak kadar az mı seviyorsun?"

John aniden onun haklı olduğunu anladı. Ve onu Walter Demari'nin kanlı ellerine teslim edecek kişinin kendisi olacağını da biliyordu. Lord Gavin'e olan sevgisinden bahsettiğinde John'un kalbine dokunmuştu. John bu genç adamı kendi oğlu bile olsa daha fazla sevemezdi. Kendisi teslim olursa Lord Gavin'i kurtarma şansı olduğu konusunda haklıydı. Lord Gavin Judith'i tehlikeye attığı için onu astırabilirdi ama ona itaat edeceğini biliyordu. "Şehit olmaya çalışıyorsun," dedi John sessizce. "Demari'yi seni de öldürmekten ne alıkoyacak?"

Judith ona gülümsedi, ellerini omzuna koydu, çünkü o da kazanacağını biliyordu. "Eğer beni öldürürse, Revedoune topraklarını kaybedecek. Başka bir şey öğrenmediysem bile, erkeklerin malım için ne kadar çok şey yapabileceğini biliyorum." Gözleri bir an için parladı. "Şimdi içeri gel de daha rahat konuşalım. Senin ve benim yapmamız gereken çok şey var."

Aptalca onu takip etti. Sanki kendini kesilecek bir kuzu gibi kasaba teslim etmek yerine, ormanlık bir piknik için menü hazırlıyorlarmış gibi davranıyordu.

Judith hemen gitmek istiyordu ama John onu beklemesi ve kendisi ile adamlarının biraz dinlenmesi için ikna etti. Doğrusu, onu çılgınlığından vazgeçirmeyi ve alternatif bir plan bulmayı umuyordu ama kadının mantığı onu şaşırtmıştı.

Onun gitmemesi için öne sürdüğü her nedene karşılık Judith gitmesi için on tane daha mantıklı neden öne sürdü. Judith de onunla aynı fikirdeydi; mahkûmları kurtarmak için başka bir yol göremiyordu... eğer mahkûmlarsa.

Ama Lord Gavin'in gazabından nasıl da korkuyordu! Leydi Judith'e de aynı şeyi söyledi. Leydi Judith güldü. "Öfkesini dindirecek kadar güvendeyse, şükranlarımı sunarak elini öpeceğim."

John şaşkınlıkla başını salladı. Kadın yine fazla zekiydi. Lord Gavin'in onu evcilleştirmesini kıskanmıyordu.

Muhafız olarak çok fazla adam alamazlardı - malikâneyi korumasız bırakamazlardı - ve zaten Gavin'in şövalyelerinin çoğu onu bekliyordu. Demari'nin mülküne sadece iki günlük yol olduğu için şükrediyorlardı.

John dinlenip yemek yerken Judith çok çalıştı. Kamp yerinde hazırlanmak üzere birkaç vagon tahıl ve konserve etin yüklenmesini emretti. Bir başka arabaya da giysilerini koydurdu; en güzel ipekliler, kadifeler, brokarlar, kaşmirler ve mücevherlerle dolu demir kaplı büyük bir sandık.

John kadınların gösterişli olmasıyla ilgili bir şeyler mırıldandığında, Judith onu görevden aldı.

"Walter Demari güzel olduğuna inandığı bir kadını arzuluyor. Onun karşısına ev kıyafetleriyle çıkmamı ister misiniz? Fikrini değiştirdiğini söyler ve beni bir kuyunun dibine attırırdı. Kibirli bir adam olmalı, yoksa hiç tanımadığı bir kadının kocasını reddedip onu gerçek aşkı olarak ilan etmesini talep etmezdi. Bu yüzden onun kibrine oynayacak ve onun için en zarif kıyafetlerimi giyeceğim."

John bir an ona baktı, sonra arkasını döndü. Onu övmeli miydi yoksa önce onun söylediklerini düşünmediği için kendine mi kızmalıydı bilemiyordu.

Judith dünyaya gösterdiği tüm yüz ifadesine rağmen korkuyordu. Ama aklına başka bir plan da gelmiyordu.

Bütün gece uyanık kalıp düşündü. Demari hiçbir takas mesajı göndermemişti. Belki de Gavin ve Helen'i çoktan öldürmüştü ve Judith sebepsiz yere kendini ona teslim ediyordu.

Ellerini karnında gezdirdi, hâlâ sert ve düz olduğunu biliyordu. Artık Gavin'in çocuğunu taşıdığından emindi. Kocasını kurtarmak için çalışmasının bir nedeni de bebek miydi?

Güneş doğduğunda Judith yavaşça pratik bir yün elbise giydi. Garip bir şekilde sakinleşmişti, sanki ölüme doğru yürüyormuş gibiydi. Gitti

Ayin için aşağıdaki küçük şapele giderdi. Hepsi için dua ederdi - kocası, annesi ve doğmamış çocuğı için.

Walter Demari babasının malikânesinin büyük salonundaki ahşap masanın önünde oturuyordu. Masa bir zamanlar ince ince oyulmuş bir parçaydı, ama zamanla hayvanların kafalarının çoğı kırılmış, boyunları düzleştirilmişti. Walter dalgın bir şekilde kısa, ince bacaklarının üzerindeki hortumu gagalayan bir tavuğı tekmeledi. Önündeki parşömeni inceliyor ve çevresine bakmayı reddediyordu. Babası ona bu köhne, bakımsız eski kuleden başka bir şey vermeyi reddediyordu. Walter kızgınlığını derinlere gömdü ve önündeki göreve odaklandı. Revedoune topraklarının varisi olan kadınla evlendiğinde, babası onu yokmuş gibi reddetmeyecekti.

Walter'ın arkasında, Walter'ın arkadaşı olarak gördüğü Arthur Smiton duruyordu. Arthur Walter'a her fırsatta yardım etmiş, Walter'ın Gavin Montgomery yerine güzel varise sahip olması gerektiğı konusunda hemfikir olmuştu. Walter, Arthur'a sadakatının karşılığını ödemek için onu baş vassalı yapmıştı. Lord Gavin'i yakalamayı başaran Arthur'du.

"Arthur," diye yakındı Demari, "mesajı nasıl ifade edeceğimi bilemiyorum. Ya gelmezse? Kocasından nefret *ediyorsa*, neden onun için bu kadar riske girsin?"

Arthur duygularını belli etmedi. "Elimizdeki yaşlı kadını unuttun mu? O kızın annesi değil mi?"

"Evet," dedi Walter ve dikkatini önündeki parşömene verdi. Yaptığı şeyi istemek kolay değildi. Kocasının ve annesinin özgürlüğü karşılığında Leydi Judith ile evlenmek istiyordu.

Arthur bir an Walter'ın arkasında durdu, sonra kendine bir fincan şarap doldurmak için uzaklaştı. Walter'ın miyavlamalarına dayanabilmek için sağlam bir mideye ihtiyacı vardı. Aşk acısı çeken genç adam Arthur'u hasta etmişti. Walter Montgomery-Revedoune düğününden kadar büyülenmiş dönmüştü ki, gelinden bahsetmek dışında neredeyse hiçbir şey yapamıyordu. Arthur ona tiksintiyle bakıyordu. Walter her şeye sahipti; topraklar, servet, bir aile, gelecek için umut. O Arthur gibi değildi, ailesinin içinde bulunduğı bataklıktan kendini çekip çıkarmıştı. Sahip olduğı her şeyi zekâ, fiziksel güç ve çoğı zaman da ihanet ve yalanla elde etmişti.

İstedikini elde etmek için yapmayacağı şey yoktu. Omurgasız Walter'ın bir kızla oynadığını gördüğünde Arthur bir plan geliştirdi.

Yeni gelinin kocasıyla yaşadığı tartışmaları öğrenmesi uzun sürmemişti. Walter'ın garnizonunda sadece bir şövalye olan Arthur, Walter'a evliliğin feshinden ve ikinci bir evlilikten bahsettiğinde hazır bir kulak bulmuştu. Arthur kızı daha az umursayamazdı ama Revedoune toprakları her türlü savaşa değerdi. Walter, Robert Revedoune'a saldırmak istememişti ama Arthur, Revedoune'un kızını Montgomery ailesiyle evli tutmak için her şeyi göze alacağını biliyordu. Onları dost olarak kale duvarlarının içine aldıktan sonra yaşlı adamı öldürmek kolay olmuştu. Karısı Helen uysalca onu takip etmişti ve Arthur iyi eğitilmiş bir kadını gördüğünde tanıyarak gülmüştü. Bunun için Revedoune'a hayranlık duyuyordu.

"Lordum," diye anons etti gergin bir hizmetçi, "dışarıda ziyaretçiler var." "Ziyaretçiler mi?" Walter gözleri buğulu bir şekilde sordu.

"Evet, lordum. Bu Leydi Judith Montgomery, etrafı silah arkadaşlarıyla çevrili."

Walter ayağa fırladı, hizmetçinin peşinden giderken yazı masası altüst oldu.

Arthur onun kolunu tuttu. "Size yalvarıyorum lordum, dikkatli olun. Belki de bu bir tuzaktır."

Walter'ın gözleri yanıyordu. "Nasıl bir tuzak olabilir ki? Adamlar savaşıp kadınlarını tehlikeye atmazlar."

"Belki de hanımefendinin kendisi..."

Walter ondan uzaklaştı. "Çok ileri gidiyorsun. Dikkat et de kendini Lord Gavin'le birlikte mahzende bulma." Hışımınla eski kuleden çıktı, talaştan kurumuş çalı çırpıyı tekmeleyerek yolundan çekildi. Arthur'un ihtiyatlı sözleri beynine işlemişti ve şimdi aşağıda bekleyenin gerçekten de Leydi Judith olduğundan emin olmak için dar taş merdivenlerden duvarın tepesine doğru koşuyordu.

Onu yanlış tanımak mümkün değildi. Sırtından aşağı dökülen kumral saçları başkasınıninkiyle karıştırılamazdı. "Bu o," diye fısıldadı heyecanla, sonra merdivenlerden aşağıya, bailey'i geçip ön kapıya doğru uçar gibi gitti.

"Açsana be adam!" diye bağırdı kapı bekçisine. "Ve elini çabuk tut!" Ağır, demir uçlu kapı tokmağı yavaşça yukarı doğru çekildi, Walter sabırsızlıkla bekliyordu.

"Lordum," dedi Arthur onun yanında. "Adamlarını içeri sokmasına izin veremezsiniz. Yüzden fazla adamları var. İçeriden saldırıya uğrayabiliriz."

Walter gözlerini, yükselirken protesto edercesine gıcırdayan kapıya çevirdi. Arthur'un haklı olduğunu biliyordu ama başka ne yapacağından da emin değildi.

Arthur zayıf mavi gözleri kendi koyu renk gözleriyle sabitledi. "Onunla buluşmak için yola çıkacağım. Seni riske atamam. Arbaletçilerin menzilinden daha uzağa gitmeyeceğim. Onun Leydi Judith olduğundan emin olduğumda, adamlarımla birlikte kapıya kadar ona eşlik edeceğiz."

"Yalnız mı?" Walter hevesle sordu.

"Eğer ısrar ederse özel muhafızları olabilir, ama başkaları değil. Tüm garnizonunun içeri girmesine izin veremeyiz," diye tekrarladı.

Arthur atına binip beş şövalyeyle birlikte atını sürerken, tente yukarıdaydı, asma köprü aşağıdaydı.

Judith kapının kaldırılışını izlerken bineğinin üzerinde kıpırdamadan oturuyordu. Arkasını dönmek için cesaretinin her zerresini harcadı. Eski kale yer yer yıkılıyor olabilirdi ama ona bu kadar yakinken çok heybetli görünüyordu. Sanki onu yutacakmış gibi hissediyordu.

John Bassett öne doğru eğilirken, "Ayrılmak için daha vakit var leydim," diye ekledi.

Altı adam ona doğru geliyordu ve o geri dönmeyi çok istedi. Sonra midesi altüst oldu ve ani bir bulantı yutmak zorunda kaldı. Çocuğu ona varlığını hatırlatıyordu. Bebeğin babası ve büyükannesi o eski duvarların içindeydi ve eğer yapabilirse onları dışarı çıkaracaktı.

"Hayır," dedi John'a aslında hissettiğinden daha güçlü bir sesle. "Bu göreve kalkışmalıyım."

Yaklaşan adamların lideri Judith'e yaklaştığında, Judith onun bütün komployu başlatan kişi olduğunu hemen anladı. Walter'ı yumuşak başlı ve uysal biri olarak hatırlıyordu ama bu adamın alaycı kara gözleri hiç zayıflık göstermiyordu.

Giysileri mücevherlerle doluydu; her renkten, her çeşitten ve her boydan. Koyu renk saçları, üzerindeki geniş bantta en az yüz mücevher bulunan küçük kadife bir başlıkla örtülüydü. Neredeyse bir taç gibi görünüyordu.

"Leydim," dedi atının üzerinde otururken eğilerek. Gülümsemesi alaycıydı, neredeyse aşağılayıcıydı.

Judith ona baktı, kalbi hızla çarpıyordu. Adamın gözlerinde onu korkutan bir soğukluk vardı. Kolay kolay sözünü geçiremeyeceği biriydi.

"Ben Sör Arthur Smiton, Lord Walter Demari'nin baş vasalıyım. Kendisi size hoş geldiniz diyor."

Hoş geldiniz! Judith ona tükürmemek için kendini kontrol ederek, babasının katledildiğini, kocasının ve annesinin esir tutulduğunu, çok sayıda insanın hayatını kaybettiğini düşündü. Başını ona doğru eğdi. "Annemi esir mi tutuyorsun?"

Sanki ölçüsünü almaya çalışıyormuş gibi spekülâtif bir şekilde ona baktı. Ona hiçbir mesaj gönderilmemişti ama yine de neyin gerekli olduğunu biliyordu.

"Evet, leydim."

"O zaman ben ona giderim." Judith atını ileri doğru itti ama Arthur dizginleri tuttu.

Judith'in etrafını saran yüz şövalye kılıçlarını çekti.

Arthur gülümsemesini kaybetmedi. "Bu kadar çok adamla kapımızdan girmeyi düşünemezsiniz."

"Yalnız gitmemi mi istiyorsunuz?" diye sordu dehşetle. Beklediği buydu ama belki de Smiton'u adamlarından bazılarının kendisine eşlik etmesine izin vermesi için ikna edebilirdi. "Belki de hizmetçimi geride bırakmamı istiyorsunuzdur? Ya da kişisel korumamı?"

Onu dikkatle izledi. "Bir adam. Bir kadın. Başka yok."

Tartışmanın faydası olmadığını bilerek başını salladı. En azından John Bassett onunla birlikte olacaktı. "Joan," diye seslendi arkasını döndüğünde ve kızın Arthur'a spekülâtif bir şekilde baktığını gördü. "Eşyalarımın olduğu arabayı hazırla ve beni takip et. John-" Arkasını döndü ve John'un çoktan kale duvarlarının dışında bir kamp kurulması için emir verdiğini gördü.

Judith asma köprüden geçip kemerli taş kapının altından sırtını dik tutarak atını sürdü. Surlardan canlı çıkıp çıkamayacağını merak ediyordu. Walter Demari attan inmesine yardım etmek için bekliyordu. Onu ne yakışıklı ne de çirkin, nazik bir genç adam olarak hatırlıyordu; ama şimdi mavi gözleri zayıflık gösteriyordu, burnu çok büyüktü ve ince dudakları acımasız görünüyordu.

Gözlerini ona dikti. "Hatırladığımdan daha da güzelsin."

O sabah özenle giyinmişti. Başını incilerden bir bant çevreliyordu. Vücuduna yakın bir yerde, beyaz kürkten geniş bir bordürü olan kırmızı ipek bir kombinezon giymişti. Elbisesi bordo kadifeydi ve etekleri altın işlemeliydi. Kolları, kadifenin yırtıldığı ve kırmızı ipeğin çekildiği omuz kısmı hariç dardı. Boynu derin kesilmişti, göğüsleri kumaşın üzerinde kabarıyordu. Yürüdüğü zaman kadife eteği kaldırıyor ve altındaki kürk süslemeli ipeği ortaya çıkarıyordu.

Judith beline sarılan ellerden kurtulmaya çalışırken bile bu ihanet dolu adama gülümsemeyi başardı. "Beni pohpohluyorsunuz lordum," dedi kirpiklerinin arasından ona bakarken.

Walter büyülenmişti. "Yorgun olmalısınız ve yenilenmeye ihtiyacınız var. Yemek hazırlatacaktık ama sizi beklemiyorduk."

Judith onun neden bir istekte bulunmadan geldiğini düşünmesini istemiyordu. Walter'ın hayranlık dolu bakışlarını izlerken, utangaç bir genç kadın, çekingen bir gelin olarak kendini kabul ettirmekte başarılı olacağını biliyordu. "Lütfen," dedi başını eğerek, "annemi görmek istiyorum."

Walter cevap vermedi ama ona bakmaya devam etti, kalın kirpikleri yumuşak yanağına değiyor, alnındaki inciler teninin krem rengini yankılıyordu.

John Bassett bir adım öne çıktı, çenesi kaskatı kesilmişti. İri bir adamdı, Gavin kadar uzun boyluydu ama yaşından dolayı daha kiloluydu. Saçlarının çelik grisi rengi sadece vücudunun sertliğini vurguluyordu. "Hanımefendi annesini görmek istiyor," dedi sertçe. Sesi eşitti ama güç yayıyordu.

Walter John'u pek fark etmemişti, Judith'e kendini kaptırmıştı. Ama Arthur onun farkındaydı ve tehlikenin farkındaydı. John Bassett'in derhal ortadan kaldırılması gerekiyordu. Kalenin özgürlüğü göz önüne alındığında, böyle bir adam çok fazla soruna neden olabilirdi.

Walter kolunu ona doğru uzatarak, "Elbette leydim," dedi. İnsan onun ziyaretinin bir zevk olduğunu düşünebilirdi.

Kulenin ikinci katındaki girişe doğru ilerlediler; savaş zamanında ahşap basamaklar kesilerek giriş yerden birkaç metre yüksekte yapılmıştı. Büyük salondan taş basamaklara doğru yürürlerken Judith içeriyi inceledi. Pis bir yerdi, yerdeki kuru çalılar arasında kemik parçaları vardı. Köpekler çöplerin arasında tembel tembel dolaşıyordu. Derince girintili pencerelerin ahşap kepenkleri yoktu ve yer yer taşlar düşmüştü, çünkü kirişler ufalanmıştı. Böylesine kötü bir yapının buranın bekçiliğinin bir göstergesi olup olmadığını merak etti. Bunu öğrenmeye niyetliydi.

Helen üçüncü kattaki kalın taş duvarlara oyulmuş küçük odada bir sandalyede oturuyordu. Pirinç bir mangalda odun kömürü yanıyordu; kule şömineler bilinmeden önce inşa edilmişti.

"Anne!" Judith fısıldadı ve başını annesinin dizlerine koymak için öne doğru koştu.

"Kızım," diye soludu Helen, sonra Judith'i kollarına çekti. Gözyaşlarının konuşabilecek kadar dinmesi için bir süre geçmesi gerekti. "İyi misin?"

Judith başını salladı, sonra annesinin yanından geçerek orada duran adamlara baktı. "Hiç mahremiyetimiz olmayacak mı?"

"Elbette," dedi Walter ve kapıya doğru döndü. John Bassett'e "Sen de gideceksin," dedi.

"Hayır. Leydimi yalnız bırakmayacağım."

Walter kaşlarını çattı ama Judith'i hiçbir şekilde üzmemeyi istemiyordu.

Walter ve Arthur gittikten sonra Judith sert bir sesle, "Onlarla birlikte gitmeliydin," dedi.

John kömür mangalının yanındaki sandalyeye ağır ağır oturdu. "Seni yalnız bırakmayacağım."

"Ama annemle biraz yalnız kalmak istiyorum!"

John ne konuştu ne de ona baktı.

Judith tiksintiyle Helen'e, "O inatçı bir adam," dedi.

"Her zaman istediğınızı yapmanıza izin vermediğimde inatçı mı oluyorum?" diye sordu. "Bir boğaya rakip olacak kadar inatçısın."

Judith konuşmak için ağzını açtı ama Helen'in kahkahası onu durdurdu.

"Gerçekten de iyisin kızım." John'a döndü. Kızının saçlarını okşayarak sevgiyle, "Judith olmasını istediğim her şey ve daha fazlası," dedi. "Şimdi bana neden burada olduğunu söyle."

"Ben... Ah, anne," diye başladı, gözlerinde yeniden yaşlar belirmeye başlamıştı. "Ne oldu? Özgürce konuşabilirsin."

"Hayır, yapamam!" dedi tutkuyla, John'a çok yakından bakarken. tarafından.

John ona öyle karanlık bir bakış attı ki, neredeyse korkacaktı. ona. "Dürüstlüğümden şüphe etme. Annenle konuş. Duyduklarımın hiçbiri tekrarlanmayacak."

Ona güvenebileceğini bilen Judith, annesinin ayaklarının dibindeki mindere oturarak rahatladı. Konuşmak istiyordu, umutsuzca konuşmaya ihtiyacı vardı. "Tanrı'ya ettiğim yemini bozdum," dedi usulca.

Helen'in eli bir an için kızının başında durdu. "Anlat bana," diye fısıldadı.

Sözcükler kaçmaya çalışırken kendi üzerlerinde yuvarlandılar. Judith, evliliğinde bir dereceye kadar sevgi için tekrar tekrar nasıl çabaladığını, ancak her çabasında nasıl engellendiğini anlattı. Yaptığı hiçbir şey Alice Chatworth'un Gavin üzerindeki etkisini azaltamamıştı.

"Peki ya senin yeminin?" Helen sordu.

"Onun almadığı hiçbir şeyi ona vermeyeceğime yemin ettim. Ama buraya gelmeden önceki gece ona özgürce gittim." O aşk gecesini, Gavin'in vücudundaki ellerini ve dudaklarını düşünerek kızardı.

"Judith, onu seviyor musun?"

"Bilmiyorum. Ondan nefret ediyorum, onu seviyorum, onu küçümsüyorum, ona tapıyorum. Bilmiyorum. O kadar büyük ki -o kadar çok ki- beni yiyip bitiriyor. Her zaman onun farkındayım. Bir odaya girdiğinde, odayı dolduruyor. Ondan en nefret ettiğim zamanlarda bile, onu başka bir kadına sarılırken ya da ondan gelen bir mektubu okurken gördüğümde, kendimi ondan kurtaramıyorum. Bu aşk mı?" diye sordu annesine bakarken. "Bu aşk mı yoksa şeytan tarafından ele geçirilme mi?"

Bana karşı nazik değil. Beni sevmediğinden eminim. Bana bile öyle söyledi. Bana iyi davrandığı tek yer-

"Yatakta mı?" Helen gülümsedi.

"Evet," dedi Judith ve yanakları kızarmış bir halde başka tarafa baktı.

Helen cevap vermeden önce birkaç dakika geçti. "Bana aşkı soruyorsun. Bunu benden daha az kim bilebilir? Babanın da benim üzerimde böyle bir etkisi vardı. Bir keresinde onun hayatını kurtardığımı biliyor muydun? Bir gece önce beni dövmüştü ve ertesi sabah onunla birlikte yola çıktığımda gözüm morarmış ve şişmişti. Eskorttan uzakta tek başımıza at sürüyorduk ve Robert'ın atı şahlandı ve onu fırlattı. Mülklerden birinin kuzey kenarı boyunca uzanan bataklığa düştü. Ne kadar hareket ederse o kadar derine batıyordu. Yediği dayaktan dolayı tüm vücudum ağrıyordu ve ilk düşüncem atıma atlayıp onu ölüme terk etmek oldu. Ama yapamadım. Biliyor musun, onu kurtardığımda bana güldü ve aptal olduğumu söyledi."

Bir an durakladı. "Bunu sana, onun seni nasıl etkilediğini anladığımı göstermek için söylüyorum. Benim kocam da öyleydi. Gavin'in senin üzerindeki gücünü biliyorum, çünkü benim evliliğim de aynıydı. Bunun aşk olduğunu söyleyemem, seninkinin de öyle olduğunu söyleyemem."

Bir süre sessizce oturdular, ikisi de parlayan kömüre bakıyordu. "Ve şimdi senin kocanı kurtardığın gibi ben de kocamı kurtarıyorum," dedi Judith. "Seninki seni tekrar yenmek için yaşamış olsa da, benimki bir başkasına dönecek kadın."

"Evet," dedi Helen üzüntüyle.

"Çocuk sahibi olmak önemli miydi?"

Helen düşündü. "Belki ilk gelenler yaşasaydı, ama üç ölü vardı, hepsi de erkekti. Sonra sen geldin ve sen bir kızdın..." Cümlesini bitirmedi.

"Sence ilki yaşasaydı ve bir oğul olsaydı bunun bir önemi olur muydu?" Judith ısrar etti.

"Bilmiyorum. Kendisine oğullar veren ilk karısını dövdüğünü sanmıyorum. Ama o zamanlar daha gençti." Aniden durdu. "Judith! Hamile misin?"

"Evet. İki ay geçti."

John zırhının ve elik kılıcının taşa çarpmasıyla ayağa fırladı. "Bunca yolu geldin ve hamilesin!" diye sordu. O kadar sessizdi ki iki kadın onun varlığını unutmuştu. Elini alnına götürdü. "Asılmak benim için çok iyi olacak. Lord Gavin bunu duyduğunda hak ettiğim gibi bana işkence edecek."

Judith anında ayağa kalktı, altın rengi gözleri parlıyordu. "Peki ona kim söyleyecek? Gizlilik yemini ettiniz!"

"Bunu nasıl bir sır olarak saklamayı planlıyorsun?" diye sordu ağır bir alaycılıkla. "Bilinmesi gerektiğinde, uzakta olmayı planlıyorum." Onun Gözleri yumuşamıştı. ", değil mi John?"

Yüz ifadesi değişmedi. "Beni böyle kandırmaya alışma. Bunu o balık adam Walter Demari'ye sakla."

Helen'in kahkahası onları böldü. Onun güldüğünü duymak güzeldi, mutsuz hayatında çok nadir duyduğu bir sestir bu. "Seni böyle görmek bana iyi geliyor kızım. Evliliğin seni evcilleştirmesinden ve ruhunu kırmasından korkuyordum."

Judith dinlemiyordu. John çok fazla şey duymuştu. Onun duyabileceği çok fazla mahrem şey söylemişti; şimdi yanakları kızarmaya başlamıştı.

"Hayır," dedi John i çekerek. "Bunu evcilleştirmek için sıradan bir adamdan daha fazlası gerekir. Daha fazla yalvarma, ocuğum. Sen istemedikçe duyduklarım hakkında hiçbir şey söylemeyeceğim."

"Gavin'e bile mi?"

Ona endişeli bir bakış attı. "Onu henüz görmedim. Eğer iyiye neredede tutulduğunu bilmek için çok şey verirdim."

"Judith," dedi Helen, dikkatlerini tekrar kendisine çekerek. "Bana neden burada olduğunu henüz söylemedin. Seni Walter Demari mi çağırdı?"

John sandalyeye ağır ağır oturdu. "Buradayız nk Leydi Judith gelmemiz gerektiğini söyledi. Mantık dinlemiyor."

Judith de tekrar otururken, "Başka yolu yoktu," dedi. "Sana ne söylediler?" diye sordu annesine.

"Hiçbir şey. Robert'ın ölümünden sonra buraya getirildim. Bir haftadır kimseyle konuşmadım. Odadaki kabı boşaltan hizmetçi bile benimle konuşmuyor."

"O zaman Gavin'in neredede tutulduğunu bilmiyorsun?"

"Hayır, az önceki sözlerinizden onun da alıkonulduğunu anladım. Lord Demari ne kazanmayı umuyor?"

Judith basitçe, "Ben," dedi ve Walter'ın fesih planını kısaca açıklamadan önce gözlerini indirdi.

"Ama Gavin'in çocuğunu taşırsanız fesih olamaz."

Judith annesinin üzerinden John'a bakarken, "Evet," dedi. "Gizli tutulması gerekmesinin bir nedeni de bu."

"Judith, ne yapacaksın? Kendini, Gavin'i, Joan'ı ve kocanın adamını buradan nasıl kurtarmayı düşünüyorsun? Sen taş duvarlar için folyo değilsin."

John onaylarcasına homurdandı.

Judith öfkeyle, "Bilmiyorum," diye cevap verdi. "Başka bir alternatif göremiyorum. En azından şimdi seni dışarı çıkarma şansım var. Ama önce Gavin'i bulmalıyım. Ancak o zaman-"

"Joan'ı getirdin mi?" Helen araya girdi.

"Evet," dedi Judith, annesinin bir fikri olduğunu biliyordu.

"Joan'a Gavin'i bulmasını söyle. Eğer bulması gereken bir adam varsa, bunu yapabilir. O kızıışmış bir sürtükten biraz daha fazlası."

Judith başını salladı.

"Peki ya Walter Demari?" Helen devam etti. "Onu sadece birkaç kez gördüm."

"Ona güvenilebilir mi?"

"Hayır!" John dedi ki. "Ne ona ne de uşağına güven olmaz."

Judith onu görmezden geldi. "Demari benim güzel olduğumu düşünüyor ve ben de Gavin'i bulup kaçmak için gereken süre boyunca güzel olmayı planlıyorum."

Helen kömürlerin ışığında çok güzel görünen kızına baktı. "Erkekler hakkında çok az şey biliyorsun," diye gözlemledi. "Erkekler hesap defterleri gibi değildir, rakamları toplarsın ve sana idare edilebilir bir toplam verirler. Hepsi farklıdır... ve senden ya da benden çok daha güçlüdürler."

John aniden ayağa kalktı ve kapıya doğru baktı. "Geri dönüyorlar."

"Judith, beni dinle," dedi Helen hızla, "Joan'a Walter'la nasıl başa çıkacağını sor. Erkekler hakkında çok şey biliyor. Onu takip edeceğine söz ver."

tavsiyelerde bulunun ve kendi düşüncelerinizin sizi yönlendirmesine izin vermeyin."

"Bana söz ver!" Helen elleriyle kızının başını tutarak talep etti. "Elimden gelenin en iyisini yapacağım. Söz verebileceğim tek şey bu."

"O zaman bu yeterli olmalı."

Kapı pat diye açıldı ve başka bir şey konuşulmadı. Joan ve şatodaki hizmetçilerden biri, lord hazretleriyle akşam yemeği için hazırlansın diye Judith'i almaya gelmişlerdi. Judith aceleyle annesine veda etti, sonra kadınları takip etti, John da arkalarından.

Dördüncü katta hanımların güneşlenme odası vardı; geniş, havadar bir odaydı, sanki bir misafir bekleniyormuş gibi, yerler yeni aceleyle temizlenmiş, taşlar yeni badana yapılmıştı. Judith hizmetçisiyle yalnız kalmıştı, John dışarıda kapıyı koruyordu. En azından Walter ona bir casus atamayacak kadar güveniyordu. Joan hanımına ısıtılmış su dolu bir leğen getirdi.

Judith yüzünü ve ellerini yıkarken Joan'a baktı. "Lord Gavin'in nerede tutulduğunu biliyor musun?"

"Hayır leydim," dedi Joan şüpheyle. Hanımı tarafından kendisine sorular sorulmasına alışık değildi.

"Nerede olduğunu bulabilir misin?"

Joan gülümsedi. "Eminim yapabilirim. Burası dedikoducularla dolu bir yer." "Bu bilgiyi almak için gümüşe ihtiyacınız olacak mı?"

Joan şok olmuştu. "Hayır leydim. Ama adamlara soracağım." "Sen sordun diye sana söyleyecekler mi?"

Joan güven kazanıyordu. Güzel sahibesi malikâne işletmek ve hesap tutmak dışında pek az şey biliyordu. "Bir erkeğin *nasıl* istendiği çok önemlidir."

Judith gümüş rengi kumaştan bir elbise giymişti. Eteği önden ayrılarak koyu yeşil satenden geniş bir alanı ortaya çıkarıyordu. Kolları geniş ve çan şeklindeydi, bilekten eteğin yarısına kadar zarıfçe dökülüyordu. Kollar daha fazla yeşil satenle astarlanmıştı. Saçları, gümüş dallarla işlenmiş uyumlu bir Fransız başlığıyla örtülüydü.

Joan başlığı düzeltirken Judith bir tabureye oturdu. "Ya bir kadın Lord Walter'a bir şey sormak isterse?"

"O!" dedi Joan hararetle. "Onu köpekleyen Sör Arthur kötü niyetli olmasa da ona güvenmezdim."

Judith hizmetçisiyle yüzleşmek için döndü. "Bunu nasıl söylersin? Arthur'un çok sert gözleri var. Herkes onun açgözlü bir adam olduğunu görebilir."

"Lord Walter aynı değil mi?" Joan metresinin başını geriye doğru itti. Şu anda kendini oldukça üstün hissediyordu. "O da aynı derecede açgözlü, hain, acımasız ve bencil. Bunların hepsi ve daha fazlası."

"O zaman neden-?"

"Çünkü o her zaman aynıdır. Bir kadın ondan ne bekleyeceğini bilirdi ve bu da onun ihtiyaçlarına en uygun olan şey olurdu. Bununla başa çıkabilirsin."

"O zaman Lord Walter aynı değil mi?"

"Hayır leydim. Lord Walter bir çocuk ama yine de bir erkek. Rüzgârla birlikte değişir. Bir şeyi isteyecek, sonra ona sahip olduğunda bir daha istemeyecek."

"Peki bu kadınlar için de geçerli mi?"

Joan hanımının önünde dizlerinin üzerine çöktü. "Beni duymalı ve iyi dinlemelisin. Erkekleri bu dünyada başka hiçbir şeyi tanımadığım kadar iyi tanıyorum. Lord Walter şu anda senin için yanıp tutuşuyor. Arzudan deliye dönmüş durumda ve bu öfkeyi içinde tuttuğu sürece güvende olacaksın."

"Güvenli mi? Anlamıyorum."

"Sırf bu tutkusu yüzünden babanızı öldürdü, annenizi ve kocanızı esir aldı. Eğer bu ateş söndürülürse hepinize ne olacağını sanıyorsunuz?"

Judith hâlâ anlamıyordu. Gavin'le seviştiklerinde hiçbir ateş birkaç dakikadan fazla sönmüyordu. Gerçekte, onun yatağında ne kadar çok zaman geçirirse, onu o kadar çok istiyordu.

Joan abartılı bir sabırla konuşmaya başladı. "Bütün erkekler Lord Gavin gibi değildir," dedi Judith'in aklından geçenleri okuyarak. "Kendini Lord Walter'a teslim etseydin, artık onun üzerinde hiçbir hakimiyetin kalmazdı. Onun gibi adamlar için oyun her şeydir."

Judith anlamaya başlamıştı. "Onu kendimden nasıl uzak tutabilirim?" Değer verdiği insanların hayatını kurtaracaksa, kendini yüzlerce erkeğe vermeye tamamen hazırdı.

"Sizi zorlamayacak. Size kur yaptığına ve kazandığına inanmalı. Ondan çok şey isteyebilirsiniz ve o da memnuniyetle verecektir, ama bu konuda akıllı olmalısınız. Kıskanacaktır. Lord Gavin'e değer verdiğinizizi ima etmeyin. Bırak adamı küçümsediğini düşünsün. Havucu burnunun önünde tutun ama kemirmesine izin vermeyin."

Joan dizlerinin üzerinden kalktı ve metresinin elbisesine son bir kez eleştirel bir bakış attı.

"Peki ya Sör Arthur?" Judith sordu.

"Lord Walter onu yönetecek ve daha kötüsü olursa, satın alınabilir."

Judith ayağa kalktı ve hizmetçisine baktı. "Erkekler hakkında bu kadar çok şey öğrenebileceğimi düşünüyor musun?"

"Ancak okumayı öğrendiğim zaman," dedi Joan, sonra da böyle bir ifadenin imkânsızlığına güldü. "Lord Gavin varken neden birçok adamı tanımaya ihtiyaç duyasın ki? O benim bütün adamlarımın toplamına bedel."

Büyük salona giden merdivenlerden inmek için odadan çıktıklarında Judith, Gavin'e sahip miyim, diye düşündü. Onu istiyor muyum?

On Altıncı Bölüm

" ^ "

Walter, Judith'in elini tutup öperken, "Leydim," dedi. Judith utanmış gibi gözlerini yere indirdi. "Sizi son gördüğümünden bu yana uzun zaman geçti ve görünüşe göre daha da güzelleşmişsiniz. Gel ve benimle yüksek masaya otur. Senin için geç bir akşam yemeği hazırladık."

Onu bir platform üzerine kurulmuş uzun masaya götürdü. Masa örtüsü eski ve benekliydi, tabaklar ise hırpalanmış kalaydan yapılmıştı. Oturduklarında ona döndü. "Odanız rahat mı?"

"Evet," diye cevap verdi sessizce.

Göğsünü biraz kabartarak gülümsedi. "Gelin leydim, benden korkmanıza gerek yok."

Senden korkuyorum! diye düşündü öfkeyle, gözleri onunkilerle buluştu. Sonra kendini toparladı. "Hissettiğim korku değil, şaşkınlık. Erkeklerle birlikte olmaya alışık değilim ve tanıdıklarım da... bana karşı nazik olmadılar."

Onun elini kendi elinin içine aldı. "Elimden gelse bunu düzeltirdim. Sen benim hakkımda çok az şey biliyor olsan da ben senin hakkında çok şey biliyorum. Kardeşlerinin arkadaşı olduğumu biliyor muydun?"

"Hayır," dedi şaşkınlıkla, "öyle bir şey demedim. O zaman babam beni seninle evlendirmek için söz mü verdi?" diye sordu gözleri fal taşı gibi açılmış bir masumiyetle.

"Evet-hayır" Walter kekeledi.

"Ah, anlıyorum lordum. Sevgili kardeşlerimin zamansız ölümünden sonraydı."

"Evet! O zaman öyleydi," diye sırttı Walter.

"Zavallı kardeşlerimin çok az arkadaşı vardı. Bir süreliğine sana sahip olmaları iyi oldu. Ve babam! O adam hakkında kötü konuşmak istemezdim ama sürekli bir şeyleri yanlış yere koyardı. Belki de aramızdaki nişan anlaşmasını yanlış yere koymuştur."

"Hayır-" Walter söze başladı, sonra sözlerini durdurmak için bir yudum şarap içti. Böyle bir belge olmadığını kabul edemezdi.

Judith titreyen elini onun koluna koydu. "Yanlış bir şey mi söyledim? Beni dövecek misin?"

Hızla ona döndü ve gözlerinde yaşlar olduğunu gördü. "Tatlı Judith," dedi elini tutkuyula öperken. "Dünyanın nesi var ki senin gibi güzel bir masum erkeklerden bu kadar korkuyor?"

Judith gösterişli bir şekilde gözündeki bir damla yaşı sildi. "Bağışlayın beni. Çok az insan tanıdım ve..." Gözlerini indirdi.

"Gel, bana bir gülümseme ver. Benden bir görev ya da hediye iste, ben de vereyim.
o."

Judith hemen başını kaldırdı. "Daha iyi bir odaya sahip olmak isterdim. Annem," dedi kararlı bir şekilde. "Belki benimle birlikte yere yatar."

"Lordum!" Sör Arthur, Judith'in diğer tarafından araya girdi. Konuşmalarının her kelimesini dinliyordu. "Dördüncü katta çok fazla özgürlük var."

Walter kaşlarını çattı. Tatlı, utangaç esirini memnun etmeyi çok istiyordu ve erkeği tarafından onun önünde azarlanmak bu amaca ulaşmak için bir araç değildi.

Arthur hatasını hemen anladı. "Lordum, ben sadece kendi iyiliği için yanında güvenilir bir muhafız olması gerektiğini kastetmiştim." Judith'e baktı. "Söyleyin bana leydim, sizi koruyacak tek bir adamınız olsaydı kimi seçerdiniz?"

"Neden, John Bassett," dedi hızla. Sözcükler ağzından çıkar çıkmaz dilini ısırabilirdi.

Arthur ona kendini beğenmiş bir bakış attıktan sonra bakışlarını Walter'a çevirdi. "İşte.
Leydi'nin kendi ağzından. Leydi Helen için muhafız seçti." Kaçmaya çalışırsam beni yardımsız bırakırlar, diye düşündü Judith. Efendim.
Arthur sanki onun düşüncelerini okuyabiliyormuş gibi ona baktı.

"Mükemmel bir fikir!" dedi Walter. "Bu sizi memnun eder mi leydim?"

John'u kendine saklamak için hiçbir neden düşünemiyordu ve belki de onun yokluğu ona daha fazla özgürlük verecekti. "Bu beni çok memnun eder lordum," dedi tatlı bir sesle. "John'un anneme iyi bakacağını biliyorum."

"Ve şimdi daha hoş konulara dönebiliriz. Yarın ava çıkmaya ne dersiniz?"

"Avlanmak mı, lordum? I..."

"Evet? Benimle özgürce

konuşabilirsin." "Bu aptalca bir dilek."

Walter hoşgörüyü gülümseyerek, "Hadi, anlat bana," dedi.

"Evimden kısa bir süre önce ayrıldım ve her zaman mülklerin bir bölümüyle sınırlıydım. Bu eski kalelerden birini hiç görmedim. Bana güleceksiniz!"

"Hayır, ," diye güldü Walter.

"Her şeyi görmek isterim; ahırları, ahırları, hatta terliği bile."

"O halde yarın sizi tam bir tura çıkaracağım," diye gülümsedi. "Bu basit bir istek ve size zevk vermek için her şeyi yaparım leydim." Adamın gözleri Judith'in gözlerini yaktı ve Judith kirpiklerini indirdi, çoğunlukla da onun gözlerinde parlayan öfkeyi görmesini engellemek için.

"Lordum," dedi usulca, "çok yorgun olduğumu fark ettim. İzninizi isteyebilir miyim?" "Elbette. Dileğiniz benim için emirdir." Ayağa kalktı ve onun elini tuttu. sandalyesinden kalktı.

John onun arkasında durmuş, kollarını göğsünde kavuşturmuştu. "Adamımla biraz konuşmak istiyorum," dedi ve Walter cevap vermeden ona doğru ilerledi. "Sör Arthur seni annemin muhafızı yaptı," dedi söze girmeden.

"Yapmayacağım. Lord Gavin-"

"Sus!" dedi elini onun koluna koyarken. "Duyulmak istemiyorum. Benim yanımdan ayrılmaman için ne gibi bir sebep sunabilirsin ki? O aptal adam benim zaten onun olduğumu sanıyor."

"Sana yaklaşıyor mu?"

"Hayır, henüz değil, ama olacak. Annemle kalmalısın. Eğer reddedersen Sör Arthur'un onu o rutubetli yerden çıkaracağını sanmıyorum. Buna daha fazla dayanamaz."

"Anneni çok fazla, kendini ise çok az düşünüyorsun."

"Hayır, yanıyorsunuz. Ben güvendeyim ama o üşütebilir. Nemli olsaydım, eşit muamele talep ederdim."

"Yalan söylüyorsun," dedi John kesin bir ifadeyle. "Bu kadar inatçı olmasaydın şimdi evinde güvende olabilirdin."

"*Şimdi* de bana ders mi veriyorsun?" Judith kızgın bir şekilde sordu.

"Bunun bir yararı olmaz. Leydi Helen'e ancak aptalca bir şey yapmayacağınıza söz verirsiniz gideceğim."

"Elbette. İsterseniz yemin bile edebilirim."

"Çok gevezesin ama tartışacak zamanımız yok. Geliyorlar. Sık sık mesaj bekleyeceğim. Belki de Lord Gavin'in bana uygulayacağı işkenceler aklımı başımdan alır."

Judith ve hizmetçisi yalnız kaldıklarında Joan bir kahkaha patlattı. "Bu gece seninkine eğit bir mummyacılık görmedim!" diye güldü. "Londra'da iyi iş çıkarırsın. Gözyaşı dökmek için tırnağını gözüne değdirme numarasını nereden öğrendin?"

Judith nefesini sertçe içine çekti. Joan'ın sözleri Alice'in Gavin'in kollarındaki halini gözlerinin önüne getirdi. "Bu numarayı yalan sözlerle yaşayan bir kadından öğrendim," dedi acımasızca.

"O her kimse, en iyisi olmalı. Ben de senin tarafından yarı ikna edilmişim. Umarım istediğinizi almışsınızdır."

"Bir şey istediğimden emin miydin?"

"Başka neden bir kadın bir erkeğe gözyaşı gösterebilir ki?"

Judith yine Alice'i düşündü. "Neden başka?" diye mırıldandı. "Peki istediğini aldın mı?" Joan ısrar etti.

"Çoğunlukla. Ama Arthur beni kandırdı. John annemi koruması için gönderildi. Muhafız! Bah! Kilit altında tutulan iki mahkûm birbirini nasıl koruyabilir? Silah arkadaşım bir hanımefendinin hizmetçisine dönüştü, kilit altına alındı ve

anahtarını ve buradan almaya çalışacağım bir kişiyle daha baş başayım."

Joan Judith'in yanındaki bağları çözdü. "John'u senden almanın onun için en iyisi olduğuna eminim."

"Haklısınız. Ama Lord Walter bir aptal. Adamın dili onunla birlikte kaçıyor. Onunla sadece Sör Arthur'dan uzakta konuşurken daha dikkatli olmalıyım."

"Bu, leydim, tüm görevlerin en zoru olabilir." Joan hanımefendisi için kuştüyü örtüyü kenara çekti.

"Ne yapacaksın Joan?" Judith hizmetçisinin kahverengi saçlarını taramasını izlerken sordu.

"Lord Gavin'i bulacağım," diye gülümsedi. Hizmetçi ve metres daha eşit bir rol üstleniyorlardı. "Yarın görüşürüz, o zaman ondan haber alırım."

Judith hizmetçisinin arkasından kapının kapandığını zorlukla duydu. Uyuyamayacak kadar endişeli olduğunu düşünüyordu ama öyle değildi. Neredeyse anında uykuya daldı.

Walter ve Arthur büyük salonun bir kenarında duruyordu. Masalar kaldırılmış ve silah arkadaşları gece için yere saman dolu şilteler sermişlerdi.

"Ona güvenmiyorum," dedi Sör Arthur nefesinin altından.

"Ona güvenin!" Walter patladı. "Onu gördükten sonra nasıl böyle bir şey söyleyebilirsin? O narin bir çiçek gibi bir kız. Dayak yemiş ve o kadar kötü muamele görmüş ki en ufak bir kaş çatmadan korkuyor."

"Annesi için daha iyi bir oda talep ettiğinde o kadar da korkmuş görünmüyordu."

"Talep etti! O asla bir şey talep edemez. Bunu yapmak onun doğasında yok. O sadece Leydi Helen için endişelenirdi. Bu da onun tatlı doğasının bir başka örneğidir."

"Böyle tatlı bir doğa bu gece senden çok şey aldı. Babasından yazılı bir evlilik anlaşması olmadığını neredeyse size nasıl kabul ettirdiğine bir bakın."

"Bunun ne önemi var?" Walter talep etti. "Gavin Montgomery ile evlenmesini istemiyor."

"Peki bundan bu kadar emin olmanızı
sağlayan nedir?" "Duydum-"

"Duydum! Bah! O zaman neden buraya geldi? Kendisi için hiçbir tehlike olmadığına inanacak kadar basit olamaz."

"Ona zarar vereceğimi mi ima ediyorsun?" Walter talep etti.

Arthur ona baktı. "O senin için yeniiken olmaz." Walter'ı iyi tanıyordu. "Onunla yatmadan önce evlenmelisin. Ancak o zaman ona gerçekten sahip olursun. Eğer kilise olmadan onu alırsan, kocasından nefret ettiğini söylediğin gibi o da senden nefret edebilir."

"Kadınlar hakkında senin tavsiyene ihtiyacım yok! Buranın efendisi benim. Senin görevin yok mu?"

"Evet lordum," diye sıırttı Arthur. "Yarın efendime savunmamızı tutsağımıza göstermesi için yardım etmeliyim." Walter kafasına bir şarap kadehi fırlattığı sırada oradan uzaklaştı.

Judith çok erken, oda hâlâ karanlıkken uyandı. Hemen Joan'ın sabah Gavin'den haber getireceğini söylediğini hatırladı. Örtüyü aceleyle arkaya attı ve kollarını Bizans'tan gelen tarçın rengi brokar bir yatak örtüsünün kollarından geçirdi. Brokarın kumaşı açık renk çiçeklerle dokunmuştu ve krem rengi kaşmirle astarlanmıştı. Joan'ın yatacağı hasır palet boştu. Judith öfkeyle dişlerini birbirine kenetledi ve birden endişelenmeye başladı. Joan onu da mı terk etmişti? Arthur, Joan'ı bir casusluk faaliyeti sırasında mı keşfetmişti?

Kapı neredeyse sessizce açıldı ve ağır gözlü Joan gölgelerin arasından parmak uçlarında ilerledi. "Nerelerdeydin sen!" Judith sert bir fısıltıyla sordu.

Joan'ın eli ağzını kapatıp orada toplanan feryadı bastırmak için havalandı. "Leydim! Beni çok korkuttunuz. Neden yatakta değilsiniz?"

"*Bana* neden yatakta olmadığımı sormaya cüret ediyorsun?" Judith kendini toparlamadan önce tısladı. "Gel, bana haberlerini anlat. Gavin hakkında bir şey öğrendin mi?" Judith hizmetçisinin koluna girdi ve onu yatağa çekti. İkisi de kalın kuştüyü şiltenin üzerine bağdaş kurarak oturdular.

Ama Joan'ın gözleri doğrudan hanımının yoğun altın bakışlarına bakmıyordu. "Evet leydim, onu buldum."

"O iyi mi?" Judith bastırdı.

Joan derin bir nefes aldı ve aceleyle açıklamasına başladı. "Onu bulmak zordu. Her zaman iyi korunur ve giriş yolu... zordur. Ama," diye gülümsedi, "şans eseri, muhafızlardan biri benden oldukça hoşlanmış görünüyordu ve birlikte çok zaman geçirdik. O öyle bir adam ki! Bütün gece o-"

"Joan!" Judith sertçe konuştu. "Benden bir şey saklıyorsun, değil mi? Kocamdan ne haber? O nasıl?"

Joan hanımına baktı, konuşmaya başladı, sonra yüzünü ellerinin arasına aldı. "Bu çok korkunç leydim. Ona böyle bir şey yapmaları inanılır gibi değil. O bir soylu! En kötü kölelere bile onun gibi davranılmaz."

"Anlat bana," dedi Judith ölümcül bir sesle. "Bana her şeyi anlat."

Joan gözyaşlarına ve midesinin bulanmasına karşı koyarak başını kaldırdı. "Şato halkından çok az kişi onun burada olduğunu biliyor. Gece tek başına getirildi ve... aşağıya atıldı."

"Aşağıda mı?"

"Evet leydim. Kilerin altında bir boşluk var - kulenin temelleri arasında kazılmış bir delikten biraz daha fazlası. Hendek suyu zeminden sızıyor ve orada bir şeyler... sümüksü şeyler... ürüyor."

"Gavin'in tutulduğu yer burası mı?"

"Evet leydim," dedi Joan sessizce. "O deliğin tavanı kiler katıdır ve deliğin tabanından yüksektir. Tek iniş bir merdivenden aşağı."

"gördünüz mü?"

"Evet leydim." Başını tekrar eğdi. "Ve Lord Gavin'i gördüm."

Judith kızın kollarını hiddetle kavradı. "Onu gördün ve bana söylemek için bu kadar bekledin öyle mi?"

"O adamın Lord Gavin olduğuna inanmamıştım." Başını kaldırdı, yüzünü acı kaplamıştı. "O her zaman çok yakışıklı, çok güçlüydü, ama şimdi

Kemiklerinin üzerinde deriden başka bir şey yok. Gözleri içinizi yakan siyah halkalardan ibaret. Geceyi birlikte geçirdiğim muhafız, kapıyı açtı ve bir mum tuttu. Pis koku! Karanlığa zar zor bakabildim. Lord Gavin -ilk başta o olduğundan emin değildim- tek bir mumun parlaklığından yüzünü kapatmıştı. Yer, leydim, sürünüyordu! Üzerinde kuru bir yer yoktu. Nasıl uyuyor? Uzanacak bir yer olamazdı."

"Bu adamın Lord Gavin olduğundan emin misiniz?"

"Evet. Muhafızın kırbacı onu yaladı ve elini çekip nefretle bize baktı."

"Seni tanıyor muydu?"

"Ben öyle düşünmüyorum. İlk başta bundan korkmuştum ama şimdi onun kimseyi tanımayacağına inanıyorum."

Judith düşünceli bir ifadeyle uzaklara baktı.

Joan onun koluna dokundu. "Leydim, artık çok geç. Bu dünya için fazla uzun değil. En fazla birkaç günden fazla dayanamaz. Unutun onu. O ölmekten beter."

Judith ona sert bir bakış attı. "Az önce onun hayatta olduğunu söylemedin mi?"

"Zar zor. Bugün dışarı çıkarılsa bile, güneş ışığı onu birkaç dakika içinde öldürür."

Judith yatağı terk etti. "Giyinmeliyim."

Joan hanımının dimdik sırtına baktı. Kurtarılmaya fıkından vazgeçtiği için memnundu. Büzülmüş, bir deri bir kemik kalmış yüz hâlâ aklından çıkmıyordu. Yine de Joan kuşkuluydu. Judith'le çok uzun süre yaşamıştı ve küçük hanımının bir sorunun çözümsüz kalmasına nadiren izin verdiğini biliyordu. Joan'ın bir meseleyi Judith'in her açıdan görebileceği şekilde düzenlemekten ve yeniden düzenlemekten tamamen yorulduğu zamanlar olmuştu. Yine de Judith asla pes etmezdi. Eğer bir tarlanın hasadını belli bir tarihten önce yapmayı kafasına koymuşsa, Judith'in harman işine yardım etmesi gerekse bile, tarla o tarihe kadar hasat edilmiş olurdu.

"Joan, serflerin giydiği gibi çok koyu renkte bir giysiye ihtiyacım olacak. Bir de çizme, uzun olanlardan. Çok büyük olsalar da fark etmez, çünkü onları sıkıca bağlayabilirim. Ve bir bank. Uzun olmasına dikkat et, ama yeterince dar olsun.

tuzak kapısından sığacak. Ayrıca demirden bir kutuya ihtiyacım olacak. Çok büyük olmasın ama karnıma bağlayabileceğim bir tane olsun."

"Mide mi?" Joan ağzından kaçırmayı başardı. "Onun neredeyse ölmek üzere olduğunu, kurtarılamayacağını sana açıklamadım mı? Ona bir bank götürüp kimsenin fark etmeyeceğini düşünemezsiniz. Yemek belki, ama-" Judith'in bakışı onu durdurdu. Ufak tefek bir kadındı ama altın sarısı gözleri bu kadar sert döndüğünde ona itaatsizlik etmek mümkün değildi. "Evet leydim," dedi Joan uysalca. "Bir bank, botlar, hizmetçi giysileri ve... karnınıza uyacak bir demir kutu," dedi alaycı bir tavırla.

"Evet, karnıma uyması için," dedi Judith espri yapmadan. "Şimdi giyinmeme yardım et." Yatağın yanındaki büyük sandıktan sarı ipek bir iç çamaşırı çıkardı. Bileğinden dirseğine kadar uzanan yirmi inci düğme vardı. Üzerine geniş, sarkık kollu, altın sarısı kadifeden bir elbise geçirdi. İncilerle işlenmiş kahverengi ipek kordonlardan bir kemer belinden yere kadar sarkıyordu.

Joan fildişi bir tarak aldı ve metresinin saçlarını düzenlemeye başladı. "Lord Gavin'e değer verdiğini anlamasına izin verme."

"Bunu söylemene gerek yok. Şimdi git ve istediğim şeyleri bul. Ve kimsenin seni onlarla görmesine izin verme."

"Bir bankı gizlilik içinde taşıyamam."

"Joan!"

"Evet leydim, bana söyleneni yapacağım."

Saatler sonra, sabahı ona ahırlar ve mandıralar arasında eşlik ederek geçirdikten sonra Walter, "Leydim, yorgun olmalısınız; tüm bunlar sizi pek ilgilendirmiyor olmalı," dedi.

"Oh, ama öyle!" Judith gülümsedi. "Duvarlar çok kalın," dedi gözleri fal taşı gibi açılmış bir masumiyetle. Şato en basit formdaydı. On iki ayak kalınlığında tek bir duvarın içine yerleştirilmiş dört katlı büyük bir taş kule içeriyordu. Duvarların tepesinde birkaç adam vardı ama uykulu görünüyorlardı ve pek uyanık değillerdi.

Arthur onu izlerken, "Belki de leydim şövalyelerin zırhlarını incelemek ve kusur aramak ister," dedi.

Judith yüzünü boş tutmayı başardı. "Ne demek istediğinizi anlamıyorum efendim," dedi şaşkınlıkla.

"Ben de öyle Arthur!" Walter ekledi.

Arthur cevap vermedi, sadece Judith'e baktı. Bir düşmanı olduğunu biliyordu. Arthur onun surlara olan ilgisini kolayca anlamıştı. Walter'a döndü, "Sanırım düşündüğümde daha yorgunum. Buraya gelmek gerçekten de uzun bir yolculuktu. Belki de dinlenmeliyim."

"Elbette leydim."

Judith ondan uzaklaşmak, sık sık koluna ya da beline dokunan ellerinden kurtulmak istiyordu. Minnetle onu odasının kapısında bıraktı. Tamamen giyinmiş olarak yatağa uzandı. Bütün sabah zihni Joan'ın ona Gavin hakkında anlattıklarıyla doluydu. Onu tutulduğu iğrenç yerin pisliğinden yarı ölü bir halde hayal edebiliyordu.

Kapı açıldı ama o buna aldırmadı. Bir soylu kadının mahremiyetine nadiren izin verilirdi. Hizmetçiler her zaman odasına girip çıkardı. Bir erkek eli boynuna dokunduğunda nefesi kesildi.

"Lord Walter!" diye bağırdı, hızla odaya bakarak.

"Korkma," dedi sessizce. "Yalnızız. Ben bunu gördüm. Hizmetkârlar bana itaatsizlik edilirse cezalarımın sert olduğunu bilirler."

Judith telaşlanmıştı.

"Benden korkuyor musun?" diye sordu, gözleri dans ediyordu. "Korkmana gerek yok. Seni sevdiğimi bilmiyor musun? Seni ilk gördüğümde beri seviyorum. Seni kiliseye kadar takip eden tören alayında bekledim. Bana nasıl görüldüğünü anlatayım mı?" Saçından bir tutam aldı ve koluna doladı. "Güneş ışığına adım attın ve sanki o ışık senin büyük parlaklığınla karşılaşınca karardı. Altın elbisen, altın gözlerin."

Saç telini tuttu ve diğer elinin parmaklarıyla avucuna sürttü. "O zaman bu güzel şeye dokunmayı ne kadar istemiştin. İşte o zaman benim olman gerektiğini anlamıştım. Yine de başkasıyla evlendin!" diye suçladı.

Judith korkuyordu, ondan ya da ona yapabileceklerinden değil, onu şimdi alırsa kaybedeceklerinden korkuyordu. Ağlıyormuş gibi yüzünü ellerinin arasına gömdü.

"Leydim! Benim tatlı Judith'im. Bağışlayın beni. Ben ne yaptım?" Walter şaşkınlıkla sordu.

Kendini toparlamak için çaba sarf etti. "Af dilemesi gereken kişi benim. Sadece erkekler..."

"Erkekler ne? Bana anlatabilirsin. Ben senin arkadaşımım."

"Öyle ?" diye sordu, gözleri yalvarırcasına ve aşırı masumdu. "Evet," diye fısıldadı Walter, elinden geldiğince onu yutmaya çalışarak.

"Daha önce hiç erkek arkadaşım olmamıştı. Önce babam ve kardeşimin -Hayır! Onlar hakkında kötü konuşmayacağım."

Walter parmak uçlarıyla kızın elinin arkasına dokunurken, "Gerek yok," dedi. "Onları iyi tanıyorum."

"Ve sonra kocam!" Judith öfkeyle söyledi.

Walter ona göz kırptı. "Ondan hoşlanmıyor musun o zaman? Bu doğru mu?"

Kadın ona öyle bir nefretle bakarken gözleri parladı ki, adam şaşkına döndü. Sanki kocası yerine onu hedef almış gibiydi.

"Bütün erkekler aynı!" dedi öfkeyle. "Bir kadından sadece tek bir şey isterler ve eğer kadın bunu vermezse zorla alırlar. Tecavüzün bir kadın için ne kadar aşağılık bir şey olduğunu biliyor musun?"

"Hayır, ben-" Walter'ın kafası karışmıştı.

"Erkekler hayatın inceliklerini -müzik ve sanat- çok az bilirler. Keşke yeryüzünde bir yerlerde bana pençe atmayan ve taleplerde bulunmayan bir adam olduğuna inanabilseydim."

Walter ona kurnazca bir bakış attı. "Peki böyle bir adam bulsaydınız onu nasıl ödüllendirirdiniz?"

Tatlı tatlı gülümsedi. "Onu tüm kalbimle severdim," dedi basitçe.

Kadının elini dudaklarına götürdü ve şefkatle öptü. Judith gözlerini indirdi. "O zaman seni bu konuda tutacağım," dedi sessizce. "Çünkü senin kalbine sahip olmak için çok şey yaptım."

"Başka hiç kimseye ait değil," diye fısıldadı Judith.

Elini bıraktı ve ayağa kalktı. "O zaman sizi dinlenmeniz için yalnız bırakayım.

Unutmayın, ben sizin arkadaşınızım ve bana ihtiyacınız olduğunda yanınızda olacağım."

O odadan çıkarken Joan içeri süzüldü. "Leydi Judith! O... ?"

"Hayır, hiçbir şey olmadı," dedi yatak başlığına yaslanırken. "Onu istediği şeyden vazgeçirdim."

"Konuştum! Bana söylemelisin-. Hayır, söyleme. Bir erkeği benimle sevişmekten nasıl vazgeçireceğimi bilmeme asla gerek yok. Her ne yaptıysan iyiydi. Yine de onu kendinden uzak tutabilir misin?"

"Bilmiyorum. Benim sinmiş bir ahmak olduğumu düşünüyor ve bu aldatmacayı daha ne kadar sürdürebileceğimi bilmiyorum. Böyle yalan söylediğimde kendimden nefret ediyorum!" Judith hizmetçisine döndü. "Bu gece için her şey hazır mı?"

"Evet, kolay olmasa da."

"Buradan ayrıldığımızda iyi bir şekilde ödüllendirileceksin, eğer yaparsak. Şimdi başka bir kadın bul ve bana bir banyo hazırla. O adamın bana dokunduğu her yeri keselemeliyim."

John Bassett odanın zemininde ağır adımlarla ilerliyordu. Yumuşak terliklerinin burnu çalılarının arasına gömülmüş bir şeye takıldı ve öfkeyle tekmeledi. Eski ve kuru bir sığır kemiği uzak duvara doğru uçtu. "Bir hanımefendinin hizmetçisi." diye küfretti. Bir odaya kapatılmıştı, özgürlüğüne izin verilmiyordu, tek arkadaşı ondan korkan bir kadındı.

Doğrusu, orada olması onun suçu değildi. Döndü ve mangalın önündeki örtünün altında büzüşmüş olan kadına baktı. Uzun eteklerinin, kızının görmesine izin vermediği kötü burkulmuş bir ayak bileğini sakladığını biliyordu.

Birden öfkesi onu terk etti. İçini kemirmesine izin vermenin ona bir faydası yoktu. Bir tabureyi mangalın uzak tarafına otururken, "Ben zavallı bir dostum," dedi. Helen korkulu gözlerle ona baktı. Kocasını tanıyordu ve onu da korkuttuğu için utanıyordu. "Beni kızdıran sen değilsin, senin o kızın. Senin gibi sakın ve mantıklı bir kadın nasıl böyle inatçı bir kız doğurabilir? İki tutsağı kurtarmaya çalıştı ama şimdi kurtarması gereken üç tutsak var ve o ateşli hizmetçisinden başka yardımcısı da yok."

Döndü ve Helen'in gülümsediğini gördü, saf bir gurur gülümsemesi. "Böyle bir kızla gurur mu duyuyorsun?" diye sordu şaşkınlıkla.

"Evet, biliyorum. O hiçbir şeyden korkmaz. Ve her zaman önce başkalarını düşünür."

"Ona korkması öğretilmeliydi," dedi John şiddetle. "Korku bazen iyidir."

"Sizin kızınız olsaydı, ona nasıl öğrettirdiniz?"

"Ben olsam-" John başladı. Belli ki dayak değildi; Robert Revedoune'un ona çok acı çektirdiğinden emindi. Helen'e döndü ve gülümsedi. "Ona öğretilebileceğine inanmıyorum. Ama eğer benim olsaydı..." Daha geniş bir şekilde gülümsedi. "Eğer benim olsaydı onunla gurur duyardım. Gerçi böyle bir güzelliğin benim gibi çirkin birinden çıkabileceğinden şüpheliyim."

"Ama sen hiç de çirkin değilsin," dedi Helen, yanakları pembeleşerek.

John ona baktı, daha önce ona gerçekten bakmamıştı. Onu ilk gördüğünde, düğünde, bitkin ve sade olduğunu düşünmüştü ama şimdi öyle olmadığını görebiliyordu. Robert Revedoune'dan uzakta geçirdiği bir ay ona çok iyi gelmişti. Eskisi kadar gergin görünmüyordu ve çukur yanakları dolmaya başlamıştı. Dul kadının tepesi dışında saçları kapalıydı ama kumral olduğunu, kızıninkinden daha koyu olduğunu görebiliyordu. Ve gözlerinde küçük altın benekler var gibiydi.

"Bana mı bakıyorsunuz, efendim?"

John her zamanki açık sözlülüğüyle ne düşündüğünü söyledi. "Yaşlı değilsin." "Bu yıl otuz üç yaşında olacağım," diye cevap verdi. "Bu yaşlı bir kadın."

"Bah! Kırk yaşında bir kadın hatırlıyorum-" Durdu ve gülümsedi. "Belki de bir bayana bu hikâyeyi anlatmamalıyım. Ama otuz üç yıl yaşlı olmaktan çok uzak." Aklına bir fikir geldi. "Artık zengin bir kadın olduğunuzu biliyor musunuz? Büyük mülkleri olan bir dulsun. Yakında kapına dayanacak adamlar olacak."

"Hayır," diye güldü, yanakları alev alev yanıyordu. "Şaka yapıyorsun."

"Hem zengin hem de güzel bir dul," diye alay etti. "Lord Gavin'in sana bir koca bulmak için onları kesip biçmesi gerekecek."

"Koca mı?" Helen aniden ayıldı.

"Buraya!" John emretti. "Böyle bakma. Çok azı evlendiğin o kötü adam gibidir."

Kabalık olarak görmesi gereken şey karşısında gözlerini kırptırdı; ama John'dan gelen bu söz bir gerçeğin ifadesiydi.

"Lord Gavin senin için iyi bir adam bulacaktır."

Sanki bir tahminde bulunuyormuş gibi ona baktı. "Hiç evlendin mi John?"

Cevap vermeden önce bir an bekledi. "Evet, bir keresinde ben çok gençken. Vebadan öldü."

"Çocuk yok mu?"

"Hayır. Yok."

"Onu... sevdin mi?" Helen çekingen bir şekilde sordu.

"Hayır," diye dürüstçe cevap verdi. "O basit fikirli bir çocuktü. Bir erkekte, bir attı ya da bir kadında aptallığa katlanamamak uzun zamandır benim hatam." Özel bir düşünceyle kıkırdadı. "Bir keresinde iyi satranç oynayabilen bir kadının önüne kalbimi koyacağımı söyleyerek övünmüştüm. Biliyor musun, bir keresinde Kraliçe Elizabeth ile bile oynamıştım."

"Peki kazandı mı?"

"Hayır," dedi tiksintiyle. "Aklını oyunda tutamadı. Gavin ve kardeşlerine oyunu öğretmeye çalıştım ama onlar bazı kadınlardan daha kötüler. Sadece babaları bana meydan okudu."

Helen ona ciddiyetle baktı. "Oyunu biliyorum. En azından hamleleri biliyorum."

"Sen mi?"

"Evet. Judith'e oynamayı öğrettim ama beni asla yenemedi. Kraliçe gibiydi, her zaman başka bir sorun hakkında endişelenirdi. Oyunun hak ettiğı konsantrasyonu sağlayamıyordu."

John tereddüt etti.

"Eğer burada biraz zaman geçireceksek, belki bana ders verebilirsiniz. Her türlü yardıma minnettar olurum."

John iç çekti. Belki de bu iyi bir fikirdi. En azından zamanın geçmesine yardımcı olurdu.

On Yedinci Bölüm

" ^ "

Çukurdaki Gavin'in yanına gitmek için hazırlıklarına başladığında Judith'in odası da Demari kalesinin geri kalanı gibi sessizdi.

Judith, Joan'a bir şarap tulumu uzatırken, "Muhafıza bunu ver," dedi, "gece boyunca uyuyacaktır. Yanındaki yağ fiçilerini ateşe verebiliriz ve uyanmaz."

"Lord Gavin seni gördüğünde olacak olan da bu," diye mırıldandı Joan.

"Onun ölmek üzere olduğuna inandığını sanıyordum. Şimdi daha fazla konuşma,
ama dediğimi yap. Her şey hazır mı?"

"Evet, öyle. Daha iyi hissediyor musun?" Joan endişeyle sordu.

Judith başını salladı ve son zamanlarda yaşadığı mide bulantısını hatırlayarak zorlukla yutkundu.

"Eğer bir şey sakladıysanız, o iğrenç çukura girdiğinizde onu kaybedeceksiniz."

Judith onun yorumunu duymazdan geldi. "Şimdi git ve adama şarabını ver. Ben kısa bir süre bekleyip seni takip edeceğim."

Joan sessizce odadan sıvıştı, bu uzun yıllar boyunca uygulayarak öğrendiği bir sanattı. Judith neredeyse bir saat boyunca endişeyle bekledi. Demir kutuyu karnına bağladı, ardından kaba yün giysiyi başına geçirdi. Uyuyan şövalyelerin arasında sessizce yürüyen serfi fark eden biri olsa, elleri belinde, karnının ağırlığını taşıyan hamile bir kadın görürdü. Judith mahzene inen basamaksız taş merdivenleri çıkmakta biraz zorlandı.

"Leydim?" Joan yüksek bir fısıltıyla seslendi.

"Evet." Judith, Joan'ın tuttuğu tek mum alevine doğru ilerledi. "Uyuyor mu?"

"Evet. Horlamasını duymuyor musun?"

"Çarpan kalbimden başka bir şey duyamıyorum. Mumu yere bırak ve şu kutuyu açmama yardım et."

Judith eteklerini beline kadar kaldırıırken Joan dizlerinin üzerine çöktü. "Kutuya neden ihtiyacın vardı?" Joan sordu.

"Yiyecekleri saklamak için. Fareleri ondan uzak tutmak için."

Joan soğuk elleriyle ham derinin düğümüleriyle uğraşırken titredi. "Aşağıda farelerden daha fazlası var. Leydim, lütfen fikrinizi değiştirmek için çok geç değil."

"Benim yerime gideceğini mi söylüyorsun?"

Joan'ın dehşet dolu nefesi onun cevabı oldu.

"Sessiz ol o zaman. Orada yaşamak zorunda olan Gavin'i düşünün."

İki kadın tuzak kapağını çukurdan geri çekerken, pis hava başlarını başka yöne çevirmelerine neden oldu. "Gavin!" Judith seslendi. "Orada mısınız?"

Cevap gelmedi.

"Mumu bana ver."

Joan hanımına konyağı uzattı ve gözlerini kaçırdı. Çukura bir daha bakmak istemiyordu.

Judith ışıkla kara deliğı aradı. Kendini en kötüsüne hazırlamıştı ve hayal kırıklığına uğramadı. Yine de Joan zemin konusunda yanılmıştı. Kuru alanlardan tamamen yoksun değildi, ya da en azından nispeten kuruydu. Toprak zemin taş duvarlardan uzağı doğru eğimliydi, böylece bir köşede sümüklü su yerine sadece çamur vardı. Judith bu köşede kambur bir figür gördü. Sadece ona dik dik bakan gözleri yığının canlı olduğunu gösteriyordu.

"Bana merdiveni ver, Joan. En alta indiğimde bankı aşağı gönder, sonra da yemek ve şarabı. Anladın mı?"

"Burayı sevmiyorum."

"Ben de öyle." Judith için cehenneme inen merdivenden inmek kolay değildi. Aşağı bakmaya cesaret edemedi. Yerde ne olduğunu görmesine gerek yoktu; sürünen hareketleri koklayabilir ve duyabilirdi. Mumu bir mumun üzerine koydu.

ama Gavin'e bakmadı. Onun kendini yukarı itmek için çalıştığını biliyordu.

Judith, "Şimdi de bank," diye seslendi. Ağır parçayı merdivenden aşağı indirmek kolay değildi ve Joan'ın kollarının neredeyse yuvalarından çıkacağını biliyordu. Onu kaldırıp Gavin'in yanındaki duvara dayamak daha kolaydı. Ardından yiyecek kutusu geldi, onu da büyük bir şarap tulumu izledi.

Eşyaları bankın kenarına bırakıp kocasına doğru bir adım atarken, "İşte," dedi. Joan'ın neden onun ölmek üzere olduğunu söylediğini biliyordu. Bir deri bir kemik kalmıştı, yüksek elmacık kemikleri jilet gibi keskindi.

"Gavin," dedi sessizce ve elini avuç içi yukarı bakacak şekilde ona doğru uzattı.

İnce ve kirli elini yavaşça ona dokunmak için hareket ettirdi, sanki onun yok olmasını bekliyordu. Kadının sıcak etini kendi etinde hissettiğinde şaşkınlıkla ona baktı. "Judith." Kelimesi sertti, sesi uzun süre kullanılmadığı ve boğazı kuruduğu için kısıktı.

Onun elini sıkıca tuttu ve bankta oturması için çekti. Şarap kabını onun dudaklarına götürdü. Adamın içmesi gerektiğini anlaması için bir süre geçmesi gerekti. "Yavaşça," dedi Judith, adam ağır ve tatlı sıvıyı yudumlamaya başladığında. Şarap tulumunu yere bıraktı, sonra kutudan tıpalı bir kavanoz aldı ve ona zengin, doyurucu güveç yedirmeye başladı. Et ve sebzeler çiğnemesini kolaylaştıracak kadar pişirilmişti.

Duvara yaslanmadan önce çok az yedi, gözleri yorgunluktan kapalıydı. "Yemek yemeyeli uzun zaman oldu. İnsan alınana kadar sahip olduklarının kıymetini bilmiyor." Bir an dinlendi, sonra tekrar doğrulup karısına baktı. "Neden buradasın?"

"Sana yemek getirmek için."

"Hayır, öyle demek istemedim. Neden Demari'nin holdingindesiniz?"

"Gavin, yemek yemelisin ve konuşmamalısın. Eğer biraz daha yersen sana her şeyi anlatacağım." Ona yahniye batırılmış bir parça kara ekmek verdi.

Bir kez daha dikkatini yemeğe verdi. "Adamlarım yukarıda mı?" diye sordu, ağzı doluydu. "Sanırım nasıl yürüyeceğimi unutmuş olabilirim ama daha fazla yemek yediğimde daha güçlü olacağım. Seni buraya göndermemeliydiler."

Judith onun varlığının Gavin'i özgür olduğuna inandıracağını fark etmemişti. "Hayır," dedi gözyaşlarını silerken. "Seni buradan götüremem... henüz."

"Henüz mi?" Adam başını kaldırıp ona baktı. "Ne demek istiyorsun?"

"Yalnızım, Gavin. Yukarıda kimse yok. Sen hâlâ Walter Demari'nin esirisin, tıpkı annem ve şimdi de John Bassett gibi."

Yemeyi bıraktı, eli kavanozun üzerinde durakladı. Sanki kadın hiçbir şey söylememiş gibi aniden devam etti. "Bana her şeyi anlat," dedi açıkça.

"John Bassett bana Demari'nin seni ve annemi esir aldığını söyledi. John sizi geri kazanmak için kuşatma dışında bir yol göremiyordu." Sanki hikâyeyi bitirmiş gibi durdu.

"Yani buraya geldin ve beni kurtarmayı mı düşündün?" Adam ona baktı, çökmüş gözleri sıcaktı.

"Gavin, ben-"

"Peki, dua et, ne yapmayı umuyordun? Bir kılıç çekip onları ezmeyi ve serbest bırakılmamı emretmeyi mi?"

Çenesini kapattı.

"Bunun için John'un kellesini alacağım." "O da öyle dedi," diye mırıldandı. "Ne?"

"John'un kızacağını bildiğini söyledim."

"Kızgın mı?" dedi Gavin. "Malikânelerim korumasız, adamlarım lidersiz, karım deli bir adam tarafından tutsak edilmiş ve sen bana kızgın olduğumu mu söylüyorsun? Hayır karıcığım, kızgın olmaktan çok daha fazlasıyım."

Judith dikleştirdi, çenesini sıktı. "Başka yolu yoktu. Bir kuşatma sizi öldürebilirdi."

"Kuşatma, evet," dedi hiddetle, "ama burayı ele geçirmenin kuşatmadan başka yolları da var."

"Ama John dedi ki-"

"John! O bir şövalye, lider değil. Babası benimkini takip etti, tıpkı onun beni takip ettiği gibi. Kırık bacağıyla Miles'a, hatta Raine'e gitmeliydi. Onu bir daha gördüğümde John'u öldüreceğim!"

"Hayır, Gavin. O hatalı değil. Beni getirmezsse yalnız gideceğimi söyledim."

Mum gözlerini parlatıyordu. Yün kukuleta saçlarından düşmüştü.

"Ne kadar güzel olduğunu unutmuşum," dedi sessizce. "Artık tartışmayalım. Yapılanları değiştiremeyiz. Bana yukarıda neler olduğunu anlat."

Ona annesi için nasıl daha iyi bir oda ayarladığını, ama aynı zamanda John'u hapse attırmayı başardığını anlattı. "Ama öyle de oldu," diye devam etti. "Buraya inmeme izin vermezdi."

"Keşke yapmasaydı. Judith, adımını atmamalıydın." "Ama sana yemek getirmek zorundaydım!" diye itiraz etti.

Ona baktı, sonra iç çekti. Ona gülümsemeye başladı. "John'un seninle uğraşmak zorunda kalmasına acıyorum."

Kadın şaşkınlıkla ona baktı. "O da senin için aynı şeyi söyledi. Çok mu yanlış yaptım?"

"Evet," diye dürüstçe cevap verdi Gavin. "Daha fazla insanı tehlikeye attınız ve şimdi yapılacak herhangi bir kurtarma çok daha zor olacak."

Ellerine baktı.

"Gel, bana bak. Temiz şey görmeyeli uzun zaman oldu." Boş kavanozu ona uzattı.

"Daha fazla yiyecek ve içinde saklamak için metal bir kutu getirdim."

"Ve bir bank," dedi başını sallarken. "Judith, Demari'nin adamlarının bunları gördüklerinde kimin gönderdiğini anlayacaklarının farkında mısın? Onları geri götürmelisin."

"Hayır! Onlara ihtiyacın var."

Ona baktı. Tek yaptığı ondan şikâyet etmektir. "Judith," diye fısıldadı, "teşekkür ederim." Yanağına dokunacakmış gibi elini kaldırdı ama durdu.

"Benden rahatsız oluyorsun," dedi açıkça, adamın kendisine bu yüzden dokunmadığını düşünüyordu.

"Seni kirletmek istemiyorum. Kirli olmaktan çok daha fazlasıyım. Sen bana bu kadar yakın otururken bile tenimde bir şeylerin süründüğünü hissediyorum."

Adamın elini tuttu ve yanağına götürdü. "Joan hayatta olmaktan biraz daha fazlası olduğunu söyledi, ama aynı zamanda gardiyana meydan okuyarak baktığını da söyledi. Eğer hâlâ nefret ediyorsan, ölüme bu kadar yakın olamazsın." Kadın adama doğru eğildi ve adam ağzını onunkine değdirdi. Bununla yetinmek ; adam dokunuşuyla onu daha fazla kirletmeyecekti.

"Beni dinle, Judith. Bana itaat etmelisin. İtaatsizliğe tahammülüm yok, anlıyor musun? Ben parmaklarında oynatabileceğin John Bassett değilim. Ve eğer bana itaatsizlik edersen, şüphesiz bu birçok hayata mal olacak. Anlıyor musun?"

"Evet," diye başını salladı. Rehberlik istiyordu.

"Ben kaçırılmadan önce Odo İskoçya'daki Stephen'a ulaşmayı başardı." "Kardeşin mi?"

"Evet, onu tanıyorsun. Demari'nin yaptıklarının hepsi ona anlatılacak. Stephen yakında gelecek. O deneyimli bir savaşçıdır ve bu eski duvarlar onun karşısında fazla dayanamaz. Ama İskoçya'dan gelmesi günler sürer, ulak onu çabucak bulsa bile."

"Peki ben ne yapacağım?"

"Evde kalıp nakış çerçevenle beklemeliydin," dedi tiksintiyle. "O zaman zamanımız olurdu. Şimdi bize zaman kazandırmalısın. Demari'nin söylediği hiçbir şeyi kabul etme. Onunla kadın meseleleri hakkında konuş, ama fesih ya da mülklerin hakkında konuşma."

"Benim bir ahmak olduğumu düşünüyor."

"Bütün erkekleri böyle basit kadınlardan kurtar! Şimdi gitmelisin." Ayağa kalktı. "Yarın daha fazla yiyecek getireceğim."

"Hayır! Joan'u gönder. Kimse o kedinin bir yataktan diğerine geçtiğini fark etmez."

"Ama kılık değiştirerek geleceğim."

"Judith, başka kimin saçı seninki gibi renkli? Bir teli bile kaçsa tanınırsın. Ve eğer fark edilersen, geri kalanımızı hayatta tutmak için hiçbir neden kalmaz. Demari planlarına uyacağını düşünüyor olmalı. Şimdi git ve bir kez olsun bana itaat et."

Ayağa kalktı ve merdivene doğru dönerken başını salladı. "Judith," diye fısıldadı. "Beni tekrar per misin?"

Mutlu bir şekilde gülümsedi ve onu durduramadan kolları beline dolandı, onu kendine yakın tuttu. Onun vücudundaki değişimi, verdiği kiloları hissedebiliyordu. "Korkmuştum Gavin," diye itiraf etti.

Eliyle onun çenesini kaldırdı. "Sen on erkekten daha cesursun." Onu özlemle öptü. "şimdi git ve bir daha gelme."

Neredeyse koşarak merdivenden çıktı ve karanlık mahzenden ıktı.

On Sekizinci Bölüm

" ^ "

Arthur sonunda öfkesinin patlamasına izin verdiğinde kale sessizdi. Öfkesini kontrol altında tutması gerektiğini biliyordu ama bir günde çok fazla şey görmüştü.

"Sen bir aptalsın!" Arthur alaycı bir tavırla konuştu. "Kadının seninle usta bir arpçının psaltery ile oynadığı gibi oynadığını görmüyor musun?"

Walter, "Kendini aşılıyorsun," diye uyardı.

"Biri yapmalı! Ona o kadar aşılısınız ki kaburgalarınızın arasından bir bıçak geçirir 'Teşekkür ederim' diye mırıldanırsınız. "

Walter aniden bira bardağına baktı. "Çok tatlı ve sevimli bir kadın," diye mırıldandı.

"Güzel! Bah! Meyve suyu kadar tatlı. Üç gündür burada ve fesih müzakerelerinde ne kadar ilerlediğinize bir bakın. Ona sorduğunuzda ne diyor?" Walter'a cevap vermesi için zaman tanımadı. "Bu kadının işitme kaybı var. Bazen ona bir soru sorduğunuzda sadece size bakıp gülümsüyor. Onun hem sağır hem de dilsiz olduğunu düşünürsünüz. Ona asla baskı yapmazsınız, sadece gülümsemesine kendi gülümsemenizle karşılık verirsiniz."

Walter savunmasında, "O çok güzel bir kadın," dedi.

"Evet, baştan çıkarıcı biri," diye onayladı Arthur ve kendi kendine gülümsedi. Judith Montgomery, Walter'ı etkilediği kadar kutsal olmasa da, onun da kanını kaynatmaya başlamıştı. "Ama onun güzelliği neyi başardı? Hedefinize onun geldiği zamankinden daha yakın değilsiniz."

Walter kadehini yere çarptı. "O bir kadın, lanet olsun sana, ikna edebileceğın bir adam değil! Ona kur yapılmalı ve kazanılmalı. Kadınlar sevilmelidir. Bir de babası ve o aşığılık kocası var. Onu korkutmuşlar."

"Korkmuş!" Arthur homurdandı. "Hayatımda hiç bu kadar korkmuş bir kadın görmedim. Korkmuş bir kadın kale duvarlarının ardındaki yatağında, evinde kalırdı. Bu ise kapımıza kadar at sürerek geliyor ve-"

"Ve hiçbir şey istemiyor!" dedi Walter zaferle. "Annesi için daha iyi bir yer istemekten başka bir şey istemedi, basit bir istek. Günlerini benimle geçiriyor ve hoş bir arkadaş. Judith kocasının akıbeti hakkında en ufak bir soru bile sormadı. Şüphesiz bu, onu umursamadığını gösteriyor."

Arthur düşünceli bir ifadeyle, "Ben o kadar emin değilim," dedi. "Onu bu kadar az önemsemesi doğal görünmüyor."

"Ondan nefret ediyor, sana söylüyorum! Neden onu öldürüp bu işi bitirmiyorsun anlamıyorum. Eğer rahip izin verirse onu ölü adamın cesedinin üstünde evlendiririm."

"O zaman kralı başına geçirirsin! O zengin bir kadın. Babasının onu bir erkeğe verme hakkı vardı, ama şimdi o öldü. Kraldan başka kimsenin hakkı yok. Kocasını öldüğü anda kralın vesayeti altına girecek, mallarının geliri de kralın olacak. Sizce Kral Henry zengin bir dulü kocasına işkence edip öldüren adama verir mi? Ve eğer onun izni olmadan onu alırsan, daha da kızar. Sana defalarca söyledim: Tek yol, kralın huzuruna çıkıp halk önünde evliliğinden azat edilmesini istemesi ve senin lehinde beyanda bulunmasıdır. Kral Henry kraliçeyi sever ve böyle bir duygusallıktan çok etkilenir."

"O halde doğru şekilde ilerliyorum," dedi Walter. "Kadının beni sevmesini sağlıyorum. Bana baktığında bunu gözlerinde görebiliyorum."

"Tekrar söylüyorum, sen bir aptalsın. Ne istersen onu görürsün. Bir şeyler planlamadığından o kadar da emin değilim. Belki de bir kaçış planı."

"Benden kaçmak mı? Onu esir tutmuyorum. İsteddiği zaman gitmekte özgür."

Arthur adama tiksintiyle baktı. Adam sadece aptal değil, aynı zamanda aptaldı da. Arthur tedbirli davranmazsa, özenle hazırladığı tüm planları altın gözlü bir tanrıça tarafından yok edilecekti. "Kocasından nefret ettiğini mi söylüyorsun?"

"Evet. Öyle olduğunu biliyorum."

"Hizmetçilerin dedikodularından başka kanıtınız var mı?" "Onun hakkında hiç konuşmaz."

"Belki de ona duyduğu sevgi, ondan söz edemeyecek kadar canını yakıyordur," dedi Arthur alaycı bir tavırla. "Belki de nefretini bir teste tabi tutmalıyız."

Walter tereddüt etti.

"Artık ondan o kadar emin değil misin?" "Eminim! Ne planlıyorsun?"

"Kocasını çukurdan çıkarıp önüne getireceğiz ve tepkisini göreceğiz. Onu şimdi olması gerektiği gibi görünce dehşet içinde ağlayacak mı? Yoksa ona böyle işkence edildiğini görmekten memnun mu olacak?"

Walter kararlı bir ifadeyle, "Memnun olacak," dedi.

"Haklı olduğunuzu umalım. Ama ben haklı olmadığınıza inanıyorum."

Judith'in Leydi Helen için aldığı yeni oda geniş, havadar ve temizdi. Dördüncü kattaki güneş odasının duvarlarına sağlam bir ahşap bölme çıkılarak oda oluşturulmuştu. Kalenin geri kalanından ayrılmış olan bu oda, beş santim kalınlığında tecrübeli meşeden yapılmış bir kapıyla korunuyordu.

Çok az mobilya vardı. Ağır ketenlerle örtülü büyük bir yatak bir köşeyi kaplıyordu. Odanın diğer tarafında ise hasır bir palet vardı. Alev alev yanan mangalın karşısında iki kişi oturuyordu ve başları alçak bir masanın üzerindeki satranç tahtasına neredeyse değiyordu.

"Yine kazandınız!" John Bassett şaşkınlık içinde konuştu.

Helen ona gülümsedi. "Memnun görünüyorsun."

"Evet, öyleyim. En azından bu günler sıkıcı geçmedi." Birlikte oldukları süre boyunca onda pek çok değişiklik görmüştü. Kilo almıştı; yanaklarındaki çukurlar kayboluyordu. Ve onun varlığında rahatlamaya başlamıştı. Gözleri artık bir o yana bir bu yana gidip gelmiyordu. Aslında John'dan nadiren ayrılıyorlardı.

"Kızımın iyi olduğunu düşünüyor musun?" Helen satranç taşlarını eski yerlerine yerleştirirken sordu.

"Sadece tahmin edebilirim. Eğer zarar görmüş olsaydı, sanırım bunu bilirdik. Demari'nin bizim de aynı kaderi paylaştığımızı görmek için fazla zaman kaybedeceğini sanmıyorum."

Helen başıyla onayladı. Uzun süre yalanlarla yaşadktan sonra John'un sert dürüstlüğünü ferahlatıcı bulmuştu. Judith'i o ilk geceden beri görmemişti ve John'un kararlılığı olmasaydı, endişeden kendini hasta edebilirdi. "Başka bir oyun mu?"

"Hayır. Saldırılarınızdan sonra biraz dinlenmeliyim."

"Geç oldu. Belki de..." diye başladı, yatağa gitmek ve onun arkadaşlığından ayrılmak istemiyordu.

Ayağa kalkıp mangaldaki kömürleri karıştırırken, "yanımda oturur musun?" diye sordu.

"Evet," diye gülümsedi. Günün en sevdiği kısmı buydu - John'un güçlü kollarında bir yerden bir yere taşınmak. Ayak bileğinin iyi olduğundan emindi ama John bunu sormadı ve o da bundan bahsetmedi.

Omzuna yasladığı kızının başına baktı. "Her geçen gün kızına daha çok benziyorsun," dedi onu ateşe yakın bir sandalyeye taşıırken. "Güzelliğini nereden aldığını görmek çok kolay."

Helen konuşmadı, ama onun omzuna yaslanarak gülümsedi, onun gücünden hoşlanıyordu. Kapı patlayarak açıldığında onu sandalyeye oturtmaktan daha fazlasını yapmamıştı.

"Anne!" Judith, Helen'in açık kollarına doğru koşarken "Anne!" dedi.

"Senin için endişeleniyordum," dedi Helen endişeyle. "Seni nerede tutuyorlar? Sana zarar vermediler mi?"

"Ne haberi?" John'un derin sesi araya girdi.

Judith annesinden uzaklaştı. "Hayır, ben zarar görmedim. Gelemedim çünkü hiç zamanım olmadı. Walter Demari beni her an bir şeylerle meşgul ediyor. Size bir ziyaretten söz edersem, gitmem gereken bir yer buluyor." John'un arkasına yerleştirdiği tabureye oturdu. "Haberlere gelince, Gavin'i gördüm."

Ne John ne de Helen konuştu.

"Onu bodrumun altındaki bir delikte tutuyorlar. Orası yapış yapış bir yer ve orada daha fazla yaşayamaz. Yanına gittim ve-"

"Çukura mı girdin?" Helen şaşkınlıkla sordu. "Bir çocuk taşırken olmaz! Bebeği tehlikeye attın!"

"Sessiz olun!" John emretti. "Bırak da Lord Gavin'i anlatsın."

Judith, genellikle bir erkeğin keskin ses tonundan korkup kaçan annesine baktı ama Helen sadece itaat etti ve hiç korkmadığını gösterdi. "Burada olduğum için bana çok kızdı ve bizi kurtarmak için çoktan bir şeyler ayarladığını söyledi. Kardeşi Stephen'ı çağırtmış."

"Lord Stephen?" John sordu, sonra gülümsedi. "Ah evet. Eğer o gelene kadar dayanabilirsek, kurtulacağız. O iyi bir savaşçıdır."

"Gavin de öyle dedi. Stephen'a adamlarını getirmesi için zaman tanımak amacıyla Demari'yi elimden geldiğince kendimden uzak tutacağım."

"Lord Gavin başka ne dedi?"

"Çok az. Zamanının çoğunu bende yanlış olan her şeyi sıralayarak geçirdi," dedi Judith tiksintiyle.

"Peki Demari'yi senden uzak tutabiliyor musun?" Helen merak etti.

Judith iç çekti. "Bu hiç kolay değil. Bileğime dokunduğunda eli dirseğime doğru kayıyor. Belimdeki bir el kaburgalarımı yukarı kaldırıyor. Adama saygı duymuyorum. Oturup benimle mantıklı bir şekilde konuşsa, Revedoune topraklarının yarısını bir bakır karşılığında ona devrederim, yeter ki hepimizi özgür bıraksın. Bunun yerine bana papatya zincirleri ve aşk şiirleri sunuyor. Hayal kırıklığı içinde çılgılık atmak istediğim zamanlar oluyor."

"Peki ya Sör Arthur?" diye sordu John. "O adamın papatya zinciri yaptığını göremiyorum."

"Hayır, sadece beni izliyor. Bana bakan gözlerinden asla uzak kalamıyorum. Bir şeyler planladığını hissediyorum ama ne olduğunu bilmiyorum."

"Eminim en kötüsü olacak," dedi John. "Keşke sana yardım edebilseydim!"

"Hayır, şu anda yardıma ihtiyacım olan bir şey yok. Sadece Lord'u bekleyebilirim

Stephen gelecek ve müzakere edecek ya da savaşacak, hangisi yapılması gerekiyorsa. Yapacağım.

O zaman onunla konuş."

"Konuşmak mı?" John tek kaşını kaldırdı. "Stephen savaş planlarını kadınlarla konuşmayı pek sevmez."

Kapı çalındı. "Gitmeliyim. Joan beni bekliyor. Demari'nin burada olduğumu bilmesini istediğimden emin değilim."

"Judith." Helen yakaladı onu kızının Kolunu. "Sen vardır Bakım Kendin için mi?"

"Elimden geldiğince. Yorgunum, hepsi bu." Annesinin yanağını öptü. "Gitmeliyim."

Yalnız kaldıklarında John Helen'e döndü. "Ağlama," dedi sert bir sesle. "Bunun hiçbir faydası olmaz."

"Biliyorum," diye onayladı Helen. "O sadece çok yalnız. Her zaman yalnızdı."

"Peki ya sen, sen de hep yalnız değil miydin?" "Benim için fark etmez. Ben yaşlı bir kadınıam."

Onu sertçe kollarının altından yakaladı ve kendine doğru çekti. "Sen yaşlı değilsin!" John ağzını kızın ağzına dayamadan önce şiddetle konuştu.

Helen kocası dışında hiçbir erkek tarafından öpülmemişti, o da sadece evliliklerinin başında. Omurgasına yayılan ürpertiyle irkildi. Öpücüğe karşılık verdi, kolları boynuna dolandı ve onu kendine yaklaştırdı.

Yanağını, boynunu öptü, kalbi kulaklarında çarpıyordu. "Geç oldu," diye fısıldadı, sonra onu kollarına aldı ve yatağa doğru taşıdı. Başka hizmetçisi olmadığı için her gece basit elbisesinin düğmelerini açmasına yardım ediyordu. Her zaman saygılı davranır ve kız yatağa girdiğinde gözlerini başka tarafa çevirirdi. Şimdi onu yatağın yanında ayaklarının üzerine yatırdı ve sonra uzaklaşmak için döndü.

"John," diye seslendi, "düğmeler için bana yardım etmeyecek misin?"

Adam ona baktı, gözleri tutkuyla kararmıştı. "Bu gece olmaz. Eğer soyunmana yardım edersem, o yatağa tek başına girmezsin."

Helen ona bakakaldı, kanı vücuduna hücum ediyordu. Yatakta bir erkekle yaşadığı deneyimler çok acımasız olmuştu. Ama şimdi John'a bakıyordu ve onun farklı olacağını biliyordu. Bir erkeğin kollarında mutlu bir şekilde yatmak nasıl bir şey olurdu? Konuşurken kendi sesini bile zor duyuyordu. "Yine de yardıma ihtiyacım olacak."

Onun önünde durmak için yürüdü. "Emin misiniz? Siz bir leydisiniz. Ben sadece damadınızın kölesiyim."

"Benim için çok şey ifade etmeye başladın, John Bassett, ve şimdi her şey olmanı istiyorum."

Alnındaki başlığa dokundu, sonra onu tamamen itti. "Gel o zaman," diye gülümsedi. "Şu bağlantılara bir bakayım."

Helen'in cesur sözlerine rağmen John'dan korkuyordu. Son birkaç gündür onu sevmeye başlamıştı ve ona bir şeyler vermek istiyordu. Vücudundan başka hiçbir şeyi yoktu. Kendini bir şehit olarak verdi. Erkeklerin yatakta birleşmekten büyük zevk aldıklarını biliyordu, ama onun için bu sadece hızlı ve oldukça dağınık bir ilişki olmuştu. Farklı olabileceğine dair hiçbir fikri yoktu.

Adam onu soyamak için zaman ayırdığında şaşırdı. Bir erkeğin eteklerini yüzüne fırlatıp bu işi bitireceğini düşünmüştü. John ona dokunmaktan hoşlanıyor gibiydi. Kaburgalarında gezinen parmakları teninde küçük ürpertiler yaratıyordu. Önce elbisesini, sonra da iç çamaşırını başının üzerinden kaldırdı. Ondan uzaklaştı ve üzerinde sadece ince pamuklu kombinezon ve hortumuyla duran kadına baktı. Sanki vücudu onu memnun etmiş gibi ona sıcak bir şekilde gülümsedi. Ellerini kadının beline koydu, sonra kombinezonu kaldırdı. Elleri anında göğüslerinin üzerindeydi ve Helen onun dokunuşundan zevk alarak nefesini tuttu. Adam dudaklarını onunkilere yaklaştırdı. Helen şaşkınlıkla bakarken gözlerini açık tuttu. Adamın kibarlığı vücuduna zevk dalgaları gönderdi. Göğüsleri adamın atletinin kaba yününe sürtünüyordu. Gözlerini kapadı ve kollarını sıkarak ona yaslandı. Bu duyguyu daha önce hiç yaşamamıştı.

John ondan uzaklaştı ve giysilerini çıkarmaya başladı. Helen'in kalbi küt küt atıyordu. "Bırak beni," dediğini duydu, sonra kendi cesaretiyle geri çekildi. John ona tam da hissettiği ifadeyle gülümsedi - yükselen bir tutkuyla.

Yıkanmasına yardım bir ziyaretçi dışında daha önce hiç bir erkeği soyamamıştı. John'un vücudu güçlü ve kaslıydı ve her giysi yere düşerken onun tenine dokundu. Göğüsleri John'un koluna değince vücudunda küçük kıvılcımlar oluştu.

John çıplak kaldığında Helen'i kollarına aldı ve dikkatlice yatağa yerleştirdi. Şimdi acının başlayacağına dair bir anlık pişmanlık duydu ve

Zevkin sonu. John onun ayağını kaldırdı ve kucağına koydu. Helen nefes nefese onu izlerken, jartiyerini çözdü ve pamuklu çorapları yuvarlayarak çıkardı, bacağını her santiminde öptü. Ayak parmaklarına ulaştığında Helen artık kendini tutamıyordu. Vücudu garip bir şekilde güçsüzleşmişti, kalbi boğazında gümbür gümbür atıyordu. Yanına gelmesi için kollarını uzattı ama adam gelmedi.

Diğer bacağına uzandı. Helen daha fazla dayanamayacağını biliyordu. Vücudu onun için ağrımaya başlamıştı. John gırtlığını yırtarcasına güldü ve Helen'in tuttuğu ellerini itti. Diğer çorabı öpüp çıkarmadan önce bir sonsuzluk vardı.

Helen zayıf bir şekilde yastıklara yaslandı. John yanına geldi, onu öptü ve Helen'in elleri John'un omuzlarına gömüldü. Elini sıkıca Helen'in yan tarafına götürdü ve külotunu çekti. Ona doğru bastırdı, onun kendisi için hazır olduğunu hissedebiliyordu. Ama John'un ona yaptığı işkence henüz bitmemişti. Başı göğüslerine eğildi, dili ve dişleri sert pembe tepelerde küçük ısırıklar yaptı. Helen inledi, başı yastığın üzerinde bir o yana bir bu yana hareket ediyordu.

John yavaşça bir bacağını, sonra da tüm ağırlığını onun üzerine verdi. Ne kadar iyi hissettiriyordu! Çok güçlü ve ağırdı. İçine girdiğinde, kadın haykırdı. Zevk konusunda yaşadığı onca deneyime rağmen bakire de olabileceğini hissetti. Kocasının vücudunu kullanmıştı ama John onunla sevişmişti.

Onun tutkusu da John'ununki kadar şiddetliydi ve ateşli bir patlamayla bir araya geldiler. John onu kendine doğru çekti, sanki kaçmaya çalışacağını düşünmüş gibi kolunu ve bir bacağını üzerine attı. Helen kendini ona daha da yakınlaştırdı. Eğer mümkün olsaydı, onun teninin içine girmek isterdi. Vücudu, aşk dolu bir gecenin ardından gelen lezzetli hazzın içinde gevşemeye başladı. John'un yumuşak nefesi kulağında ve boynundayken uykuya daldı.

Judith, Walter ve Arthur'un arasındaki yüksek masaya oturdu. Yemeğini didikliyor, kötü pişmiş yemeği bir türlü mideye indiremiyordu. Ama en iyi yemek olsaydı, bunun bir önemi olmazdı. Altına krem rengi ipek bir tunik, üzerine de kraliyet mavisi kadifeden bir elbise giymişti. Elbisenin geniş, sarkan kolları mavi satenle astarlanmıştı ve bu saten minik altın işlemelerle süslenmişti.

yarım ay. Belinde, tek bir büyük kabaşon safirle süslenmiş tokası olan altın telkari bir kemer vardı.

Walter'ın elleri sürekli ona dokunuyordu. Bileklerinde, kollarında, boynundaydı. Halka açık bir yerde olduklarının farkında değil gibiydi. Ama Judith kendisine utanmadan bakan yirmi beş şövalyenin farkındaydı. Onların gözlerindeki spekülasyonu hissedebiliyordu. Çatalını bir parça bifteğe saplarken, bunun Walter'ın kalbi olmasını diledi. İnsanın gururuna yenik düşmesi zor bir şeydi.

"Judith," diye fısıldadı Walter onun kulağına kısık sesle. "Seni yiyip yutabilirim." Walter dudaklarını Judith'in boynuna bastırdı ve Judith tiksintiyle ürperdiğini hissetti. "Neden bekliyoruz? Sana olan aşkımı hissetmiyor musun? Sana olan arzumu bilmiyor musun?"

Judith kendini kaskatı tuttu, vücudunu geri çekmesine izin vermedi. Adam boynunu ısırды, omzunu okşadı ve Judith ne hissettiğini belli edemedi. "Lordum," diyebildi birkaç zor yutkunmadan sonra, "kendi sözlerinizi hatırlamıyor musunuz? Beklememiz gerektiğini söylemişsiniz."

"Yapamam," diye boğuldu. "Seni bekleyemem."

"Ama yapmalısın!" Judith niyet ettiğinden daha büyük bir öfkeyle konuştu ve elini onun elinden şiddetle çekti. "Beni dinle. Ya sana olan tutkularıma yenik düşer ve yatağına gidersem? Bir çocuğun olacağını düşünmüyor musun? Kralın karşısına karnım şişmiş halde çıktığımızda ne diyecek? Sence kimse çocuğun kocamdan olmadığına inanır mı? Eğer onun çocuğunu taşırsam boşanma olmaz. Ve boşanmanın Papa'dan gelmesi gerektiğini biliyorsun. Bunun yıllar aldığını duymuştum."

"Judith-" diye başladı Walter, sonra durdu. Kadının sözleri anlamlıydı. Ayrıca kibrine de hitap ediyorlardı. Robert Revedoune'un, oğulları olsun diye kızını Montgomery'lere verdiğini söylediğini ne kadar iyi hatırlıyordu. Kendisinin -Walter'ın- ona oğullar verebileceğini biliyordu! Kadın haklıydı. Eğer bir araya gelecek olurlarsa, ilk çiftleşmede bir oğulları olacaktı. Şarabından derin bir yudum aldı, akıllı gurur ve hayal kırıklığıyla karıştı.

"Krala ne zaman gideceğiz lordum?" Judith açık açık sordu. Belki de yolculukları sırasında bir kaçış ayarlayabilirdi.

Yemek masasına oturdular ama Walter dinleyicilerine pek dikkat etmedi. Şimdi Arthur konuştu. "Walter'la evlenme arzunuzu açıklamak için sabırsızlanıyor musunuz?"

Kral'a feshetmek mi?"

Ona cevap vermedi.

"Gelin leydim, biz sizin dostunuzuz. Özgürce konuşabilirsiniz. Lord Walter'a olan tutkunuz bunu dünyaya ilan etmek için sabırsızlanacağınız kadar derin mi?"

"Ses tonunuzdan hoşlanmadım," diye araya girdi Walter, "Kanıtlayacak bir şeyi yok.

O bir misafir, mahkum değil. Buraya gelmeye zorlanmadı."

Arthur gülümsedi, gözleri kısılmıştı. "Evet, özgürce geldi," dedi yüksek bir sesle. Sonra Judith'in yanından geçip bir parça et almak için uzanırken sesini alçalttı. "Ama leydim neden geldi? Henüz bir cevap alamadım."

Yemek Judith'e korkunç derecede uzun geldi ve kalkmak için sabırsızlanıyordu. Walter kâhyasıyla konuşmak için ona arkasını döndüğünde Judith masadan kalkma fırsatını yakaladı. Merdivenlerden yukarı koştu, kalbi çılgınca çarpıyordu. Walter Demari'ye karşı daha ne kadar dayanabilirdi? Her geçen dakika daha da ileri gidiyordu. Koşmayı bıraktı ve soğuk taş duvara yaslanarak kendini toparlamaya çalıştı. Neden her zaman her şeyi tek başına halledebileceğine inanıyordu?

"İşte buradasın!"

Judith başını kaldırdığında Arthur'un yanında durduğunu gördü. Kalın duvarların derin bir girintisinde yalnızdılar.

"Bir kaçış yolu mu arıyorsun?" diye sırıttı. "Öyle bir şey yok. Oldukça yalnızız." Güçlü kolu uzandı ve kadının belini sararak onu kendine yaklaştırdı. "Nerede o hazır dilin? Beni sana dokunmaktan vazgeçirmeye mi çalışacaksın?" Eli kızın kolunun üzerinde gezinerek onu okşadı. "Bir erkeğin aklını kaçırmaya neden olacak kadar güzelsin. Walter'ın seninle yatma konusundaki isteksizliğini neredeyse anlıyorum." Tekrar kızın yüzüne baktı. "O altın gözlerde korku görmüyorum ama tutkunun sıcaklığıyla parladıklarını görmek isterdim. Sence bunu yapmalarını sağlayabilir miyim?"

Adamın sert dudakları kadının dudaklarına yapıştı ama Judith hiçbir şey hissetmedi. Ona karşı kaskatı kesilmişti.

Ondan ayrıldı. "Sen buz gibi bir kaltaksın," diye homurdandı, sonra onu kendine daha da yaklaştırdı. Ciğerlerinden hava çıkmaya zorlandığında nefesi kesildi. Adam onun açık ağzından faydalandı ve ağzını tekrar kavradı.

Judith öğürene kadar dilini içeri soktu. Kucaklaması canını yaktı; ağzı onu iğrendirdi.

Arthur tekrar ondan uzaklaştı, tutuşunu gevşetti ama onu bırakmadı. Gözlerinde önce öfke vardı, sonra alaycı bir ifadeye dönüştü. "Hayır, soğuk değilsin. Böyle saçları ve gözleri olan hiçbir kadın soğuk olamaz. Ama bu buzu eriten kim? Elini öpen Walter mı, yoksa kocan mı?"

"Hayır!" Judith dedi ve dudaklarını kapattı.

Arthur gülümsedi. "Walter aksini düşünse de sen kötü bir oyuncusun." Arthur'un yüzü sertleşti. "Walter aptal bir adam ama ben değilim. Buraya ona olan aşkın yüzünden geldiğini düşünüyor ama ben buna inanmıyorum. Eğer bir kadın olsaydım, güzelliğimi sevdiklerimi özgürleştirmek için kullanmayı umardım. Annen ve kocanın serbest bırakılması karşılığında kendini pazarlamayı mı planlıyorsun?"

"Bırakın beni!" Judith onun kollarında kıvranarak talepte bulundu.

Ona daha sıkı sarıldı. "Benden kaçamazsın. Sakın deneme bile."

"Peki ya Walter?" diye meydan okudu.

Güldü. "Oyunu iyi oynuyorsun ama dikkat et ateşle oynuyorsun ve yanacaksın. Demari gibi bir balçıktan korktuğumu mu sanıyorsun? Onunla başa çıkabilirim. Bu fesih fikri kimin aklına geldi sanıyorsun?"

Judith mücadele etmeyi bıraktı.

"Ah! Demek dikkatinizi çektim. Beni dinle. Önce Walter sana sahip olacak, ama sonra benim olacaksın. Senden bıkip başka kadınlarla birlikte olmaya başladığında, benim olacaksın."

Adamın eli kolunu ısırırken, "Bir engerek yılanıyla yatmayı tercih ederim," diye tısladı. "kurtarmak için bile mi?" dedi ölümcül bir sesle. "Sen onun için zaten çok şey yaptın. Daha ne yapacaksınız?"

"Asla bilemeyeceksin!"

Onu tekrar kendine doğru çekti. "Öyle değil mi? O aptal Demari'yi elinde tutarken kendini güçlü bir hanımefendi sanıyorsun ama burada gücün kimde olduğunu sana göstereceğim."

"Ne... Ne demek istiyorsun?"

Gülümsedi. "Yakında öğreneceksin."

Sözlerinin ona verdiği korkunç duygudan kurtulmaya çalıştı. "Ne yapacaksın? Anneme zarar vermeyecek misin?"

"Hayır, o kadar kurnaz değilim. Sadece biraz eğleniyorum. Seni kıvrandırken görmek bana iyi gelecek. Bıktığında, bir gece yatağıma gel ve konuşalım."

"Asla!"

"Bu kadar aceleci olma." Arthur aniden onu serbest bıraktı. "Gitmeliyim. Düşünmen gereken sözlerim var."

Yalnız kaldığında Judith kıpırdamadan durdu ve kendini sakinleştirmek için derin derin nefes aldı. Odasına doğru döndü ama gölgelerin arasında sessizce duran bir adam görünce irkildi. Adam koridorun karşı duvarına tembelce yaslanmıştı. Geniş omuzlarına bir ud asmıştı ve boş boş tırnaklarını kesmek için bir bıçak kullanıyordu. Judith ona bakmasına neyin sebep olduğunu bilmiyordu, Arthur'un tehditlerinden bazılarını duymuş olabileceği dışında. Adam ona bakmak için başını kaldırmasa da Judith'in gözleri ona dikilmişti. Kız ona bakarken, Arthur da yüzünü kaldırıp ona baktı. Koyu mavi gözleri ona öyle bir nefretle bakıyordu ki kızın nefesi kesildi. Eli ağzına gitti ve elinin tersini ısırdı.

Döndü ve koridorda koşarak odasına gitti ve kendini yatağına attı. Gözyaşları yavaşça aktı, serbest kalmadan önce midesinin çukurundan yukarı doğru savaşılarak ilerledi.

"Leydim," diye fısıldadı Joan Judith'in saçlarını okşarken. Son birkaç gündür aralarındaki mevki farkı azaldıkça birbirlerine daha da yakınlaşmışlardı. "Size zarar verdi mi?"

"Hayır, kendimi incittim. Gavin evde kalıp dikiş dikmem gerektiğini söyledi. Korkarım haklıydı."

"Dikiş mi?" diye sordu hizmetçi gülümseyerek. "İplikleri, buradakilerden daha çok hırpalardınız."

Judith dehşetle başını kaldırdı. Sonra gözyaşları arasında, "Benim için çok iyisin. Bir an kendim için üzüldüm. Dün gece Gavin'in yemeğini mi aldın?"

"Evet."

"Peki nasıl görünüyordu?"

Joan kaşlarını çatı. "Daha zayıf."

"Onlara nasıl yardım edebilirim?" Judith kendi kendine sordu. "Gavin, kardeşi Stephen'ı beklememi söyledi, ama ne kadar? Gavin'i o delikten çıkarmalıyım!"

"Evet leydim, yapmalısınız."

"Ama nasıl?"

Joan ciddiye. "Buna sadece Tanrı cevap verebilir."

O gece Arthur, Judith'in sorusuna cevap verdi. orba ve güveçten oluşan akşam oturdular. Walter sessizdi, her zaman yaptığı gibi Judith'e dokunmuyordu ama sanki onu yargılıyormuş gibi göz ucuyla ona bakıyordu.

"Yemekleri beğendiniz mi, Leydi Judith?" Arthur sordu. Leydi Judith başını salladı.

"Umarız bu eğlence sizi de memnun eder."

Ne demek istediğini sormaya başladı ama sormadı. Adama böyle bir tatmin yaşatmayacaktı.

Arthur öne doğru eğilip Walter'a baktı. "Sence de zamanı gelmedi mi?"

Walter itiraz etmeye başladı ama sonra vazgeçer gibi oldu. Belli ki Arthur'la bu konuyu enine boyuna tartışmışlardı. Walter kapıda bekleyen iki silah arkadaşına elini salladı ve adamlar gitti.

Judith ağzındaki yemeği yutamadı bile ve onu şarapla yıkamak zorunda kaldı. Arthur'un bir numara planladığını biliyordu ve buna hazır olmak istiyordu. Endişeyle koridora göz gezdirdi. Öğleden sonra koridorda gördüğü adamı tekrar gördü. Uzun boylu ve ince yapıydı, koyu sarı saçlarında birkaç açık renk çizgi vardı. Çenesi güçlüydü ve yarık çenesinin üzerinde sert bir hat oluşturuyordu. Ama onu etkileyen şey gözleriydi. Derin, koyu maviydi ve kendisine yöneltilmiş nefretin ateşiyile parlıyordu. Onu büyülemişti.

Salondaki ani, anormal sessizlik ve sürüklenen zincirlerin sesi Judith'in gözlerini başka yöne çevirdi. Büyük salonun parlak ışığında, Judith iki şövalyenin arasında sürüklenen şekli ilk başta insan olarak tanımadı. Bu bir insandan çok kokulu bir paçavra yığınıydı. Onu kurtaran da bu birkaç saniyelik tanınamazlık oldu. Arthur ve Walter'ın ona baktığını, onu izlediğini fark etti. Şaşkınlıkla onlara baktı ve arkasını döner dönmez, taşınan figürün bir insan olduğunu fark etti.

koridorda Gavin vardı. Ona bir daha bakmadı ama gözlerini Walter'dan ayırmadı. Bu ona düşünmek için zaman kazandıracaktı. Neden onu bu şekilde karşısına çıkarmışlardı? Ona koşup yardım etmek istediğini bilmiyorlar mıydı?

Arthur'un kendisinden tam da bunu yapmasını istediğini fark ettiğinde cevabı anında buldu. Walter'a kocasından nefret etmediğini göstermek istiyordu.

"Onu tanımıyor musun?" Walter sordu.

Judith şaşkınlıkla başını kaldırıp salona götürülen pis adama baktı. Sonra yavaşça gülümsemeye başladı. "Onu her zaman görmek istediğim gibi."

Walter bir zafer çılgılığı attı. "Onu buraya getirin! Güzel onu umduğu gibi görüyor," diye salondaki herkese ilan etti. "Bırakın bu anın tadını çıkarsın - bunu hak etti."

İki muhafız Gavin'i masaya getirdi. Kalbi çılgınca atıyordu. Judith artık hata yapma riskini göze alamazdı. Eğer kocasına kalbinin nasıl çarptığını gösterirse, bu görüntü şüphesiz birçok kişinin ölümüne neden olacaktı. Elleri titreyerek ayağa kalktı ve şarap kadehini kaldırdı. İçindekileri adamın yüzüne fırlattı.

Sıvı Gavin'i canlandırmış gibiydi ve başını kaldırıp ona baktı. Zayıf ve keskin yüzü şaşkınlık gösteriyordu. Sonra da şaşkınlık. Yavaşça Walter'a ve karısının yanında duran Arthur'a baktı.

Demari kolunu sahiplenircesine Judith'in omuzlarına koydu. "Bakın şimdi onu kim tutuyor," diye övündü.

Kimse tepki veremedi. Gavin kendini masanın üzerinden Walter'a doğru fırlattı. Zincirlerini tutan muhafızlar öne doğru çekildi, tökezleyerek yemek tabaklarının içine düştüler. Walter yeterince hızlı kaçamadı ve Gavin'in kirli elleri masanın karşısındaki daha küçük, gösterişli giyimli adamın etrafını sardı.

"Yakalayın onu!" Walter tırnaklarıyla Gavin'in boğazına sarılan ellerini tırmalayarak zayıf bir sesle soludu.

Judith de hizmetkârlar gibi afallamıştı. Gavin şimdiye kadar yarı ölmüş olmalıydı ama gücü hâlâ iki adamın dengesini bozmaya ve onu yakalayanı neredeyse öldürmeye yetiyordu.

Muhafızlar kendilerini toparladılar ve Gavin'in bileklerindeki zincirleri çekiştirdiler. Walter'ı serbest bırakmayı başarmaları için üç güçlü çekiş gerekti. Bir zincirin ucu Gavin'in kaburgalarına sertçe geçirildi. Homurdandı ve kendini toparlamadan önce bir an için tek ayağının üzerine yığıldı. "Bunun için seni öldüreceğim," dedi, kaburgalarına bir zincir daha geçirilmeden önce gözleri Walter'ınkilere dikilmişti.

"onu!" Walter neredeyse ezilmiş olan boğazını ovuştururken emretti. Hâlâ Gavin'e bakarken titriyordu.

Gavin çıkarıldığında Walter sandalyesine yığıldı.

Judith onun en savunmasız olduğu anın şimdi olduğunu biliyordu. "Bu çok hoştu," diye gülümsedi, sonra hızla titreyen Walter'a döndü. "Elbette sana yaptığı şey değil, bunu kastetmiyorum. Ama beni önemseyebileceğim biriyle gördüğünü bilmek güzeldi."

Walter ona baktı, omurgası biraz dikleşti.

"Ama tabii ki sana kızgın olmalıyım." Gözlerini baştan çıkarıcı bir şekilde indirdi.

"Neden? Ben ne yaptım?"

"Bir hanımefendinin huzuruna böyle bir pislik getirmemeliydiniz. O kadar aç görünüyordu ki, yemeği gerçekten istemediğini merak ediyorum. Tek düşündüğü şey beslenmek ve derisinde sürünen şeylerken şimdi sahip olduğum şeyi nasıl görebilir?"

Walter bunu düşündü. "Haklısın." Kapının yanındaki birkaç adama döndü. "Muhafızlara onu temizlemelerini ve beslemelerini söyle." Kendinden geçmişti. Arthur, Judith'in kocasını bu halde gördüğünde ağlayacağını söylemişti ama Judith gülümsemişti!

Bu gülümsemenin hanımına neye mal olduğunu sadece Joan biliyordu.

Judith Walter'dan uzaklaştı, odadan ve özellikle de onun varlığından ayrılmak istiyordu. Hizmetlilerin arasından geçerken başını dik tuttu.

"Kadın başına geleni hak ediyor!" Ona yakın bazı erkekler söyledi.

"Doğru. Hiçbir kadının kocasına böyle davranmaya hakkı yoktur."

Her biri onu hor görüyordu. Ve o da kendinden nefret etmeye başlamıştı. Judith merdivenlerden dördüncü kata doğru yavaşça yürüdü.

sadece mahremiyet. Basamakların tepesinde bir kol beline dolandı ve bir adamın demir gibi hissettiren göğsüne çarptı. Boğazına bir bıçak dayandı, keskin kenarı neredeyse narin derisini delip geçecekti. Elleri adamın koluna doğru uçtu ama hiçbir etkisi olmadı.

On Dokuzuncu Bölüm

" ^ "

"Tek bir kelime söyle, o engerek kafanı bedeninden ayırayım," dedi daha önce hiç duymadığı derin bir ses. "John Bassett nerede?"

Judith güçlükle konuşabiliyordu ama bu itaatsizlik edilecek bir adam değildi. "Cevap ver bana!" dedi kolunu sıkıp bıçağı daha sert bastırırken boğazına karşı.

"Annemle birlikte," diye fısıldadı.

"Anne!" diye tükürdü kulağına. "O kadın senin gibi birini doğurduğu güne lanet etsin!"

Judith onu göremiyordu ve adamın kaburgalarını ve ciğerlerini kesen kolu yüzünden güçlükle nefes alabiliyordu. "Kimsin sen?" diye soluk soluğa bağırdı.

"Evet, bunu sormalısın. Ben sizin düşmanınızım ve size ihtiyacım olmasaydı buradaki aşağılık varlığınızı sona erdirmekten zevk duyardım. John nasıl korunuyor?"

"Ben... nefes alamıyorum."

Tereddüt etti, sonra elini gevşetti, bıçak kadının boğazından uzaklaştı. "Cevap ver bana!"

"Annemle paylaştığı odanın kapısının önünde iki adam var."

"Hangi kat? Gel, cevap ver bana," diye emretti, elini bir kez daha sıkarken. "Birinin seni kurtarmaya geleceğini sanma."

Birdenbire Judith için her şey çok fazla geldi ve gülmeye başladı. Önce sessizce, ama her kelimede daha da histerikleşerek. "Beni kurtarmak mı? Ve dua edin, beni kim kurtaracak? Annem esir tutuldu. Tek muhafızım da

tutuldu. Kocam bir lağımda tutuluyor. Nefret ettiğim bir adam kocamın önünde beni mıcıklama hakkına sahipken, bir diğeri kulağıma tehditler fısıldıyor. Şimdi de salonun karanlığında bir yabancı tarafından saldırıya uğruyorum!"

Adamın kolundaki elleri bıçağı boğazına yaklaştırdı. "Size yalvarıyorum bayım, her kimseniz, başladığınız işi bitirin. Hayatıma son verin, size yalvarıyorum. Bunun bana ne faydası var? Her arkadaşımın ve akrabamın gözümün önünde katledilmesini izlemek zorunda mıyım? Bu sonu görecektedir kadar yaşamak istemiyorum."

Adamın kolu gevşedi. Sonra kadının bıçağı çekiştiren ellerinden çekildi. Bıçağı yeniden kınına soktu, sonra da kadının omuzlarını kavradı. Judith jonglörü büyük salondan tanıdığına şaşırmamıştı.

"Daha fazlasını duymak istiyorum," dedi, sesi daha az sertti.

"Neden?" diye sordu onun ölümcül mavi gözlerine bakarken. "Walter ya da Arthur tarafından üzerime salınan bir casus musun? Zaten çok şey söyledim."

"Evet, ," diye açıkça kabul etti. "Eğer bir casus olsaydım, efendime rapor etmem gereken çok şey olurdu."

"Söyle ona o zaman! Bitir şu işi!"

"Ben casus değilim. Ben Stephen, Gavin'in kardeşiyim."

Judith gözlerini kocaman açarak baktı. Bunun doğru olduğunu biliyordu. Bu yüzden ona çekilmişti. Stephen'ın bakışlarında olmasa bile tavırlarında ona Gavin'i hatırlatan bir şeyler vardı. Gözyaşlarının yanaklarından aşağı süzüldüğünün farkında değildi. "Gavin geleceğini söyledi. Her şeyi berbat ettiğimi ama senin her şeyi yeniden yoluna koyacağını söyledi."

Stephen ona göz kırptı. "Onu ne zaman gördün ki böyle söyledi?"

"Buradaki ikinci gecemde. Çukurda yanına gittim."

"İçinde-?" Gavin'in nasıl tutulduğuna dair hikâyeler duymuştu -o kadarını öğrenebilmişti- ama kardeşinin yanına yaklaşamıyordu. "Gel buraya otur," diyerek Judith'i pencere kenarındaki bir koltuğa götürdü. "Konuşacak çok şeyimiz var. Bana en başından itibaren her şeyi anlat."

Stephen, Walter'ın babasını öldürüp topraklarına el koymasını ve Gavin'in Walter'ın saldırısına nasıl karşı koyduğunu anlatırken onu sessizce dinledi.

"Gavin ve annen kaçırıldı mı?" "Evet."

"O zaman neden buradasın? Demari fidye istemedi mi? Serflerden topluyor olmalıydınız."

"Onun sormasını beklemedim. John Bassett ile birlikte geldim ve şatoya kabul edildik."

Stephen alaycı bir tavırla, "Evet, öyle olduğunu tahmin ediyorum," dedi. "Şimdi Walter Demari'nin elinde herkes var - sen, Gavin, annen, Gavin'in baş adamı."

"Başka ne yapacağımı bilemedim."

"Bizden birini çağırabilirdin!" dedi Stephen öfkeyle. "Raine kırık bacağıyla senin, bir kadının yapabileceğinden çok daha iyisini yaptı. John Bassett bilmeliydi-"

Judith elini Stephen'ın koluna koydu. "Onu suçlama. Beni yönlendirmezse yalnız gideceğim diye tehdit ettim."

Stephen onun küçük eline baktı, sonra tekrar gözlerine. "Aşağıda gördüğüm şey neydi? Şato halkı senin Gavin'den nefret ettiğini ve ondan kurtulmak için her şeyi yapabileceğini söylüyor. Belki de evliliğinizi bitirmek istiyorsunuz."

Judith elini hızla geri çekti. Adam ona Gavin'i hatırlatmaya başlamıştı. Öfkesi alevlendi. "Gavin'e karşı hissettiklerim onunla benim aramda, başkalarının bilmesine gerek yok."

Stephen'ın gözleri parladı. Kız acı içinde dişlerini sıkana kadar bileğini kavradı. "O zaman doğru. Bu Walter Demari'yi önemsiyor musun?"

"Hayır, istemiyorum!"

Tutuşunu sıkılaştırdı. "Bana yalan söyleme!"

Erkeklerin şiddeti Judith'i her zaman öfkelerlendirmişti. "Sen de tıpkı Gavin gibisin!" diye tükürdü. "Sadece görmek istediğin şeyi görüyorsun. Hayır, ben kardeşin kadar sahtekâr değilim. Kötü bir kadının ayaklarına kapanan o. Ama ben kendimi bu kadar alçaltmayacağım."

Stephen şaşkın şaşkın baktı ve gevşetti. "Hangi kötü kadın? Bu sahtekarlık lafları da neyin nesi?"

Judith bileğini çekip ovuşturdu. "Kocamı kurtarmaya geldim çünkü o bana Tanrı'nın huzurunda verildi ve şimdi onun çocuğunu taşıyorum. Ona yardım etmek gibi bir yükümlülüğüm var ama bunu ona olan sevgimden dolayı yapmıyorum. Hayır!" dedi tutkuyla. "Sevgisini o sarışına veriyor!" Durdu ve bileğine baktı.

Stephen'ın kahkahası başını kaldırmasına neden oldu. "Alice," diye gülümsedi. "Demek mesele bu? Ciddi bir mal mülk savaşı değil, bir aşığın kavgası, bir kadının sorunu."

"Kadın-"

"Sessiz olun! Sesimizi duyuracağız."

"Bu bir kadın sorunundan daha fazlası, sizi temin ederim!" diye tısladı.

Stephen ayıldı. "Alice'le daha sonra ilgilenebilirsin ama krala gidip evliliğin feshini istemeyeceğinden emin olmalıyım. Revedoune mülklerini kaybetmeyi göze alamayız."

İşte bu yüzden Walter'ı isteyip istememesini önemsiyordu. Gavin'in ona başka bir kadınla ihanet etmiş olması önemli değildi ama başka bir erkeğe karşı bir şeyler hissederse Tanrı yardımcısı olsun. "Onun çocuğunu taşıırken evliliğimi iptal ettiremem."

"Bu çocuğu başka kim biliyor? Demari'nin bilmediğine emin misin?" "Sadece annem ve John Bassett... ve hizmetçim." "Gavin değil mi?"

"Hayır. Ona söyleyecek zamanım olmadı."

"Güzel. Kafası yeterince meşgul olacak. Bu kaleyi en iyi kim biliyor?"

"Kâhya. On iki yıldır burada."

Stephen kuşkuyla, "Hazır bir cevabın var," dedi.

"Sen ve kardeşin aksini düşünüseniz de, benim düşünecek bir beynim ve göreceğim gözlerim var."

Loş ışıktaki onu inceledi. "Yanlış yönlendirilmiş olsan da buraya gelmekle cesurca davrandın."

"Bunu bir iltifat olarak mı almalıyım?"

"Nasıl isterseniz."

Judith gözlerini kıstı. "Annen ikinci oğullarının ilk ikisi gibi olmadığına sevinmiş olmalı."

Stephen ona baktı, sonra gülümsemeye başladı. "Kardeşimi neşeli bir kovalamacaya sürüklemelisin. Şimdi beni yemlemeyi bırak ve bırak da yarattığın bu karmaşadan bir çıkış yolu göreyim."

"Ben-!" diye başladı ve sonra durdu. Elbette haklıydı.

Onun çıkışını görmezden geldi. "Yöntemleriniz karnımı rahatsız etse de Gavin'in temizlenmesini ve beslenmesini sağlamayı başardınız."

"Koşup onu kucaklamalı mıydım?" diye sordu alaycı bir tavırla.

"Hayır, doğru yaptınız. Henüz seyahat edecek kadar iyi olduğunu sanmıyorum ve bu haliyle bize ayak bağı olur. Ama o güçlü. İki gün içinde, dikkat edersek, kaçabileceğimiz kadar iyileşecektir. Kaleden ayrılmalı ve yardım getirmeliyim."

"Adamlarım dışarıda."

"Evet, biliyorum. Ama adamlarım burada değil. Gavin'in bana ihtiyacı olduğunu duyduğumda neredeyse tek başıma geldim. Adamlarım takip ediyor ama bize ulaşmaları en az iki gün daha sürer. Gidip onları buraya getirmeliyim."

Tekrar onun koluna dokundu. "Yine yalnız olacağım."

Ona gülümsedi ve çenesinin çizgisini takip etti. "Evet, yapacaksın. Ama idare edeceksin. Gavin'e iyi bak ve gücünü yeniden kazanmasını sağla. Döndüğümde hepinizi buradan çıkaracağım."

Başını salladı, sonra ellerine baktı.

Onun çenesini kaldırdı ve gözlerinin içine baktı. "Bana kızma. Gavin'in ölmesini istediğini sanıyordum. Şimdi öyle olmadığını görüyorum."

Geçici olarak gülümsedi. "Kızgın değilim. Sadece buradan, o adamın beni mincıklamasından ve diğerlerinden bıktım-"

Parmağını dudaklarına götürdü. "Onu senden biraz daha uzak tut. Bunu yapabilir misin?"

"Deneyeceğim. Umudumu kaybetmeye başlamıştım." Eğildi ve onun alnına bir öpücük kondurdu. "Gavin çok şanslı," diye fısıldadı. Sonra ayağa kalktı ve onu terk etti.

Yirminci Bölüm

" ^ "

"Onu gördün mü?" Judith yatağından kalkarken sordu. Stephen'ı gördüğünün ertesi sabahıydı ve şimdi Joan'a Gavin hakkında ne öğrendiğini soruyordu.

"Evet," diye yanıtladı Joan. "Ve yeniden yakışıklı oldu. O yerin pisliğinin yakışıklılığını ondan almasından korkuyordum."

"Görünüşe çok fazla önem veriyorsun."

"Ve belki de onları çok az düşünüyorsun!" Joan karşılık verdi.

"Ama Gavin iyi mi? O iğrenç yerden zarar görmedi mi?"

"Gönderdiğiniz yiyeceğin onu hayatta tuttuğuna eminim."

Judith durakladı. Peki ya onun aklı? Yüzüne şarap fırlatmasına nasıl tepki vermişti? "Giydiğim serf giysisini getir bana. Yıkanmış mı?"

Joan kesin bir tavırla, "Ona gidemezsin," dedi. "Eğer yakalanırsan-"

"Elbiseyi bana getir ve başka emir verme."

Gavin kulenin tabanından oyulmuş bir odada tutuluyordu. Burası kasvetli bir yerdi; hiç ışık almıyordu. Tek girişi demir kaplı meşe bir kapıydı.

Joan kapının iki yanında duran muhafızları iyi tanıyor gibiydi. Demari malikânesinde disiplin gevşekti ve Joan bunu kendi avantajına kullanıyordu. Adamlardan birine imalı bir şekilde göz kırptı.

"Açın kapıyı!" Joan kapının dışında bağırdı. "Lord Walter'dan yiyecek ve ilaç getirdik."

Yaşlı ve kirlı bir kadın ihtiyatlı bir şekilde büyük kapıyı açtı. "Lord Walter'dan geldiğinizi nereden bileyim?"

"Çünkü sana öyle olduğumu söylüyorum," diye cevap verdi Joan ve kocakarıyı iterek geçti. Judith başını eğmiş, kaba yün kukuletasını dikkatle saçlarının üzerine çekmişti.

"Onu görebilirsiniz," dedi kadın öfkeyle. "Şimdi uyuyor ve buraya geldiğinden beri başka pek bir şey yapmadı. Ona ben bakıyorum ve iyi bir iş çıkarıyorum."

"Elbette!" Joan alaycı bir tavırla konuştu. "Yatak pis görünüyor!" "Onun bulunduğu yerden daha temiz."

Judith hizmetçisini hafifçe dürterek yaşlı kadını yemlemesini engelledi.

Joan, "O zaman bizi yalnız bırakın da onunla biz ilgilenelim," dedi.

Saçları kırışmış ve yağlanmış, ağzı çürümüş dişlerle dolu kadın aptal gibi görünüyordu ama değildi. Küçük, gizli kadının diğerini dürttüğünü gördü ve huysuz olanın anında sustuğunu fark etti.

"Peki, neyi ?" Joan talep etti.

Yaşlı kadın kapüşonun altındaki yüzü görmek istedi. "Biraz ilaç almalıyım," dedi. "Hasta olan ve bana ihtiyacı olan başkaları da var, bu hasta olmasa bile." Elinde bir kavanoz olduğu halde, ilgisini çeken kadının yanından geçti. Muma yaklaştığında kavanozu yere bıraktı. Kadın irkilerek başını kaldırdı ve kocakarının gözlerini kısa bir an için görmesini sağladı. Mum ışığı güzel altın gözbebeklerinde dans ediyordu. Yaşlı kadın gülümsememek için kendini zor tuttu. Bu gözleri sadece bir kişide görmüştü.

"Aptal olduğun kadar beceriksizsin de," diye tısladı Joan. "Giydiğin o paçavraları ateşe vermeden önce defol git."

Kadın gürültüyle odadan çıkmadan önce Joan'a kötü niyetli bir bakış attı.

"Joan!" Judith yalnız kaldıklarında şöyle dedi. "Bir daha birine böyle davranırsan seni yakarım."

Joan şok olmuştu. "Onun kim için ne anlamı var?"

"O da senin ya da benim gibi Tanrı'nın çocuklarından biri." Judith devam edecekti ama bunun faydasız olduğunu biliyordu. Joan iflah olmaz bir züppeydi. Kendisinden daha iyi olduğunu düşünmediği herkesi küçümserdi. Judith kocasına gitti, zamanını hizmetçisini azarlamak yerine onunla ilgilenerek geçirmeyi tercih etti.

"Gavin," dedi sessizce yatağın kenarına otururken. Mum ışığı onun üzerinde titriyor, elmacık kemiklerinin ve çene çizgisinin gölgeleriyle oynuyordu. Onun yanağına dokundu. Onu yeniden temiz görmek güzeldi.

Gözlerini açtı, koyu gri gözleri mum ışığında daha da koyulaşmıştı. "Judith," diye fısıldadı.

"Evet, benim," diye gülümsedi mantonun kapüşonunu geriye itip saçlarını ortaya çıkarırken. "Yıkandığın için şimdi daha iyi görünüyorsun."

Yüz ifadesi soğuk ve sertti. "Bunun için sana teşekkür etmem gerekmiyor. Belki de yüzümdeki şarabın beni temizlediğini düşünüyorsun."

"Gavin! Beni haksız yere suçluyorsun. Sana herhangi bir selamla gitmiş olsaydım, Walter hayatına son verirdi."

"Bu sana mıydı?"

Geri çekildi. "Seninle tartışmayacağım. Serbest kaldıktan sonra boş zamanlarımızda meselenin peşine düşebiliriz. Stephen'ı gördüm."

"Burada mı?" Gavin doğrulmaya başladığında, örtüler çıplak göğsünün üzerinden düşüyordu.

Judith'in göğsüne sarıldığı gecedен bu yana uzun zaman geçmişti. Adamın güneşte bronzlaşmış teni Judith'in dikkatini tamamen çekmişti.

"Judith!" Gavin talep etti. "Stephen burada mı?"

"O buradaydı." Gözlerini tekrar onunkilere çevirdi. "Adamlarını almak için geri döndü."

"Peki ya adamlarım? Onlar ne yapıyor? Yoksa duvarların dışında aylaklık mı ediyorlar?"

"Bilmiyorum. Sormadım."

"Hayır, yapmazsın," dedi sinirlenerek. "Ne zaman dönecek?" "Umarım yarın."

"Bir günden daha az bir süre. Neden şimdi buradasınız? Beklemek için sadece bir gününüz var. Eğer burada bulunursanız, büyük sorunlara yol açabilirsiniz."

Judith dişlerini sıktı. "Beni lanetlemekten başka bir şey yaptığın oldu mu? Bu cehenneme geldim çünkü sen esir tutuluyordun. Seninle ilgilenildiğini görmek için çok şeyi riske attım. Yine de her fırsatta bana küfrediyorsun. Söyleyin efendim, sizi ne memnun eder?"

Gözlerini ona dikti. "Burada çok özgürsün, değil mi? İstedığın yere hiçbir engelle karşılaşmadan gidebiliyorsun. Demari'nin seni dışarıda beklemediğini nereden bileyim?" Gavin onun bileğini yakaladı. "Bana yalan mı söylüyorsun?"

Kadın gevşedi. "Alçaklığınıza hayret ediyorum. Bana yalancı demek için ne gibi bir sebebin var? Başından beri bana yalan söyleyen sensin. Neye istersen inanabilirsin. Sana yardım etmemeliydim. Belki o zaman biraz huzur bulabilirdim. Ya da daha fazlası, Walter Demari ilk evlenme teklif ettiğinde ona gitmeliydim. Bu kesinlikle seninle yaşamaktan daha iyi olurdu."

"Düşündüğüm gibi," dedi Gavin acımasızca.

"Evet! Tam düşündüğün gibi!" Judith de aynı şekilde cevap verdi. Adamın ima ve suçlamalarına duyduğu öfke onu da en az onun kadar kör etmişti.

"!" Joan tartışmayı böldü. "Gitmeliyiz. Burada zaten çok fazla zaman geçirdik."

"Evet," diye kabul etti Judith. "Gitmeliyim."

"Karıma odasına kadar eşlik etmek için kim bekliyor?" Judith konuşamayacak kadar kızgın bir halde ona baktı.

"Leydi Judith," dedi Joan ısrarla. Judith kocasına arkasını döndü.

Kapının yanına geldiklerinde Joan hanımına fısıldadı. "Bir adam kıskançlıktan çatlarken onunla konuşmaya çalışmak işe yaramaz."

"Kıskanç!" Judith dedi ki. "Kıskanmak için birinin diğerini önemsemesi gerekir. Belli ki bana değer vermiyor." Saçlarının üzerindeki gizleyici başlığı düzeltti.

Onlar kapıyı açıp hücreden çıkarken Joan cevap vermeye başladı. Aniden durdu, vücudu kaskatı kesilmişti. Arkasındaki Judith, hizmetçisinin endişesine neyin sebep olduğunu görmek için başını kaldırdı.

Arthur orada duruyordu, elleri kalçalarında, bacaklarını iki yana açmış, yüzü iğrenç bir şekilde çatılmıştı. Judith başını eğdi ve Arthur'un onu görmemiş olmasını umarak arkasını döndü.

Arthur kolunu uzatarak ona doğru yürüdü. "Leydi Judith, sizinle konuşmak istiyorum."

Judith, Arthur'un odasına çıkan üç kat merdiveni çıkarken yaptığı yürüyüşün o güne kadar yaptığı en uzun yürüyüş olduğunu biliyordu. Dizleri korkudan titriyordu ve daha da kötüsü, sabahları sık sık hissettiği mide bulantısı boğazında yükseliyordu. Aceleciliği muhtemelen Stephen'ın planlarını mahvetmişti ve... ve... Stephen onlara zamanında ulaşamazsa sonucun ne olacağını düşünmesine izin veremezdi.

Odasında yalnız kaldıklarında Arthur, "Sen bir aptalsın," diye yorum yaptı.

"Bana daha önce de böyle demişlerdi," dedi Judith, kalbi küt küt atıyordu. "Gündüz vakti ona gidiyorsun! Geceye kadar bile bekleyemedin." Judith başını eğmiş, ellerine konsantre olmuştu.

"Söyle bana, ne planlar yaptın?" Birden durdu. "Bunun işe yarayacağını düşünecek kadar aptalmışım. Hizmet ettiğim o adamdan daha aptalım. Söyle bana, kendini bu yalan ağından nasıl kurtarmayı planladın?"

Çenesi yukarı kalktı. "Sana hiçbir şey söylemeyeceğim."

Arthur gözlerini kıstı. "Acı çekecek. Anneni de unuttun mu? Sana güvenmemekte haklıydım. Bunu çok iyi biliyordum ama ben de senin tarafından yarı kör edilmişim. Şimdi ben de senin kadar bu işin içindeyim. Planları bozulduğunda Lord Walter'ın kimi suçlayacağını biliyor musun? Revedoune güzelinin eline sahip olamayacağını gördüğünde? Sizi değil leydim, beni. O, kendisine güç verilmiş bir çocuk."

"Sana merhamet mi duymalıyım? Hayatımı paramparça eden sendin, öyle ki şimdi ailem ve ben ölümün kıyısında yaşıyoruz."

"O zaman birbirimizi anlıyoruz. Birbirimiz için hiçbir şey umurumuzda değil. Ben senin topraklarını ve Walter'ı istedim." Durdu ve ona dikkatle baktı. "Gerçi son zamanlarda senin kişiliğin çok ilgimi çekti."

"Peki yarattığın bu karmaşadan kendini nasıl kurtarmayı düşünüyorsun?" Judith konuyu değiştirerek ve durumu tersine çevirerek sordu.

"Sorsanız iyi olur. Benim için tek bir yol var. Bu fesih işlemini sonuna kadar götürmeliyim. Kralın huzuruna çıkmayacaksınız ama fesih istediğinizi belirten bir kağıt imzalayacaksınız. Talebinizi reddedemeyeceği şekilde ifade edilecek."

Judith sandalyesinden yarı yarıya kalktı, daha güçlü bir bulantı nöbeti onu istila etti. Odanın köşesindeki toprak lazımlığa koştu ve midesini onun yetersiz içeriğiyle rahatlattı. Kendini toparladığında Arthur'a döndü. "Bağışlayın beni. Dün geceki balık bozulmuş olmalı."

Arthur bir kadeh sulandırılmış şarap doldurdu. Kadın titreyen elleriyle kadehi aldı. "Onun çocuğunu taşıyorsun," dedi kesin bir ifadeyle.

"Hayır! Bilmiyorum!" Judith yalan söyledi.

Arthur'un yüzü sertleşti. "Seni muayene etmesi için bir ebe çağırayım mı?" Judith kadehine baktı ve başını salladı.

"Evliliğin iptalini isteyemezsiniz," diye devam etti. "Bir çocuğun bu kadar erken hamile kalacağını düşünmemiştim. Görünüşe göre pislik yığınının içine gittikçe daha da batıyoruz."

"Walter'a söyleyecek misin?"

Arthur homurdandı. "O salak senin saf ve bakir olduğunu düşünüyor. Seninle aşktan ve hayattan . Senin kendisinden iki kat daha zeki olduğunu bilmiyor."

"Çok fazla konuşuyorsun," dedi Judith, midesi bir kez daha yatışırken. "Ne istiyorsun?"

Arthur ona hayranlıkla baktı. "Siz güzel olduğu kadar zeki bir kadınsınız. Size sahip olmak isterdim." Gülümsedi, sonra ciddileşti. "Walter senin sadakatini ve çocuğu öğrenecek. Bu sadece bir zaman meselesi. Seni buradan çıkarırsam Revedoune topraklarının dörtte birini verir misin?"

Judith çabucak düşündü. Mülkler onun için çok az şey ifade ediyordu. Arthur, Stephen'ı beklemekten daha emin bir şans mıydı? Arthur'u reddederse, Walter'a söyleyebilirdi ve tüm hayatları mahvolurdu -Walter, Stephen'ı kullanmayı bitirdikten sonra

Judith. "Evet, söz veriyorum. Biz beş kişiyiz. Eğer hepimizi güvende görürsen, toprakların dörtte biri senin olacak."

"Her şeyi garanti edemem-

" "Ya hepimiz ya da pazarlık yok."

"Evet," dedi. "Bunu kastettiğini biliyorum. İşleri ayarlamak için zamanım olmalı. Sen de yemek masasına gitmelisin. Lord Walter onun yanında sıırtmazsan çok kızar."

Odanın çıktıklarında Judith onun koluna girmedi. Efendisine karşı geldiği için onu daha da az sevdiğini biliyordu ve bu onu güldürdü. Kendinden başkasına sadakat gösterme fikri onu eğlendiriyordu.

Arthur'un odasının kapısı arkalarından kapandığında, oda boş görünüyordu. Birkaç dakika boyunca ortalık sessizliğe gömüldü. Sonra yatağın altından en ufak bir sürünme sesi duyuldu. Yaşlı kadın büyük bir dikkatle saklandığı yerden çıktı. Elinde sıkıca tuttuğu paraya tekrar bakarken sıırttı.

"Gümüş!" diye fısıldadı. Ama az önce duyduklarını duymak için efendi neler vermezdi? Altın! Hepsini anlamamıştı ama Sör Arthur'un Lord Walter'a aptal dediğini duymuştu ve Montgomery kadının sahip olduğu topraklar için efendisine ihanet etmek istediğini biliyordu. Bir de kadının doğuracağı bebekle ilgili bir şey vardı. Bu çok önemli görünüyordu.

Judith büyük salonda bir pencerenin önünde sessizce oturuyordu, üzerinde açık gri bir tunik ve koyu gül rengi Flaman yününden bir elbise vardı. Kolları gri sincap kürküyle astarlanmıştı. Güneş batıyor ve salonu her an daha da karartıyordu. O sabah Arthur'la yaptığı konuşmadan sonra içine dolan korkunun bir kısmını kaybetmeye başlamıştı. Güneşe minnettarlıkla baktı. Sadece bir gün daha, sonra Stephen dönecek ve her şey yoluna girecekti.

Walter'ı akşam yemeğinden beri görmemişti. Walter onu kendisiyle ata binmeye davet etmişti ama yanında götürecek gibi görünmüyordu. Judith onu şatoyla ilgili bir işin uzak tuttuğunu düşündü.

Güneş battığında ve akşam yemeği için masalar hazırlandığında endişelenmeye başladı. Ne Arthur ne de Walter ortaya çıktı. Joan'ı ne olduğunu öğrenmesi için gönderdi.

yapabilirdi, ama bu yeterince azdı.

"Lord Walter'ın kapısı mühürlü ve korunuyor. Tüm ikna çabalarım rağmen adamlar hiçbir soruya cevap vermediler."

Bir şeyler ters gidiyordu! Judith o gece Joan'la birlikte odalarına çekildiklerinde dışarıdan kapının sürgüsünün fırlatıldığını duyunca bunu anladı. İki kadın da fazla uyumadı.

Sabah olduğunda Judith koyu kahverengi yünden yapılmış ağır bir elbise giymişti. Hiçbir süs ya da mücevher takmamıştı. Sessizce bekledi. Sürgü serbest bırakıldı ve savaş için zincir zırh giymiş bir adam cesurca odasına girdi.

"Beni takip edin," dedi.

Joan metresiyle birlikte gelmeye çalıştığında geri itildi ve kapı yeniden sürgülendi. Muhafız Judith'i Walter'ın odasına götürdü.

Kapı açıldığında gördüğü ilk manzara Arthur'dan geriye kalan duvara zincirlenmiş şeydi. Yüzünü başka tarafa çevirdi, midesi bulanıyordu.

"Hoş bir manzara değil, değil mi leydim?"

Başını kaldırdığında Walter'ın minderli bir sandalyede uzandığını gördü. Kırmızı gözleri ve tavırları çok sarhoş olduğunu gösteriyordu. Kelimeleri hafifçe geveliyordu.

"Ama sonra, senin bir hanımefendi olmadığını anladım." Ayağa kalktı, odaklanmaya çalışırken bir an hareketsiz durdu, sonra bir masaya gitti ve kendine biraz daha şarap doldurdu. "Hanımlar doğru ve iyidir ama sen, tatlı güzelim, bir fahişesin." Ona doğru yürüdü ve Judith kıpırdamadan durdu. Kaçacak hiçbir yeri yoktu. Adam onun saçlarından tutup başını geriye çekti. "Artık her şeyi biliyorum." Judith'in başını çevirdi, böylece kanlı figüre bakmak zorunda kaldı. "Ona uzun uzun bak. Ölmeden önce bana çok şey anlattı. Aptal olduğumu düşündüğünü biliyorum ama bir kadını kontrol edemeyecek kadar aptal değilim." Onu kendisine bakması için geri çekti. "Bütün bunları kocan için yaptın, değil mi? Buraya onu bulmak için geldin. Söyle bana: Onu kurtarmak için ne kadarını yapardın?"

"Her şeyi yapardım," dedi sakince.

Ona baktı ve sonra gülümseyerek onu kendisinden uzaklaştırdı. "Onu bu kadar çok mu seviyorsun?"

"Bu bir aşk meselesi değil. O benim kocam."

"Ama ben sana onun sahip olabileceğinden çok daha fazla aşk teklif ettim," dedi Walter, gözleri yaşararak. "Bütün İngiltere Gavin Montgomery'nin Alice Chatworth'e olan açlığını biliyor."

Judith'in ona verecek bir cevabı yoktu.

Walter'ın ince dudakları hırıltıya dönüştü. "Artık seni ikna etmeye çalışmayacağım. O zaman çoktan geçti."

Kapıya gitti ve açtı. "O şeyi götürün ve domuzlara atın. Onunla işiniz bittiğinde Lord Gavini getirin ve aynı şekilde zincirleyin."

"Hayır!" Judith çığlık atarak Walter'a doğru koştu ve iki elini koluna koydu. "Lütfen ona daha fazla zarar verme. Ne dersen yapacağım."

Kapıyı çarptı. "Evet, dediğimi yapacaksın ve bunu uğruna fahişelik yaptığın o kocanın önünde yapacaksın."

"Hayır!" Judith fısıldadı.

Walter onun beyazlamış yüzüne gülümsedi. Dönüp kapıyı tekrar açtı ve muhafızların Arthur'un cesedini sürükleyerek götürmelerini izledi. "Buraya gel!" Walter tekrar yalnız kaldıklarında emretti. "Gel ve kocana yaptığın gibi beni de öp."

Başını uyuşmuş bir şekilde salladı. "Nasıl olsa bizi öldüreceksin. Neden size itaat etmek zorundayım? Belki de size itaat etmezsem işkencemiz daha çabuk sona erer."

"Gerçekten de kurnazsın," diye gülümsedi Walter. "Ama ben tam tersini yapardım. Beni reddettiğin her hareket için Lord Gavin'in etinden bir parça koparacağım."

Kadın dehşet içinde ona baktı. "Evet, beni anlıyorsun."

Judith zorlukla düşünebiliyordu. Stephen, diye sessizce yalvardı, söylediğinden daha uzun sürmesin. Belki de Stephen ve adamları saldırıya geçene kadar Walter'ın Gavin'e zarar vermesini uzatabilirdi. Kapı tekrar açıldı. Dört iri yarı muhafız içeri girdi, Gavin aralarında zincirlenmişti. Walter bu kez işini şansa bırakmıyordu.

Gavin Walter'dan karısına baktı. Nefesinin altında "O benim," dedi ve bir adım öne çıktı. Muhafızlardan biri kılıcının kabzasını Gavin'in kafasına indirdi ve Gavin baygın bir şekilde öne doğru yığıldı.

"Zincirleyin onu!" Walter emretti.

Judith'in gözleri hızla yaşardı. Gavin'in cesareti karşısında gözyaşları. Zincirlenmiş olmasına rağmen hâlâ savaşımaya çalışıyordu. Gavin'in vücudu morarmış ve hırpalanmıştı, neredeyse açlıktan zayıf düşmüştü ama yine de savaşımaya devam ediyordu. Daha azını yapabilir miydi? Tek şansı Stephen gelene kadar zaman kazanmaktı. Walter ne isterse yapacaktı.

Onun gözlerindeki teslimiyeti gördü. "Akıllıca bir karar," diye güldü Walter, Gavin'in kolları açılıp bileklerine demir halkalar geçirildiğinde. Walter muhafızları gönderdi. Gülerek Gavin'in yüzüne bir kadeh şarap fırlattı. "Hadi ama dostum, bunu uyuyarak geçirmemelisin. Mahzenimi uzun zamandır işgal ediyorsun ve orada karından pek hoşlanmadığını biliyorum. Ona bir baksana. Çok güzel değil mi? Onun için savaşımaya hazırdım. Şimdi buna olmadığını görüyorum." Elini uzattı. "Buraya gelin leydim. Efendinize gelin."

Gavin'in çizmeli ayağı Walter'a doğru savruldu. Küçük adamın geri adım atacak zamanı bile olmamıştı.

Yan masanın üzerinde küçük bir kırbaç asılıydı. Arthur'un vücudunda kullanıldığından derisi hâlâ kanlıydı. Walter kırbacı salladı ve Gavin'in yüzünü kesti. Hemen uzun bir yara açıldı ama Gavin fark etmemiş gibiydi. Ayağını tekrar kaldırdı ama Walter menzilinın çok dışındaydı.

Walter kırbacı ikinci kez kaldırdığında Judith kocasının önüne koştı ve onu korumak için kollarını açtı.

"Uzak dur!" Gavin ona hırladı. "Kendi savaşımı kendim vereceğim."

Judith onun sözlerinin saçmalığı karşısında sadece tıslayabildi. İki kolu da zaten başka bir adamın kanıyla kaplı bir duvara zincirlenmişti ama o yine de bir deliyle dövüşebileceğini düşünüyordu. Kadın bir adım uzaklaştı. "Ne istiyorsun?" diye sordu Walter'a ölü bir sesle. Gavin'in gözlerinin sırtını deldiğini hissedebiliyordu.

"Buraya gel," dedi yavaşça, Gavin'in ayaklarına yaklaşmamaya dikkat ederek.

Judith tereddüt etti ama itaat etmesi gerektiğini biliyordu. Adamın nemli teni tenini ürpertmesine rağmen elini tuttu.

Walter elini Gavin'in gözleri önünde tutarken, "Ne kadar güzel bir el," dedi. "Gel, söyleyecek bir şeyin yok mu?"

Gavin gözlerini Judith'in gözlerine çevirdi ve Judith'in omurgasında bir ürperti belirdi.

"Canım, sanırım senin enfes vücudunu daha fazla görmek istiyoruz." Walter Gavin'e döndü. "Onu sık sık gördüm, sık sık zevk aldım. O bir erkek için yaratılmış. Yoksa birçok erkek için mi demeliyim?" Walter Judith'e baktı, gözleri sertti. "O giysilerin altında ne yattığını görmemize izin vereceğini söylemiştim. Kocanı son bir kez bakmayı reddedecek kadar az mı düşünüyorsun?"

Judith titreyen elleriyle kahverengi yünün bağlarını çözmeye çalıştı. Mümkün olduğunca çok zaman ayırmak istiyordu.

"İşte! Çok yavaşsın!" Walter kadehini bir kenara fırlatıp kılıcını çekerken mırıldandı. Tunik ve pardösüyü parçaladı, sonra parmaklarını kadının kombinezonunun boynuna geçirdi. Tırnakları boynunun yumuşak derisini kesti. İç giysileri de aynı şekilde parçalandı.

Kendini örtmek istercesine eğildi ama Walter'ın kılıcının karnına saplanan ucu onu dik durmaya zorladı.

Krem rengi omuzları, sefaletle rağmen dik ve gururlu duran dolgun göğüslerine yol veriyordu. Beli hâlâ küçüktü, henüz çocuk tarafından şişirilmemişti. Bacakları uzun ve inceydi.

Walter şaşkınlıkla ona baktı. Hayal ettiğinden çok daha fazlasıydı.

"Uğruna adam öldürülecek kadar güzel," diye fısıldadı Walter.

"Bunun için seni öldüreceğim!" Gavin bağırdı. Zincire karşı şiddetle gerildi.

"Sen!" Walter güldü. "Ne yapabilirsin ki?" Judith'i yakaladı, kolunu beline doladı. Onu kocasıyla yüz yüze gelecek şekilde çevirdi ve göğüslerini okşadı. "Duvardaki zincirleri sökmeyi mi düşünüyorsun? Ona iyi bak, çünkü göreceğin son şey bu olacak."

Eli Judith'in karnına kaydı. "Ve şuna bak. Şimdi düz ama yakında çocuğumla birlikte büyüyecek."

"Hayır!" Judith ağladı.

Adam kadının belini nefes alamayacak hale gelene kadar sıktı. "Tohumumu oraya ekim ve büyüyor. Sen cehennemde çürürken bunu düşün!"

"Dokunduğun hiçbir kadını düşünmezdim," dedi Gavin, gözleri karısının üzerindeydi. "Bir hayvanla çiftleşmeyi tercih ederim."

Walter Judith'i itti. "Bu sözlerine pişman olacaksın."

"Hayır! Yapma!" Walter çekilmiş bir kılıçla Gavin'e doğru ilerlerken Judith, "Yapma!" dedi.

Walter çok sarhoştı ve bıçak Gavin'in kaburgalarının çok uzağına düştü - özellikle de Gavin çevik bir şekilde yanından sıyrıldığı için. "Kıpırdamadan duracaksın!" Walter tekrar bağırdı ve bu kez mahkûmunun kafasına nişan aldı. Silah o kadar yanlış kullanılmıştı ki, kesmekten ziyade tokat atıyordu. Geniş bıçak Gavin'in kulağını yakaladı ve başı öne düştü.

"Uykuya mı daldın?" Walter kılıcı bir kenara fırlatıp çıplak elleriyle Gavin'in boğazına sarılırken çığlık attı.

Judith bir an bile kaybetmedi. Kılıca doğru koştu. Ne yaptığını düşünmeden kılıcın kabzasını iki eliyle kavradı ve tüm gücüyle Walter'ın kürek kemiklerinin arasına indirdi. Walter bir an öylece asılı kaldı. Sonra Walter çok yavaşça döndü ve düşmeden önce Judith'e baktı. Bir adamı öldürdüğünü fark etmeye başladığında sertçe yutkundu.

Hiçbir uyarı olmadan, muazzam bir çarpışma kuleyi temellerine kadar sarstı. Kaybedecek zamanı yoktu. Gavin'in bileklerindeki halkaların anahtarı duvarda asılıydı. Tam halkaların kilidini açtığı sırada Gavin kıpırdanmaya başladı.

Gavin yere yığılmaya başlarken kendini tuttu. Gözlerini açtığında karısının yanında durduğunu gördü, çıplak vücudu kanla kaplanmıştı. Sırtından bir kılıç çıkan Walter ayaklarının dibinde yatıyordu. "Üstünü ört!" dedi öfkeyle.

Judith kargaşa sırasında çıplak halini unutmuştu. Giysileri bir yığın halindeydi ve onarılamayacak kadar yırtılmıştı. Yatağın ayak ucundaki sandığı açtı. Walter'ın giysileriyle doluydu. Tereddüt etti. Ona ait hiçbir şeye dokunmak istemiyordu.

"İşte!" dedi Gavin ve ona yün bir tunik fırlattı. "Onun kıyafetlerini giymen uygun olur." Ona konuşacak zaman bırakmadan pencereye doğru gitti.

Doğrusu, yapamadı. Bir adamı öldürmüş olmanın büyüklüğü ona ağır geliyordu.

"Stephen burada," diye duyurdu Gavin. "Duvarın altından tünel kazmış ve taşlar çökmüş." Walter'ın yanına gitti, ayağını ölü adamın sırtına koydu ve kılıcını çekti. Gavin sakince, "Omurgasını parçalamışsın," dedi. "Arkamı kollamam gerektiğini bileceğim. Çok beceriklisin."

"Gavin!" diye seslendi tanıdık bir ses kapının dışından.

"Raine!" Judith fısıldadı, gözlerinde yaşlar oluşmaya başlamıştı. Gavin sürgüyü geri fırlattı.

"İyi misin?" Raine kardeşinin omuzlarını tutarken sordu. "Evet, beklenebileceği kadar iyiyim. Stephen nerede?"

"Aşağıda, diğerleriyle birlikte. Duvar yıkıldıktan sonra kale kolayca ele geçirildi. Hizmetçi ve kayınvalideniz John Bassett'le birlikte aşağıda bekliyor ama Judith'i bulamıyoruz."

"O orada," dedi Gavin soğuk bir sesle. "Ben Stephen'ı bulurken sen de onunla ilgilen." Raine'i iterek geçti ve odadan çıktı.

Raine içeri girdi. İlk başta Judith'i görmedi. Yatağın ayakucundaki sandığın üzerine oturmuş, üzerinde bir erkek tuniği vardı. Çıplak bacakları eteğin altından sarkıyordu. Ağlamaklı gözlerle ona bakıyordu. Yoksul görünümlü bir yaratıktı ve Raine'in kalbi onun için çarpıyordu. Raine odanın öbür ucuna, bacağı hâlâ ağır bir şekilde sargılı olan Judith'e doğru ilerledi. "Judith," diye fısıldadı ve kollarını ona uzattı.

Judith onun gücüyle rahatlamak için tereddüt etmedi. Hıçkırıklar içini parçaladı. "Onu ben öldürdüm," diye bağırdı.

"Kim?"

"Walter."

Raine onu daha sıkı tuttu, ayakları yere değmiyordu. "Öldürülmeyi hak etti mi?"

Judith yüzünü onun omzuna gömdü. "Buna hakkım yoktu! Tanrım-"

"Sessiz olun!" Raine emretti. "Yapılması gerekeni yaptın. Söyle bana, duvarda kimin kanı var?"

"Arthur'un. Walter'ın vassalıydı."

"Hadi ama, bu kadar ağlama. Her şey yoluna girecek. Aşağıya gelin, hizmetçiniz giyinmenize yardım edecek." Kendi giysilerinin neden yerde yattığını bilmek istemiyordu.

yerde kesilmiş. "Annem
iyi mi?"

"Evet, iyiden de öte. John Bassett'e sanki Mesih yeniden gelmiş gibi bakıyor."

Ondan uzaklaştı. "Küfür ediyorsun!"

"Ben değil, annen. Ayaklarının dibinde mumlar yaktığında ne diyeceksin?"

Raine'i azarlamaya başladı, sonra yanaklarında kuruyan gözyaşlarıyla gülümsedi. Ona şiddetle sarıldı. "Seni tekrar görmek çok güzel."

"Her zaman kardeşime benden daha çok veriyorsun," dedi kapı aralığından gelen ciddi bir ses.

Miles'ı görmek için başını kaldırdı, gözleri her şeyden çok çıplak bacaklarındaydı. Yüzü kızarmayacak kadar çok şey yaşamıştı. Raine onu bıraktı ve Miles'a sarılmak için koştu.

"Kötü müydü?" diye sordu ona . "Kötüden de
öte."

Raine, "Seni neşelendirecek haberlerim var," diye teklif etti. "Kral seni saraya çağırıyor. Görünüşe göre düğününüzden sonra hakkınızda o kadar çok haber duymuş ki, altın gözlü küçük kız kardeşimizi görmek istiyor."

"Mahkemeye mi?" Judith sordu.

"Bırakın onu!" Raine, Miles'a sahte bir kızgınlıkla, "Bırak onu!" dedi. "Kardeş sevgisi için onu çok uzun süre tutuyorsun."

"Bu sadece giydiği yeni bir moda. Umarım bir trend yaratır," dedi Miles onu yere yatırırken.

Judith onlara baktı ve gülümsedi. Sonra gözyaşları yeniden başladı. "İkinizi de görmek çok güzel. Gidip giyineceğim," dedi dönerken.

Raine mantosunu omuzlarından sıyırdı ve onu mantosunun içine aldı. "Git o zaman. Seni aşağıda bekleyeceğiz. Bugün gidiyoruz. Burayı bir daha görmek istemiyorum."

"Ben de öyle," diye fısıldadı Judith, arkasına bakmadan ama zihninde odanın canlı bir görüntüsünü taşıyarak.

Bölüm Yirmi Bir

" ^ "

"Çocuktan haberin var mı?" Demari avlusunda yan yana yürürlerken Stephen Gavin'e sordu.

"Bana söylendi," dedi soğuk bir sesle. "Gel, gölgede oturalım. Henüz güneş ışığına alışamadım."

"Seni bir çukurda mı
tuttular?" "Evet, neredeyse
bir hafta boyunca."

"Çok aç görünmüyorsun. O zaman seni beslediler mi?"

"Hayır, Jud-karım hizmetçisine yemek göndertti."

Stephen eski kuleden geriye kalanlara baktı. "Buraya gelmek için büyük bir risk aldı."

"Hiçbir şeyi riske atmadı. Demari'yi en az Demari'nin onu istediği kadar istiyordu." "Onunla konuştuğumda bu doğru gibi görünmüyordu."

"O zaman yanılıyorsun!" Gavin güç kullanarak söyledi.

Stephen omuz silkti. "O seni ilgilendirir. Raine mahkemeye çağrıldığını söyledi. Birlikte seyahat edebiliriz. Ben de kralın huzuruna çıkacağım."

Gavin yorgundu ve uyumaktan başka bir şey istemiyordu. "Kral bizden ne istiyor?"

"Eşinizi görmek ve bana bir eş hediye etmek istiyor." "Evlenecek misiniz?"

"Evet, tüm İngilizlerden nefret eden zengin bir İskoç varisi." "Karınız tarafından nefret edilmenin ne demek olduğunu bilirim."

Stephen sırtıttı. "Ama aradaki fark senin umursuyor olman. Benim umurumda değil. Eğer uslu durmazsa onu hapsederim ve bir daha asla görmem. Kısır olduğunu söyleyeceğim ve topraklarını miras alacak bir oğul evlat edineceğim. Hoşuna gitmeyen bu karına neden aynısını yapmıyorsun?"

"Onu bir daha asla görme!" Gavin böyle dedi, sonra Stephen gülmeye başlayınca kendini tuttu.

"Kanını mı kaynatıyor? Bana söylemene gerek yok. Onu gördüm. Yüzüne şarap fırlattığını gördükten sonra onu ölümle tehdit ettiğimi biliyor muydun? Bıçağımı kaptı ve onun için bitirmem için yalvardı."

Gavin tiksintiyle, "," dedi, "tıpkı Raine ve Miles gibi. Ayaklarının dibinde oturup inek gözleriyle ona bakıyorlar."

"İnek gözlerinden bahsetmişken, John Bassett hakkında ne yapmayı planlıyorsunuz?"

"Onu onunla evlendirmeliyim. Eğer Leydi Helen de kızı gibiyse, hayatı cehenneme döner. Bu onun aptallığı için yeterince küçük bir ceza."

Stephen kahkahalarla böğürdü. "Değişiyorsun kardeşim. Judith seni takıntı haline getirmiş."

"Evet, kıçımda bir çıban gibi. Gelin, şu insanları acele ettirelim ve burayı terk edelim."

Demari malikânesinin dışında Gavin'in bıraktığı kamp vardı. John Bassett, Gavin'in surların altında tünel kazdığını bilmiyordu, çünkü Gavin adamlarından hiçbirine planlarından bahsetmemişti. Gavin esir alınıp John Montgomery malikânesine döndüğünde, Gavin'in seçtiği adamlar kazmaya devam etmişlerdi. Günler sürmüş, hiç kimse bir seferde birkaç saatten uyuyamamıştı. Adamlar kazdıkça, başlarının üzerindeki toprağı kalaslarla destekliyordlardı. Neredeyse diğer tarafa geçtiklerinde, tünelin içinde sıcak bir ateş yaktılar. Keresteler yandıktan sonra duvarın bir bölümü kulakları sağır eden bir gürültüyle çöktü.

Kamp kurma telaşının ardından Judith birkaç dakikalığına tek başına kaçmayı başardı. Kampın açık arazisinin ötesindeki ağaçların arasından bir nehir akıyordu. Ormanda yürüdü ve saklanabileceği, ancak suyun sesinin ve görüntüsünün tadını çıkarabileceği تنها bir yer buldu.

Geçen hafta boyunca ne kadar gergin olduğunu fark etmemişti. Walter'ın tutsağıyken yaptığı sürekli dolandırıcılık ve yalanlar onu çok yıpratmıştı. Yeniden huzurlu ve özgür hissetmek güzeldi. Şimdi, sadece birkaç dakika içinde, ne kocasını ne de diğer sorunlarını düşünecekti.

"Sen de teselli arıyorsun," dedi sessiz bir ses.

Kimsenin yaklaştığını duymamıştı. Raine'in ona gülümsediğini görmek için başını kaldırdı.

"İsterseniz ben giderim. Rahatsız etmek istemem."

"Değilsin. Gel ve benimle otur. Sadece kendimi bir süreliğine gürültüden ve insanlardan uzaklaştırmak istedim. "

Onun yanına oturdu, uzun bacakları önünde uzanıyordu, sırtını bir kayaya dayamıştı. "Kardeşimle aranızın daha iyi olmasını umuyordum ama pek de öyle görünmüyor," dedi söze girmeden. "Demari'yi neden öldürdün?"

"Çünkü başka yolu yoktu," dedi Judith, başını öne eğerek. Yukarı baktı, gözleri yaşlarla doluydu. "Birinin canını almış olmak korkunç bir şey."

Raine omuz silkti. "Bazen gerekli oluyor. Peki ya Gavin? O sana bunu açıklamadı mı? Yaptığın şey için seni teselli etmedi mi?"

"Bana çok az şey söyledi," dedi açıkça. "Başka şeylerden konuşalım. Bacağın daha iyi mi?"

Raine konuşmaya başladı, sonra bir kadın kahkahası duyduklarında ikisi de nehre doğru baktılar. Helen ve John Bassett suyun kenarında yürüyorlardı. Judith annesine seslenmeye başladı ama Raine onu durdurdu. Aşıkların rahatsız edilmemesi gerektiğini düşünüyordu.

"John," dedi Helen, ona sevgiyle bakarak. "Buna dayanabileceğimi sanmıyorum."

John şefkatle kızın yanağındaki bir tutam saçı itti. Işıl ışıl bir genç kıza benziyordu. "Yapmalıyız. Seni benden almak, bir başkasıyla evlendiğini görmek benim için hiç de kolay olmayacak."

"Lütfen," diye fısıldadı, "bu düşünceye dayanamıyorum. Bir yolu yok mu?"

John parmak uçlarını onun dudaklarına koydu. "Hayır, bir daha söyleme. Evlenemeyiz. Şu birkaç saatimiz var, hepsi bu."

Helen kollarını John'un göğsüne doladı ve ona sıkı sarıldı. John onu neredeyse ezene kadar kucakladı. "Senin için her şeyi bırakabilirim," diye fısıldadı.

"Ve sana sahip olabilmek için her şeyimi verirdim." Yanağını kızın başının üstüne gömdü. "Gel, gidelim. Birileri bizi burada görebilir."

Kadın başını salladı ve ikisi kollarını birbirlerine kenetleyerek yavaşça uzaklaştılar.

Judith sonunda, "Bilmiyordum," dedi.

Raine ona gülümsedi. "Bazen olur böyle şeyler. Acıyı atlatacaklardır. Gavin annene yeni bir koca bulacak ve onun yatağını dolduracak."

Judith ona döndü, gözleri altın gibi parlıyordu. "Yeni bir koca!" diye tısladı. "Yatağını dolduracak biri! Erkekler başka bir şey düşünür mü hiç?"

Raine ona hayranlıkla baktı. Ona karşı hiç öfkelenmemişti. Onu büyüleyen sadece güzelliği değil, ruhuydu. Ona duyduğu aşkın kıpırtılarını yeniden hissetti. Gülümsedi. "Kadınlar hakkında düşünecek çok az şey var," diye şaka yaptı, yarı ciddi.

Judith konuşmaya başlamıştı ki Raine'in gözlerindeki kahkahayı ve yanaklarındaki gamzeleri gördü. "Onlar için bir yol yok mu?"

"Hayır, hiç yok. John'un ailesi soylu bile değil ve annen bir kontla evliydi." Elini onun koluna koydu. "Gavin onun için iyi bir adam bulacak, mülkünü iyi yönetecek ve ona karşı nazik olacak birini."

Judith ona cevap vermedi.

Raine beceriksizce ayağa kalkarken aniden, "Gitmeliyim," dedi. "Lanet olsun bu şeye!" dedi şiddetle. "Bacağıma bir balta saplanmıştı ama bu kırık kadar acı vermemişti."

Başını kaldırıp ona baktı. "En azından düzgün ayarlanmış," dedi gözleri parlayarak.

Raine, Judith'in bacağını eski haline getirirken çektiği acıyı hatırlayınca yüzünü buruşturdu. "Doktora ihtiyaç duyan başka bir şey olursa size gelmemeyi unutmayacağım. Ben

daha fazla şifa verecek kadar adam değilim. Şimdi çadırlara dönecek misiniz?"

"Hayır, bir süre yalnız oturacağım."

Etrafına bakındı. Yeterince güvenli görünüyordu ama emin olamıyordu. "Gün batımından sonra kalma. Eğer o zamana kadar seni göremezsem, senin için gelirim."

Başını salladı ve adam uzaklaşırken suya baktı. Raine'in ilgisi onu her zaman sıcak ve korunmuş hissettirmişti. Onu kalede gördüğünde ne kadar sevindiğini hatırlıyordu. Ona sarılan kolları kendini güvende hissetmesini sağlamıştı. O zaman neden ona tutkuyla bakmıyordu? Kendisine bu kadar nazik davranan bir adama karşı sadece kardeşçe bir şefkat hissetmesi garipti, oysa kocası-

Bu sessiz yerdeyken Gavin'i düşünemezdi. Onunla ilgili her düşünce onu çok kızdırıyordu. Walter'ın, o adamın çocuğunu taşıdığına dair sözlerine inanmıştı. Elleri koruyucu bir şekilde karnına gitti. Onun çocuğu! Ne olursa olsun, bebek her zaman onun olacaktı.

"Onun için ne planlıyorsun?" Raine, Gavin'in çadırındaki sandalyeye büyük bir gösterişle yerleşirken sordu. Stephen kenarda oturmuş, bıçağını bileme taşının üzerinde gezdiriyordu.

Gavin diğer taraftaydı ve şatodan ayrıldığından beri yaptığı gibi yemek yiyordu. "Sanırım karımı kastediyorsun," dedi Gavin bir parça kızarmış domuz eti mızraklarken. "Onunla aşırı ilgili görünüyorsun," diye meydan okudu.

"Ve sen onu görmezden geliyorsun!" Raine tükürdü. "Senin için bir adam öldürdü."

Bu bir kadın için hiç de kolay değil, ama onunla bu konuda konuşmuyorsunuz bile."

"Kardeşlerim ona bu kadar çok şey verdikten sonra onu nasıl teselli edebilirim ki?"

"Başka yerlerde yeterince az şey alıyor."

"Yaverime kılıç getirmesini söyleyeyim mi?" Stephen alaycı bir tavırla sordu. "Ya da belki tam zırh istersiniz?"

Raine hemen rahatladı. "Haklısın kardeşim. Keşke diğer kardeşim de bu kadar mantıklı olsaydı."

Gavin yemeğine dönmeden önce Raine'e ters ters baktı.

Stephen bir süre Gavin'in yemek yiyişini izledi. "Raine, Gavin ile karısının arasına girmeye mi çalışıyorsun?"

Raine omuz silkti ve bacağını düzeltti. "Ona iyi davranmıyor."

Stephen anlayışla gülümsedi. Raine her zaman mazlumlar için savaşan biri olmuştu. Kendisine ihtiyaç duyduğunu hissettiği her davayı savunurdu. Raine ayağa kalkıp çadırdan ayrılana kadar kardeşler arasındaki sessizlik ağırlaştı.

Gavin ona baktı ve sonunda doymuş olarak yemeği itti. Ayağa kalktı ve karyolasına doğru yürüdü.

Gavin bir süre sonra, "Adamın çocuğunu taşıyor," dedi.

"Demari'nin mi?" Stephen sordu ve Gavin'in başını sallaması üzerine alçak sesle ıslık çaldı. "Onunla ne yapacaksın?"

Gavin bir sandalyeye çöktü. "Bilmiyorum," dedi sessizce. "Raine onu teselli etmediğimi söylüyor ama nasıl edebilirdim ki? O sevgilisini öldürdü."

"Zorlandı mı?"

Gavin başını öne eğdi. "Öyle olduğuna inanmıyorum. Hayır, . Kalenin özgürlüğüne sahipti. Çukurda bana geldi ve yine oradan getirilip bir kule hücreğine götürüldüğümde. Zorlanmış olsaydı, böyle bir özgürlüğe sahip olamazdı."

"Bu doğru, ama sizi ziyaret etmesi size yardım etmek istediği anlamına gelmiyor mu?"

Gavin'in gözleri parladı. "Ne arzuladığını bilmiyorum. Onu kim tutarsa onun tarafında gibi görünüyor. Bana geldiğinde her şeyi benim için yaptığını söyledi; ama Demari'nin yanındayken tamamen onunlaydı. O zeki bir kadın."

Stephen başparmağını bıçağının kenarında gezdirerek onu test etti. "Raine onu çok seviyor gibi görünüyor, Miles da öyle."

Gavin homurdandı. "Miles henüz kadınların bir bedenden başka bir şeye sahip olduğunu bilemeyecek kadar genç. Raine ise uzun süredir onun davasını savunuyor."

"Çocuğun başkasına ait olduğunu ilan edebilir ve onu bir kenara koyabilirsiniz." "Hayır!" Gavin neredeyse şiddetle, dedi ve sonra gözlerini kaçırdı.

Stephen güldü. "Hâlâ onun için yanıp tutuşuyor musun? O güzel ama başka güzel kadınlar da var. Peki ya sevdiğini söylediğin Alice?"

Stephen, Gavin'in Alice hakkında sır verdiği tek kişiydi. "Kısa bir süre önce Edmund Chatworth ile evlendi."

"Edmund! O sümük parçası! Ona evlenme teklif etmedin mi?"

Gavin'in sessizliği onun cevabıydı.

Stephen bıçağını tekrar yanındaki çantaya koydu. "Kadınlar, onlar için harcadığın endişeye değmez. şu karını al ve yatağa at, bir daha da aklına getirme." Konuyu kapattı ve ayağa kalktı. "Sanırım uyumaya gideceğim. Uzun bir gün oldu. Yarın görüşürüz."

Gavin çadırında tek başına oturuyordu, karanlık hızla toplanıyordu. Onu bir kenara bırakayım, diye düşündü. Başka bir adamın çocuğunu taşıdığı için bunu yapabilirdi. Ama onu görmemeyi hayal bile edemiyordu.

"Gavin," diye düşüncelerini böldü Raine. "Judith döndü mü? Ona gün batımından sonra dışarıda kalmaması gerektiğini söyledim."

Gavin ayağa kalktı, çenesi sıkılmıştı. "Karımı çok fazla düşünüyorsun. Neredeydi o? Onu bulacağım."

Raine kardeşine gülümsedi. "Derenin yanında, şurada," diye işaret etti.

Judith nehrin kenarında diz çökmüş, elleri serin ve berrak suda oynuyordu.

"Geç oldu. Kampa dönmelisiniz."

İrkilerek başını kaldırdı. Gavin onun üzerinde yükseliyordu, gri gözleri solmakta olan gün ışığında karanlıktı. Yüz ifadesi kapalıydı.

"Bu ormanı bilmiyorum," diye devam etti. "Tehlike olabilir."

Omuzlarını geriye atarak ayağa kalktı. "Bu sana yakıştırdı, mi? Ölü bir eş, onuru kırılmış bir eşten kesinlikle daha iyidir." Eteklerini kaldırdı ve onun yanından geçti.

Kolunu tuttu, "Konuşmalıyız, ciddi bir şekilde ve öfke duymadan."

"Aramızda öfkeden başka bir şey oldu mu? Ne söylemen gerekiyorsa söyle, bıktım artık."

Yüzü yumuşadı. "Çocuğun yükü seni yoruyor mu?"

Elleri karnına gitti. Sonra doğruldu, çenesi yukarı kalktı. "Bu bebek bana asla yük olmayacak."

Gavin sanki büyük bir sorunla boğuşuyormuş gibi suyun karşısına baktı. "O zamandan beri olanlara rağmen, kendini Demari'nin ellerine teslim ederken iyi niyetli olduğuna inanıyorum. Bana karşı sevgi beslemediğini biliyorum ama annen de ellerindeydi. Sadece onun için bile yaptığın şeyi riske atabilirdin."

Judith hafifçe kaşlarını çatarak başını salladı.

"Kaleye geldikten sonra ne olduğunu bilmiyorum. Belki de Demari sana karşı nazikti ve senin de nezakete ihtiyacın vardı. Belki düğünde bile sana iyilik teklif etmiştir."

Judith safrası yükseldiği için konuşamadı.

"Çocuğa gelince, sende kalabilir ve belki de yapmam gerektiği gibi seni bir kenara atmayacağım. Çünkü gerçek bilinirse, belki de suçun bir kısmı benimdir. Çocuğa kendi çocuğummuş gibi bakacağım ve ona miras olarak topraklarınızın bir kısmı verilecek." Gavin durdu ve ona baktı. "Hiçbir şey söylemiyor musun? Dürüst ve adil olmaya çalıştım. Daha fazlasını isteyebileceğini sanmıyorum."

Judith'in kendini toparlaması bir an aldı. Konuşurken dişleri birbirine kenetlenmişti. "Adil! Dürüst! Bu kelimelerin anlamını bilmiyorsun! Ne söylediğine bir bak. Kaleye onurlu amaçlar için geldiğimi kabul ediyorsun, ama ondan sonra beni korkunç bir şekilde aşağılıyorsun."

"Hakaret mi?" Gavin şaşkınlıkla sordu.

"Evet! Hakaret et bana! Annemi ve kocamı tehdit eden bir adama kendimi özgürce teslim edecek kadar adi biri olduğuma mı inanıyorsunuz? İyiliğe ihtiyacım olduğunu söylüyorsun! Evet, var. Senden hiç şefkat görmedim. Ama küçük bir düşünce için Tanrı'ya ettiğim yeminleri bozacak kadar sığ değilim. Bir keresinde böyle bir yemini bozmuştum ama bir daha yapmayacağım." Uzaklara baktı, yüzü anılarla ısınmıştı.

"Ne demek istediğin hakkında hiçbir fikrim yok," diye başladı Gavin, kendi öfkesi alevlenmişti. "Bilmece gibi konuşuyorsun."

"Benim zina yapan bir kadın olduğumu ima ediyorsun. Bu bir bilmece mi?"

"Adamın çocuğunu taşıyorsun. Başka nasıl söyleyebilirim ki? Bebeğe bakmayı teklif ettim. Seni bir kenara atmadığım için minnettar olmalısın."

Judith ona baktı. Çocuğun kendisinden olup olmadığını sormadı. Walter'ın sözlerinin doğru olduğunu varsaydı. Judith'in annesi düğününde, bir erkeğin bir kadına inanmadan önce en düşük doğumlu serfe inanacağını söylemişti. Bu doğrudu. Peki ya Judith Walter'la yattığını inkâr ederse? Ona inanır mıydı? Sözlerini kanıtlamanın hiçbir yolu yoktu.

"Başka söyleyecek bir şeyin yok mu?" Gavin ağzı sıkı bir şekilde sordu. Judith nutku tutulmuş bir halde ona baktı.

"O zaman şartlarımı kabul ediyorsun?"

Oyunu onun istediği şekilde oynayacaktı. "Çocuğuma topraklarımı verdiğini söylüyorsun. Çok az fedakarlık yapıyorsun."

"Seni tutuyorum! Seni bir kenara koyabilirim."

Güldü. "Bunu her zaman yapabilirdin. Erkeklerin böyle bir hakkı vardır. Beni arzularken beni elinde tutuyorsun. Ben aptal değilim. Çocuğum için bir mirastan daha fazlasına sahip olmak isterim."

"Ödeme mi istiyorsunuz?"

"Evet, sana kaleye geldiğim için." Kelimeler canını yaktı. İçinden ağlıyordu ama bunu göstermeyi reddetti.

"Ne istiyorsun?"

"Annemi John Bassett ile evlendirmek istiyorum." Gavin'in gözleri kocaman açıldı.

Judith, "Artık onun en yakın erkek akrabası sensin," diye belirtti. "Buna hakkın var."

"John Bassett-"

"Sakin söyleme. Çok iyi biliyorum. Ama onu nasıl sevdiğini göremiyor musun?" "Aşkın bununla ne ilgisi var? Düşünülmesi gereken mülkler var, birleştirilecek mülkler."

Judith ellerini onun kollarına koydu, gözleri yalvarıyordu. "Aşksız yaşamamanın ne demek olduğunu bilmiyorsun. Sen kendininkini verdin ve benim bunun için hiç şansım yok. Ama annem hiçbir erkeği John'u sevdiği kadar sevmedi. Ona en çok ihtiyacı olan şeyi vermek senin elinde. Size yalvarıyorum, bana olan düşmanlığınızın sizi onun biraz mutlu olmasına izin vermekten alıkoymasına izin vermeyin."

Gözlerini ona dikti. Çok güzeldi ama aynı zamanda yalnız bir genç kadın da görüyordu. Ona gerçekten de Walter Demari'ye birkaç dakikalığına bile olsa ihtiyaç duyacak kadar sert mi davranmıştı? Ona sevgisini verdiğini söylemişti ama o anda Alice'in yüzünü hatırlamıyordu.

Judith'i kollarının arasına aldı. Yaban domuzu tarafından tuzağa düşürüldüğünde ne kadar korktuğunu hatırladı. O kadar az cesareti vardı ki, sanki ejderhaları tek başına öldürebilecekmiş gibi bir düşmanla yüzleşmişti.

"Senden nefret etmiyorum," diye fısıldadı Gavin, sarılmış, yüzü saçlarına gömülmüştü. Raine bir keresinde onun sorununun ne olduğunu sormuştu ve şimdi Gavin bu soruyu kendisine soruyordu. Eğer başka bir adamın bebeğini taşıyorsa, bu onu korumasız bırakan adamın suçu değil miydi? Tüm evlilikleri boyunca Gavin ona sadece bir kez nazık davrandığını hatırlıyordu. O da ormanda birlikte geçirdikleri gündü. Şimdi vicdanı onu incitiyordu. O günü sadece onu yatağına geri çekmek için planlamıştı. Sadece kendini düşünmüştü, onu değil. Eğildi ve elini onun dizlerinin altına koydu. Güzel kokulu çimlerin üzerine oturdu, sırtını bir ağaca dayadı ve onu kollarının arasına aldı. "Bana kalede neler olduğunu anlat," dedi nazikçe.

Ona güvenmiyordu. Her zaman, ona güvendiğinde, sözlerini yüzüne geri fırlatıyordu. Ama vücudu ona iyi geliyordu. Bu duygu paylaştığımız tek şey, diye düşündü Judith. Aramızda sadece şehvet var. Aşk ya da anlayış ya da en azından güven değil.

Judith omuz silkti, ona bir şey söylemeyi reddetti. Dudakları adamın boynuna çok yakındı. "Artık bitti. Unutulması daha iyi."

Gavin kaşlarını çatı, onu kendisiyle konuşması için zorlamak istiyordu ama kadının yakınlığı dayanabileceğinden fazlaydı. "Judith," diye fısıldadı ağzı onunkine .

Kolları adamın boynuna dolandı ve onu kendine yaklaştırdı, adamın dokunuşuyla zihni bomboş kaldı. Anlayış ve güvene dair tüm fikirler unutulmuştu.

"Seni çok özledim," diye fısıldadı Gavin onun boynuna doğru. "Seni Demari'de ilk gördüğümde öldüğümü sandığımı biliyor musun?"

Başını öne eğerek Gavin'e ince boğazının kavisini gösterdi.

"O yere ışık, hava ve güzelliğini getiren bir melek gibiydin. Gerçek olmadığından korktuğum için sana dokunmaya korkuyordum ya da

Sen gerçektin ve sana dokunmaya cüret edersem mahvolurdum." Kadının yan tarafındaki bağcıkları karıştırdı.

Judith gülümseyerek, "Ben çok gerçeğim," dedi.

Kızın bakışlarından öylesine büyülenmişti ki onu kendine doğru çekti ve derinden öptü. "Gülümsemeleriniz elmaslardan daha nadir ve daha değerli. Onlardan çok az gördüm." Yüzü aniden anılarla karardı. "Demari'nin sana dokunduğunu gördüğümde ikinizi de öldürebilirdim."

Gavin'e dehşet içinde baktı, sonra çalıştı.

"Hayır!" dedi ve ona sıkıca sarıldı. "Ona benden, kocandan daha çok mu değer veriyorsun?"

Judith garip bir pozisyondaydı ama elini geri çekmeyi ve onun yanağına bir tokat atmayı başardı.

Elini avucunun içine alıp küçük parmaklarını birbirine geçirirken gözleri parladı. Sonra aniden elini ağzına ve öptü. "Haklısın. Ben bir aptalım. Bitti artık. Her şey geride kaldı. Geleceğe ve sadece bu geceye bakalım." Adamın ağzı kadınınkini yakaladı ve Judith öfkesine karşı koydu. Aslında, adamın elleri elbiselerinin altında dolaşırken hiçbir şey düşünmüyordu.

Birbirlerine açılar, açlıktan da öte. Gavin'in çadırda yaşadığı açlık, karısı olmadan yapmak zorunda kaldığı için hissettiklerinin yanında hiçbir şeydi.

Çivit mavisi yün elbise, keten tunik gibi yırtılıp atılmıştı. Yırtılan kumaş tutkuyu daha da artırdı ve Judith'in elleri Gavin'in giysileriyle boğuştu. Ama adamın elleri onunkilerden daha hızlıydı. Gavin'in giysileri bir anda Judith'inkilerin üzerine yığıldı.

Judith çılgınca onu kendine doğru çekti ve Gavin onun ateşine fazlasıyla karşılık verdi. Birkaç dakika içinde, her ikisini de bitkin bırakan ateşli bir yıldız patlamasıyla bir araya geldiler.

Yirmi İkinci Bölüm

" ^ "

"Kendini bizden daha iyi sanıyor," dedi Blanche kinle. O ve Gladys Chatworth tereyağında, saat on birdeki yemek için sürahilere şarap dolduruyorlardı.

"Evet," dedi Gladys ama daha az kinle. Jocelin'i çok özliyordu ama bu konuda Blanche kadar öfkeli değildi.

"Sence onu bizden uzak tutan ne?" diye sordu Blanche. "Onunla çok az zaman geçiriyor," başını yukarı doğru sallayarak Alice Chatworth'un odasını gösterdi. "Ve nadiren salona gelir."

Gladys iç çekti. "Zamanının çoğunu samanlıkta tek başına geçiriyor gibi görünüyor."

Blanche aniden işini bıraktı. "Yalnız! Yalnız mı? Bunu hiç düşünmemiştik. Orada bir kadın tutabilir mi?"

Gladys güldü. "Jocelin birçok kadına sahip olabilecekken neden tek bir kadın istesin ki? Peki hangi kadın kayıp? Serflerden birine sahip değilse, bu kadar uzun süredir kayıp olabilecek birini tanımıyorum."

"Öyleyse Jocelin gibi bir adamı başka ne tutabilir? İşte, sen!" Blanche yoldan geçen bir serf kızına seslendi. "Şu fincanları doldurmayı bitir."

"Ama ben-," diye söze başladı kız ama Blanche koluna sert bir çimdik attı. "Yapacağım," dedi asık suratla.

"Gel Gladys," diye seslendi Blanche. "Jocelin başka bir yerde meşgulken, bu gizeme bir son verelim."

İki kadın küçük pastaneden ayrıldı ve ahıra kadar olan kısa mesafeyi yürüdü.

Blanche, "Gördün mü, her gidişinde merdiveni kaldırıyor," diye gözlemledi. Sessizce ahıra doğru yürüdü, Gladys de arkasından geliyordu. Blanche bir parmağını dudaklarına götürdü ve şişman seyisin karısını işaret etti. "Yaşlı ejderha ona göz kulak oluyor," diye fısıldadı.

Kızlar ses çıkarmamaya dikkat ederek merdiveni aldılar. Dış duvara dayadılar, ucunu Jocelin'in odasının girişine dayadılar. Blanche eteklerini kaldırdı ve yukarı tırmandı. İçeri girdiklerinde, saman yığınlarının kapattığı küçük odanın görüntüsü onlara ulaştığında, bir kadın sesi duyuldu.

"Jocelin? Sen misin?"

Blanche kötü niyetli bir zafer edasıyla Gladys'e gülümsedi ve açık alana doğru ilerledi. "Constance!"

Kadının güzel yüzü hâlâ yara bere içindeydi ama iyileşmeye başlamıştı. Constance geri çekildi, sırtını bir saman yığına dayadı.

"Demek Jocelin'in bizi ihmal etmesinin nedeni sensin. Kaleden ayrıldığını sanıyordum," dedi Gladys.

Constance sadece başını sallayabildi.

"Hayır! O yapmadı," diye tükürdü Blanche. "Jocelin'i gördü ve onun kendisine ait olacağına karar verdi. Onu paylaşmaya dayanamadı."

"Öyle değil," dedi Constance, alt dudağı titreyerek. "Neredeyse ölüyordum. Bana değer verirdi."

"Evet, ona değer veriyorsun, değil mi? Onu etkilemek için hangi büyüyü kullandın?"

"Lütfen... Kötü bir niyetim yoktu."

Blanche kadının yalvarışlarını dinlemiyordu. Constance'ın şu anda yüzünde ve vücudunda taşıdığı izleri Jocelin'in yapmadığını biliyordu. Bunu sadece Edmund Chatworth yapmış olabilirdi. "Söyleyin bana, Lord Edmund nerede olduğunuzu biliyor mu?"

Constance'ın gözleri dehşet içinde açıldı.

Blanche güldü. "Gördün mü Gladys, o lordun metresi ama ona bir başkasıyla ihanet ediyor. Onu efendisine geri vermeye ne dersin?"

Gladys dehşete düşmüş genç kadına sempatiyle baktı.

Blanche arkadaşının üst kollarını tuttu, parmakları yumuşak ete saplandı. "O bize ihanet etti ama sen karşılığında kendi ihanetini vermekte tereddüt mü ediyorsun? Bu işbirlikçi küçük kaltak Joss'u bizden aldı. Lord Edmund'a sahipti ama daha fazlasını istiyordu. Tek bir adamla yetinmedi, hepsini ayağına getirmeliydi."

Gladys nefret dolu bir bakışla Constance'a döndü.

"Eğer bizimle gelmezsen, Lord Edmund'a Jocelin'in seni sakladığını söyleriz," diye gülümsedi Blanche.

Constance sessizce onları merdivenden aşağıya kadar takip etti. Düşünmesine izin vermiyordu, sadece Jocelin'i koruduğunu biliyordu. Hayatı boyunca hiç kimse ona şefkat göstermemişti. Dünyası Edmund, Blanche ve Alice gibi insanlarla doluydu. Yine de yaklaşık iki hafta boyunca Jocelin'in kollarında bir rüyada yaşamıştı. Onunla konuşmuş, ona şarkılar söylemiş, ona sarılmış ve onunla sevişmişti. Onu sevdiğini fısıldamıştı ve o da ona inanmıştı.

Şimdi Blanche ve Gladys'i takip etmek bir rüyadan uyanmak gibiydi. Jocelin'in aksine Constance, tamamen iyileştiğinde Chatworth şatosundan ne zaman ayrılacaklarına dair planlar yapmıyordu. O çatı katında geçirdikleri zamanın, bilecekleri tek zaman olduğunu biliyordu. Uysal bir şekilde, kaderini kabullenerek kadınları takip etti; kaçma veya mücadele etme fikri aklına bile gelmedi. Nereye gittiklerini biliyordu ve Edmund'un odasına girdiğinde, göğsü sanki demir bantlarla çevrilmiş gibi sıkıştı.

Blanche, "Sen burada kal, ben Lord Edmund'u getireyim," diye emretti. "Gelecek mi?" Gladys sordu.

"Ah, evet, ona söyleyeceklerimi duyduğunda. Odadan çıkmasına izin vermeyin."

Blanche birkaç dakika içinde geri dönmüştü, öfkeli Edmund da peşindeydi. Yemeğinin bölünmesinden hoşlanmıyordu ama Constance'dan bahsedilmesi onu küstah hizmetçi kızı takip etmeye itmişti. Odaya girdiğinde kapıyı arkasından çarpıp sürgüledi, gözleri Constance'ın üzerindeydi, iki hizmetçinin gergin bakışlarını görmezden geldi.

"Demek tatlı Constance'ım, her şeye rağmen ölmemişsin." Edmund elini Constance'ın çenesinin altına koydu ve yüzünü Constance'ın yüzüne doğru kaldırdı. Orada sadece istifasını gördü. Çürükleri güzelliğine gölge düşürüyordu ama iyileşecekti. "O gözler," diye fısıldadı. "Uzun zamandır peşimi bırakmıyorlar."

Arkasında bir ses duydu ve iki hizmetçinin kapının sürgüsünü gizlice çekmeye çalıştığını görmek için döndü. "Buraya!" diye emretti ve en yakındaki Gladys'in kolunu yakaladı. "Nereye gittiğini sanıyorsun sen?"

"Görevlerimize, Lordum," dedi Blanche, sesi kararsızdı. "Biz sizin en sadık hizmetkârlarınızız."

Edmund'un parmakları derisini ısırırken Gladys'in gözleri yaşardı. Parmaklarını gevşetmeye çalıştı.

Edmund kızı yere fırlattı. "Onu buraya getirip bir yük gibi bırakabileceğini mi sandın? Neredeydi o?"

Blanche ve Gladys bakiştılar. Bunu hiç düşünmemişlerdi. Tek istedikleri Constance'ı Jocelin'den uzaklaştırmaktı. Her şeyin eskisi gibi olmasını, Jocelin'in onlara sataşmasını, onlarla sevişmesini istiyorlardı.

"Bilmiyorum lordum," diye kekeledi Blanche.

"Beni aptal mı sanıyorsun?" dedi Edmund ve ona doğru ilerledi. "Kız çok iyi saklandı, yoksa ondan haberim olurdu. Onun varlığı şato dedikodularının bir parçası olmadı."

"Hayır, lordum, o..." Blanche bir hikâyeye yaratacak kadar hızlı düşünemiyordu. Dili ona çelme taktı.

Edmund durdu, sonra yerde kıvranan Gladys'e baktı. "Bu hikâyede sakladığın bir şey var. Kimi koruyorsun?" Blanche'ın kolunu yakaladı ve acıyla arkasına doğru bükü.

"Lordum! Beni incittiniz!"

"Bana yalan söylersen bundan daha fazlasını yaparım."

Gladys arkadaşını korumak istercesine yüksek sesle, "Mutfaktaki Baines'di," dedi.

Edmund bunu düşünürken Blanche'ın kolunu bıraktı. Baines hiç seilmeyen bir adamdı, kötü huyluydu, bunu biliyordu. Ama Edmund Baines'in mutfakta uyuduğunu da biliyordu. Mahremiyeti yoktu, hele hırpalanmış bir kızı iyileşene kadar saklayacak kadar hiç yoktu. Bütün şatoda konuşulmasına neden olurdu.

Edmund ölümcül bir sesle, "Yalan söylüyorsun," dedi ve sonra yavaşça ona doğru ilerledi.

Gladys ondan uzaklaştı, yarı sürünerek acelelerin üzerinden geçti. "Lordum," dedi vücudunun her zerresi titreyerek.

"Bu senin son yalanın," dedi adam onu belinden kavrarken. Adamın onu açık pencereye doğru götürdüğünü görünce çırpınmaya başladı.

Edmund kavga eden Gladys'i taşıırken Blanche dehşet içinde bakakaldı. Pencereye ulaştıklarında Gladys kollarını çerçeveye doğru uzattı ama Edmund'un gücüyle boy ölçüşemezdi. Edmund Gladys'in sırtına bir hamle yaptı ve Gladys havaya tutunarak öne doğru düştü. Üç kat aşağıdaki avluya düşerken attığı çığlık duvarları titretir gibiydi.

Blanche sadece bakabiliyordu, dizlerinin bağı çözülüyor, midesi bulanıyordu.

"Şimdi," dedi Edmund Blanche'a dönerken. "Gerçeği bilmek istiyorum. Onu kim alıkoydu?" başıyla sessizce duvarın dibinde duran Constance'ı işaret etti. Edmund'un Gladys'i öldürmesi Constance'ı şok etmemişti; beklediği şey buydu.

"Jocelin," diye fısıldadı Blanche.

İsmi duyunca Constance'ın kafası kalktı. "Hayır!" Jocelin'in ihanet etmesine dayanamazdı.

Edmund gülümsedi. "Şu güzel şarkıcı mı?" O gece onu kaçıran oydu; Edmund'un unuttuğu bir gerçektir bu. "Nerede uyuyor ki onu fark ettirmeden saklayabilsin?"

"Ahırların üstündeki çatı katında." Blanche güçlükle konuşabiliyordu. Sürekli pencereye bakıyordu. Sadece bir dakika önce Gladys hayattaydı. Şimdi bedeni kaldırımında kırık ve ezilmiş bir halde yatıyordu.

Edmund Blanche'in cevabı karşısında başını salladı; gerçeği duyduğunda anlamıştı. Ona doğru bir adım attı ve Blanche ondan uzaklaştı, sırtı kapıya dönüktü.

"Hayır lordum, size bilmek istediğinizi söyledim." Yüzünde hafif bir gülümsemeyle ona doğru gelmeye devam etti. "Ve size Constance'ı getirdim. Ben sizin için gerçek bir hizmetkârım."

Edmund onun dehşetinden hoşlanıyordu; bu onun güçlü olduğunu kanıtlıyordu. Ona yakın durdu, çenesinin çizgisini okşamak için tombul bir elini uzattı. Gözlerinde yaşlar vardı, korku gözyaşları. Ona vururken bile gülümsedi.

Blanche yere düştü, eli yüzünün yan tarafındaydı, gözü şimdiden morarmaya başlamıştı,

Kapıyı açarken yarı gülerek, "Git," dedi. "Dersini iyi öğrenmişsin."

Blanche kapı kapanmadan önce odadan çıkmıştı. Merdivenlerden koşarak indi ve malikâneden çıktı. Şatonun avlusunda, açık kapıdan geçerek koşmaya devam etti. Surların tepesindeki adamların çağrılarına cevap vermedi. Tek bildiğı Chatworth malikânesiyle ilgili her şeyden uzak olmak istediğıydi. Sadece yan tarafındaki ağırlar onu zorladığında durdu. Sonra bir kez bile arkasına bakmadan yürüdü.

Jocelin ceketinin içine dört erik sıkıştırdı; Constance'ın taze meyveleri ne kadar sevdiğini biliyordu. Son haftalarda hayatı Constance'ın neyi sevip sevmediğı etrafında dönmeye başlamıştı. Onun yumuşacık yaprak yaprak açışını izlemek, başına gelen en keyifli şeydi. Ne kadar küçük olursa olsun her zevk için duyduğı minnettarlık içini ısıtıyordu, yine de daha önceki hayatını düşündükçe kalbi sızlıyordu - bir buket çiçek onu ağlatabilirdi.

Ve yatakta, hıncırca gülümsedi. Tüm bencil zevklerden vazgeçecek kadar şehit değildi. Constance ona iyiliğinin karşılığını vermek ve sevgisini göstermek istiyordu. İlk başta acı beklentisi onu kaskatı kesmişti, ama Jocelin'in ellerini vücudunda hissetmek, ona zarar vermeyeceklerini bilmek onu tutkuyla çılgına çevirdi. Sanki bildiğı tüm aşkı birkaç kısa haftaya sığdırmak istiyordu.

Jocelin birlikte geçirecekleri geleceğı düşündükçe gülümsüyordu. Seyahat etmeyi bırakacak ve yerleşecek, Constance ve kendisi için bir ev yapacaktı. Sonra birkaç menekşe gözlü çocukları olacaktı. Hayatında hiçbir zaman özgürlükten, rahat bir yataktan ve sıcak bir kadından daha fazlasını istememişti. Ama daha önce hiç aşık olmamıştı. Constance onun tüm hayatını değıştirmişti. Sadece birkaç gün daha... Constance uzun yolculuğa dayanabilecek kadar iyileşir iyileşmez yola çıkacaklardı.

Jocelin malikâneden çıkıp mutfağın önünden geçerek ahıra doğıru yürürken ısılık çalıyordu. Duvara yaslanmış merdiveni görünce donup kaldı. Son zamanlarda merdiveni kaldırmaya dikkat ediyordu. Seyisin

Karısı ona göz kulak oldu ve Jocelin de onu sayısız gülümseme ve birkaç içten sarılmayla ödüllendirdi. Kendisi için değil ama Constance için herhangi bir tehlike olduğunu düşünmüyordu.

Son birkaç metreyi koşarak geçti ve merdiveni hızla çıktı. Küçük odayı ararken kalbi deli gibi atıyordu, sanki onu samanların altında bulacakmış gibi. Constance'ın kendi başına gitmeyeceğini şüphesiz biliyordu. Hayır, o bir geyik yavrusu gibiydi, ürkek ve korkak.

Merdivenden inerken gözyaşları gözlerini bulanıklaştırdı. Onu nerede bulacaktı? Belki de kadınlardan bazıları ona bir şaka yapmıştı ve onu bir köşede güven içinde, kuru üzümlü çörek yerken bulacaktı. Jocelin rüyayı hayal ederken bile buna inanmıyordu.

Chatworth'u merdivenin dibinde, yanında iki zırhlı muhafızla görünce hiç şaşırmadı. "Ona ne yaptınız?" Jocelin merdivenin ikinci basamağından atlarken ellerini Edmund'un boğazına götürdü.

Adamları Jocelin'i ayıramadan Edmund'un yüzü morarmaya başlamıştı. Onu kollarından sıkıca tuttular.

Edmund kendini tozdan kurtardı ve harap olmuş giysilerine tiksintiyle baktı. Kadife bir daha asla eskisi gibi olmayacaktı. Morarmış boğazını ovuşturdu. "Bunu hayatınla ödeyeceksin."

"Ona ne yaptın, seni domuz sakatatı parçası?" Jocelin alay etti.

Edmund'un nefesi kesildi. Daha önce hiç kimse onunla böyle konuşmaya cesaret edememişti. Elini geri çekti ve Jocelin' suratına bir tokat atarak ağzının kenarını kesti. "Gerçekten de bunun bedelini ödeyeceksin."

Jocelin'in ayaklarının menzilinden çıktı, jongleur'e karşı eskisinden daha temkinliydi. Bu yüzün ardında, Jocelin'in sadece başka bir güzel çocuk olduğunu düşünerek var olduğunu tahmin etmediği bir adam gizleniyordu. "Bundan zevk alacağım," diye alay etti. "Bu geceyi oubliette'de geçireceksin ve yarın son gün doğumunu göreceksin. Bütün gün acı çekeceksin. Ama bu gece belki de daha fazla acı çekeceksin. Sen o kavanozun içinde terlerken, ben kadını alacağım."

"Hayır!" Jocelin bağırdı. "O hiçbir şey yapmadı. Bırakın gitsin. Onu götürmenin bedelini ödeyeceğim."

"Evet, yapacaksın. Asil jestinize gelince, içi boş. Pazarlık edecek bir şeyiniz yok. İkiniz de benimsiniz. O benim yatağım için, sen de seçtiğim diğer zevkler için. Onu al ve bırak bir kanta karşı gelmenin ne demek olduğunu düşünsün."

Constance, Edmund'un odasının penceresinde oturuyordu. Ruh ondan gitmişti. Artık Jocelini bir daha göremeyecek, Edmund onu kollarına alıp ayın yıldızları sevdiğinden daha çok sevdiğini söyleyemeyecekti. Tek umudu onun kaçmayı başarmış olmasıydı. Blanche'ın odadan nasıl kaçtığını görmüştü. Constance kadının Jocelin'i uyarmaya gitmiş olması için dua etti. Blanche'ın onu önemseydiğini biliyordu, onun çağrısını duymuştu. Şüphesiz, Blanche Jocelin'i uyarmıştı ve birlikte güvendeydiler.

Constance kıskançlık hissetmiyordu. Gerçekte, sadece Jocelin'in mutluluğunu istiyordu. Eğer onun için ölmesini isteseydi, bunu seve seve yapardı. Zavallı hayatının ne önemi vardı ki?

Bir kargaşa ve tanıdık bir kafaya vuran güneş ışığı dikkatini çekti. İki iri yarı muhafız, çırpınan Jocelin'i yarı sürükleyerek avluya doğru götürüyordu. O izlerken, adamlardan biri Jocelin'i köprücük kemiğinden sertçe kelepçeleterek Joss'un bir tarafa yığılmasına neden oldu. Güçlkle de olsa ayakta durmaya devam etti. Constance nefesini tuttu, ona seslenmek istiyordu ama bunun onu daha fazla tehlikeye atacağını biliyordu. Sanki onu hissetmiş gibi dönüp pencereye baktı. Constance elini kaldırdı. Gözyaşlarının arasından adamın çenesindeki kanı görebiliyordu.

Muhafızlar Jocelin'i sarsarken Constance birden onu nereye götürdüklerini fark etti ve kalbi durdu. Oubliette korkunç bir cihazdı; sert kayanın bağırsaklarına oyulmuş testi şeklinde bir oda. Bir mahkûmun dar boynundan bir makarayla indirilmesi gerekiyordu. İçeri girdikten sonra ne oturabiliyor ne de ayakta durabiliyordu; yarı çömelmiş, sırtı ve boynu sürekli bükülmüş halde durmak zorundaydı. Çok az hava vardı ve çoğu zaman yiyecek ya da su yoktu. Kimse birkaç günden fazla dayanamazdı ve sadece en güçlüler bu kadar dayanabilirdi.

Constance muhafızların Jocelin'i makaraya bağlayıp o cehennem çukuruna indirmelerini izledi. Kapak bağlanırken birkaç dakika daha baktı, sonra gözlerini kaçırdı. Artık hiçbir umut yoktu. Yarın Jocelin ölmüş olacaktı, eğer geceyi atlatabilirse, çünkü Edmund kesinlikle yeni işkenceler tasarlayacaktı.

Masanın üzerinde büyük bir şarap kadehi ve üç bardak duruyordu. Bu kadehler Edmund'un özel kullanımı , çünkü Edmund en güzel objeleri kendine saklardı. Ne yaptığını düşünmedi, çünkü hayatı sona ermişti ve eylemi tamamlamak için sadece son bir hareket gerekiyordu. Bir bardağı masaya çarparak kırdı, sivri tabanı eline aldı ve minderli pencereye gitti.

Güzel bir gündü, yaz çiçek açmıştı. Constance bir bileğini keserken keskin kenarı neredeyse hiç hissetmedi. Vücudundan akan kana rahatlama hissiyle baktı. "Yakında," diye fısıldadı. "Yakında seninle olacağım, Jocelin'im."

Constance diğer bileğini kesti ve duvara yaslandı, bir bileği kucağında, diğeri pencere kenarında, kanı taşların harcına sızıyordu. Yumuşak bir yaz esintisi saçlarını okşadı ve gülümsedi. Bir akşam Jocelin'le birlikte nehre gitmiş, geceyi yumuşak otların arasında yalnız geçirmişlerdi. Ertesi sabah erkenden, kale henüz uyanmamışken geri dönmüşlerdi. Coşku ve fısıltıyla söylenen aşk sözcükleriyle dolu bir geceydi. Jocelin'in ona söylediği her kelimeyi hatırlıyordu.

Yavaş yavaş düşünceleri tembelleşti. Sanki uykuya dalmış gibiydi. Constance gözlerini kapadı ve hafifçe gülümsedi, yüzünde güneş, saçlarında esinti vardı ve daha fazla düşünmedi.

"Evlat! İyi misin?" diye bir ses kısık bir fısıltıyla Jocelin'e seslendi.

Sersemlemişti ve kelimeleri anlamakta güçlük çekiyordu. "Oubliette" unutkanlık odası anlamına geliyordu ve adını hak etmişti.

"Çocuk!" diye tekrar sordu ses. "Cevap ver bana!"

"Evet," diye başardı Jocelin.

Ağır bir iç çekiş ona cevap verdi. "O iyi," dedi bir kadın sesi. "Bunu etrafına sar ve seni yukarı çekeyim."

Jocelin kendisine ne olduğunu tam olarak anlayamayacak kadar sersemlemişti. Kadının elleri vücudunu boyundan geçirip serin gece havasına doğru yönlendirdi. Hava -saatlerdir aldığı ilk gerçek nefes- onu temizlemeye başladı.

Aklı. Vücudu kasılmış ve kaskatı kesilmişti. Ayakları yere değdiğinde makara kayışını çözdü.

Seyis ve şişman karısı ona baktılar. "Aşkım," dedi kadın, "hemen gitmelisin." Karanlığın içinden ahıra doğru ilerledi.

Her adımda Jocelin'in kafası biraz daha rahatlıyordu. Yakın zamana kadar hayatında hiç aşkı tatmadığı gibi, nefreti de tanımamıştı. Şimdi avluda yürürken Edmund'un karanlık penceresine baktı. Şu anda Constance ile birlikte olan Edmund Chatworth'ten nefret ediyordu.

Ahıra geldiklerinde kadın tekrar konuştu. "Çabuk gitmelisiniz. Kocam sizi duvardan geçirebilir. Al, senin için bir bohça yiyecek hazırladım. Dikkatli olursanız size birkaç gün yeter."

Jocelin kaşlarını çattı. "Hayır, gidemem. Constance'ı onunla bırakamam."

"Biliyorum, öğrenene kadar gitmeyeceksin," dedi yaşlı kadın. Döndü ve Jocelin'e onu takip etmesini işaret etti. Bir başka mumdan bir tane yaktı. ve Jocelin'i boş bir ahıra götürdü. Birkaç saman demetinin üzerine bir bez örtülmüştü. Yavaşça bezi çekti.

Jocelin ilk başta gördüklerine inanmadı. Constance'ı daha önce de ölmüş olduğunu sandığı bir anda görmüştü. Yanına diz çöktü ve soğuk bedeni kollarının arasına aldı. "Üşümüş," dedi otoriter bir sesle. "Battaniye getirin ki onu ısıtabileyim."

Yaşlı kadın elini Jocelin'in omzuna koydu. "Dünyadaki bütün battaniyeler işe yaramaz. O öldü."

"Hayır, öyle değil! Daha önce de böyleydi ve-"

"Kendine işkence etme. Kızın kanı gitti. Hiç kanı kalmadı." "Kan mı?"

Kadın bezi geri çekti ve Constance'ın cansız bileğini kaldırdı, damar açıktaydı, kopmuştu.

Jocelin sessizce ona baktı. "Kim?" diye fısıldadı sonunda.

"Kendi canına kıydı. Başka kimse yapmadı."

Jocelin Constance'ın yüzüne baktı ve sonunda onun gittiğini fark etti. Eğildi ve onun alnından öptü. "O artık huzur içinde."

"Evet," dedi kadın rahatlamış bir ifadeyle. "Ve gitmelisiniz."

Joss kadının sıkıca tuttuğu elini çekti ve kararlı adımlarla malikâneye doğru yürüdü. Büyük salon hasır paletler üzerinde uyuyan adamlarla kaplıydı. Jocelin birçok silahın arasında asılı duran bir kılıcı duvardan indirirken sessizdi. Dördüncü kata çıkan merdivenleri çıkarken yumuşak ayakkabıları hiç ses çıkarmadı.

Edmund'un kapısının önünde bir muhafız uyuyordu. Jocelin, muhafız uyanırsa hiç şansı olmayacağını biliyordu, çünkü Jocelin'in zayıf gücü tecrübeli bir şövalyeninkiyle boy ölçüşemezdi. Jocelin kılıcını karnına saplarken adam hiç sesini çıkarmadı.

Jocelin daha önce hiç adam öldürmemişti ve bu seferki ona hiç zevk vermedi.

Edmund'un kapısı kilitli değildi. Kendi şatosunda, kendi odasında kendini güvende hissediyordu. Jocelin kapıyı iterek açtı. Ne yaptığı şeyden zevk alıyordu ne de bazılarının yaptığı gibi üzerinde durmak istiyordu. Edmund'un saçlarını avuçlarının arasına aldı. Chatworth'un gözleri fal taşı gibi açıldı ve Jocelin'i görünce irileşti.

"Hayır!"

Edmund Chatworth'un söylediği son söz buydu. Jocelin kılıcı adamın boğazına geçirdi. Kont, yaşarken olduğu kadar ölüyken de Joss'u tiksindiriyordu. Jocelin kılıcı yatağın kenarına fırlattı ve kapıya doğru yürüdü.

Alice uyuyamıyordu. Haftalardır doğru düzgün uyuyamamıştı. -Jonglör yatağına gelmeyi bıraktığından beri. Onu defalarca tehdit etmişti ama . Adam uzun kirpiklerinin arasından ona bakmış ve hiçbir şey söylememişti. Doğrusu, kendisine bu kadar kötü davranan bir adam biraz ilgisini çekmişti.

Yatağının perdelerini arkaya attı ve bornozunu çekti. Ayakları aceleyle kaplanmış zeminde ses çıkarmıyordu. Koridora çıktığında Alice bir şeylerin ters gittiğini hissetti. Edmund'un kapısı açıktı ve önündeki nöbetçi tuhaf bir pozisyonda oturuyordu. Merakla ona doğru yürüdü. Gözleri karanlığa alışkındı ve koridor, duvar boyunca uzanan meşaleler tarafından ancak yarım yamalak aydınlatılıyordu.

Bir adam Edmund'un odasından çıktı, ne sağa ne de sola baktı ama doğruca ona doğru yürüdü. Adamın yüzünü görmeden önce ceketindeki kanı gördü. Alice nefesini tuttu ve elini boğazına götürdü. Adam önünde durduğunda

Onu tanımakta güçlük çekti. Karşısında gülen bir çocuk değil, ona cesaretle bakan bir adam vardı. Küçük bir korku ürpertisi omurgasına yayıldı. "Jocelin."

Sanki onu görmemiş ya da görmesi umurunda değilmiş gibi yanından geçip gitti. Alice arkasından baktı, sonra yavaşça Edmund'un odasına doğru yürüdü. Ölü muhafızın üzerinden geçerken kalbi küt küt atıyordu. Edmund'un cesedini gördüğünde, kesik boğazından hâlâ kan akıyordu, gülümsedi.

Alice pencereye gitti, eli pervazda, bir gün önce bir başkasının masum kanıyla oluşan lekeyi kapatıyordu. "Bir dul," diye fısıldadı. Dul bir kadın! Artık her şeye sahipti; zenginlik, güzellik ve özgürlük.

Bir ay boyunca mektuplar yazarak Kral Henry'nin sarayına davet edilmek için yalvarmıştı. Davet geldiğinde Edmund ona gülmüş, parayı böyle uçarı şeylere harcamayı reddettiğini söylemişti. Gerçekte, sarayda kendi şatosunda olduğu gibi hizmetçi kızları pencerelerden atmakta özgür olmayacaktı. Alice artık kralın sarayına özgürce gidebileceğini düşündü.

Ve Gavin de orada olacaktı! Ah evet, onu da ayarlamıştı. O kızıl saçlı fahişe ona çok uzun süre sahip olmuştu. Gavin onundu ve öyle kalacaktı. Eğer karısından kurtulabilirse, o zaman tamamen onun olacaktı. Altın kumaştan elbiselerini ondan esirgemeyecekti. Hayır, Gavin ondan hiçbir şeyi esirgemeyecekti. Her zaman istediğini elde etmemiş miydi? Şimdi yine Gavin Montgomery'yi istiyordu ve onu elde edecekti.

Avluda yürüyen biri dikkatini çekti. Jocelin, omzunda deri bir çantayla duvarın tepesine çıkan merdivenlere doğru ilerliyordu.

"Bana büyük bir iyilik yaptın," diye fısıldadı. "Ve şimdi sana borcumu ödeyeceğim." Muhafızları çağırmadı. Bunun yerine sessizce durdu ve Edmund'dan kurtulduktan sonra ne yapacağını planladı. Jocelin ona çok şey vermişti.

-Büyük bir servete erişti ama en önemlisi ona Gavin'i verdi.

Yirmi Üçüncü Bölüm

" ^ "

Çadırın içi sıcaktı. Gavin uyuyamıyordu. Ayağa kalktı ve huzur içinde uyuyan Judith'e baktı, keten çarşafın üzerinde çıplak bir omuz açıktaydı. Sessizce giysilerini giydi ve karısının hareketsiz haline gülümsedi. Gecenin büyük bir bölümünü sevişerek geçirmişlerdi ve şimdi Judith bitkin düşmüştü. Ama o bitkin değildi. Hayır, hiç de öyle değildi. Judith'i sevmek onda bir kıvılcım yaratıyor ve sönmeyen bir ateş yakıyor gibiydi.

Sandıktan kadife bir örtü aldı, sonra çarşafı kızın üzerinden çekti ve onu örtüye sardı. Kız ona bir çocuk gibi sokuldu, hiç uyanmadı, masumların uykusunu uyudu. Onu çadırdan çıkardı, nöbetçi muhafızlara başıyla selam verdi ve ormana doğru yürüdü. Başını eğdi ve onun uykuda yumuşamış dudaklarını öptü.

"Gavin," diye
mırıldandı. "Evet, ben
Gavin."

Adamın omzuna gülümsedi, gözleri hiç açılmadı. "Beni nereye götürüyorsun?"

Kıkırdadı ve ona daha sıkı sarıldı. "Umurunda mı?"

Daha geniş gülümsedi, gözleri hâlâ kapalıydı. "Hayır, istemiyorum," diye fısıldadı.

Göğsünün derinliklerinde güldü. Nehrin kenarında onu oturttu ve yavaş yavaş uyanmaya başladı. Havanın serinliği, suyun sesi ve otların tatlılığı durumun rüya gibi niteliğine katkıda bulundu.

Gavin ona dokunmadan yanına oturdu. "Bir keresinde Tanrı'ya ettiğin yemini bozduğunu söylemiştin. Ne yeminiydi bu?" Onun cevabı için gerildi. Daha önce hiç konuşmamışlardı.

Yine de Gavin, Demari'nin evinde başına ne geldiğini bilmek istiyordu. Doğru olduğunu bildiği şeyi inkâr etmesini istiyordu. Eğer Demari'yi seviyorsa, onu neden öldürmüştü? Ve eğer başka bir adama gittiyse, bu Gavin'in kendi hatası değil miydi? Bozduğu yeminin bir rahip ve yüzlerce tanığın önünde ettiği yemin olduğunu biliyordu.

Karanlık Judith'in kızarıklıklarını örttü. Gavin'in düşünce zincirinden habersizdi. Sadece savaşa gitmeden önce ona gittiğini hatırlıyordu.

"Bana söyleyemeyeceğin kadar dev miyim ben?" diye sordu sessizce. "Bana bu tek şeyi söyle, ben de senden başka bir şey istemeyeyim."

Bu onun için özel bir şeydi ama doğrudu; ona çok az şey sormuştu. Dolunay vardı ve gece aydınlıktı. Gözlerini onunkilerden kaçırırdı. "Düğünümüzde sana bir yemin ettim ve... yeminimi bozdum."

Başını salladı; korktuğu gibi oldu.

"O gece sana geldiğimde bunu bozduğumu biliyordum," diye devam etti. "Ama o adamın birlikte yatmadığımızı söylemeye hakkı yoktu. Aramızdaki şeyle başa çıkmak bizim görevimizdi."

"Judith, seni anlamıyorum."

Kadın irkilerek ona baktı. "Ben yeminden bahsediyorum. Bana bunu sormadın mı?" Onun hâlâ anlamadığını gördü. "Bahçede seni gördüğümde ve -" Sözüünü yarıda kesti ve başka tarafa baktı. Alice'in onun kollarındaki anısı hâlâ canlıydı ve şimdi o zamankinden çok daha acı vericiydi.

Gavin hatırlamaya çalışarak ona baktı. Sonunda aklına geldiğinde kıkırdamaya başladı.

Judith ona döndü, gözleri alev alev yanıyordu. "Bana gülüyor musun?"

"Evet, biliyorum. Ne cehalet yemini ama! Bunu yaptığında bakireydin. Yatağında ne zevkler yaşanacağını ve kendini benden uzak tutamayacağını nereden bilecektin?"

Ona ters ters baktı, sonra ayağa kalktı. "Sen kibirli ve çekilmez bir adamsın. Sana güvenimi veriyorum ve sen bana gülüyorsun!" Omuzlarını geriye attı, mantosunu sıkıca üzerine sardı ve kibirli bir şekilde ondan uzaklaşmaya başladı.

Gavin yüzünde şehvet dolu bir sırıtışla pelerini güçlü bir şekilde çekiştirdi ve Judith'in üzerinden çıkardı. Judith nefes nefese kaldı ve kendini örtmeye çalıştı. "şimdi kampa geri dönecek misin?" diye alay ederek kadife örtüyü yuvarladı ve başının arkasına yerleştirdi.

Judith ona baktı, çimlerin üzerine uzanmış, ona bakmıyordu bile. Yani! Kazandığını sanıyordu, değil mi?

Gavin sessizce yatıyordu, her an dönüp elbiseleri için yalvarmasını bekliyordu. Çalıların arasında büyük bir hışırtı duydu ve kendinden emin bir şekilde gülümsedi. Kıyafetleri olmadan kampa dönemeyecek kadar mütevazıydı. Bir an sessizlik oldu, sonra yaprakların ritmik hareketini duydu, sanki...

Sesi takip ederek bir anda ayağa kalktı. "Seni küçük fingerdek!" diye güldü karısının önünde dururken. Karısının üzerinde ağaç yaprakları ve birkaç çalı dalından oluşan, oldukça gizleyici bir elbise vardı. Zafer kazanmış gibi gülümsedi.

Gavin ellerini kalçalarına koydu. "Seninle bir tartışmayı kazanabilecek miyim?"

Judith kendini beğenmiş bir tavırla, "Muhtemelen hayır," dedi.

Gavin şeytanca kıkırdadı. Sonra elini uzattı ve kırılğan giysiyi yırttı. "Öyle düşünmüyor musun?" diye sordu onu belinden tutup kaldırırken. Vücudunun çıplak kıvrımları ay ışığında gümüş rengine bürünmüştü. Onu kollarının arasında havaya kaldırdı ve korkudan nefesinin kesilmesine güldü. "İyi bir eşin kocasıyla tartışmayacağını bilmiyor musun?" diye alay etti.

Onu bir ağacın dalına oturttu, dizleri göz hizasındaydı. "Seni özellikle bu şekilde ilginç buluyorum." Adam kızın yüzüne baktı, kendi yüzü de gülümsüyordu ama kızın gözlerindeki dehşeti görünce donup kaldı.

"Judith," diye fısıldadı. "Korkunu unuttum. Affet beni." Ellerini ağaç dalından kurtarmak zorunda kaldı, parmak eklemleri bembeyazdı. Elleri çözöldüğünde bile onu ağaç dalının üzerinde sürüklemek zorunda kaldı ve çıplak poposunu sert ağaç kabuğuna sürttü. "Judith, affet beni," diye fısıldadı ona sarılırken.

Onu nehrin kenarına kadar taşıdı ve örtüyü üzerine sardı, kucağına alıp sımsıkı sarıldı. Aptallığı onu çileden çıkarmıştı. Onun gibi önemli bir şeyi nasıl unutabilirdi?

Korkunç yükseklik korkusu mu? Çenesini kaldırdı ve onu tatlı bir şekilde dudaklarından öptü.

Öpücüğü aniden tutkuya dönüştü. "Sarıl bana," diye fısıldadı umutsuzca. "Beni bırakma."

Kadının sesindeki aciliyet onu etkilemişti. "Hayır, tatlım, yapmayacağım."

Her zaman tutkulu bir kadın olmuştu ama şimdi çılgınlık içindeydi. Ağzı onunkine yapıştı; sonra dudakları boynu boyunca ilerledi. Hiç bu kadar saldırgan olmamıştı.

"Judith," diye mırıldandı. "Tatlı, tatlı Judith." Örtü düştü ve çıplak göğüsleri küstahça ve talepkârca ona doğru itildi. Gavin'in başı dönmeye başladı.

"Bu giysileri üzerinde mi bırakıyorsun?" diye sordu sert bir fısıltıyla, elleri bol tabardın altında gezinirken. Gavin giysilerini çıkarmak için birkaç dakikalığına bile olsa onun bedeninin yakınlığından ayrılmaya dayanamadı. Ceketini çabucak başının üzerinden attı, sonra da gömleğini. Çadırdan çıkarken iç çamaşırı giyme zahmetine katlanmamıştı.

Judith onu yere itti ve üzerine eğildi. Adam kıpırdamadan yatıyor, güçlkle nefes alabiliyordu. "Korkmuş gibi görünen sensin," diye güldü.

"Öyleyim." Gözleri parladı. "Benimle birlikte olacak mısınız?"

Eli vücudunun üzerinde gezindi, pürüzsüz teninden, göğsündeki kalın kıllardan zevk aldı. Sonra daha da aşağıya indi.

Nefes nefese kaldı, gözleri karardı. "Ne istersen yap," dedi kısık sesle. "Yalnızca elini çekme."

Gırtlığını yırtarcasına güldü ve içinde bir güç dalgası hissetti. Onu kontrol edebiliyordu. Ama bir sonraki an, elindeki sertliği hissederken, onun da kendisi üzerinde aynı güce sahip olduğunu biliyordu. Arzudan duyarsızlaşmıştı. Onun üzerine tırmandı, eğildi ve açlıkla ağzını aradı.

Gavin onun üzerinde hareket ederken hareketsiz kaldı ama kısa süre sonra daha fazla hareketsiz kalamadı. Kadının kalçalarını kavradı ve onu yönlendirdi; daha hızlı, daha sert, kadınınsıyla eşleşmeye başlayan öfkesi.

Ve sonra birlikte patladılar.

Gavin gülerek Judith'in çıplak kalçalarını tokatladı ve "Uyan, seni aşüfte," dedi. "Kamp uyandı ve bizi arayacaklar."

"Bırakın yapsınlar," diye mırıldandı Judith ve örtüyü kendine doğru çekti.

Gavin onun üzerinde yükseliyordu, vücudu ayaklarının arasındaydı. Daha önce hiç böyle bir gece yaşamamıştı. Kimdi bu karısı? Zina yapan bir kadın mı? Rüzgârın onu sürüklediği gibi bir sadakatten diğerine geçen bir kadın mı? Yoksa kardeşlerinin düşündüğü gibi iyi ve nazık biri miydi? Her neyse, iş sevişmeye geldiğinde tam bir şeytandı. "Seni giydirmesi için hizmetçini çağırayım mı? Joan'ın söyleyecek birkaç sözü vardır şüphesiz."

Judith uykulu bir şekilde Joan'ın sırtışlarını düşündüğünde, tamamen uyanması çok kısa sürdü. Doğrulup nehre baktı, sonra sabahın serin havasından derin bir nefes aldı. Esnedi ve gerindi, mantosu düştü ve dolgun, küstah bir göğsü ortaya çıktı.

"Tanrı'nın dişleri!" Gavin yemin etti. "Kendini koru, yoksa Londra'ya ve krala asla ulaşamayacağız."

Ona baştan çıkarıcı bir şekilde gülümsedi. "Belki de burada kalmayı tercih ederim. Saray bunun yarısı kadar bile hoş olamaz."

"Evet," diye güldü Gavin, sonra eğilip onu mantosuna sardı ve kollarının arasına aldı. "Gel, geri dönelim. Miles ve Raine bugün bizden ayrılıyor ve onlarla konuşmak istiyorum."

Çadıra döndüklerinde sessizdiler. Judith Gavin'in omzuna sarıldı. Keşke her zaman böyle olabilseydi, diye düşündü. İsteddiği zaman nazık ve şefkatli olabiliyordu. Lütfen Tanrım, diye dua etti, aramızdaki bu ilişki sürsün. Bir daha kavga etmemize izin verme.

Bir saat sonra Judith, Raine ve Miles'in arasında yürüdü, her iki adam da onun elini tutuyordu. Uyumsuz bir grup gibi görünüyorlardı: ağır yün seyahat giysileri giymiş iki iri adam, aralarında Judith, ancak omuzlarına kadar uzanıyordu.

Judith ellerini sıkarak, "İkinizi de özleyeceğim," dedi. "Tüm ailemin yanımda olması güzel, gerçi annem John Bassett'in yanından nadiren ayrılıyor."

Raine güldü. "Kıskançlık mı duyuyorum?"

"Evet," dedi Miles. "Senin için yeterli değil miyiz?"

"Gavin yeterli görünüyor," diye alay etti Raine.

Judith güldü, yanakları pembeleşti. "Kardeşlerden birinin yapıp da diğerlerinin bilmediği bir şey var mı hiç?"

"Pek bir şey yok," dedi Raine ve sonra başının üzerinden Miles'a baktı. "Küçük kardeşimizin dün geceyi nerede geçirdiği sorusu var tabii ki."

"Joan'la birlikte," dedi Judith düşünmeden önce.

Raine'in gözleri kahkahalarla dans ederken Miles'ınkiler her zamanki gibi okunamaz haldeydi. "Ben... biliyorum çünkü Joan'ın onun hakkında söyleyecek çok şeyi vardı," dedi Judith, Kekeliyor.

Raine'in gamzeleri derinleşti. "Miles'ın seni korkutmasına izin verme. Kadının ne söylediğini çok merak ediyor."

Judith gülümsedi. "Seni bir dahaki görüşümde anlatacağım. Belki de planladığınızdan daha erken gelmeniz için sizi teşvik edebilirim."

"İyi dedin!" Raine güldü. "Şimdi, doğrusu, gitmeliyiz. Kendi yol paramızı ödemezsek sarayda hoş karşılanmayız ve fazladan masrafı karşılayamam."

"O zengin," dedi Miles. "Sizi kandırmasına izin vermeyin."

"İkiniz de beni kandıramazsınız. Zaman ayırdığınız ve ilgilendiğiniz için ikinize de teşekkür ederim. Sorunlarımı dinlediğiniz için teşekkür ederim."

"Bu lezzetli kadını öpmek varken hepimiz ağlayalım mı?" Miles sordu.

Raine, Judith'i yerden kaldırıp yanağına içten bir öpücük kondururken, "Bu sefer haklısın küçük kardeşim," dedi.

Miles Judith'i kucağına aldı ve kardeşine güldü. "Bir kadına nasıl davranılacağını bilmiyorsun," dedi Judith'i kollarının arasına alıp ağzına hiç de kardeşçe olmayan bir öpücük kondururken.

"Kendini unutuyorsun Miles," diye ölümcül bir ses geldi.

Judith kayınbiraderinden ayrıldığında Gavin'in gözleri kararmış bir halde onlara baktığını gördü.

Raine ve Miles birbirlerine baktılar. Gavin ilk kez gerçek bir kıskançlık göstermişti. Raine, "Sana kılıç çekmeden önce onu yere bırak," dedi.

Miles Judith'i bir süre daha tuttu ve ona baktı. "Buna değebilir." Onu yavaşça yere bıraktı.

Raine Gavin'e, "Yakında tekrar görüşeceğiz," dedi. "Belki Noel'de bir araya gelebiliriz. Stephen'ın evleneceği İskoç kadını görmek isterim."

Gavin, Judith'in omzuna sahiplenici bir el koydu ve onu kendine yaklaştırdı. "Noel'de," dedi. Kardeşleri atlarına bindiler ve uzaklaştılar.

"Gerçekten kızgın değil misin?" Judith sordu.

"Hayır," diye iç geçirdi Gavin. "Ama bir erkeğin sana dokunduğunu görmek hoşuma gitmedi, kendi kardeşimin bile."

Judith derin bir nefes aldı. "Noel'de gelirlerse bebek o zaman doğacak."

Bebek, diye düşündü Gavin. "Benim bebeğim" ya da "bizim bebeğimiz" değil, "bebek". Çocuğu düşünmek hoşuna gitmiyordu. "Gelin, kampı dağıtmalıyız. Burada çok uzun süre kaldık."

Judith gözyaşlarını kırptıştırarak onu takip etti. Demari'nin kalesinde geçirdikleri zamandan ya da bebekten hiç bahsetmediler. Ona çocuğun sadece kendisinden olabileceğini söylemeli miydi? Onu dinlemesi, ona inanması için yalvarmalı mıydı? Günleri sayabilir ve ona ne kadar hamile olduğunu söyleyebilirdi ama Gavin bir keresinde Demari'yle düğününde yatmış olabileceğini ima etmişti. Hizmetçileri toparlanmaya yönlendirmek için çadıra döndü.

O gece erkenden kamp kurdular. Londra'ya varmak için acele etmelerine gerek yoktu ve Gavin yolculukta geçirdiği zamanın tadını çıkardı. Kendisini karısına yakın hissetmeye başlamıştı. Sık sık sanki arkadaşmışlar gibi konuşuyorlardı. Gavin kendini onunla çocukluk sırlarını paylaşırken buldu, babası öldüğünde ve ona idare etmesi gereken çok fazla arazi bıraktığında yaşadığı korkuları anlattı.

Şimdi bir masada oturuyordu, önünde bir defter açıktı. Harcanan her kuruşun kaydedilmesi ve hesabının verilmesi gerekiyordu. Bu sıkıcı bir işti ama kâhyası ateşlenerek hastalanmıştı ve Gavin şövalyelerinden birinin şifrelemesine güvenemezdi.

Bir fincan elma şarabından bir yudum aldı ve odanın diğer ucundaki karısına baktı. Kadın açık çadır kapağının yanındaki taburede oturuyordu, kucağında mavi bir iplik yumağı vardı.

Elleri uzun bir çift örgü boğuşuyordu. O izledikçe, kadın her şeyi daha da berbat ediyordu. Güzel yüzü çabalamaktan buruşmuş, dilinin minik ucu dudaklarının arasından görünüyordu. Kitaplara tekrar baktı ve onun örgü örme girişiminin kendisini memnun etme çabası olduğunu fark etti. Şato işlerine karıştığında duyduğu hoşnutsuzluğu ona yeterince sık söylemişti.

Kadın ipliğe hırlarken ve nefesinin altından bir şeyler mırıldanırken Gavin kahkahasını bastırdı. Kendini sakinleştirdi. "Judith," dedi, "belki bana yardım edebilirsin. Şunu bir kenara bırakmanın sakıncası var mı?" diye sordu tüm ciddiyetiyle. Kadın hevesle ipliği ve iğneleri çadırın duvarına fırlatırken gülümsememeye çalıştı.

Gavin defteri işaret etti. "Bu yolculuk için çok fazla harcadık ama nedenini bilmiyorum."

Judith defteri çekip çevirdi. Burada en azından anladığı bir şey vardı. Parmaklarını sütunların üzerinde gezdirdi, gözleri bir taraftan diğerine kaydı. Birden durdu. "Ekmek için beş mark! Kim bu kadar çok para alıyor?"

"Bilmiyorum," dedi Gavin dürüstçe. "Ben sadece yiyorum, pişirmiyorum."

"Altın yiyorsun! Bununla hemen . Gavin neden Bunu bana daha önce göstermiş miydin?"

"Çünkü sevgili karıcığım, hayatımı tek başıma sürdürebileceğimi sanıyordum. Böyle düşünen her erkeğe acırım."

Gözlerini ona dikti. "O fırıncıyı bulacağım!" dedi çadırdan çıkmaya başlarken.

"Örgünü almayacak mısınız? Belki sizi meşgul edecek yeterince şey bulamazsınız."

Judith omzunun üzerinden Gavin'e baktı ve onun kendisiyle alay ettiğini gördü. Onun gülümsemesine karşılık verdi, sonra iplik yumağını alıp ona fırlattı. "Belki de meşguliye ihtiyacı olan sensin." Defterlere dikkatle baktı, sonra çadırdan çıktı.

Gavin oturdu ve bir ipliği elinde çevirerek tuttu. O gittiğinde çadır çok boştu. Açık kapağa gitti ve direğe yaslanarak onu izledi. Bir hizmetçiye asla bağırmazdı ama

Her nasılsa onlardan, onun yaptığından daha fazla iş çıkarıyordu. Yemek, çamaşır, kamp kurma, her şeyle kolaylıkla ilgileniyordu. Yine de hiç gerginlik göstermedi ve kimse onun aynı anda altı işi birden idare ettiğini tahmin edemezdi.

El arabası ekmek yüklü adamla konuşmasını bitirdi. Kısa boylu, şişman adam başını sallayarak uzaklaştı ve Gavin eğlenerek gülümsedi. Fırıncının nasıl hissettiğini çok iyi biliyordu. Gavin kaç kez haklı olduğu halde tartışmayı kaybettiğini hissetmişti? Judith, bir insan kendi düşüncelerini hatırlayamayana kadar kelimeleri evirip çevirebilirdi.

Gavin onun kamptaki yürüyüşünü izledi. Bir tenceredeki yahninin tadına bakmak için durdu, Gavin'in yaveriyle konuştu, çocuk bir taburenin üzerinde oturmuş efendisinin zırhını parlatıyordu. Çocuk başını salladı ve ona gülümsedi ve Gavin basit prosedürde küçük bir değişiklik yapılacağını biliyordu. Ve bu değişiklik daha iyiye doğru olacaktı. Daha önce hiç bu kadar rahat yaşamamış ya da seyahat etmemişti; üstelik bu kadar az çaba sarf ederek. Sabahları çadırından çıkıp bir at gübresi yığınının içine bastığı zamanları hatırlıyordu. Şimdi Judith'in gübrenin yere düşmesine izin verip vermediğinden şüpheliydi. Kampı o güne kadar gördüklerinin en temiziydi.

Judith onun kendisine baktığını hissetti ve dönüp gülümseyerek incelediği tavuklardan uzaklaştı. Gavin göğsünün sıkıştığını hissetti. Ona karşı ne hissediyordu? Şu anda bile başka bir adamın çocuğunu taşıyor olması önemli miydi? Tek bildiği onu istediği.

Çimenlerin üzerinde yürüdü ve onun koluna girdi. "Benimle içeri gel."

"Ama ben-"

"Dışarıda kalmayı mı tercih edersin?" diye sordu tek kaşını

kaldırarak. Kadın sevinçle gülümsedi. "Hayır, hiç sanmıyorum."

Yavaşça seviştiler, tutkuları artana kadar birbirlerinin bedenlerinin tadını çıkardılar. Gavin'in Judith'le sevişirken sevdiği şey buydu. Çeşitlilik. Asla iki kez aynı gibi görünmüyordu. Bir seferinde sessiz ve şehvetli olurken, bir sonraki sefer agresif ve talepkâr olabiliyordu. Diğer zamanlarda gülüyor ve alay ediyor, bir başkasında akrobatik ve deneysel oluyordu. Ama nasıl olursa olsun, onu sevmeyi seviyordu. Ona dokunma düşüncesi bile onu heyecanlandırıyordu.

Şimdi onu kendine yakın tutuyordu, burnu saçlarına gömülmüştü. Kadın ona yaklaşmak istercesine hareket ediyordu ama bu mümkün değildi. Uykulu bir şekilde başının üstünü öptü ve uykuya daldı.

"Ona aşık oluyorsun," dedi Joan ertesi sabah metresinin saçlarını tararken. Çadırın duvarlarından süzülen ışık yumuşak ve gölgeliydi. Judith yumuşak yeşil yünden bir elbise giymiş, beline de örgülü deri bir kemer bağlamıştı. Bu sade, süssüz seyahat giysisinin içinde bile teni parlıyordu ve gözleri ihtiyacı olan tüm mücevherleri taşıyordu.

"Sanırım kocamı kastediyorsunuz."

"Oh, hayır," dedi Joan umursamaz bir tavırla. "Turtacı adamı kastetmiştim." "Peki nasıl... anlayabiliyor musun?"

Joan cevap vermedi.

"Bir kadının kocasını sevmesi doğru değil mi?"

"Sevgi karşılık bulursa olur. Ama dikkatli olun ve ona o kadar aşık olmayın ki, eğer doğru söylemiyorsa parçalara ayrılmayın."

Judith onu savunurken, "Gözümün önünden neredeyse hiç ayrılmadı," dedi.

"Doğru, ama ya kralın sarayında olduğunuz zaman? O zaman Lord Gavin ile yalnız olmayacaksınız. İngiltere'nin en güzel kadınları orada olacak. Her erkeğin gözü orada olur."

"Sessiz ol!" Judith emretti. "Ve saçımla ilgilen." Joan alaycı bir tavırla, "Peki leydim," dedi.

Yolculukları sırasında Judith bütün gün Joan'ın sözlerini düşündü. Kocasına aşık olmaya mı başlamıştı? Onu bir keresinde başka bir kadının kollarında görmüştü. zaman kızmıştı ama kendisine bu kadar az saygı gösterdiği için kızmıştı. Ama şimdi onu başka bir kadınla görme fikri, sanki kalbine küçük buz parçaları saplanıyormuş gibi hissetmesine neden oluyordu.

"Judith, iyi misin?" Gavin yanındaki attan sordu. "Evet... hayır."

"Hangisi?"

"Kral Henry'nin sarayı için endişeleniyorum. Orada çok... güzel kadın var mı?"

Gavin onun karşısından Stephen'a baktı. "Ne diyorsun kardeşim? Saraydaki kadınlar güzel mi?"

Stephen gülümsemeden baldızına baktı. "Kendi başının çaresine bakacağına inanıyorum," dedi sakince, sonra atını dizginleyerek adamlarının yanına döndü.

Judith Gavin'e döndü. "Onu gücendirmek istememiştim."

"Sen yapmadın. Stephen endişelerini kendine saklıyor ama yaklaşan evliliğinden korktuğunu biliyorum. Ve onu suçlamıyorum. Kız İngilizlerden nefret ediyor ve hayatını cehenneme çevireceği kesin."

Judith başını salladı ve tekrar yola baktı.

Akşam yemeği için durduklarında birkaç dakikalığına kaçabildi. Kampın dışında yabani bir ahududu çalısı buldu ve tuniğinin eteğini doldurmaya koyuldu.

"Burada yalnız olmamalısın."

Judith'in nefesi kesildi. "Stephen, beni korkuttun."

"Eğer bir düşman olsaydım, şu anda ölmüş olabilirdin ya da kaçırılıp fidye için alıkonulmuş olabilirdin."

Judith gözlerini dikmiş ona bakıyordu. "Her zaman böyle kasvet dolu musun Stephen, yoksa seni bu kadar endişelendiren sadece bu İskoç varisi mi?"

Stephen nefesini bıraktı. "Bu kadar şeffaf mıyım?"

"Bana değil, Gavin'e. Gel, biraz oturalım. Sence tamamen bencilce davranıp bütün bu meyveleri kendimiz yiyebilir miyiz? İskoç hanımını gördün mü?"

"Hayır," dedi Stephen, ağzına güneşte ısınmış bir dut atarak. "Ve o henüz benim değil. Babasının ölmeden önce onu MacArran klanının lairi yaptığını biliyor muydun?"

"Tek başına miras kalan bir kadın mı?" Judith'in gözlerinde uzaklara bakan bir ifade vardı. Stephen tiksintiyle, "Evet," dedi.

Judith kendini toparladı. "O zaman neye benzediğini bilmiyorsun?"

"Evet, bunu biliyorum. Eminim bir çam kozalağı kadar küçük, karanlık ve pörsümüştür."

"Yaşlı mı?"

"Belki de genç, şişman bir çam kozalağıdır."

Judith onun kıyamet havasına güldü. "Siz dört kardeş çok farklısınız. Gavin çok çabuk öfkeleniyor, bir an buz gibi, bir an ateş gibi. Raine kahkaha atıyor ve alay ediyor, Miles ise..."

Stephen ona gülümsedi. "Miles'ı bana açıklamaya kalkma. O çocuk tüm İngiltere'yi çocuklarıyla doldurmaya çalışıyor."

"Peki ya sen? Sen nereye uyuyorsun? Sen ortanca oğlusun ve bana en az tanınması gereken kişi gibi görünüyorsun."

Stephen başka tarafa baktı. "Ben çocukken kolay değildi. Miles ve Raine birbirlerine sahipti. Gavin mülkler konusunda endişeliydi. Ve ben..."

"Yalnız bırakıldınız."

Stephen şaşkınlık içinde Judith'e baktı. "Beni büyüledin! Sadece birkaç dakika içinde sana başka hiç kimseye anlatmadığım kadar çok şey anlattım."

Judith'in gözleri parladı. "Eğer bu mirasçınız size iyi davranmazsa, bana haber verin, onun gözlerini oyarım."

"Umalım da başlangıçta ikisi de onda olsun."

Kahkahalara boğuldular.

"Acele edip bunları yiyelim yoksa paylaşmak zorunda kalacağız. Yanılmıyorsam, Ağabey yaklaşıyor."

"Seni hiç erkeklerin yanında görmedim mi?" Gavin kaşlarını çatarak onlara baktı.

"Beni eleştiri dışında bir şeyle karşıladığın oldu mu hiç?" Judith karşılık verdi.

Stephen gülerek homurdandı. "Sanırım kampa dönmeliyim." Eğildi ve Judith'in alına bir öpücük kondurdu. "Eğer yardıma ihtiyacın olursa, küçük kardeşim, ben de başkasının gözlerini bulabilirim."

Gavin kardeşinin kolunu tuttu. "Seni de baştan çıkardı mı?"

Stephen, dudakları dut suyuyla koyu pembeye boyanmış olan baldızına baktı. "Evet. Eğer onu istemiyorsan..."

Gavin ona tiksinti dolu bir bakış attı. "Raine çoktan sordu."

Stephen güldü ve uzaklaştı.

"Kampı neden terk ettin?" Gavin onun yanına kucağından bir avuç böğürtlen alırken sordu.

"Yarın Londra'ya , değil mi?"

"Evet. Kral ve kraliçe sizi korkutmuyor, değil mi?" "Hayır, onlar değil."

"Sonra ne olacak?"

"Mahkemenin... kadınları."

"Kıskandın mı?" diye güldü.

"Bilmiyorum."

"Sen yanımdayken başka kadınlara nasıl zaman ayırabilirim ki? Beni çok yoruyorsun, atımın üzerinde kalsam daha iyi."

Kadın onunla birlikte gülmedi. "Korktuğum tek bir kadın var. Bizi daha önce de ayırdı. Ona izin verme-"

Gavin'in yüzü sertleşmişti. "Onun hakkında konuşma. Sana iyi davrandım. Demari'de olanlara burnumu sokmuyorum ama sen benim ruhumu arıyorsun."

"Ve o senin ruhun mu?" Judith sessizce sordu.

Gavin ona baktı, gözleri sıcacıktı, teni yumuşak ve hoş kokuluydu. Geçmişteki tutku dolu geceler hafızasında canlandı. "Bana sorma," diye fisıldadı. "Emin olduğum tek bir şey var, o da ruhumun bana ait olmadığı."

Judith'in Londra'yla ilgili ilk fark ettiği şey pis kokuydu. Yazları sıcak ve insanlarla dolup taşan şatolarda geçirdiği için insanların yaratabileceği tüm kokuları bildiğini sanıyordu. Ama hiçbir şey onu Londra'ya hazırlayamamıştı. Arnavut kaldırımlı sokakların her iki yanında, her türlü atıkla dolup taşan açık oluklar uzanıyordu. Balık kafalarından çürüyen sebzelere ve lazımlıkların içindekilere kadar her şey sokaklarda yatıyordu. Domuzlar ve sıçanlar serbestçe dolaşıyor, çöpleri yiyor ve her yere yayıyorlardı.

Yarı ahşap ve taş yapılarından oluşan evler  ve dört katlıydı ve birbirlerine o kadar yakınlardı ki aralarına ne çok az hava ne de güneş giriyordu. Judith'in hissettiği korku yüzünden okunuyor olmalıydı, çünkü hem Gavin hem de Stephen ona güldüler.

"Kralların şehrine hoş geldiniz," dedi Stephen.

Winchester'ın duvarlarının içine girdiklerinde gürültü ve pis koku azalmıştı. Bir adam atlarını almak için geldi ve Gavin Judith'in atından inmesine yardım eder etmez, o da bagaj ve mobilya arabalarının düzenini sağlamak için döndü.

"Hayır," dedi Gavin. "Kralın geldiğimizi duyduğundan eminim. Siz kalesini düzene sokarken beklemekten hoşlanmayacaktır."

"Kıyafetlerim temiz mi? Çok dağınık değiller mi?" Judith o sabah özenle giyinmiş, kahverengi ipek bir entari ve parlak sarı kadife bir elbise giymişti. Uzun, sarkan kolları en iyi Rus samuruyla astarlanmıştı. Elbisenin eteklerinde de geniş bir samur bordür vardı.

"Sen . Şimdi gel ve kralın sana bakmasına izin ver."

Judith, İngiltere kralıyla buluşma fikri karşısında çarpan kalbini durdurmaya çalıştı. Ne beklediğini bilmiyordu ama oldukça sıradan olan büyük salon öyle değildi. Erkekler ve kadınlar oturmuş, satranç ve başka oyunlar oynuyorlardı. Üç kadın taburelerde oturmuş, ilahi çalan yakışıklı bir adamın ayaklarının dibinde oturuyordu. Hiçbir yerde Kral Henry olabilecek bir adam göremedi.

Gavin küçük mavi gözleri ve ince beyaz saçları olan orta yaşlı sade bir adamın önünde durduğunda Judith şaşırdı. Çok yorgun görünüyordu.

Judith kendini toparladı ve hemen reverans

yaptı. Kral Henry onun elini tuttu.

"Işığa gel ve sana bakmama izin ver. Güzelliğin hakkında çok şey duydum." Onu götürdü, boyu bir metreyi geçtiği için onun üzerinde yükseliyordu. "Duyduğum kadar güzelmışsin. Buraya gel Bess," dedi Kral Henry, "ve Gavin'in yeni gelini Leydi Judith'i gör."

Judith döndü ve arkasında orta yaşlı, güzel bir kadın gördü. Henry'nin kral olmasına şaşırmıştı ama bu kadının kraliçe olduğuna hiç şüphe yoktu. Kendinden o kadar emin, nazik ve cömert olabilen muhteşem bir kadındı. Gözleri Judith'e hoş geldin diyordu. "Majesteleri," dedi Judith ve reverans yaptı.

Elizabeth elini uzattı. "Kontes," dedi kraliçe. "Gelip bir süre bizimle kalabildiğinize çok sevindim. Yanlış bir şey mi söyledim?"

Judith kadının hassasiyeti karşısında gülümsedi. "Bana daha önce hiç 'kontes' denmemişti. Babamın ölümünden bu yana çok kısa bir süre geçti."

"Evet, trajik bir , değil mi? Peki ya cinayeti işleyen adam?"

"O öldü," dedi Judith kararlılıkla, Walter'ın omurgasına saplanan kılıcın verdiği hissi çok iyi hatırlıyordu.

"Gel, yolculuktan sonra yorgun olmalısın." "Hayır.

Yorgun değilim."

Elizabeth sevgiyle gülümsedi. "O zaman belki biraz şarap içmek için odama gelmek istersiniz."

"Evet, Majesteleri, isterim."

"Bana izin verir misin,

Henry?"

Judith birden krala sırtını döndüğünü fark etti. Döndü, yanakları pembeleşmişti.

Henry dalgın bir tavırla, "Bana aldırma, çocuğum," dedi. "Eminim Bess seni en büyük oğlumuz Arthur'un düğün planları üzerinde çalıştıracaktır."

Judith gülümseyerek ona reverans yaptı ve kraliçeyi takip ederek geniş merdivenlerden yukarıya, güneş ışığının olduğu bölüme çıktı.

Yirmi Dördüncü Bölüm

" ^ "

Alice sarayın en üst katındaki geniş odada, aynanın önünde bir tabureye oturmuştu. Etrafında parlak renklerden oluşan bir bolluk vardı. Mor ve yeşil satenler, kırmızı taftalar, turuncu brokarlar vardı. Her bir kumaş, her bir giysi dikkatleri üzerine çekmek için bir araç olarak seçilmişti. Judith Revedoune'un düşününde giydiği elbiseleri görmüştü ve Alice, mirasçının zevkinin sade renklerden ve ince dokunmuş kumaşlardan yana olduğunu biliyordu. Alice parlak giysileriyle dikkatleri Gavin'in karısından uzaklaştırmak istiyordu.

Soluk gül rengine bir tunik giymişti; tuniğin kolları siyah örgülerle işlenmişti. Kıp kırmızı kadife elbisesinin etekleri derin taraklarla kesilmişti ve eteği bilinen her renkten devasa kır çiçekleriyle aplike edilmişti. Omuzlarındaki pelerin onun gururuydu. İtalyan brokarından yapılmıştı ve kumaşın üzerinde her biri bir insan eli büyüklüğünde, yeşil, mor, turuncu ve siyah renklerde dokunmuş renkli hayvanlar vardı. Bugün kimsenin onu gölgede bırakamayacağından emindi.

Ve Alice'in bugün dikkatleri üzerine çekmesi çok önemliydi çünkü Gavin'i tekrar görecekti. Aynada kendine gülümsedi. Edmund'la geçirdiği o korkunç zamandan sonra Gavin'in sevgisine ihtiyacı olduğunu biliyordu. Artık dul olduğu için Edmund'a neredeyse sevgiyle bakabiliyordu. Elbette zavallı adam sadece kıskanıyordu.

"Şu halkaya bak!" Alice birden hizmetçisi Ela'ya emretti. "Sence bu mavi taş gözlerime uyuyor mu? Yoksa çok mu açık?" Öfkeyle altın halkayı başından çekip aldı. "Lanet olsun o kuyumcuya! Böyle beceriksizce bir iş yapmak için ayaklarını kullanmış olmalı."

Ela başlığı kızgın hanımından aldı. "Kuyumcu kralın kendi kuyumcusu, tüm İngiltere'nin en iyisi ve bu yüzük de şimdiye kadar yaptığı en güzel yüzük," diye yatıştırdı Ela. "Elbette taş hafif görünüyor - hiçbir taş gözlerinin zengin rengiyle boy ölçüşemez."

Alice aynaya baktı ve sessizleşmeye başladı. "Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?"

"Evet," diye dürüstçe yanıtladı Ela. "Hiçbir kadın senin güzelliğine rakip olamaz." "O Revedoune sürtüğü bile mi?" Alice, "O Revedoune kaltağı bile mi?" diye sordu.

Judith'in evlilik adı.

"Kesinlikle. Leydim, kiliseye aykırı bir şey planlamıyorsunuz, değil mi?"

"Ona yaptığım şey nasıl kiliseye karşı olabilir? Gavin onu almadan önce benimdi ve yine benim olacak!"

Ela, Alice bir şeyi kafasına koyduğunda onu ikna etmenin imkânsız olduğunu deneyimlerinden biliyordu. "Onun babasının yasını tuttuğu gibi senin de kocanın yasını tuttuğunu hatırlıyor musun?"

Alice güldü. "Sanırım o iki adam hakkında aynı şeyleri hissediyoruz. Babasının benim rahmetli sevgili kocamdan bile daha aşağılık olduğunu duydum."

"Ölüler hakkında böyle konuşma."

"Ve sakın beni azarlama, yoksa seni başka birine gönderirim." Bu tanıdık bir tehditti - Ela'nın artık aldırış etmediği bir tehdit. Alice'in hayal edebileceği en kötü ceza, bir insanı arkadaşlığından mahrum etmektir.

Alice ayağa kalktı ve elbisesini düzeltti. Tüm renkler ve dokular parıldıyor ve birbirleriyle yarışyordu. "Sence beni fark edecek mi?" diye sordu nefes nefese.

"Kim yapamaz ki?"

"Evet," diye onayladı Alice. "Kim ki?"

Judith kocasının yanında sessizce duruyordu, kralın çok sayıdaki misafiri karşısında şaşkındı. Gavin hepsinin yanında rahat görünüyordu, saygı duyulan, sözüne değer verilen bir adamdı. Onu son derece kişisel bir ortamın dışında başka bir ortamda görmek güzeldi. Tüm kavgalarına ve anlaşmazlıklarına rağmen onunla ilgilenmiş, onu korumuştur.

Onun kalabalıklara alışık olmadığını biliyordu, bu yüzden onu kendisine yakın tuttu, yabancıların arasında olacağı kadınlara gitmeye zorlamadı. Bu konuda çok azar işitti ama çoğu erkeğin göstereceği gibi utanmadan iyi huylu bir şekilde gülümsedi.

Uzun sehpa masaları akşam yemeği için hazırlanıyor, troubadorlar müzisyenlerini, jonglörlerini organize ediyor, akrobatlar gösterilerinin provasını yapıyordu.

"musun?" Gavin ona gülümseyerek sordu. "Evet. Yine de her şey çok gürültülü ve hareketli."

Güldü. "Daha da kötüleşecek. Yorulursan haber ver, gidelim."

"Sana bu kadar yakın durmamın sakıncası yok değil mi?"

"Yapmasan da olur. Bu insanların arasında özgür olmanı istemem. Çok fazla genç adam -ve bu konuda yaşlı adamlar- sana bakıyor."

"Öyle mi?" Judith masumca sordu. "Fark etmemiştim."

"Judith, bu adamları kızdırma. Saraydaki ahlak kuralları çok gevşek ve senin de kendi kurduğun masum bir ağın içine düşmeni istemem. Benim ya da Stephen'ın yanında kal. Tek başına çok uzaklara gitme. Tabii "Walter Demari'yi hatırlayınca gözleri sertleşti," "birini cesaretlendirmek istiyorsan o başka."

Gavin'in imaları hakkında ne düşündüğünü söylemek için konuşmaya başladı ama bir yerlerin kontu -kontu asla doğru tutamazdı- Gavinle konuşmaya geldi. "Stephen'a gideceğim," dedi ve devasa odanın kenarında, kayınbiraderinin goblenli duvara yaslandığı yere doğru yürüdü.

O da Gavin gibi koyu yünden zengin bir giysi giymişti; Stephen'ınki kahverengi, Gavin'inki griydi. Vücuda oturan dubleler de ince dokunmuş koyu yündendi. Judith böylesine muhteşem adamlarla birlikte olmaktan gurur duymaktan kendini alamadı.

Judith, babasının arkasından Stephen'a bakıp duran, burnu kalkık, güzel, çilli yüzlü genç bir kadını fark etti. "Senden hoşlanmışa benziyor," dedi Judith.

Stephen başını kaldırıp bakmadı. "Evet," dedi kederle. "Ama günlerim sayılı, değil mi? Birkaç hafta sonra kolumda kahverengi bir kadın olacak ve her hareketimde çığlık atacak."

"Stephen!" Judith güldü. "Kesinlikle senin düşündüğün kadar kötü biri olamaz. Hiçbir kadın olamaz. Bana bir baksana. Gavin evlenmeden önce beni hiç görmemişti. Sence o da benim çirkin olduğumdan mı endişeleniyordu?"

Ona doğru baktı. "Kardeşıme ne kadar imrendiğimi bilemezsin. Sadece güzel değilsin, aynı zamanda bilge ve nazıksın de. Gavin erkeklerin en talihlisi."

Judith yanaklarının pembeleştiğini hissetti. "Beni pohpohluyorsun ama bunu duymak hoşuma gidiyor." Stephen açıkça, "Ben dalkavuk değilim," dedi.

Birden salondaki samimi hava değişti ve hem Stephen hem de Judith çevrelerindeki insanlara bakarak gerginliğin bir kısmının kendilerine yöneldiğini hissettiler. Pek çok kişi Judith'e baktı; bazıları endişeyle, bazıları küçümseyerek gülümsüyor, bazıları da şaşkınlıkla.

"Judith," dedi Stephen, "bahçeyi gördün mü? Kraliçe Elizabeth'in çok güzel zambakları var ve gülleri de muhteşem."

Judith kaşlarını çatarak ona baktı, bir nedenden dolayı onu salondan çıkarmak istediğini biliyordu. Birkaç kişi kenara çekildi ve Judith gerginliğin nedenini gördü. Alice Chatworth başı dik, yüzünde sıcak bir gülümsemeyle salona girdi. Ve bu gülümseme sadece bir kişi içindi-Gavin.

Judith Alice'e baktı, elbisesi şatafatlı ve uyumsuz görünüyordu. Alice'in soluk teni, yapay olarak koyulaştırıldığı belli olan gözleri Judith'e hiç de güzel görünmüyordu.

Alice ve Gavin'in "sırrı" birinden diğerine fısıldanırken kalabalık daha da sessizleşti. Judith kocasına bakmak için kadından yana döndü. Gavin Alice'e neredeyse elle tutulur bir yoğunlukla bakıyordu. Gözleri Alice'in gözleri tarafından büyülenmişti ve hiçbir şey bu teması kesecek gibi görünmüyordu. Kadının yavaşça kendisine doğru ilerleyişini izledi ve yaklaştığında elini uzattı. Adam elini tuttu ve uzun uzun öptü.

Kralın kahkahası salondaki küçük seslerin üzerinde duyuldu. "Siz ikiniz birbirinizi tanıyor gibisiniz."

"Var," diye yanıtladı Gavin, yavaşça gülümseyerek.

Alice ona ağırbaşlı, dudakları kapalı bir gülümseme vererek, "Kesinlikle," diye cevap verdi.

Judith hızla, "Sanırım şimdi bahçeyi görmek istiyorum," dedi ve Stephen'ın uzattığı kolu tuttu.

"Judith," diye başladı Stephen, güzel bahçede yalnız kaldıklarında. "Bana ondan bahsetme. Bana söyleyebileceğin hiçbir şey Rahatlık. Onu hep tanıyordum. Evlendiğimiz günden beri." O havanın kokusuyla ağırlaşan bir gül fidanına baktı. "Onun yüzünden bana hiç yalan söylemedi. Onu sevdiğini benden saklamadı ya da herhangi bir şekilde bana değer veriyormuş gibi davranmaya çalışmadı."

"Judith, kes şunu! Kadını kabul edemezsin."

Judith Stephen'a döndü. "Peki başka ne ? Lütfen bana ne olduğunu söyle. Her fırsatta benim kötü olduğuma inanıyor. O tutsakken yanına gitsem, sevgilime gittiğimi sanıyor. Çocuğunu taşısam, onun başkasına ait olduğuna inanıyor."

"Çocuk Gavin'in mi?"

"Görüyorum ki size bebeğimin Demari'den olduğunu düşündüğünü söylemiş." "Neden ona gerçeği söylemiyorsun?"

"Ve bana yalancı mı desin? Hayır, teşekkür ederim. Babası kim olursa olsun bu çocuk benim."

"Judith, çocuğun ondan olduğunu bilmek Gavin için çok şey ifade eder."

"Koşup ona söyleyecek misin?" diye sordu hararetle. "Ona yaklaşmak için metresini yere serecek misin? Eminim bu haber onu çok mutlu edecektir. Revedoune toprakları, yolda olan bir varisi ve seveceği sarışın Alice'i var. Bir süreliğine küçük bir şeyi kendime saklamak isteyecek kadar bencil olduğum için beni bağışlayın."

Stephen taş bir banka oturdu ve ona baktı. Ağabeyinin bu kadar kızgın olduğu bir anda onunla yüzleşmemesi gerektiğini çok iyi biliyordu. Judith gibi bir kadın, Gavin'in ona yaptığı gibi ihmal edilmeyi ve kötü muameleyi hak etmiyordu.

", " diye bir kadın.

"Al Joan," diye cevap verdi Judith. "Ne oldu?"

"Akşam yemeği için masalar hazır, gelmelisiniz."

"Hayır, söylemeyeceğim. Lütfen rahatsız olduğumu söyleyin. Sebep olarak durumumu gösterin."

"Ve bırak o fahişe onu alsın!" Joan çığlık attı "Katılmalısın."

"Katılıyorum, Judith."

Joan dönüp baktı, Stephen'ın varlığını önceden fark etmemişti. Uygun bir şekilde kızardı. Hanımının yeni ailesindeki erkeklerin çarpıcı yakışıklılığını hiçbir zaman tam olarak atlatamamıştı. Onların hareketleri bile arzuyla titremesine neden oluyordu.

"Ona burada mı saldırmayı planlıyorsun?" Judith sordu. "Bazen kendini unutuyorsun, Joan."

"Bana bunu yaptıran o adam," diye mırıldandı hizmetçi. "Lord Gavin sizi istedi."

"Beni hatırlamasına sevindim," dedi alaycı bir tavırla.

"Evet, seni hatırladım," dedi Gavin kapıdan. "Git," dedi hizmetçiye. "Karımla yalnız konuşmak istiyorum."

Stephen ayağa kalktı. "Ben de gideceğim." Kardeşine sert bir bakış attıktan sonra oradan ayrıldı.

"Kendimi iyi hissetmiyorum," dedi Judith. "Odama gitmeliyim."

Gavin onun kolunu tuttu ve kendine doğru çekti. Kızın gözleri ona soğuk bir şekilde bakıyordu. Ona böyle bakmayalı ne kadar uzun zaman olmuştu! "Judith, benden tekrar nefret etme."

Ondan uzaklaşmaya çalıştı. "Sen beni aşağılıyorsun ve ben öfke göstermeyeceğim öyle mi? Benim bir aziz olduğumu düşündüğünü bilmiyordum. Belki de kanonizasyon için başvuruda ."

Onun keskin zekâsı karşısında kıkırdadı. "Ona bakmak ve elini öpmekten başka bir şey yapmadım. Onu bir süredir görmemiştim."

Judith onunla alay etti. "Şuna *bak!*" diye tükürdü. "Aceleler neredeyse yanıyordu."

Şaşkınlıkla karısına baktı. "Kıskandın mı?" diye sordu sessizce.

"Kocamı arzulayan o sarışından mı? Hayır! Kıskançlık hissedecek olsam daha değerli bir aday bulurdum."

Gavin'in gözleri bir an için parladı. Daha önce hiç kimsenin Alice aleyhinde bir şey söylemesine izin vermemiştii. "Öfkeniz yalan söylediğinizi gösteriyor."

"Öfke!" dedi, sonra sustu. "Evet, kızgınlım çünkü tutkunu herkesin görmesi için sergiliyorsun. Kralın önünde beni utandırdın. İnsanların nasıl baktığını ve fısıldadığını görmedin mi?" Onu incitmek istiyordu. "Kıskançlığa gelince, bu duygunun oluşması için insanın bir başkasını sevmesi gerekir."

"Ve bana hiç sevgi beslemiyorsun?" diye sordu soğuk bir sesle.

"Hiç böyle bir şey söylemedim, değil mi?" Onun yüz ifadesini okuyamıyordu. Gavin'i incitip incitmediğini bilmiyordu; ama incitmiş olsa bile, acımasız sözleri ona hiçbir zevk vermiyordu.

"Gel o zaman," dedi koluna girerek. "Kral akşam yemeği için bizi bekliyor ve sen de yokluğunla onu aşağılamayacaksın. Eğer dedikoduları durdurmak istiyorsan, sevgi dolu bir eş rolünü oynamalısın."

Judith uysalca onu takip etti, öfkesi garip bir şekilde kaybolmuştu.

Yeni gelen ve özellikle onurlandırılması gereken konuklar olarak Gavin ve Judith, kral ve kraliçe tarafından oturtuldu; Judith kralın sağında, Gavin kraliçenin solunda ve Gavin'in yanında Alice.

Kral Henry Judith'e, "Perişan görünüyorsun," dedi.

Gülümsedi. "Hayır, beni yoran sadece yolculuk ve çocuk."

"Bu kadar çabuk bir çocuk mu? Eminim Lord Gavin bundan özellikle memnun olmuştur." Kadın gülümsedi ama cevap veremedi.

"Gavin," dedi Alice, başka kulakların duymaması için alçak sesle, "seni görmeyeli çok uzun zaman oldu." Ona karşı temkinliydi, çünkü aralarında bir şeylerin değiştiğini hissetmişti. Belli ki ona olan aşkını unutmamıştı, yoksa ona daha önce baktığı gibi bakamazdı. Ama daha elini öpmeyi yeni bitirmişti ki, gözleri ondan ayrılıp koridoru aramaya başladı. Karısının geri çekildiğini görünce sakinleşti. Birkaç dakika sonra Alice'i terk etmiş ve Judith'i takip etmişti.

"Kocanızın erken ölümü için başsağlığı diliyorum," dedi Gavin soğuk bir sesle.

"Kalpsiz olduğumu düşüneceksiniz ama o adam için çok az üzülüyorum," diye mırıldandı Alice hüznle. "O bana karşı... kaba davrandı."

Gavin ona sertçe baktı. "Ama o senin seçimin değil miydi?"

"Bunu nasıl söylersin? Evliliğe zorlandım. Ah Gavin, eğer bekleseydin, şimdi birlikte olabilirdik. Ama kralın evlenmemize izin vereceğinden eminim." Elini onun koluna koydu.

Adam kadının ince ve solgun eline baktı, sonra tekrar gözlerine. "Evli olduğumu unuttun mu? Bir karım olduğunu?"

"Kral sempatik bir adamdır. Sizi dinleyecektir. Evliliğiniz feshedilebilir."

Gavin yemeğine geri döndü. "Bana fesihten bahsetme. Bu kelimeyi bir ömür yetecek kadar duydum. Bir çocuk taşıyor. Kral bile böyle bir evliliği feshetmez." Gavin dikkatini kraliçeye verdi ve Prens Arthur ile İspanyol Catherine'in yaklaşan evliliği hakkında sorular sormaya başladı.

Alice sessizce oturup Gavin'in sözlerini düşündü. Gavin'in "fesih" kelimesinden neden rahatsız olduğunu ve karısının bebeğinden neden "çocuk" diye bahsettiğini -neredeyse babası kendisi değilmiş gibi- öğrenmek istiyordu.

Bir saat sonra masalar temizlenmiş ve dans etmek isteyenlere yer açmak için duvara yaslanmıştı. "Benimle dans eder misin?" Gavin karısına sordu.

"İzin isteyeyim mi?" diye sordu Alice'e, birkaç genç erkek hayranının arasında oturduğu yere bakarak.

Gavin'in parmakları Judith'in kolunu ısırdı. "Bana haksızlık ediyorsun. Akşam yemeği için oturma düzenini ben ayarlamadım. Seni yatıştırmak için elimden geleni yapıyorum ama kontrol edemediğim bazı şeyler var."

Belki de ben mantıksızımdır, diye düşündü. "Evet, seninle dans edeceğim." "Ya da belki bahçede bir yürüyüş," diye gülümsedi. "Sıcak bir gece."

Tereddüt etti.

"Benimle gel, Judith." Daha kapıdan içeri adım atmamışlardı ki, adam onu kollarının arasına aldı ve açlıkla öptü. Kadın umutsuzca ona sarıldı. "Benim tatlı Judith'im," diye fısıldadı. "Dayanabilir miyim bilmiyorum"

daha fazla öfke duymayacağım. Bana nefretle bakman beni derinden yaralıyor."

Ona karşı eridi. Ona değer verdiğini söylemeye en çok yaklaştığı andı bu. Ona güvenebilir, inanabilir miydi?

"Benimle yukarı gel. Yatağa gidelim ve bir daha kavga etmeyelim."

"Yatakta üşümeyeceğimi umarak mı bana yumuşak sözler söylüyorsun?" şüpheyle sordu.

"Yumuşak sözler söylüyorum çünkü onları hissediyorum. Bana geri atılmalarını istemem."

"Ben... özür dilerim. Kabalık ettim."

Onu tekrar öptü. "Aceleci tavrın için senden özür dilemenin bir yolunu bulacağım."

Judith kıkırdadı ve o da ona sıcak bir şekilde gülümseyerek eliyle şakağını okşadı. "Benimle gel yoksa seni kralın bahçesine götürürüm."

Sanki düşünüyormuş gibi karanlık yere baktı.

"Hayır," diye güldü. "Beni kışkırtma." Elini tuttu ve onu merdivenlerden yukarı, malikânenin en üst katına çıkardı. Devasa oda, katlanır meşe perdelerle gece için küçük yatak odalarına bölünmüştü.

Joan onların yaklaştığını duyunca uykulu bir sesle, "Leydim," dedi.

"Bu gece size ihtiyaç olmayacak," dedi Gavin kovarcasına.

Joan gözlerini devirdi ve ekranların labirentinden geçerek uzaklaştı.

Judith, "Gözü kardeşinin üzerinde," dedi.

Gavin tek kaşını kaldırdı. "Stephen'ın geceleri ne yaptığı seni neden ilgilendirsin ki?"

Judith ona gülümsedi. "Gereksiz konuşmalarla bizimkini harcıyorsun. Bu düğmeler için yardıma ihtiyacım var."

Gavin karısını soyma konusunda oldukça becerikli olmaya başlamıştı. Kendi giysilerini fırlatıp atmaya başladığında Judith fısıldadı, "Bırak ben yapayım. Bu gece senin yaverin olacağım." Doubleti adamın sert, düz karnının üzerinde tutan kemeri çözdü ve başının üzerinden geçirdi. Ardından uzun kollu tunik geldi, göğsünü ve kalçalarının üst kısmını hortum ve kısa iç çamaşırları arasında açıkta bıraktı.

Yatağın yanında yağlı bir mum yanıyordu ve Gavin'i ona doğru iterek vücuduna ilgiyle baktı. Judith onu elleriyle keşfetmişti ama gözleriyle hiç bu kadar derinlemesine incelememişti. Parmak uçları Gavin'in kol kaslarında ve dalgalanan karnında gezindi.

"Seni memnun ediyor muyum?" diye sordu, gözleri kararmıştı.

Ona gülümsedi. Bazen küçük bir çocuk olabiliyor, onu memnun edip etmediği konusunda endişeleniyordu. Cevap vermedi ama yatağa doğru ilerledi ve hortumu çözerek adamın ağır kaslı bacaklarından çekti. Adam sanki büyüü bozmaktan korkuyormuş gibi kıpırdamadan yatıyordu. Ellerini ayaklarından kalçalarının yanlarına doğru götürdü ve keten sütyenleri ustalıkla çözdü. Elleri adamın vücudunda dolaştı.

"Beni memnun ediyorsun," dedi onu öperken. "Seni memnun ediyor muyum?"

Cevap veremedi ama onu yatağa itti ve üzerine çıktı. Tutkusu öyle büyüktü ki onu uzun süre bekleyemezdi ama Judith'in de en az onun kadar şiddetle ona ihtiyacı vardı.

Daha sonra Gavin onu kollarının arasında sımsıkı tutarken, onun sessiz ve uykulu nefes alışını duydu. Ona ne zaman aşık olmuştu? diye merak etti. Belki de onu eve ilk götürdüğünde ve kapının eşiğine bıraktığında aşık olmuştu. Ona karşı gelmeye cüret ettiği için ne kadar olduğunu hatırlayarak gülümsedi. Onun uyuyan alnını öptü. Judith doksan yaşına geldiğinde de ona meydan okuyacak, diye düşündü ve bu fikri dört gözle bekledi.

Peki ya Alice? Onu sevmekten ne zaman vazgeçmişti? Onu hiç sevmiş miydi? Yoksa genç bir adamın güzel bir kadına duyduğu tutku muydu bu? Güzel bir kadındı, bu doğrudu ve bu gece onu tekrar gördüğünde irkilmiş, ısıltısından biraz etkilenmişti. Alice nazik ve kibar bir kadındı, Judith'in asitli olduğu kadar tatlıydı, ama son birkaç aydır yemeğinin yanında biraz sirke sevmeye başlamıştı.

Judith onun kollarında kıpırdandı ve o da onu kendine çekti. Onu sahtekârlıkla suçladı ama kendi sözlerine gerçekten inanmıyordu. Eğer başka bir adamın çocuğunu taşıyorsa, o zaman kocasını korumaya çalışırken hamile kalmıştı. Yanlış yönlendirilmişti elbette ama kalbi her zaman iyiydi. Annesini ve hatta onu istismar eden kocasını kurtarmak için kendi hayatından vazgeçebilirdi.

Onu o kadar sıkı tuttu ki, nefes almak için savaşıarak uyandı. "Beni boğuyorsun!" diye soluk soluğa bağırdı.

Onun burnunu öptü. "Sana hiç sirkeyi sevdiğimi söylemiş miydin?" Kız ona boş bir bakış attı.

"Nasıl bir eşsin sen?" diye sordu Gavin. "Bir kocanın uyumasına nasıl yardım edeceğini bilmiyor musun?" Adam kalçalarını onunkilere sürttü ve kadının gözleri büyüdü. "Böyle uyumak bana çok acı verir. Bunu istemezsin, değil mi?"

"Hayır," diye fısıldadı, gözleri yarı kapalı. "Böyle bir acıya katlanmak zorunda kalmamalısın."

Tahrik olan Gavin'di ve ellerini vücudunda gezdirirken Judith kırmızı ve gümüş ışıktan oluşan bir komada hareketsiz yatıyordu. Sanki ona daha önce hiç dokunmamıştı ve vücudu onun için tamamen yeniydi. Elleri onun yumuşak, pürüzsüz tenine aşına olduktan sonra gözleriyle tekrar keşfetmeye başladı.

Judith ona duyduğu çaresiz özlemle haykırdı, ama o sadece ona güldü ve ellerini omuzlarından uzaklaştırdı. Kadın arzudan titrerken, Gavin onun içine girdi ve neredeyse anında birlikte oldular. Gavin hâlâ onun üzerindeyken, birleşmiş halde uykuya daldılar.

Judith ertesi sabah uyandığında Gavin gitmişti ve yatak soğuk ve boştu. Joan onun bordo kadifeden, yakası kare şeklinde ve çok düşük kesimli bir elbise giymesine yardım etti. Kolları tilkiyle astarlanmıştı. Göğsünde ve belinde altın kordonlar vardı ve omuzlarından elmas bir broşla tutturulmuştu. Akşam yemeğinde bir günlük şahin avından söz edilmişti ve o da ava katılmak istiyordu.

Gavin onu merdivenlerin dibinde karşıladı, gözleri sevinçle dans ediyordu. "Çok uykulusun. Seni hâlâ yatakta bulmayı ve belki de orada sana katılmayı umuyordum."

Alaycı bir şekilde gülümsedi. "Geri döneyim mi?"

"Hayır, şimdi olmaz. Sana bazı haberlerim var. Kralla konuştum ve John Bassett'in annenle evlenmesine izin vermeyi kabul etti." Kral Henry bir Galli'ydi, halktan birinin soyundan geliyordu.

Kadın ona baktı. "Bu seni memnun etmiyor mu?"

"Ah, Gavin!" dedi ve kendini merdivenlerden onun kollarına attı. Kolları Gavin'in boynuna o kadar sıkı sarılmıştı ki neredeyse boğulacaktı. "Teşekkür ederim. Binlerce kez teşekkür ederim."

Güldü ve ona daha sıkı sarıldı. "Tepkinin böyle olacağını düşünseydim, dün gece kralla konuşurdum."

Judith kesin bir tavırla, "Dün gece daha fazlasını yapamazdın," dedi.

Güldü ve onu serbest bırakmak için ağlayana kadar sıktı, kaburgaları neredeyse kırılıyordu. "Öyle düşünmüyor musun?" Gavin meydan okudu. "Beni biraz daha kışkırt, seni yukarı çıkarayım ve yürüyemeyecek kadar ağrın olana kadar orada tutayım."

"Gavin!" diye bağırdı, yüzü kıpkırmızıydı. Dinleyen biri olup olmadığını görmek için etrafına bakındı.

Kıkırdadı ve onu hafifçe öptü.

"Annemin evliliğinden haberi var mı?"

"Hayır, belki ona söylemek istersin diye düşündüm."

"Nerede olduğunu bile bilmediğimi söylemekten utanıyorum."

"John'u adamlarımın konaklamasına göz kulak olması için gönderdim. Annenizin ona yakın bir yerde olduğunu tahmin ediyorum."

"Doğru, onun yanından pek ayrılmaz. Gavin, teşekkür . Bana bu iyiliği yapman çok nazık bir davranıştı."

"Keşke istediğin her şeyi sana verebilseydim," dedi usulca. Kadın şaşkınlıkla ona baktı.

"Git o zaman," diye gülümsedi. "Annene söyle, sonra da av için avluda bana katıl." Onu yere bıraktı, sonra endişeyle ona baktı. "Ata binebilecek kadar iyi misin?"

Çocuktan ilk kez öfke dışında bir şekilde söz etmişti. "Evet," diye gülümsedi. "Oldukça iyiyim. Kraliçe Elizabeth egzersizin bana iyi geleceğini söylüyor."

"Sadece aşırıya kaçmadığınızdan emin olun," diye uyardı Gavin.

Gülümsedi ve arkasını döndü, zihni onun ilgisinden sıcaktı. Mutluluktan hafiflemiş hissediyordu.

Judith merdivenlerden inip büyük salondan çıktı. Korunan duvarların içinde yer alan devasa kale avlusu insanlarla doluydu. Bu

Erkekler ve kadınlar hizmetkârlara, hizmetkârlar da bağırdıkça gürültü neredeyse kulakları sağır ediyordu. Her şey o kadar düzensiz görünüyordu ki Judith herhangi bir şeyin nasıl yapıldığını merak etti. Avlunun sonunda uzun bir bina duruyordu. Dışarıda seyisleri tarafından tutulan atlar hoplayıp zıplıyordu. Burasının ahır olduğu belliydi.

"Ah, bu küçük Bayan Kırmızı Saçlı değil mi?" diye mırıldanan bir ses Judith'i anında durdurdu. "Belki de bir sevgiliyle buluşmaya gidiyorsunuzdur?"

Judith durdu ve Alice Chatworth'e baktı. Düşmanıya yüz yüze gelmişti.

"Eminim beni hatırlıyorsunuzdur," dedi Alice tatlı bir sesle. "Seninle tanışmıştık. düğün."

Judith de aynı şekilde karşılık verdi: "Gavin ve ben ölümsüz sevgi mesajınızı paylaşmamıza rağmen sizinkine katılamadığım için üzgünüm."

Alice'in gözleri mavi ateşle parladı, vücudu kaskatı kesildi. "Evet, her şeyin bu kadar çabuk bitmesi çok kötü."

"Bitti mi?"

Alice gülümsedi. "Duymadınız mı? Kocam, zavalıcık, uykusunda öldürüldü. Artık dulum ve özgürüm. Evet, çok özgürüm. Gavin'in sana söylediğini varsayıyorum. En çok benim yeni durumumla ilgileniyordu."

Judith topuklarının üzerinde döndü ve hızla uzaklaştı. Hayır, Alice'in artık evli olmadığını bilmiyordu. Artık Alice ile Gavin arasında sadece kendisi vardı. Hiçbir Edmund Chatworth onları engelleyemezdi.

Yirmi Beşinci Bölüm

" ^ "

Judith ahırlara doğru yürümeye devam etti ama nereye gittiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Aklında sadece Alice Chatworth'un dul bir kadın olduğu gerçeği vardı.

"Judith."

Başını kaldırdı ve annesine gülümsemeyi başardı.

"Bugün ava katılacak mısınız?"

"Evet," dedi, gününün neşesi kaybolmuştu. "Sorun nedir?"

Judith gülümsemeye çalıştı. "Annemi kaybettim, hepsi bu. Gavin'in John Bassett ile evlenmene izin verdiğini biliyor ?"

Helen kızına baktı. Ne konuştu ne de gülümsedi. Yavaş yavaş yüzünün rengi soldu. Öne, kızının kollarına düştü.

"Yardım edin!" Judith soluk soluğa kalmayı başardı.

Yakınlarda bulunan uzun boylu genç bir adam koşarak yanına geldi ve Helen'i hızla kaldırdı. Judith, "Ahırlara," dedi, "güneşten uzak bir yere." Gölgeye girdiğinde Helen neredeyse anında iyileşmeye başladı.

"Anne, iyi misin?"

Helen genç adama anlamlı anlamlı baktı.

Bakışını anlamıştı. "Seni yalnız bırakayım," dedi ve Judith ona teşekkür bile edemeden uzaklaştı.

"Ben... bilmiyordum," diye başladı Helen. "Yani Lord Gavin'in John'a olan aşkımı bildiğini bile bilmiyordum."

Judith yüksek sesle gülmemek için kendini zor tuttu. "Bir süre önce ondan izin istedim ama o krala danışmak istedi. Sizinki alışılmadık bir düğün olacak."

"Ve yakında," diye mırıldandı Helen.

"Yakında-? Anne!"

Helen yaramazlık yaparken yakalanmış bir ocuk gibi gülümsedi. "Doğru, onun çocuğunu taşıyorum."

Judith bir saman yığınının içine çöktü. "Birlikte teslim edelim mi?" diye sordu merakla.

"Yakın."

Judith güldü. "Bebegın bir isim alabilmesi için düzenlemelerin bir an önce yapılması gerekiyor."

"Judith!" Başını kaldırdığında Gavin'in onlara doğru geldiğini gördü. "Bir adam annenin hastalandığını söyledi."

Ayağa kalktı ve onun koluna girdi. "Gel, konuşmalıyız."

Birkaç dakika sonra Gavin inanamayarak başını salladı. "Bir de John Bassett'in mantıklı bir adam olduğuna inanırdım!"

"O aşık. Erkekler ve kadınlar aşık olduklarında alışılmadık şeyler yaparlar."

Gavin onun gözlerine baktı, altın rengi güneş ışığında özellikle parlıyordu. "Bunun gayet farkındayım."

"Neden bana onun dul olduğunu söylemedin?" Judith sessizce sordu. "Kim?" diye sordu, dürüst bir şaşkınlıkla.

"Alice! Başka kim olacak?"

Omuz silkti. "Sana söylemeyi düşünmedim." Gülümsedi. "Sen yanımdayken başka düşüncelerim olduğunu fark ettim."

"Konuyu değiştirmeye mi çalışıyorsun?"

Judith'i omuzlarından tutarak yerden kaldırdı. "Lanet olsun sana! Kadına takıntılı olan ben değilim, sensin. Eğer seni ikna edemezsem, aklını başına getirmeye çalışacağım. Herkesin içinde sarsılmak ister misin?"

Kız ona tatlı tatlı gülümsediğinde şaşkınlıkla başını salladı. "Ava katılmayı tercih ederim. Belki atıma binmeme yardım edebilirsin?"

Bir süre ona baktı, sonra onu yere bıraktı. O *asla* kadınları anlamak.

Eyerine tünemiş olan küçük tiercel şahini Judith için av heyecan vericiydi. Şahini üç turna kuşu avlamıştı ve Judith o günkü avdan çok memnundu.

Gavin o kadar şanslı değildi. Bir hizmetçiden fısıltıyla bir mesaj aldığı anda henüz eyerinin üzerindeydi. Stephen, kale duvarlarının iki mil dışındayken onunla özel bir konuda görüşmek istemişti. Kardeşi bu buluşmadan kimseye, hatta karısına bile bahsetmemesini istemişti. Gavin mesaj karşısında şaşkıncı çünkü Stephen'ın sesine benzemiyordu. Judith tiercel'inin uçuşuna dalmışken av partisinden ayrıldı ve kendisini böylesine güzel bir manzaradan alıkoyduğu için kardeşine içten içe küfretti.

Gavin doğrudan gösterilen yere gitmedi, atını biraz uzağa bağladı ve kılıcını çekmiş bir halde temkinli bir şekilde yaklaştı.

"Gavin!" Alice elini göğsüne götürdü. "Beni çok korkuttun."

"Stephen nerede?" Gavin hâlâ etrafına dikkatle bakarak sordu. "Gavin, lütfen kılıcını kaldır. Beni korkutuyorsun!" Alice gülümsedi, Ama gözleri korkulu bakmıyordu.

"Stephen'ı değil de beni mi aradınız?"

"Evet, seni buraya getirmenin bildiğim tek yolu buydu." Gözlerini indirdi. "Benim için yalnız gelmeyeceğini düşünmüştüm."

Gavin kılıcını kınına soktu. Burası sessiz ve تنها bir yerdi, tıpkı eskiden onunla bulunduğu yer gibi.

"Ah, demek o zamanı da düşünüyorsun. Gel, yanıma otur. Konuşacak çok şeyimiz var."

Ona baktı ve istemeden de olsa onu Judith'le kıyaslamaya başladı. Alice güzeldi, evet, ama kapalı dudaklı gülümsemesiyle küçük ağzı neredeyse cimri görünüyordu. Mavi gözleri ona safirden ziyade buzu hatırlatıyordu. Ve giydiği kırmızı, turuncu ve yeşil, eskiden onun giysileri için düşündüğü gibi parlak değil, şatafatlı görünüyordu.

"İşler o kadar mı değişti ki benden bu kadar uzakta oturuyorsun?"

"Evet, öyle." Gavin onun solgun alnından geçen kısa süreli kaş çatmayı görmedi.

"Bana hâlâ kızgın mısın? Edmund'la kendi isteğim dışında evlendiğimi size defalarca söyledim. Ama artık dul olduğuma göre-"

"Alice," diye araya girdi, "lütfen bir daha bundan bahsetme." Ona söylemek zorundaydı ve onu incitmekten korkuyordu. O kadar yumuşak ve narindi ki, hayatın acılarına dayanamıyordu. "Judith'i terk etmeyeceğim, ne fesih, ne boşanma ne de başka bir doğal olmayan yolla."

"Ben... anlamıyorum. Artık bizim için bir şans var."

Elini onun kucağındaki elinin üzerine koydu. "Hayır, ."

"Gavin! Ne diyorsun sen?"

"Onu sevmeye başladım," dedi basitçe.

Alice'in gözleri bir an için parladı ama sonra kendini toparladı. "Sevmeyeceğini söylemiştin. Evlendiğin gün bana onu sevmeyeceğine *dair söz vermiştin*."

Gavin neredeyse gülümseyecekti. O gün iki yemin edilmişti. Judith ona sadece aldığını vermeye yemin etmişti. Judith bu yemini ne kadar da lezzetli bir şekilde bozmuştu! Ve o da kendi yeminini bozmuştu. "Kendi canına kıymakla tehdit ettiğini hatırlamıyor musun? Seni bundan alıkoymak için her şeyi yapardım ya da söylerdim."

"Ama artık hayatımda ne yaptığım umurunda değil mi?"

"Hayır! Ondan değil. Kalbimde her zaman bir yerin olacağını biliyorsun. Sen benim ilk aşkımdın ve seni asla unutmayacağım."

Alice gözlerini kocaman açarak ona baktı. "Sanki çoktan ölmüşüm gibi konuşuyorsun."

Söyle bana, o senin tüm kalbini aldı da benim hiç kalbim kalmadı mı?"

"Sana bir rolün olduğunu söylemiştim Alice, bunu bize yapma. Olanları kabullenmelisin."

Alice gülümsedi, gözleri yaşlarla dolmaya başlamıştı. "Bunu bir erkeğin metanetiyle mi kabul etmeliyim? Ama Gavin, ben bir kadını, kırılgan ve narin bir kadın. Senin kalbin bana karşı soğuk olabilir, ama benimki sadece seni tekrar gördüğüm için daha sıcak. Edmund'la evli olmanın nasıl bir şey olduğunu biliyor musun? Bana bir hizmetçi gibi davrandı, beni sürekli odama kilitledi."

"Alice-"

"Nedenini tahmin edebiliyor musun? Çünkü düğününüzde beni izletti. Evet, bahçeye ne zaman yalnız gittiğimizi biliyordu. Seninle çadırında yalnız kaldığım zamanları biliyordu. Düğününüzün ertesi sabahı beni nasıl bir duyguyla öptüğünüzü hatırlıyor musunuz?"

Gavin başını salladı, onun itirafını duymak istemiyordu.

"Evliliğimiz boyunca, seninle geçirdiğim zamanı bana hatırlatmak için bir an bile kaybetmedi. Yine de her şeye katlandım, isteyerek - neredeyse seve seve - çünkü beni sevdiğini biliyordum. Her yalnız gecemde uyanık kaldım ve seni, bana olan aşkını düşündüm."

"Alice, durmalısın."

"Söyle bana," dedi sessizce, "bir zamanlar beni düşünmedin mi?"

"Evet," diye dürüstçe cevap verdi. "Başlarda öyleydim. Ama Judith iyi bir kadın, nazik ve sevgi dolu. Onu sevebileceğimi hiç düşünmemiştim. Bildiğiniz gibi bu bir mal mülk evliliği idi."

Alice iç çekti. "Şimdi ne yapacağım ben? Kalbim senindir, hep öyleydi, hep öyle kalacak."

"Alice, bunun bir faydası olmayacak. Aramızdaki her şey bitti. Ben evliyim ve karımı seviyorum. Sen ve ben yollarımızı ayırmalıyız."

"Bana karşı çok soğuksun." Alice onun koluna dokundu, sonra elini omzuna . "Bir zamanlar bu kadar soğuk değildin."

Gavin Alice'le seviştiğini çok net hatırlıyordu. O zamanlar ona olan aşkı gözlerini kör etmişti ve onun yaptığı her şeyin olması gerektiği gibi olduğuna inanıyordu. Ama şimdi, Judith'le aylar süren tutkunun ardından, Alice'le yatma fikri onu neredeyse tiksindiriyordu. Sevişmeden önce ya da sonra kendisine dokunulmasına tahammül edemiyordu. Hayır, Alice için söz konusu olan seksti; saf bir hayvani dürtü, başka bir şey değil.

Alice onun yüzündeki ifadeyi gördü ama anlamadı. Eliyle adamın boynuna dokunana kadar devam etti. Adam hemen ayağa kalktı. Alice de ayağa kalktı, ama onun dokunuşundaki isteksizliğini kendisine karşı artan arzusunun bir işareti olarak kabul etti. Cesurca onun karşısında durdu, kollarını onun boynuna doladı. "Görüyorum ki hatırlıyorsun," diye fısıldadı, öpülmek için yüzünü kaldırarak.

Kollarını yavaşça boynundan çekti. "Hayır, Alice."

Elleri iki yanında yumruk olmuş, ona ters ters baktı. "Ondan bu kadar mı korkuyorsun?"

"Hayır," dedi Gavin, hem Alice'in gerekçesine hem de patlamasına şaşırarak.

Her zaman çok tatlı huylu olan Alice için öfke doğal değildi.

Alice gerçek duygularını açığa vurmakla hata yaptığını hemen anladı. Mücevher gibi gözyaşları oluşana kadar gözlerini kırptırdı. "Bu bir veda," diye fısıldadı. "Son bir öpücük bile alamaz mıyım? Birbirimiz için bunca şey ifade ettikten sonra beni bundan mahrum mu bırakacaksın?"

Çok narindi ve bir zamanlar onu çok sevmiştı. Parmak ucuyla yanağındaki bir damla yaş sildi. "Hayır," diye fısıldadı. "Kendimi son bir öpücükten mahrum edemem." Onu nazikçe kollarına aldı ve tatlı tatlı öptü.

Ama Alice tatlılık istemiyordu. Onun şiddetini yarı yarıya unutmuştu. Dilini onun ağzına soktu, dişlerini dudaklarına sürttü. Eskiden hissettiği gibi bir coşku hissetmedi, sadece belli belirsiz bir tiksinti duydu. Ondan uzaklaşmak istiyordu. "Gitmeliyim," dedi tiksintisini gizleyerek.

Ama Alice bir şeylerin çok yanlış olduğunu hissedebiliyordu. Bu öpücükle onu kontrol altına almayı düşünmüştü ama başaramadığını biliyordu. Aksine, eskisinden daha mesafeliydi. Keskin sözlerine karşı dilini ısırđı ve adam ağaçların arasından geçip kendisini bekleyen atına doğru ilerlerken üzgün görünmeyi başardı. "Lanet olsun o kaltağa!" Alice sıkılmış dişlerinin arasından konuştu. O kızıl saçlı dişi şeytan erkeğini almıştı!

Ya da en azından öyle olduğunu düşünüyordu. Alice gülümsemeye başladı. Belki de o Revedoune'lu kadın Gavin'e sahip olduğunu, küçük parmağını kıvırdığında onun kendisine geleceğini düşünüyordu. Ama yanılıyordu! Alice kimsenin kendisine ait olanı almasına izin vermezdi. Hayır, malı için savaşıacaktı ve Gavin de onun olacaktı... ya da yine olacaktı.

Şu anda bulunduğu yere, Gavin yakınlarındaki kralın sarayına gelmek için çok şey yapmıştı; kocasının katilinin kaçmasına bile izin vermişti. Kadını izleyecek ve zayıf noktasını bulacaktı. Sonra Alice kendisine ait olanı geri alacaktı. Gavin'i bir kenara atmaya karar verse bile, bu onun değil, kendisinin kararı olacaktı!

Gavin atını hızla av partisine geri sürdü. Gideli uzun zaman olmuştu ama kimsenin onu özlemediğini umuyordu. Sessiz bir dua gönderdi

Judith onu Alice'i öperken görmediği için teşekkür etti. Dünyadaki hiçbir açıklama onu yatıştıramazdı. Ama artık her şey bitmişti. Ne kadar zor olsa da Alice'e söylemişti ve artık ondan sonsuza dek kurtulmuştu.

Gavin ileride karısını gördü, tiercelini tüneğe geri getirmek için yemini sallıyordu. Birdenbire ona duyduğu arzu sınırsızlaştı. Karısının atına ulaştığında neredeyse dörtmala koşana kadar bineğini ileri itti. Öne eğildi ve dizginleri salladı.

"Gavin!" Judith eyerin kulpuna tutunurken seslendi, tiercel korkuyla kanatlarını çırpıyordu.

Etraflarındaki insanlar kahkahalarla güldüler. "Ne kadar zamandır evliler?"

"Yeterince uzun değil," diye cevap geldi.

Gavin iki atı da biraz uzaklaşıp تنها bir kayalığa geldiklerinde durdurdu.

"Gavin! Aklını mı kaçırdın sen?" Judith talep etti.

Adam atından indi ve onu atından kaldırdı. Onunla konuşmadı ama aç bir şekilde öpmeye başladı. "Seni düşünüyordum," diye fısıldadı. "Ve seni düşündükçe ihtiyacım daha da arttı... ortaya çıktı."

"İhtiyacımı hissedebiliyorum." Etrafına bakındı. "Burası güzel bir yer, değil mi?"

"Daha güzel olabilirdi."

Adam onu tekrar öperken, "Evet, olabilir," diye cevap verdi.

Açık havadaki tatlı yaz havası ve yapmamaları gereken bir şeyi yapıyor oldukları yönündeki hafif yaramaz fikir tutkularına büyük bir katkıda bulundu. Gavin, Kral Henry'nin sayısız çocuğuyla ilgili bir yorum yaptığında Judith kıkırdadı. Gavin onun kahkahasını dudaklarıyla durdurdu.

Birbirlerinin kıyafetlerini aceleyle karıştırdılar ve sanki yıllardır birbirlerini görmemişler gibi seviştiler. Daha sonra, sıcak güneş ışığı ve kır çiçeklerinin narin kokusu altında birbirlerine sarıldılar.

Yirmi Altıncı Bölüm

" ^ "

Alice etrafındaki birçok erkeğin başlarının üzerinden duvara yaslanmış ince, sarışın, yakışıklı adama baktı. Yüzünde aşık birinin yüz ifadesi olduğunu anladığı dalgın bir ifade vardı. Yakındaki bir adama tatlı tatlı gülümsedi ama Alice onu gerçekten duymadı. Akli tamamen Gavin'in karısına aşık olduğunu söylediği o öğleden sonradaydı. Gavin'in karısının elini tutuşunu ve onu bir dansın karmaşık adımlarında yönlendirişini izledi. Alice'in ayaklarının dibinde birkaç genç erkeğin olması önemli değildi. Gavin tarafından hor görülmek onu daha çok arzulamasına neden oluyordu. Onu hala sevdiğine yemin etseydi, belki de kendisine sunulan birçok evlilik teklifinden birini değerlendirebilirdi. Ama Gavin onu reddetmişti ve şimdi ona sahip olması gerektiğini biliyordu. Önünde duran tek bir şey vardı ve onu da ortadan kaldırmayı planlıyordu.

Genç sarışın adam Judith'e hayranlıkla bakıyor, gözleri ondan hiç ayrılmıyordu. Alice onu akşam yemeğinde yüksek masaya bakarken fark etmişti, Judith'e bakarken gözlerini kırpmıyordu bile. Alice, Judith'in gözleri Gavin'den hiç ayrılmadığı için, kadının bir hayranın farkında bile olamayacak kadar aptal olduğunu anladı.

"Bana müsaade eder misiniz?" Alice ağırbaşlı bir şekilde mırıldandı ve duvara yaslanmış adama doğru yürürken etrafındaki adamları görmezden geldi.

"Çok güzel, değil mi?" Alice sözcüklere karşı dişlerini sıkarak sordu.

"Evet," diye fısıldadı, sözcükler ruhundan geliyordu.

"Böyle bir kadını bu kadar mutsuz görmek çok üzücü."

Adam döndü ve Alice'e baktı. "Mutsuz görünmüyor."

"Hayır, iyi bir gösteri yapıyor, ama mutsuzluk orada." "Siz

Leydi Alice Chatworth musunuz?"

"Evet. Ya sen?"

"Alan Fairfax, benim güzel kontesim," dedi eğilip elini öperken.

"Hizmetinizdeyim."

Alice neşeyle güldü. "Hizmetinize ihtiyacı olan ben değilim, Leydi Judith."

Alan dansçılara baktı. "Hayatımda gördüğüm en güzel kadın," diye fısıldadı.

Alice'in gözleri mavi cam gibi parladı. "Ona aşkınızı söylediniz mi?"

"Hayır!" dedi kaşlarını çatarak. "Ben bir şövalyeyim, şerefim üzerine yemin ettim ve o evli bir kadın."

"Evet, öyle, ama çok mutsuz."

"Mutsuz görünmüyor," diye yineledi sevdiği kadının kocasına büyük bir içtenlikle bakmasını izlerken.

"Onu uzun zamandır tanıyorum ve gerçekten de çok mutsuz. Daha dün bana çaresizce sevecek birine, ona tatlı ve nazik davranacak birine ihtiyacı olduğunu söyleyip ağlıyordu."

"Kocasını değil mi?" Alan endişeliydi.

"Herkesin bildiği bir şey değil" -Alice sesini alçalttı- "ama onu sık sık dövüyor."

Alan Judith'e baktı. "Sana inanmıyorum."

Alice omuz silkti. "Dedikodu yaymak istememiştim. O benim arkadaşım ve ona yardım etmek istiyorum. Sarayda uzun süre kalmayacaklar ve gitmeden önce sevgili Judith'in birkaç dakika zevk alabileceğini umuyordum."

Leydi Judith'in güzel olduğu doğrudur; parlak rengi bunu gösteriyordu. Kumral saçları şeffaf bir tülün altından görünüyordu. Elbisesinin gümüş rengi dokusu zarif kıvrımlarını sarıyordu. Ama Alan'a göre onun güzelliğinden daha da çarpıcı olan şey, yayıyor gibi görüldüğü canlılıktı. Kraldan serfe kadar herkese önemsedğini belli eden sakin bir bakışla bakıyordu. Asla kıkırdamadı, flört etmedi ya da nazlı kız rolünü oynamadı. Alan gerçekten

ondan büyülenmişti. Onun o sıcak altın gözlerini bir kez olsun kendisine çevirmesi için çok şey verebilirdi.

"Onu yalnız görmek ister misin?"

Alan'ın gözleri parladı. "Evet, isterim."

"O zaman ben ayarlarım. Bahçeye git ve onu sana göndereyim. Biz çok iyi arkadaşız ve bana güvenebileceğini biliyor." Alice durdu ve elini Alan'ın koluna koydu. "Kocasının onu bulmasından endişe edecektir. Ona benimle birlikte olduğunu söyle, o zaman keşfedilmekten korkmayacağını bilecektir."

Alan başıyla onayladı. Kadınla biraz vakit geçirmekten zarar gelmezdi ve kocası onu gözünün önünden nadiren ayırdığı için Alan bu fırsatı değerlendirecekti.

Judith Gavin'e yakın durmuş, bir fincan soğuk elma şarabı içiyordu. Dans etmekten ısınmıştı ve serin taşa yaslanıp diğerlerini izlemek hoştu. Bir adam elinde Gavin'e bir mesajla geldi ve bunu sadece Gavin'in duyması için sessizce tekrarladı. Gavin kaşlarını çatı.

"Kötü bir haber mi aldın?" diye sordu.

"Bilmiyorum. Birisi onlarla tanışmam gerektiğini söylüyor." "İsim yok mu?"

"Hayır. Bir at tüccarına bir kısarak sordum, belki de sadece odur." Döndü ve onun yanağını okşadı. "İşte Stephen. Git ve onun yanında kal. Uzun sürmez."

"Stephen'ın etrafındaki kadınları aşmanın bir yolunu bulabilirsem!" diye güldü. "Dediğimi yapacaksın."

"Evet lordum," dedi alaycı bir tavırla.

Judith'e başını salladı ama gülümsedi, sonra da dönüp gitti.

Bir grup güzel ve hayran genç kadın için ud çalıp şarkı söyleyen Stephen'ın yanına gitti. Stephen ona özgürlüğünün son günlerini avantaja çevirmek istediğini söylemişti.

"Leydi Judith?"

"Evet." Tanımadığı bir hizmetçiye döndü. "Bahçede sizi bekleyen bir adam var."

"Bir erkek mi? Kocam
mı?" "Bilmiyorum
leydim."

Judith gülümsemeye başladı. Gavin'in ay ışığında bir buluşma planladığına şüphe yoktu. "Teşekkür ederim," dedi ve bahçeye gitmek üzere salondan ayrıldı. Bahçe karanlık ve serindi, birçok gizli gölge birbirinin kollarına kilitlenmiş birkaç çifti anlatıyordu.

"Leydi Judith?"

"Evet." Net olarak görmek mümkün değildi ama parlak gözleri, belirgin bir burnu ve biraz fazla dolgun dudakları olan uzun boylu, zayıf bir genç adam gördü.

"Kendimi tanıtmama izin verin. Ben Lincolnshire'dan Alan Fairfax."

Adam elini tutup öperken kadın ona gülümsedi.

"Birini mi arıyorsunuz?"

"Kocamın burada olacağını sanıyordum."

"Onu görmedim."

"O zaman onu tanıyorsun?"

Beyaz dişlerini göstererek gülümsedi. "Seni gördüm. Daha çok sizi tanıyorum ve yanınızda kimlerin olduğunu farkındayım."

Kadın şaşkınlıkla ona baktı. "Çok güzel bir konuşma, efendim."

Alan kolunu ona doğru uzattı. "Kocanızı beklerken biraz burada oturalım mı?"

Tereddüt etti.

"Gördüğünüz gibi, bank açıkta duruyor. Sizden oturup yalnız bir şövalyeyle konuşmanızdan başka bir şey istemiyorum."

Bank, bahçe duvarına tutturulmuş parlak bir fenerin tam altındaydı. Judith onu daha net görebiliyordu. Dudakları şehvetli, burnu ince ve aristokrattı. Gözleri karanlıkta neredeyse simsiyahtı. Judith ona karşı temkinliydi. Oturup konuştuğu son adam Walter Demari'ydi ve bu da felakete yol açmıştı.

"Rahatsız görünüyorsunuz leydim."

"Saray usullerine alışık değilim. Akrabam olmayan erkeklerle çok az zaman geçirdim."

"Ama daha fazla harcamak istiyorsunuz?" diye teşvik etti.

"Bunu hiç düşünmemiştim. Kocam ve onun kardeşleri var. Onlar yeterli gibi görünüyor."

"Ama burada, sarayda bir hanımefendi daha özgür olabilir. Hem erkek hem de kadın birçok arkadaşa sahip olmak kabul edilebilir." Alan onun elini kucağından aldı. "Arkadaşınız olmayı çok isterim."

Kaşlarını çatarak ondan uzaklaştı, sonra ayağa kalktı. "Salona ve kocama dönmeliyim."

Onun yanında durdu. "Ondan korkmana gerek yok. Güvenli bir şekilde uzakta. Arkadaşın Alice Chatworth ile birlikte."

"Hayır! Bana hakaret ediyorsun!"

"Hayır," dedi Alan şaşkınlıkla. "Öyle demek istemedim. Ne dedim ben?"

Demek Gavin Alice'le birlikteydi. Belki de Alice'in bu süreyi başka bir adamla geçirmesini ayarlamıştı. Ama Alice'in bir yabancıyla kalmaya hiç niyeti yoktu. "Gitmeliyim," dedi hızla, topuklarının üzerinde dönerek.

"Nerelerdeydin?" Gavin koridora varmadan önce onu karşılayarak sordu.

"Sevgilimle," dedi sakince. "Peki ya sen?"

Elleri kızın kollarında sıkılaştı. "Benimle dalga mı geçiyorsun?" "Belki de."

"Judith!"

Ona ters ters baktı. "Leydi Alice bu gece özellikle güzel değil miydi? Altın rengi kumaş saçlarına ve gözlerine çok yakışıyor, sence de öyle değil mi?"

Gavin hafifçe gülümseyerek elini biraz gevşetti. "Fark etmedim. Onu kıskanıyor musun?"

"Sebeğim var mı?"

"Hayır, Judith, bilmiyorsun. Sana onun hayatımdan çıktığını söyledim."

Kadın onunla alay etti. "Şimdi de bana aşkının artık benim olduğunu söyleyeceksin."

"Peki ya yaparsam?" Gavin neredeyse korkacakmış gibi bir şiddetle fısıldadı.

Kalbi çırpındı. "Sana inanır mıydım bilmiyorum," dedi sessizce. Yoksa onu sevdiğini söylerse, bu sözlerle karşılık vereceğinden mi korkuyordu? Ona güler miydi? O ve Alice birbirlerinin kollarına uzanıp Judith için ölüm kalım meselesini hafife mi alacaklardı?

"İçeri gel o zaman. Geç oluyor."

Sesinde onu rahatlatmak istemesine neden olan şey neydi?

"Yarın mı gidiyorsun?" Gavin alnındaki teri silerken sordu. Gün doğumundan beri kralın kumla kaplı uzun arazisinde antrenman yapıyordu. İngiltere'nin dört bir yanından gelen pek çok şövalye ve süvari vardı.

Stephen kasvetli bir havayla, "Evet," dedi. "Sanki ölüme gidiyormuşum gibi hissediyorum."

Gavin güldü. "O kadar da kötü olmayacak. Benim evliliğime bakın. Oldukça iyi sonuçlandı."

"Evet, ama sadece bir Judith var."

Gavin gülümsedi ve giydiği ağır zırhı kaşıdı. "Evet ve o benim."

Stephen onun gülümsemesine karşılık verdi. "Aranız iyi o zaman?"

"Yolunda gidiyor. Alice'i kıskanıyor ve sürekli onunla ilgili her türlü olaydan beni sorumlu tutuyor ama Judith yola gelecektir."

"Peki ya senin Alice?"

"Artık ilgilenmiyorum. Dün ona da söyledim."

Stephen alçak sesle ıslık çaldı. "Bir zamanlar sevdiğin Alice'e şimdi başkasını tercih ettiğini mi söyledin? Yerde olsam hayatımdan endişe ederdim."

"Belki Judith'ten, ama Alice kadar tatlı birinden değil."

"Alice Chatworth? Tatlı mı? Sen gerçekten körsün, kardeşim."

Her zaman olduğu gibi, birisi Alice hakkında kötü konuştuğunda Gavin öfkeleniyordu. "Onu benim kadar tanıımıyorsun. Ona söylediğimde çok incindi, ama yapacağını bildiğim gibi bunu asil bir şekilde kabul etti. Eğer Judith beni tamamen ele geçirmemiş olsaydı, Alice'i hâlâ eşim olarak düşünebilirdim."

Stephen daha fazla yorum yapmamanın daha iyi olacağını düşündü. "Bu gece muhteşem bir sarhoşluk planlıyorum. Kalenin suyunu içeceğim. Sonra, bu gelini gördüğümde

Onu daha iyi sindirebilirim. Bana katılmak ister misin? Özgürlüğümün son anlarını kutlayacağız."

Gavin beklentiyle gülümsedi. "Evet, Demari'den kaçışımızı kutlamadık. Stephen, sana teşekkür ettiğimi söylemedim."

Stephen kardeşinin sırtına vurdu. "Sana ihtiyacım olduğunda iyiliğimin karşılığını vermelisin."

Gavin kaşlarını çattı. "Belki bana John Bassett'in yerine geçecek bir adam bulabilirsin." "Judith'e sor," dedi Stephen, gözleri parlayarak. "Belki de o adamların da."

"Böyle bir fikri ona ima bile etme. Artık burada yapacak çok az şeyi olduğundan şikayet ediyor."

"Bu senin hatan, kardeşim. Onu meşgul etmiyor musun?"

"Dikkat et! İskoç mirasçınızın sandığınız çirkin olduğunu ummaya başlayabilirim."

Judith büyük salonda bir grup kadının arasında oturuyordu. Kraliçe de dahil olmak üzere hepsi güzel gül ağacı ve pirinç nakış çerçevelerinin arkasında oturuyordu. Elleri kumaşın üzerinde ustalıkla ve hızla geziniyor, iğnelerinden ipeğin güzel renkleri akıyordu. Judith bir sandalyede sessizce oturuyordu, onun da önünde bir nakış parçası vardı; ama o sadece ona bakıyordu, kendini garip hissediyor, başka ne yapacağını bilmiyordu. En azından Gavin evden uzaktayken bile işini yapabiliyordu. Ama onu kralın balık havuzunu temizlememesi için tehdit etmişti... ya da kilerini ya da başka bir şeyi.

"Dikiş dikmenin sanatların en kadınsı olanı olduğunu düşünüyorum. Sizce de öyle değil mi, Majesteleri?" Alice sessizce söyledi.

Kraliçe Elizabeth başını kaldırıp bakmadı bile. "Sanırım bu kadına göre değişir. Bazı kadınların yaylı tüfek kullandığını ama yine de kadınlıklarını koruduklarını gördüm; tatlı görünen ve tüm kadın sanatlarını mükemmel bir şekilde icra eden bir başkası ise zalim olabiliyordu."

Yanındaki genç ve güzel kadından bir kıkırdama yükselince Judith şaşkınlıkla başını kaldırdı.

"Aynı fikirde değil misiniz, Leydi Isabel?" Kraliçe Elizabeth sordu.

"Evet, Majesteleri, kesinlikle öyle." İki kadın birbirlerine anlayışlı bakışlar fırlattı.

Yerde bırakıldığı için öfkelenen Alice devam etti. "Ama gerçek bir kadın arbalet kullanmak ister mi? Buna gerek olacağını sanmıyorum. Kadınlar her zaman erkekler tarafından korunur."

"Bir kadın kocasına yardım edemez mi? Bir keresinde John için bir ok almıştım," dedi Leydi Isabel.

Kadınlardan birkaçı dehşet içinde nefes nefese kaldı.

Alice yeşil gözlü kadına tiksintiyle baktı. "Ama gerçek bir kadın şiddet uygulayamaz. Yapabilirler mi, Leydi Judith? Yani, bir kadın bir erkeği öldüremez, değil mi?"

Judith sedyenin üzerindeki boş tuvale baktı.

Alice öne doğru eğildi. "Leydi Judith, bir adamı öldüremezsiniz, değil mi?"

"Leydi Alice!" Kraliçe Elizabeth sert bir şekilde konuştu. "Sanırım siz sizi ilgilendirmeyen konular."

"Oh!" Alice şaşırmış gibi yaptı. "Leydi Judith'in kılıç kullanmadaki becerikliliğinin bir sır olduğunu bilmiyordum. Bir daha bundan bahsetmeyeceğim."

"Hayır, anlatmayacaksın," diye çıkıştı Leydi Isabel, "artık her şeyi anlattığına göre."

"Benim Bayan!" Joan duyuruldu Yüksek sesle,
"Lordum Gavin istekleri hemen."

"Bir sorun mu var?" Judith hızla ayağa kalkarak sordu.

"Bilmiyorum," dedi Joan, yüzünde tuhaf, boş bir ifade vardı. "Senin gözünün önünden uzun süre ayrılmana nasıl dayanamadığını biliyorsun."

Judith ona şaşkınlıkla baktı. "Çabuk gel.

Fazla beklemez."

Judith hizmetçisini kraliçenin önünde azarlamaktan kaçındı. Döndü ve Alice'in gözlerinin öfkeyle parladığını görmekten memnun bir şekilde kadınların yanından ayrıldı. Onlar uzaklaşınca Judith hizmetçisine döndü. "Kendini unutuyorsun."

"Hayır! Ben sadece sana yardım ettim. O kedi seni paramparça eder. Onun dengi değılsin."

"Beni korkutmuyor."

"O zaman belki de yapmalı. O kötü bir kadın."

"Evet," diye onayladı Judith. "Bunun farkındayım. Yine de beni o yerden aldığınız için minnettarım. Neredeyse Alice'in arkadaşlığını dikiş dikmeye tercih edecektim ama ikisi birlikte dayanabileceğinden çok daha fazla!" İçini çekti. "Sanırım Gavin beni çağırmadı."

"Neden seni çağırtmak zorunda? Seni gördüğüne sevineceğini düşünmüyor musun?"

Judith kaşlarını çatı.

"Sen aptal bir kadınsın," dedi Joan, metresinin sert sözlerini göze alarak. "Adam seni istiyor ama sen bunu göremiyorsun."

Dışarıda, parlak güneş ışığının altında Judith Alice'le ilgili tüm düşüncelerini unuttu. Gavin büyük bir su teknesinin üzerine eğilmiş, belden yukarısı çıplak bir halde kendini yıkıyordu. Judith sessizce arkasından yaklaştı, sonra eğilip boynuna bir öpücük kondurdu. Bir sonraki an, Gavin'in dönüp onu yalağın içine düşürmesiyle kendini nefes nefese buldu. Her ikisi de çok şaşırmıştı.

"Judith! Yaralandın mı?" Gavin elini ona doğru uzatırken sordu.

Gözlerindeki suyu silerek, sırlıklam olmuş ve mahvolmuş elbisesine, vücuduna yapışmış kıpkırmızı kadifeye baktı. "Değilim, seni sakar hödük. Senin savaş atın olduğumu mu sanıyorsun ki bana bir hayvan gibi davranabiliyorsun? Ya da belki de senin yaverin olduğumu düşünüyorsun?" Kendini kaldırmak için elini yalağın kenarına koydu ama ayakları kaydı ve tekrar suya düştü. Gavin'e bakarken nefesi kesildi. Kollarını göğsünde kavuşturmuştu ve yüzünde geniş bir gülümseme vardı.

"Bana gülüyorsun!" diye tısladı, öfkeyle. "Bu ne cüret-"

Kadının omuzlarından tuttu ve sırlıklam olmuş bedenini kaldırdı. "Özürlerimi sunabilir miyim? Demari'den beri pek sakın değilim. Öpücüğünü öpücük olarak algılamakta çok geç kaldım. Bana sinsice yaklaşmamalısın, ama beni biraz uyar."

"Bir daha böyle bir şey olmasından korkmana gerek yok," dedi Judith acımasızca.

"Sadece sen, benim küçük karım, bir su kütesinin üzerinde tutulurken bu kadar şımarık olabilirsin. Seni tekrar suya bırakabilirim."

"Buna cüret edemezsin!"

Sırıttı ve ayak parmakları tekrar suya yaklaşıp kadar onu yavaşça indirdi.

"Gavin!" diye bağırdı, yarı yalvarırcasına.

Onu kendine çekti, sonra soğuk bedeni tenine değdiğinde nefesi kesildi.

"Karşılığını fazlasıyla aldın," diye güldü. "Umarım donarsın."

"Sen yanımdayken olmaz." Onu kollarının arasına aldı. "Hadi odamıza gidelim ve bu ıslak kıyafetleri çıkaralım."

"Gavin, düşünemezsin-"

"Sen benim kollarımdayken düşünmek zaman kaybıdır. Eğer dikkatlerin daha fazla üzerine çekilmesini istemiyorsan, sessiz ol ve istediğimi yapmama izin ver."

"Peki ya yapmazsam?"

Yanağını onun ıslak yanağına sürttü. "O güzel yanaklarının kıpkırmızı olduğunu göreceksin."

"O zaman ben bir tutsak mıyım?"

"Evet," diye sertçe cevap verdi ve onu merdivenlerden yukarı taşıdı.

Kraliçe Elizabeth kocasının yanında yürüdü. Gavin'in Judith'i suya düşürdüğünü gördüklerinde durdular. Elizabeth Judith'e yardım etmeye gidecekti ama Henry onu durdurdu.

"Şu aşk oyunlarına bakın. Birbirine bu kadar aşık bir çift görmek beni mutlu ediyor. Mülk evliliğinin mutluluğa dönüşmesi pek sık rastlanan bir şey değildir."

Elizabeth içini çekti. "İkisinin de birbirini sevdiğini gördüğüme sevindim. Aralarında aşk olduğundan emin değildim. Leydi Alice, Leydi Judith'in Lord Gavin için uygun bir eş olmadığını düşünüyor gibi."

"Leydi Alice?" Kral Henry sordu. "Şu sarışın kadın mı?" "Evet.

Edmund Chatworth'un dul eşi."

Henry başıyla onayladı. "Onun yakında evlendiğini görmek isterim. Onu izledim. Erkeklerle kedinin fareyle oynadığı gibi oynuyor. Önce biriyle, sonra diğeriyle ilgileniyor gibi görünüyor. Erkekler onun güzelliğine aşık ve ondan çok şey alacaklar. Kavgı ettiklerini görmek istemezdim. Ama bu kadının Lord Gavin ve onun güzel karısıyla ne ilgisi var?"

"Emin değilim," dedi Elizabeth. "Gavin'in bir zamanlar Leydi Alice'e aşık olduğuna dair bazı dedikodular var."

Henry karısını kollarının arasına alırken Gavin'e doğru başını salladı. "Herkesin görebileceği gibi artık öyle değil."

"Belki herkes değil. Leydi Alice, Leydi Judith'e sürekli yem atıyor." Henry, "Buna bir son vermeliyiz," dedi.

Elizabeth elini kocasının koluna koyarak, "Hayır," dedi. "Hiçbir emir veremeyiz. Korkarım bu sadece Alice'i daha da sinirlendirir ve o, kendisine ne emir verilirse verilsin istediğini söylemenin bir yolunu bulacak türden bir kadın. Bence sizin evlilik fikriniz en iyisi. Ona bir koca bulamaz mısınız?"

Henry, Gavin'in karısını malikâneye doğru götürüşünü, onunla alay edişini ve gıdıklayışını izlerken Judith'in kahkahaları avluda çınlıyordu. "Evet, Leydi Alice'e hemen bir koca bulacağım. Bu ikisinin arasına bir şey girdiğini görmek istemem."

Elizabeth, "Sen iyi bir adamsın," dedi ve uzun boylu kocasına gülümsedi.

Henry kıkırdadı. "Sadece birkaç kişi için, canım. Kimin iyi bir kral olup olmadığını Fransızlara sormalısın."

Elizabeth elini salladı. "Onlara karşı çok yumuşak, çok iyisin."

Eğıldi ve onun alnından öptü. "Eğer ben bir Fransız kralı olsaydım, eminim sen de İngilizler için aynı şeyi söyledin."

Kız ona sevgiyle gülümsedi ve o da gülerek kızın kolunu sıktı.

Montgomery'lerin oyununa özel bir ilgi duyan başka biri daha vardı. Alan Fairfax, Gavin'in Judith'i yalağa düşürdüğünü gördüğünde elleri kılıcında ilerlemeye başlamıştı. Sonra suçlulukla etrafına bakındı. Bir adam karısına istediği gibi davranabilirdi ve Alan'ın buna karışmaya hakkı yoktu.

Alan izlerken, Gavin'in Judith'e olan ilgisini, onu sudan nasıl çıkardığını, tuttuğunu ve öptüğünü gördü. Bu, karısını döven bir adam değildi! Alan aptal yerine konulduğunu fark etmeye başladığında kaşlarını çatı.

Malikâneye geri döndüğünde Alice Chatworth'u büyük salonda karşıdan karşıya geçerken buldu. "Sizinle konuşmak istiyorum leydim," dedi, parmakları Alice'in kolunu sıkıca kavrayarak.

Acıdan nefesi kesildi, sonra gülümsedi. "Elbette Sör Alan. Benim zamanım sizin emrinizdedir."

Onu odanın kenarına, gölgelerin içine çekti. "Beni kullandın ve bu hoşuma gitmiyor."

"Sizi kullandı mı? Nasıl yani, efendim?"

"Bana nazlı bakireyi oynama. Yatağına sık sık gelen erkekleri biliyorum. Zeki bir kadın olduğunuza eminim ve beni kendi amaçlarınız için kullandınız."

"Bırakın beni yoksa çılgılık atacağım!"

Eli kızın kolunda daha da derinleşti. "Seni memnun etmiyor muyum? Arkadaşlarım bana acıdan hoşlanmadığını söyledi."

Alice ona ters ters baktı. "Bana söylemek istediğin şey nedir?"

"Kullanılmak umurumda değil. Yalanlarınız Leydi Judith'in başına büyük dertler açabilirdi ve ben de buna sebep olurum."

"Onunla birkaç dakika yalnız kalmak istediğini söylememiş miydin? Sana o zamanı verdim, hepsi bu."

"Hile ile! O iyi bir kadın ve mutlu bir evliliği var ve ben de tecavüze başvuracak kadar kötü biri değilim."

"O halde onu arzuluyorsun?" Alice gülümsedi.

Onu serbest bıraktı. "Hangi erkek yapmaz ki? Kız çok güzel."

"Hayır!" Alice tısladı. "O kadar güzel değil-" Kendini durdurdu.

Alan gülümsedi. "Sizin gibi mi, Leydi Alice? Hayır, yanılıyorsunuz. Günlerdir Leydi Judith'i izliyorum ve onu tanımaya başladım. Sadece dış görünüşü değil, içi de çok güzel. Yaşlandığında ve o kadar güzel olmadığında da çok sevinecek. Ama sen! Senin güzelliğin sadece dışarıda. Eğer bu güzelliği senden alırlarsa, geriye sadece kavgacı, kötü niyetli, ahlaksız bir kadın kalır."

"Bunun için senden nefret edeceğim!" Alice ölümcül bir sesle konuştu.

Alan sakince, "Bir gün nefret ederek geçirdiğin her saniye yüzüne yansıyacak," dedi. "Bana karşı duyguların ne olursa olsun, beni tekrar kullanabileceğini düşünme." Ona sırtını döndü ve onu yalnız bıraktı.

Alice onun geri çekilişini izledi ama intikamı Alan'dan ziyade Judith'e yönelikti. Bütün sorunlarının nedeni o kadındı. Gavin o kaltakla evlenmeye karar verdiğinden beri hiçbir şey eskisi gibi olmamıştı. Şimdi Alice, Revedoune denen kadının ahlaksızlığı yüzünden genç bir adam tarafından aşağılanıyordu. Alice yanlış olduğunu düşündüğü bu evliliğe bir son vermeye daha da kararlıydı.

"Judith, tatlım. Yatakta kal," diye mırıldandı Gavin onun uykulu yanağına doğru. "Dinlenmeye ihtiyacın var ve su seni üşütmüş olabilir."

Judith cevap vermedi. Sevişmelerinden doymuştu ve kendini uykulu ve halsiz hissediyordu.

Yüzünü bir kez daha onun boynuna dayadı ve yataktan kaydı. Hızlıca giyindi, bir yandan da onu izliyordu. Giyindikten sonra ona gülümsedi, yanaklarından öptü ve odadan çıktı.

Stephen onu merdivenlerin dibinde karşıladı. "Senin dedikodunu duymadığım bir odadan geçemiyorum!"

"Şimdi ne olacak?" Gavin şüpheyle sordu.

"Sadece karınızı dövüp su yalaklarına atmanız, sonra da herkesin önünde onu teşhir etmeniz."

Gavin gülümsedi. "Hepsi doğru."

Stephen kardeşinin sırtışına karşılık verdi. "Şimdi birbirimizi anlıyoruz. Bir kadına nasıl davranılacağını bilmediğini sanıyordum. Uyuyor mu?"

"Evet. Gece orada kalacak." Gavin tek kaşını kaldırdı. "Bir fıçı şarabın hazır olduğunu sanıyordum."

"Evet," diye sırttı Stephen. "Senden iki kat fazla içtiğim için kendini daha küçük bir adam gibi hissetmeni istemedim."

"Sen!" Gavin homurdandı. "Benim küçük kardeşim mi? Sen doğmadan önce ilk kez sarhoş olduğumu bilmiyor muydun?"

"Sana inanmıyorum!"

"Bu doğru. Çok uzun bir hikaye olsa da size anlatacağım."

Stephen kardeşinin sırtına bir tokat attı. "Bütün gece bizim. Sabah olduğunda yaptıklarımızdan pişman olacağız."

Gavin kıkırdadı. "Sen çirkin İskoç gelinine tövbe edeceksin, ama ben yorgun bir şekilde başımı güzel karımın kucağına koyacağım ve nazıkçe beni şımartmasına izin vereceğim."

Stephen inledi. "Sen zalim bir adamsın!"

Her iki kardeş için de bu gece özel bir yakınlaşma zamanıydı. Demari'den serbest bırakılmalarını kutladılar. Gavin'in evliliğindeki iyi talihini kutladılar ve Stephen'ın gelecekteki evliliği için birlikte üzüldüler.

"Bana itaat etmezse onu halkına geri veririm," dedi Stephen. İçtikleri şarap o kadar kötüydü ki dişlerinin arasından süzmek zorunda kaldılar ama ikisi de fark etmedi.

"İki itaatsiz eş!" Gavin kupasını kaldırırken ağzını şapırdatarak konuştu. "Judith bana itaat etseydi, aklını bir şeytanın çaldığını düşünürdüm."

"Ve sadece bedenini mi bıraktı?" Stephen alay etti.

"Seni bunun için çağıracağım," dedi Gavin kılıcını karıştırırken. Stephen fincanını yeniden doldururken, "Bana sahip olamazdı," diye karşılık verdi.

"Sizce de öyle değil mi? Demari'den kesinlikle memnun görünüyordu." Gavin ancak bir sarhoşun yapabileceği gibi bir anda mutluluktan hüzne geçti.

"Hayır, o adamdan nefret ediyordu."

"Ama onun çocuğunu taşıyor!" Gavin ağlamak üzere olan küçük bir çocuk gibi konuştu.

"Hiç mantıklı değilsin, kardeşim! Çocuk senin, Demari'nin değil."

"Sana inanmıyorum."

"Bu doğru. Bana o söyledi."

Gavin kalın masada bir süre sessizce oturduktan sonra ayağa kalkmaya başladı ama başı dönüyordu. "Emin misin? Neden bana söylemedi?"

"Küçük bir şeyi kendine saklamak istediğini söyledi." Gavin ağır ağır oturdu. "Oğlumu küçük bir şey olarak mı görüyor?" "Hayır. Kadınları anlamıyorsun."

"Peki ya sen?" Gavin küstahça sordu.

Stephen kardeşinin bardağını yeniden doldurdu. "Senden daha fazla değil, eminim. Belki daha da az, eğer bu mümkünse. Raine ne dediğini açıklayabilir

Revedoune topraklarına ve Alice'e zaten sahip olduğunuzu ve size daha fazlasını vermeyeceğini söyledi."

Ayağa kalkarken Gavin'in yüzü karardı. Sonra birden sakinleşti ve yüzünde hafif bir gülümsemeyle tekrar oturdu. "bir cadı, değil mi? Arzudan kör olana kadar önümde kalçalarını sallıyor. Başka bir kadınla konuştuğumda beni lanetliyor."

"Sevdiğini açıkça itiraf ettiğin biri."

Gavin sanki bunun bir önemi yokmuş gibi elini salladı. "Yine de tüm sırları açığa çıkaracak ve ikimizi de aramızdaki gerginlikten kurtaracak anahtar onda."

Stephen, "Sizin açınızdan herhangi bir isteksizlik görmüyorum," dedi.

Gavin kıkırdadı. "Hayır, benimkinde yok, ama kendimi ona karşı... zorlamak isteksizdim. Demari'nin onun için bir anlamı olduğunu düşündüm."

"Sadece kıymet bilmeyen boynunu kurtarmak için bir araç."

Gavin gülümsedi. "Şu şarabı uzatsana. Bu gece sadece bir İskoç prensesinden daha fazlasını kutlayacağız."

Stephen, Gavin dokunamadan sürahiyi kaptı. "Sen zalim bir kardeşsin."

"Bunu karımdan öğrendim," diye gülümsedi Gavin ve kendi bardağını doldurdu.

Yirmi Yedinci Bölüm

" ^ "

"Buna izin veremem!" dedi Ela, omurgası kaskatı kesilmiş bir halde. Şatodaki küçük bölmeli bir odada Alice'in yanında duruyordu.

"Ne zamandan beri benim istediklerime izin veriyor ya da vermiyorsun?" Alice alay etti. "Benim hayatım bana ait ve senin tek yaptığın giyinmeme yardım etmek."

"Kendini bu adamın kollarına atman doğru değil. Bir erkeğin seninle evlenmek istemediği tek bir gün bile yok. Onlardan biriyle yetinemez misin?"

Alice hizmetçisine döndü. "Ve onu almasına izin mi vereyim? Önce ben ölürüm." "Onu gerçekten kendin için mi istiyorsun?" Ela ısrar etti.

"Bunun ne önemi var?" Alice peçesini ve halkasını düzeltirken sordu. "O benim ve benim olarak kalacak."

Odadan çıktığında merdivenler karanlıktı. Alice çok geçmeden Kral Henry'nin sarayının bilmek istediklerini öğrenmek için kolay bir yer olduğunu keşfetmişti. İsteddiği her şeyi bir bedel karşılığında yapmaya hazır pek çok kişi vardı. Casusları ona Gavin'in karısından uzakta, kardeşiyle birlikte aşağıda oturduğunu söylemişti. Alice bir erkeğin içkiyle ne kadar sersemleyebileceğini biliyordu ve bu fırsatı en iyi şekilde kullanmayı planlıyordu. Zihni içkiden bulandığında ona karşı koyamayacaktı.

Büyük salona vardığında ne Gavin'i ne de kardeşini göremeyince lanet okudu. "Lord Gavin nerede?" Alice esneyen bir hizmetçi kıza sertçe sordu. Yer, hasır paletler üzerinde uyuyan hizmetkârlarla doluydu.

"Gitti, tek bildiğim bu."

Alice kızın kolunu tuttu. "Nereye?"

"Hiçbir fikrim yok."

Alice cebinden altın bir para çıkardı ve kızın gözlerinin parıldamasını izledi. "Bunun için ne yapardın?"

Kız tamamen uyandı. "Her şeyi yaparım."

"Güzel," diye gülümsedi Alice. "O zaman beni dikkatle dinle."

Judith derin uykusundan kapının hafifçe tıklatılmasıyla uyandı. Gözlerini açmadan önce kolunu uzattı ama Gavin'in yattığı tarafın boş olduğunu gördü. Doğrulup kaşlarını çattı, sonra Stephen'a veda etmekle ilgili bir şeyler söylediğini hatırladı.

Kapıdaki tırmalama devam etti. Gavin evde yokken sık sık metresiyle birlikte kalan Joan odada değildi. Judith isteksizce yorganı arkaya attı ve kollarını zümrüt yeşili kadife bornozunun içine soktu. Kapıyı hizmetçi kıza açarken, "Ne oldu?" diye sordu.

"Bilmiyorum leydim," dedi kız sırtarak. "Bana size ihtiyaç duyulduğu ve hemen gelmeniz gerektiği söylendi."

"Kim söyledi bunu? Kocam mı?" Kız cevap olarak omuz silkti.

Judith kaşlarını çattı. Mahkeme isimsiz mesajlarla doluydu ve hepsi de olmak istemediği yerlere yönlendiriyor gibiydi. Yine de belki annesinin ona ihtiyacı vardı. Büyük olasılıkla Gavin merdivenleri çıkamayacak kadar sarhoştı ve ona yardım etmesi gerekiyordu. Ona atacağı fırçayı düşününce gülümsedi.

Kızı karanlık taş merdivenlerden aşağıdaki kata kadar takip etti. Her zamankinden daha karanlık görünüyordu; duvarlardaki meşalelerden bazıları yanmıyordu. On iki ayak kalınlığındaki duvarların arasında, soylu konuklar tarafından tercih edilmeyen kasvetli odalar vardı. Hizmetçi kız, dik dairesel merdiven boşluğunun yakınında bulunan bu odalardan birinin önünde durdu.

Kız Judith'e anlamadığı bir bakış attıktan sonra karanlığın içinde kayboldu. Judith bu sinsiliğe sinirlenmişti ve bunu söylemek üzereydi ki bir kadın sesi dikkatini çekti.

"Gavin," diye fısıldadı kadın yüksek sesle.

Bu bir tutku fısıltısıydı. Judith sadece olduğu yerde donup kalmıştı. Çıra yakıldı ve bir mum yakıldı. Judith o zaman açıkça görebiliyordu. İnce, kemikli vücudu belden yukarısı çıplak olan Alice, yarı yarıya Gavin'in altında yatıyordu. Mum ışığı Gavin'in bronz tenini avantajlı bir şekilde ortaya çıkarmıştı; sakladığı hiçbir şey yoktu. Yüzüstü yatıyordu, çıplak bacakları Alice'inkileri örtüyordu.

"Hayır!" Judith elini ağzına götürerek fısıldadı, gözleri yaşlarla dolmuştu. Bunun bir kâbus olmasını istiyordu ama değildi. Ona defalarca yalan söylemişti. Ve ona inanmaya o kadar yaklaşmıştı ki!

Onlardan uzaklaştı, Gavin hareket etmiyordu, Alice mumu tutuyor, Judith'i izliyor, Gavin'in altındaki pozisyonundan ona gülümsüyordu. Judith'in tek söyleyebildiği "Hayır!" oldu. Korkuluğu olmayan merdivenden habersiz, gittikçe daha da geriye çekildi.

Ayakları dengesiz olan Judith önce havaya adım attığının farkında bile değildi. Önce bir, sonra iki, sonra da beş basamak aşağı düşerken çığlık attı. Çılgınca havayı pençeledi, vücudu yana doğru düşüp merdivenleri tamamen ıskalayınca tekrar çığlık attı. Judith korkunç bir gümbürtüyle aşağıdaki zemine çarptı, düşüşü sonunda Kral Henry'nin şövalyelerinden birinin paleti tarafından hafifletildi.

"O da neydi?" Gavin başını kaldırırken bulanık bir sesle sordu. "Bir şey değildi," diye mırıldandı Alice, kalbi saf bir heyecanla hızla çarpıyordu. neşe. Belki de kadın kendini öldürmüştü ve Gavin gerçekten Alice'in bir kez daha.

Gavin bir dirseğinin üzerinde doğruldu. "Aman Tanrım! Alice! Burada ne yapıyorsun?" Gözleri kızın çıplak vücudunda gezindi. Aklına gelen tek düşünce, onun bu kadar sıksa olduğunu fark etmemiş olmasıydı. Bir zamanlar sevdiği o vücuda karşı hiçbir arzu duymuyordu.

Alice'in neşesi Gavin'in gözlerindeki bakışla yok oldu. "Sen... hatırlamıyor musun?" Sözleri yarıda kesilmişti. Gavin'in tepkisi karşısında gerçekten afallamıştı. Onu bir kez daha kucağına aldığı anda kendisinin olacağından o kadar emindi ki.

Gavin kaşlarını çatarak ona baktı. Sarhoş olduğu ama geceyi hatırlamayacak kadar değil. Alice'in yatağına gitmediğini ya da onu yatağına davet etmediğini gayet iyi biliyordu.

Suçlamaları hazırdı ama birden alt kattaki büyük salon ışık ve gürültüyle canlandı. İnsanlar birbirlerine bağıırıyordu. Sonra kırışleri sarsan bir feryat yükseldi: "Montgomery!"

Gavin hızlı bir hareketle yataktan kalktı ve aceleyle tuniğini başına geçirdi. Basamakları ikişer ikişer çıktı ama döner merdivenin son dönemecinde durdu. Judith hemen altında bir paletin üzerinde yatırıyordu, kumral saçları başının etrafında karmakarışık bir yığın halindeydi, bir bacağı altında bükülmüştü. Bir an için kalbi durdu.

"Ona dokunma!" dedi alçak bir hırıltıyla, son basamakları atlayıp onun yanına diz çökerken. "Nasıl?" diye mırıldanarak ellerine dokundu, sonra boynundaki nabzı yokladı.

Stephen baldızının yanına diz çökerken, "Merdivenlerden düşmüş gibi görünüyor," dedi.

Gavin başını kaldırdı ve Alice'in sahanlıkta, bornozuna sarılmış, hafifçe gülümsediğini gördü. Gavin bulmacada bir şeylerin eksik olduğunu hissetti ama onu arayacak zamanı yoktu.

Stephen, Judith'in elini tutarken, "Doktor çağrıldı," dedi. Gözlerini açmadı.

Doktor yavaşça geldi, zengin kürk yakalı bir cüppe giymişti. "Bana yer açın," diye rica etti. "Kırık kemik var mı diye bakmalıyım."

Gavin geri çekildi ve adamın ellerini Judith'in vücudunda gezdirmesini izledi. Neden? Nasıl? Gavin merak etmeye devam etti. Gecenin bir yarısı merdivenlerde ne işi vardı? Gözleri tekrar Alice'e döndü. Doktor Judith'i muayene ederken kadın yüzünde hevesli bir ilgiyle sessizce duruyordu. Gavin'in uyandığında kendini Alice'in yatağında bulduğu oda merdivenlerin başındaydı. Karısına tekrar bakarken yüzündeki kanın çekildiğini hissetti. Judith onu Alice ile yatakta görmüştü! Muhtemelen nereye gittiğine bakamayacak kadar üzgün olduğu için geri çekilmiş ve düşmüştü. Ama onun nerede olduğunu nereden biliyordu? Sadece biri ona nereye bakması gerektiğini söylemişse.

"Hiçbir kemiği kırılmamış gibi görünüyor," dedi doktor. "Onu yatağına götürün ve dinlenmesine izin verin."

Gavin şükran duası mırıldandı, sonra eğilip karısının gevşek bedenini kaldırdı. Karısını kucağına aldığıında etraflarındaki insan kalabalığının nefesi kesildi. Palet ve elbisesi kanla ıslanmıştı.

Kraliçe Elizabeth, Gavin'in dirseğinin dibinde, "Çocuğu düşürüyor," dedi. "Onu yukarı taşıyın. Ona kendi ebemin bakmasını sağlayacağım."

Gavin tüniğinin kolları arasından Judith'in kanının sıcaklığını kolunda hissedebiliyordu. Omzuna güçlü bir el kondu ve bakmadan Stephen'ın orada olduğunu anladı.

"Leydim!" Gavin elinde Judith'le odaya girdiğinde Joan nefes nefese kaldı. "Şimdi döndüğümde gitmişti. Yaralanmış!" Joan'ın sesi hanımına duyduğu sevgiyi gösteriyordu. "İyileşecek mi?"

"Bilmiyoruz," diye Stephen. Gavin karısını yavaşça yatağa yatırdı.

"Joan," dedi Kraliçe Elizabeth. "Mutfaktan ılık su ve temiz çarşaf getir."

"Keten mi, Majesteleri?"

"Kanı emdiği için. Bebeği düşürür. Çamaşırları aldığında Leydi Helen'i getir. Kızıyla birlikte olmak isteyecektir."

"Zavallı kadını," diye fısıldadı Joan. "Bu çocuğu o kadar çok istiyordu ki." Odadan çıkarken sesinde gözyaşları vardı.

Elizabeth iki adama dönerek, "Şimdi gidin," diye ısrar etti. "Onu bırakmalısınız. Hiçbir işe yaramazsınız. Onunla biz ilgileneceğiz."

Stephen kolunu kardeşinin omuzlarına doladı ama Gavin omuz . "Hayır, Majesteleri, gitmeyeceğim. Bu gece onun yanında olsaydım, incinmezdi."

Stephen konuşmaya başladı ama Elizabeth onu durdurdu. Bunun bir yararı olmayacağını biliyordu. "Kalabilirsin." Stephen'a başıyla işaret etti ve o da gitti.

Gavin kraliçeye bakarken Judith'in alnını okşadı. "Bana ne yapacağımı söyle."

"Bornoğunu çıkar."

Gavin bağlarını dikkatlice çözdü, sonra Judith'i nazikçe kaldırdı ve kollarını kollarından çıkardı. Kalçalarındaki kanı görünce dehşete kapıldı. Bir süre kıpırdamadan baktı.

Elizabeth onu izledi. "Doğum hoş bir manzara değildir."

"Bu bir doğum değil, bir..." Bitiremedi.

"Bu kadar çok kan gösterdiğine göre çok ilerlemiş olmalı. Bu gerçekten de bir doğum olacak, ancak sonuçları daha az hoş olacak."

Şişman, kırmızı yüzlü bir kadın olan ebe odaya dalınca ikisi de başını kaldırdı. "Zavallı kızı dondurmak niyetinde misiniz?" diye sordu. "İşte! Erkeğe ihtiyacımız yok," dedi Gavin'e.

Kraliçe Elizabeth kararlı bir şekilde, "Kalacak," dedi.

Ebe bir an için Gavin'e baktı. "O zaman git ve hizmetçiden suyu getir. Merdivenlerden yukarı taşınması çok uzun sürüyor."

Gavin hemen tepki verdi.

Gavin gittiğinde ebe, "Kocasını mı Majesteleri?" diye sordu. "Evet, ve ilk çocukları."

Şişman kadın homurdandı. "Ona daha iyi bakmalı ve geceleri koridorlarda dolaşmasına izin vermemeliydi Majesteleri."

Gavin suyu odanın içine bırakır bırakmaz, kadın ona yeni emirler yağdırdı. "Ona giyecek bir şeyler bul ve onu sıcak tut."

Gavin'in arkasından içeri giren Joan bir sandığı karıştırdı ve ona sıcak tutan yün bir gecelik verdi. Gavin Judith'i dikkatle giydirirken bir yandan da kanın yavaşça akmasını izliyordu. Alnında terler belirdi ve Gavin soğuk bir bezle terleri sildi. "İyi olacak mı?" diye fısıldadı.

"Buna cevap veremem. Bu, içindeki tüm doğumu dışarı çıkarıp çıkaramayacağımıza ve kanamanın durmasını sağlayıp sağlayamayacağımıza bağlı." Judith inledi ve başını oynattı. "Onu sessiz tutun yoksa işimizi daha da zorlaştıracak."

"Judith," dedi Gavin sessizce. "Kıpırdama." Judith ellerini hareket ettirmeye başlayınca ellerini avuçlarının içine aldı.

Gözlerini açtı. "Gavin?" diye fısıldadı.

"Evet. Şimdi konuşma. Sakin ol ve dinlen. Yakında iyileşeceksin."

"Eee?" Durumunun tam olarak farkında değilmiş gibi görünüyordu. Sonra şiddetli bir kramp girdi içine. Elleri onun ellerini kavradı. Judith şaşkınlıkla ona baktı. "Ne oldu?" diye soludu ve sonra gözleri net bir şekilde odaklanmaya başladı. Kraliçe, hizmetçisi ve başka bir kadın onun üzerine diz çökmüş, endişeyle ona bakıyorlardı. Bir spazm daha onu sarstı.

"Gel," dedi ebe. "Karnını yoğurmalı ve ona yardım etmeliyiz." "Gavin!"

Judith korkuyla, son acıdan sonra nefes nefese kaldığını söyledi.

"Sessiz ol, aşkım. Yakında iyileşeceksin. Başka çocuklar da olacak."

Gözleri dehşetle açıldı. "Çocuk mu? Bebeğim mi? Bebeğimi mi kaybediyorum?"

Sesi neredeyse histerik bir şekilde yükseldi.

"Judith, lütfen," dedi Gavin onu teskin ederek. "Başkaları da olacak."

Hafızası geri gelen Gavin'e bakarken Judith'in içine bir acı daha saplandı. "Merdivenlerden düştüm." dedi sessizce. "Seni fahişenle yatakta gördüm ve merdivenlerden düştüm."

"Judith, şimdi zamanı değil-"

"Dokunma bana!"

"Judith," dedi Gavin yarı alaylı bir sesle.

"Ölmediğim için seni hayal kırıklığına mı uğrattıyorum? Çocuğum artık ölü olduğu için mi?" Gözleri yaşardı. "Ona git. Onu çok istedin ve ona hoş geldin!"

"Judith-" diye başladı Gavin ama Kraliçe Elizabeth onun koluna girdi. "Belki de gitmelisiniz."

Judith ona bakmayı reddederken, "Evet," diye kabul etti. Stephen kapının dışında onu bekliyordu, kaşları soruyla kalkmıştı. "Çocuk kayboldu ve Judith'in yaşayıp yaşamayacağını henüz bilmiyorum."

"Aşağıya gel," dedi Stephen. "Onunla kalmana izin vermeyecekler mi?"

"Judith buna izin vermez," dedi Gavin kesin bir ifadeyle.

Stephen malikânenin dışına çıkana kadar bir daha konuşmadı. Güneş yeni doğmaya başlamıştı, gökyüzü griydi. Judith'in düşüşünün yarattığı kargaşa şato halkının her zamankinden daha erken kalkmasına neden olmuştu. Kardeşler kale duvarının yanındaki bir banka oturdular. "Neden gece vakti salonda dolaşıyordu?" Stephen sordu.

"Bilmiyorum. Sen ve ben ayrıldığımızda, merdivenlerin başındaki en yakın yatağa düştüm."

"Belki de uyandı ve senin gittiğini fark etti ve seni aramaya geldi."

Gavin cevap vermedi.

"Bana söylemediğin daha fazla şey var."

"Evet. Judith beni gördüğünde Alice ile yataktaydım."

Stephen daha önce hiç kardeşi hakkında bir yargıda bulunmamıştı. Şimdi yüzü kararmıştı. "Judith'i öldürmüş olabilirsin! Peki ne için? O kaltak-" Gavin'in kasvetli profilini görünce sözünü kesti. "Bir kadın istemeyecek kadar sarhoştun. Ya da bir kadın istediysen bile Judith seni yukarıda bekliyordu."

Gavin gözlerini avluya dikti. "Onu yatağa ben götürmedim," dedi sessizce. "Uyuyordum ve beni uyandıran bir ses duydum. Alice yanımda yatıyordu. Dün gece onu yatağıma götürecek ve hatırlamayacak kadar sarhoş değildim."

"O zaman
nasıl?"

"Bilmiyorum."

"" Stephen sıkılmış dişlerinin arasından konuştu. "Konu o cadıya gelmediği sürece mantıklı bir !"

Gavin ilk kez Alice'i savunmadı.

Stephen devam etti. "Onu hiçbir zaman olduğu gibi göremediniz. Saraydaki erkeklerin yarısıyla yattığını bilmiyor musun?"

Gavin döndü ve ona baktı.

"Bana inanmayarak bakabilirsiniz ama o tüm erkeklerin ve eminim ki çoğu kadının alay konusudur. Seyisten konta kadar, onu memnun edecek donanımına sahip oldukları sürece umurunda değil."

"Eğer böyleyse, onu bu hale ben getirdim. Onu ilk aldığımında bakireydi."

"Bakire, hah! Lancashire Kontu onu sadece on iki yaşındayken aldığına yemin ediyor."

Gavin'in yüzünde bir inanmazlık ifadesi vardı.

"Sana ne yaptığına bir bak. Seni kontrol etti ve kullandı.

-Ve sen buna izin verdin. Hayır, daha fazlası için yalvardınız. Söyle bana, Judith'i hemen sevmeni engellemek için hangi yöntemi kullandı?"

Gavin görmeyen gözlerle baktı. Düğün günü bahçedeki sahneyi yeniden yaşıyordu. "Eğer karımı seversem kendini öldüreceğine yemin etti."

Stephen başını taş duvara yasladı. "Tanrı'nın yaraları! Ve sen ona inandın mı? O kadın kendi saçının telini bile tehlikeye atmadan önce binlercesini öldürmeye razı olurdu."

"Ama ben ona evlenme teklif ettim," diye ısrar etti Gavin. "Judith'in adını bile duymadan önce ona evlenme teklif etmiştim."

"Yine de onun yerine zengin bir kontu seçti." "Ama babası-"

"Gavin! Ona temiz gözlerle bakamaz mısın? Sence o ayyaş babası hiç kimseye emir vermiş midir? Hizmetçileri bile ona itaat etmiyor! Güçlü bir adam olsaydı, geceleri seninle kırlarda dolaşmak için böyle bir özgürlüğe sahip olur muydu?"

Gavin için Alice'in tüm bunlara inanması zordu. Çok pembe ve sarışındı, çok narindi, çok utangaçtı. Alice gözlerinde yaşlarla ona baktı ve Gavin'in yüreği eridi. Alice kendi canına kıymakla tehdit ettiğinde neler hissettiğini hatırladı. Onun için her şeyi yapardı. Yine de o zaman bile Judith'e karşı duyduğu çekim muazzamdı.

"İkna olmadınız," dedi Stephen.

"Emin değilim. Eski hayaller zor ölür. O çok güzel bir kadın."

"Evet ve sen o güzelliğe aşık oldun. Orada başka ne olduğunu hiç sorgulamadın. Onu yatağına almadığınızı söylüyorsunuz. O zaman oraya nasıl geldi?"

Gavin cevap vermeyince Stephen devam etti. "Sürtük kendi kıyafetlerini çıkardı ve kendini oraya yerleştirdi. Sonra Judith'i çağırması için birini gönderdi."

Gavin ayağa kalktı. Daha fazlasını duymak istemiyordu. "Gidip Judith'in iyi olup olmadığına bakmalıyım," diye mırıldandı ve malikâneye doğru yürüdü. Hayatı boyunca, on altı yaşından beri, Gavin mülklerden ve insanlardan sorumlu olmuştu. Kadınlara kur yapmak ve onların doğalarını öğrenmek için erkek kardeşlerinin sahip olduğu kaygısız zamana hiç sahip olmamıştı. Doğru, yatağına giren pek çok kadın olmuştu ama her zaman çabucak gitmişlerdi. Hiçbir kadın ona yakın zaman geçirmemiş, onunla gülüp konuşmamıştı. Bütün kadınların annesinin hatırladığı gibi olduğuna inanarak büyümüşü -güzel, tatlı huylu, nazik. Alice her zaman

Bu özelliklerin özü gibi görünüyordu ve sonuç olarak, neredeyse anında ona aşık olmuştu.

Judith gerçekten tanıdığı ilk kadındı. İlk başta onu çileden çıkarmıştı. Bir kadının olması gerektiği gibi itaatkâr değildi. Bir nakışta kullanılan renkler yerine evdeki hesap defterleriyle ilgilenmeyi tercih ediyordu. Nefes kesici bir güzelliği vardı ama güzelliğinin farkında değil gibiydi. Kıyafetleri için saatlerini harcamazdı. Aslında Joan çoğu zaman metresinin kıyafetlerini seçerdi. Judith istenmeyen, kadınsı olmayan her şey gibi görünüyordu. Yine de Gavin ona aşık olmuştu. Dürüst, cesur, cömertti ve onu güldürüyordu. Alice bir kez bile mizah duygusu göstermemişti.

Gavin, Judith'in odasının kapısının önünde durdu. Alice'i artık sevmediğini biliyordu ama Stephen'ın söylediği kadar hain olabilir miydi? Raine ve Miles'in da söylediği gibi? Stephen'ın söylediği sebep dışında nasıl olmuştu da onun yatağına girmişti?

Kapı açıldı ve ebe koridora adım attı. Gavin onun kolunu tuttu. "O nasıl?"

"Şimdi uyuyor. Çocuk ölü doğdu."

Gavin derin, sakinleştirici bir nefes aldı. "Karım iyileşecek mi?"

"Bilmiyorum. Çok kan kaybetti. Bunun bebekten mi kaynaklandığını yoksa düşme sırasında içeride bir şeylerin hasar gördüğünü mü bilmiyorum."

Gavin'in yüzünün rengi soldu. "Çocuktan kan kaybettiğini söylememiş miydin?" Başka bir şeyin yanlış olabileceğine inanmak istemiyordu.

"Onunla ne zamandır evlisiniz?" "Neredeyse

dört aydır," diye yanıtladı adam şaşkınlıkla.

"Onu aldığınızda bakire miydi?"

"Evet," dedi ona yaşattığı acıyı hatırlayarak.

"Oldukça ilerlemişti. Çocuk iyi şekillenmişti. İlk gece ya da ertesi gece gebe kaldığını söyleyebilirim. Daha sonra değil. Belki de çocuk çok ilerlemiş olduğu için bu kadar çok kan var. Bunu söylemek için çok erken."

Gitmek için döndü ama Gavin onu kolundan yakaladı. "Nasıl ?"

"Kanama durduğunda ve hâlâ hayatta olduğunda."

Onun kolunu serbest bıraktı. "Uyuduğunu söylediniz. Yanına gidebilir miyim?"

Yaşlı kadın kıkırdadı. "Genç adamlar! Kendilerini asla inkâr etmiyorlar. Bir kadınla yatıyorsun, diğeri seni bekliyor. Şimdi de ilkinin üzerinde geziniyorsun. Ya birini ya da diğeri seçmelisin."

Gavin cevabını yutkundu ama kaşlarını çatması kadının yüzündeki gülümsemenin kaybolmasına neden oldu. "Evet, ona gidebilirsiniz," dedi kadın sessizce, sonra dönüp gitti merdivenlere kadar.

Yağmur kesik kesik yağıyordu. Rüzgâr ağaçları neredeyse ikiye bükte. Şimşek çaktı ve uzakta bir ağaç yarılıp devrildi. Ancak işçilerin az önce toprağı indirdiğı küçük tabutun etrafında duran dört kişi soğuk selin farkında değildi. Vücutları fırtınayla birlikte sallanıyordu ama bunu fark etmediler.

Helen, John'un yanında duruyordu, vücudu gevşekti ve destek için John'un gücüne yaslanmıştı. Gözleri kuru ve sıcaktı. Stephen Gavin'e yakın duruyordu, kardeşinin ona ihtiyacı olursa hazırdı.

Karşılıklı bakışan John ve Stephen'dı, yağmur yüzlerinden akıyor, giysilerine damlıyordu. John Helen'i nazıkçe küçük mezarlıktan uzaklaştırdı, Stephen da Gavin'e rehberlik etti. Fırtına, rahip küçük tabutun üzerindeki sözleri okumaya başladıktan sonra aniden başlamıştı.

Stephen ve John sanki iki kör ve çaresiz insanı mezarlığı götürüyorlarmış gibi görünüyorlardı. Helen ve Gavin'i bir anıt mezara götürdüler ve atları almaya giderken onları orada bıraktılar.

Gavin ağır ağır demir bir bankın üzerine çöktü. Çocuk bir oğuldu. İlk oğluydu, diye düşündü. Judith'e çocuğun kendisinden olmadığı konusunda söylediğı her söz kulaklarında çınlıyordu. Ve bebek onun yüzünden ölmüşü. Başını ellerinin arasına aldı.

"Gavin," dedi Helen onun yanına oturup kolunu omuzlarına koyarken. Helen'in, onunla evlenmesine izin vermeden önce kızını öldürmüş olmayı dilediğini haykırmasından bu yana birbirleriyle o kadar az görüşmüşlerdi ki. Ama aylar içinde pek çok şey değişmişti. Helen birini sevmenin nasıl bir şey olduğunu öğrenmişti ve şimdi Gavin'in gözlerindeki aşkı fark ediyordu. Kaybettiğı çocuğı için çektiğı acıyı, Judith'i kaybetme korkusunu gördü.

Gavin kayınvalidesine döndü. Aralarında bir düşmanlık olduğunu hiç düşünmemişti. Sadece Helen'in sevdiği kadına yakın olduğunu gördü ve hatırladı. Kollarını ona doladı ama ona sarılmadı. Hayır, damadına sarılan Helen'di ve yağmurdan ıslanmış elbisesinin içinde onun gözyaşlarının sıcaklığını hisseden de Helen'di. Ve sonunda Helen kendi gözyaşları için bir serbestlik buldu.

Joan uyuyan metresinin yanına oturdu. Judith'in rengi solmuş, saçları terden ıslanmıştı. Joan, Gavin'in sorulmamış sorusuna, "Yakında iyileşecek," dedi.

"O kadar emin değilim." Karısının sıcak yanağına dokundu.

Joan dikkatle Gavin'e bakarak, "Çok kötü düşmüş," dedi. Gavin sadece başını salladı, konuşmaktan çok Judith'le ilgileniyordu. "Ona ne yapmayı planlıyorsun?" Joan devam etti.

"Ona ne yaptın?" Gavin sordu. "Sadece onu bir kez daha iyi görmeyi umuyorum."

Joan elini salladı. "Hayır, Leydi Alice'i kastediyorum. Oynadığı oyun için nasıl bir ceza planlıyorsunuz? Numara!" Joan homurdandı. "Leydimin hayatına mal olabilecek bir numara!"

"Öyle söyleme," diye hırladı Gavin.

"Tekrar soruyorum: Nasıl bir ceza planlıyorsunuz?"

"Dilini tut, kadın! Ben hile falan bilmem."

"Hayır mı? O zaman ben söyleyeceğimi söyleyeyim. Aşağıda, mutfakta gözlerinden yaşlar akan bir kadın var. Elinde Leydi Alice'in, siz o fahişeyle yataktayken leydimi size için verdiğini söylediği bir altın para var. Kız, para için her şeyi yapabileceğini düşündüğünü ama cinayeti kastetmediğini söylüyor. Leydi Judith'in bebeğinin ölümünün ve belki de leydinin kendi ölümünün onun suçu olduğunu ve bu cinayetler yüzünden cehenneme gideceğini söylüyor."

Gavin gerçekte yüzleşme zamanının geldiğini fark etti. "Bu kadını görmek ve onunla konuşmak istiyorum," dedi sessizce.

Joan ayağa kalktı. "Bulabilirsem kızını getireceğim."

Gavin Judith'in yanında oturmuş, onu izliyor ve doğal renginin geri geldiğini fark ediyordu.

Bir süre sonra Joan korkmuş ve sinmiş bir kızı çekerek geri döndü. "İşte sürük bu!" Joan hizmetçiyi sert bir şekilde itti. "Hanımına bak, orada yatıyor. Bir bebeği öldürdün, şimdi de öldürebilirsin. Ve o hiç incitmedi. Senin gibi pisliklere kötü davrandığım için beni sık sık azarladığını biliyor musun?"

"Sessiz olun!" Gavin emretti. Kızın çok korktuğu belliydi. "Bana karımın kazası hakkında bildiklerini anlat."

"Kaza, ha!" Joan homurdandı, sonra Gavin'in bakışı karşısında sustu.

Gözleri odanın bir köşesinden diğerine gidip gelen kız, hikâyesini kopuk kopuk, tereddütlü cümlelerle anlattı. Sonunda kendini Gavin'in ayaklarına attı. "Lütfen lordum, kurtarın beni. Leydi Alice beni öldürecek!"

Gavin'in yüzünde hiç acıma belirtisi yoktu. "Benden yardım mı istiyorsun? Karıma ne yardım ettin? Ya da çocuğumuza? Seni çocuğu gömdükleri yere götüreyim mi?"

"Hayır," diye bağırdı kız umutsuzca, başı yere değiyordu.

"Ayağa kalk!" Joan emretti. "Yerleri kirletiyorsun!"

"onu," dedi Gavin. "Onu görmeye dayanamıyorum."

Joan kızın saçlarından tutup sertçe yukarı çekti ve ardından kapıya doğru sert bir tekme attı.

"Joan," dedi Gavin. "Onu John Bassett'e götür ve güvende olduğundan emin olmasını söyle."

"Güvenli!" Joan patladı, sonra gözleri sertleşti. "Evet lordum," dedi sahte bir itaatkâr sesle. Kızın kolunu arkasından bükerek kapıyı kapattı. "Leydimin bebeğini öldürüyor ve ben onun güvende olduğunu göreceğim!" diye mırıldandı. "Hayır, hak ettiğini bulmasını sağlayacağım."

Sarmal merdivenlerin tepesinde Joan'ın eli dehşet içindeki kızı ısırdı. "İşte!

Kes şunu!" John Bassett homurdandı. Hiç bu kadar uzakta olmamıştı. Son birkaç gündür Judith'in odasında. "Leydi Alice'in ödediği bu mu?" Şatoda Alice'in ihanetinin hikâyesini bilmeyen tek bir kişi bile yoktu.

"Lütfen efendim," diye yalvardı kız dizlerinin üzerine çökerek. "Beni öldürmesine izin vermeyin. Bir daha böyle bir şey yapmayacağım."

John konuşmaya başladı. Sonra Joan'a tiksinti dolu bir bakış attı ve hizmetçiyi kaldırdı. Joan birkaç dakika durup onların geri çekilişini izledi.

"Onu alması çok kötü oldu. Beni biraz işten kurtarabilirdin," dedi arkasından gelen sessiz bir ses.

Joan dönerek Alice Chatworth'un yüzüne baktı. "Seni merdivenlerin dibinde görmeyi tercih ederim," diye alay etti Joan.

Alice'in mavi gözleri parladı. "Bunun için senin hayatını alacağım!"

"Burada mı? Şimdi mi?" Joan alay etti. "Hayır, senin tarzın bu değil. İşini yaptırmak için adam tutuyorsun, sonra da masum bir hizmetçiymişsin gibi sırtıyorsun."

Hiç kimse Alice'e böyle şeyler söylemeye cesaret edememişti!

"Gel," diye alay etti Joan. "Neden tereddüt ediyorsun? Merdivenlerin eşiğinde duruyorum."

Alice hizmetçiyi sert bir şekilde itmeyi denemek istedi ama Joan güçlü görünüyordu ve Alice böyle bir mücadeleyi kaybetme riskini göze alamazdı. "Bunun hesabını hayatından soracaksın," diye alay etti Alice.

"Hayır, arkama bakacağım, senin gibi birinin saldıracağı yere." Joan kadına baktı, sonra gülmeye başladı. Hanımının odasına varıncaya kadar merdivenleri gülerek çıktı.

Ebe ve Gavin Judith'in başında bekliyorlardı. "Ateşi çıktı," dedi yaşlı kadın sessizce. "Şimdi dualar her şey kadar yardımcı olacaktır."

Yirmi Sekizinci Bölüm

" ^ "

Judith rüya görüyordu. Vücudu sıcak ve ağırlıydı ve olanlara konsantre olmakta zorlanıyordu. Gavin oradaydı, ona gülümsüyordu ama gülümsemesi sahteydi. Arkasında Alice Chatworth duruyordu, gözleri zaferle parlıyordu. "Kazandım," diye fısıldadı kadın. "Ben kazandım!"

Judith yavaşça uyandı, sanki günlerce bir tahtanın üzerinde uyumuş gibi vücudunun ağrısını hissettiğinde gerçek gibi görünen rüyadan endişeyle çıktı. Başını bir tarafa doğru çevirdi. Gavin yatağın yanındaki sandalyede uyuyordu. Uyurken bile gergin görünüyordu, sanki ayağa fırlamaya hazırdı. bitkin, elmacık kemikleri derisinin altında belirgindi. Birkaç günlük sakalı vardı ve gözlerinin altında koyu halkalar vardı.

Judith birkaç dakika şaşkın şaşkın Gavin'in neden bu kadar yorgun görüldüğünü ve kendisinin neden bu kadar çok ağrıdığını düşündü. Eli yorganın altına girdi ve karnına dokundu. Bir zamanlar sert ve hafif yuvarlaktı ama şimdi çökük ve yumuşaktı. Ve korkunç derecede boştu!

O anda her şeyi hatırladı, Gavin'in Alice'le yatakta olduğunu hatırladı. Artık onu umursamadığını söylemişti ve Judith ona inanmaya başlamıştı. Birlikte güzel bir hayat , çocuklarının doğacağını ve mutlu olacaklarını düşünmeye başlamıştı. Ne büyük bir aptallık etmişti!

"Judith!" Gavin garip bir şekilde sert bir sesle söyledi. Hızla onun yanına, yatağın üzerine oturdu ve eliyle alnını yokladı. "Ateşi düştü," dedi rahatlatarak. "Kendini nasıl hissediyorsun?"

"Dokunma bana," diye fısıldadı. "Benden uzak dur!"

Gavin başını salladı, dudakları sert bir çizgi halindeydi.

İkisi de tekrar konuşmadan kapı açıldı ve Stephen içeri girdi. Gavin'in uyandığını görünce yüzündeki endişeli ifade yerini geniş bir gülümsemeye bıraktı. Hemen Gavin'in karşısındaki yatağın yanına gitti. "Tatlı küçük kardeşim," diye mırıldandı. "Seni kaybedebileceğimizi düşündük." Onun boynuna hafifçe dokundu.

Tanıdık ve sevilen bir yüzü görünce Judith gözlerinin dolduğunu hissetti.

Stephen kaşlarını çattı ve kardeşine baktı ama Gavin başını salladı. "Al tatlım," dedi Stephen, Judith'i kollarının arasına alarak. Saçlarını okşarken "Ağlama," diye fısıldadı.

"Erkek miydi?" diye fısıldadı.

Stephen sadece başını sallayabildi.

"Onu kaybettim!" diye umutsuzca ağladı. "Ben onu kaybetmeden önce yaşama şansı bile yoktu. Ah, Stephen, bebeği o kadar çok istiyordum ki. İyi, nazik ve çok güzel olacaktı!"

"Evet," diye onayladı Stephen. "Babası gibi uzun boylu ve esmer."

Judith'in hıçkırıkları içini parçaladı. "Evet! En azından babam bir torun sahibi olma konusunda haklıydı. Ama o öldü!"

Stephen başının üzerinden kardeşine baktı. Kimin daha kederli olduğunu bilmiyordu, Gavin'in mi yoksa teselli ettiği kadının mı?

Gavin Judith'i hiç ağlarken görmemişti. Ona düşmanlık, tutku, mizah göstermişti ama asla böyle korkunç bir keder göstermemişti. Kederini onunla paylaşmadığı için derin bir üzüntü hissetti.

"Judith," dedi Stephen. "Dinlenmelisin. Çok hastaydın." "Ne zamandır hastayım?"

"Üç gün. Ateş neredeyse seni bizden alıyordu."

Burnunu çekti, sonra aniden ondan uzaklaştı. "Stephen! Gitmen gerekiyordu. Kendi düğününe geç kalacaksın."

Suratsızca başını salladı. "Onunla bu sabah evlenecektim."

"O zaman onu mihrapta bıraktın."

"Umarım gelmediğimi duymuştur ve o kadar uzağa gitmez." "Bir mesaj gönderdiniz mi?"

Başını iki yana salladı. "Doğruyu söylemek gerekirse, unutmuşum. Hepimiz senin için çok endişelendik. Ölüme ne kadar yaklaştığını bilmiyorsun."

Kendini halsiz ve aşırı yorgun hissediyordu.

"Şimdi tekrar uyumalısın."

"Ve sen de gelinin yanına mı gideceksin?" Judith onun yardım ederken sordu. "Ateşimin düştüğünü bildiğime göre artık gidebilirim."

"Bana söz ver," dedi yorgun bir sesle. "Evliliğine benimki gibi başlamanı istemem. Senin için daha iyisini istiyorum."

Stephen hızla kardeşine baktı. "Evet, söz veriyorum. Bir saat içinde yola çıkacağım."

Başını salladı, gözleri kapandı. "Teşekkür ," diye fısıldadı ve uykuya daldı.

Gavin de kardeşi gibi yataktan kalktı. "Ben de evliliğinizi unuttum."

"Aklında başka şeyler vardı," diye Stephen. "O hâlâ kızgın mısın?"

Gavin kardeşine alaycı bir bakış attı. "Kızgınlıktan da öte, diyebilirim."

"Onunla konuş. Ona nasıl hissettiğini anlat. Ona Alice hakkındaki gerçeği söyle. O da sana inanacaktır."

Gavin odanın öbür ucunda uyuyan karısına baktı. "Şimdi toplanmalısın. O İskoç gelin senin postunu alacak."

"Tek istediği bu olsaydı, bunu ona memnuniyetle verirdim."

İki adam da kapıyı arkalarından kapatarak odadan çıktılar. Gavin kardeşini kucakladı. "Noel," dedi gülümseyerek. "O karını Noel'de bize getir."

"Evet, konuşacağım. Judith'le konuşacak mısın?"

Gavin başıyla onayladı. "O daha iyi dinlendiğinde ve ben yıkandığımda."

Stephen gülümsedi. Gavin ateşinin yükseldiği üç gün boyunca karısının yanından ayrılmamıştı. Stephen kardeşini sevgiyle kelepçeledi ve dönüp koridoru terk etti.

Judith tekrar uyandığında oda karanlıktı. Joan kapının yanındaki bir paletin üzerinde uyuyordu. Judith'in kafası daha berraktı ve kendini daha güçlü hissediyordu.

Çok acıkmıştı. "Joan," diye fısıldadı.

Hizmetçi anında ayağa kalktı. "Leydim," dedi ve mutlulukla sırıttı. "Lord Gavin tekrar iyi olduğunuzu söyledi ama ona inanmadım."

Judith kurumuş dudaklarının arasından, "Biraz su istiyorum," dedi.

"Evet," diye neşeyle güldü Joan. Judith açgözlülükle fincandan içerken, "O kadar çabuk değil," dedi.

Kapı açıldı ve ikisi de Gavin'in elinde bir tepsi yemekle içeri girdiğini görmek için döndüler.

Judith kararlı bir şekilde, "Onu görmek istemiyorum," dedi. "Git!" Gavin Joan'a emretti.

Hizmetçi fincanı bıraktı ve aceleyle çıktı.

Gavin tepsiyi yatağın yanındaki küçük masanın üzerine koydu. "Kendini daha iyi hissediyorsun."

Ona baktı ama cevap vermedi.

"Sana biraz et suyu ve biraz ekmek getirdim. Çok acıkmış olmalısın."

"Senden hiçbir şey istemiyorum. Ne yemek ne de arkadaşlık."

"Judith," dedi büyük bir sabırla, "bir çocuk gibi davranıyorsun. Bunu iyileştiginde tekrar konuşuruz."

"Sence zaman fikrimi değiştirecek mi? Zaman bana bebeğimi geri verecek mi? Zaman onu kucağıma almama, sevmeme, hatta gözlerinin rengini görmeme izin verecek mi?"

Gavin ellerini tepsiden çekti. "O benim de çocuğumdu ve onu da kaybettim."

"Demek bu kadarını öğrendin! Üzüntünüz için size acımalı mıyım? Onun senin olduğuna bile inanmadın. Yoksa bu konuda da mı yalan söyledin?"

"Sana yalan söylemedim, Judith. Eğer beni dinlersen, sana her şeyi anlatacağım."

"Dinlemek mi?" dedi sakince. "Beni ne zaman dinledin ki? Evlendiğimiz andan itibaren seni memnun etmeye çalıştım, ama seni kızdırmadan yapabileceğim çok az şey vardı. Her zaman başka biriyle kıyaslandığımı hissettim."

"Judith," dedi ve onun elini kucağından aldı.

"Dokunma bana! Dokunuşun beni kirletiyor."

Gözleri griden siyaha döndü. "Söylemem gereken bir şey var ve beni engellemek için çok uğraşsanız da söyleyeceğim. Söylediklerinizin çoğu doğru. Alice'i sevdim, ya da sevdiğimi sandım. Daha konuşmasını bile duymadan ona aşık oldum. Ben onun için bir kadın yarattım, o da o kadın oldu. Birlikte hiç fazla zaman geçirmedik, sadece orada burada hızlı anlar yaşadık. Onun gerçekte nasıl biri olduğunu asla bilemedim, sadece nasıl biri olmasını istediğimi bildim."

Judith cevap vermedi. Gavin onun düşüncelerini okuyamadı.

"Seni sevmeye karşı savaştım," diye devam etti. "Kalbimin Alice'e ait olduğunu sanıyordum. Ama şimdi öyle olmadığını biliyorum. Judith," dedi sessizce, "seni uzun zamandır seviyorum. Belki de seni en başından beri seviyordum. Artık seni tüm kalbim ve ruhumla sevdiğimi biliyorum."

Durdu ve onu izledi ama kızın ifadesi değişmedi.

"Şimdi ben de kollarına atılıp sana olan büyük aşkımı ilan edeyim mi? Benden beklenen bu mu?"

Gavin afallamıştı. Belki de onun kendisini sevdiğini söylemesini bekliyordu. "Şehvetin çocuğumu öldürdü!"

"Bu benim şehvetim değildi!" Gavin tutkuyla söyledi. "Kandırıldım. Stephen ve ben birlikte çok fazla içtik. Bir leopar benimle yatağa girebilirdi ve ben bunu bilemezdim!"

Judith buz gibi gülümsedi. "Peki leoparın pençeleri hoşuna gitti mi? Daha önce zevk almıştın."

Gavin ona soğuk bir bakış attı. "Yaptıklarımı sana açıklamaya çalıştım ama beni dinlemedin. Sana aşkımı anlattım, daha ne yapabilirim ki?"

"Anlıyor gibi görünmüyorsun. Beni sevmen *umurumda* değil. Senin aşkın değersiz, kim isterse ona karşılıksız veriliyor. Bir zamanlar bu sözleri duymak için çok şey yapabilirdim, ama artık benim için tatlı değil. Zihnimi aşk gibi peri masallarından arındırmak için çocuğumun ölümü gerekti."

Gavin arkasına yaslandı ve ona baktı. Başka ne söyleyeceğini bilmiyordu. "Her konuda yanıldım. Kızmakta haklısın."

"Hayır," diye gülümsedi, "kızgın değilim. Senden nefret de etmiyorum. Sadece seninle yaşamayı katlanılmaz buluyorum."

"Ne demek istiyorsun?"

"Krala, Papa'dan boşanmayı istemesi için yalvaracağım. Papa'nın bile bundan sonra seninle yaşamamı isteyeceğini sanmıyorum. Toprağımın yarısı sende kalacak ve-" Gavin ayağa kalkınca sözünü kesti.

"Joan'ı sana göndereceğim. Yemek yemelisin," dedi Gavin ve odadan çıktı.

Judith sırtını yastığa yasladı. Kendini tükenmiş hissediyordu. Tek görebildiği Alice'in onun çıplak bedeninin altından yükselmesi iken onu sevdiğine nasıl inanabilirdi?

Üç gün daha Judith yatağından çıkmadı. Çok uyudu ve itaatkâr bir şekilde yemek yedi. Morali o kadar bozuktu ki yemek onun için çok az şey ifade ediyordu. Kimseyle, özellikle de kocasıyla görüşmeyi reddetti. Fikirlerini kendine saklamayı tercih eden Joan, metresiyle neredeyse hiç konuşmuyordu.

Dördüncü günün sabahında Joan, Judith'in üzerindeki örtüyü çekti. "Bugün yatakta yatmayacaksın. Yapılacak işler var ve egzersiz yapmalısın." Joan yatağın ayakucundan yeni bir bornoz aldı; kan lekeli yeşil kadife bornozun yerini alacaktı. Koyu gri kadifeden olan bornozun yakası geniş bir vizon kürkle kaplıydı, önü ve etek ucu vizon kürkle süslenmişti. Omuzlarında karmaşık altın işlemeler vardı.

Judith, "istemiyorum," dedi ve döndü.

"Kalkacaksın!"

Judith hâlâ karşı koyamayacak kadar güçsüzdü. Joan metresini yataktan kolayca çekti ve kadife bornozu giymesine yardım etti. Judith'i derin bir pencere koltuğuna götürdü. "Şimdi ben temiz çarşafı getirene kadar orada kalacaksın."

Yaz esintisi Judith'in yüzünde iyi hissettiriyordu. Bahçenin harika bir manzarası vardı. Sırtını mazgala yasladı ve aşağıdaki insanları izledi.

"Gavin?" dedi biri sessizce yanından. Son zamanlarda çok zaman geçirdiği bahçede tek başına oturuyordu. Tanıdık sese doğru hızla döndü. Bu Alice'ti, sabahın ilk ışıklarında teni ıslık ıslık. Onunla uğraşmayı bilerek ertelemişti; kendi tepkilerine güvenmiyordu. "Bana kendini göstermeye cüret mi ediyorsun?"

"Lütfen, açıklamama izin verin-"

"Hayır. Açıklayamazsınız."

Alice elini gözüne götürerek uzaklara baktı ve geri dönüp baktığında büyük, ışıltılı gözyaşları vardı. Gavin ona baktı ve gözyaşlarının bir zamanlar onu nasıl etkilediğini merak etti. Judith'inkiler ne kadar farklıydı! İçini parçalayan büyük hıçkırıklar. Kederinden ağlıyordu, güzelliğini arttırmak için değil.

"Bunu sadece senin için yaptım," dedi Alice. "Sana olan aşkım o kadar güçlü ki-" "Bana aşktan bahsetme! Ne olduğunu biliyor musun merak ediyorum. Biliyor musun?"

Judith'i sana getirmesi için para verdiğin kızla konuştuğumu biliyor musun? Sen planladın. değil ?" "Gavin, ben-"

Kadının kollarını tuttu ve onu sarstı. "Sen benim çocuğumu öldürdün! Bu senin için bir şey ifade etmiyor mu? Ve neredeyse karımı öldürüyordun, sevdiğim bir kadını." Alice'i kendisinden uzaklaştırdı. "Bunun için seni mahkemeye ama en az senin kadar kendimi de suçluyorum. Senin içini görememekle aptallık ettim."

Alice elini geri çekti ve onun yanağına bir tokat attı. Bunu hak ettiğini düşündüğü için izin verdi.

"Gözümün önünden kaybol ve o güzel boynunu sıkmak için beni kışkırtma."

Alice topuklarının üzerinde döndü ve bahçeden kaçtı.

Ela gölgelerin arasından süzüldü. "Sana ona gitmemeni söylemiştim. Sana beklemeni söyledim. Sana çok kızgın ve sen de bunu hak ediyorsun." Hanımı mutfağın arkasına, ara sokağa doğru yürüdüğünde Ela şaşkındı.

Alice duvara yaslandı. Omuzları titriyordu.

Ela hanımının yanına gitti ve başını geniş göğsüne doğru çekti.

Alice bu kez içtenlikle ağladı. "Beni seviyordu," dedi acı dolu hıçkırıklar arasında. "Beni bir zamanlar sevmişti ama artık sevmiyor. Başka kimsem kalmadı."

"Sus, tatlım," diye yatıştırdı Ela. "Bana sahipsin. Bana her zaman sahip oldun." Ela, Alice küçük bir çocukken annesinin ihmaline ağladığı zamanki gibi ona sarıldı. "Lord Gavin sadece bir adam. Başkaları da var. Sen çok güzelsin. Seni sevecek pek çok erkek olacak."

"Hayır!" Alice öyle bir şiddetle söyledi ki vücudu sarsıldı. "Onu istiyorum -Gavin'i istiyorum! Başka bir adam olmaz!"

Ela hanımını sakinleştirmeye çalıştı ama başaramadı. " zaman onu alacaksın," dedi sonunda.

Alice başını kaldırdı, gözleri ve burnu kızarmış ve şişmişti. "Söz veriyor musun?"

Ela başını salladı. "Sana her zaman istediğini vermedim mi?"

"Evet," diye onayladı Alice. "Evet. Gavin'i bana getirecek misin?"

"Yemin ederim."

Alice küçük bir gülümseme verdi. Sonra da nadir görülen bir şefkat patlamasıyla Ela'nın yanağına hızlı bir öpücük kondurdu.

Hizmetçinin yaşlı gözleri buğulandı. Etrafındaki insanlar tarafından çok yanlış anlaşılan bu tatlı kız için elbette her şeyi yapardı. "Yukarı gel," dedi tatlı tatlı. "Yeni bir elbise planlayacağız."

"Evet," diye gülümsedi Alice, yüksek sesle burnunu çekerek. "Bir tüccar bu sabah biraz Frenk yünü getirdi."

"Gidip onları görelim."

Judith pencereden sadece kocasının metresiyle konuştuğunu görecektik kadar uzun süre izlemişti. "Joan, kralı görmek istiyorum," dedi Judith, bakışlarını başka yöne çevirerek.

", Kral Henry'den buraya gelmesini isteyemezsiniz."

"Öyle bir niyetim yok. Giyinmeme yardım etmelisin, ben de onu görmek için aşağıya ineceğim."

"Ama-"

"Benimle tartışma!"

Joan sert bir sesle, "Evet leydim," dedi.

Bir saat sonra Judith hizmetçisinin koluna yaslanmış bir halde büyük salonda görüldü.

Genç bir adam onun yanına geldi. "Alan Fairfax, leydim, eğer hatırlamıyorsanız."

"Tabii ki biliyorum." Küçük bir gülümsemeyi başardı. "Bana yardım ettiğiniz için çok nazıksınız." "Benim için bir zevk. Kralı mı görmek istiyorsunuz?"

Ciddiyetle başını salladı. Alan'ın koluna girdi ve Alan onu kralın odasına götürdü. Burası çekiç kirişli tavanı, keten kaplamaları ve İran halılarıyla kaplı meşe zeminiyle zarif bir odaydı.

"Kontes!" dedi kral onu gördüğünde. Kucağında tezhipli bir el yazması vardı. "Yatağınızı bu kadar erken terk etmemeliydiniz." Kitabı bir kenara bıraktı ve onun diğer kolunu tuttu.

Alan ve Henry onu bir sandalyeye oturturken, "İkiniz de çok nazıksınız," dedi. "Sizinle özel bir konu hakkında konuşmak istiyorum, Majesteleri."

Henry Alan'a başıyla işaret etti ve şövalye yanlarından ayrıldı. "Şimdi, beni aramak için kendini yormanı gerektirecek kadar önemli olan mesele nedir?"

Judith ellerine baktı. "Boşanmak istiyorum."

Kral Henry bir an sessiz kaldı. "Boşanma ciddi bir girişimdir. Bir nedeniniz var mı?"

İki tür boşanma ve her biri için üç neden vardı. Judith'in umabileceği en iyi şey, hayatının geri kalanında kocasından ayrı yaşamasına izin veren bir ayrılıktı. "Zina," dedi sessizce.

Henry bunu düşündü. "Eğer böyle bir gerekçeye izin verilseydi, ikiniz de yeniden evlenemezsiniz."

"İstemiyorum. Eğitildiğim gibi bir manastıra gireceğim."

"Peki ya Gavin? Onu yeni bir eşten ve kendisini takip edecek oğullardan mahrum mu bırakacaksınız?"

"Hayır," diye fısıldadı. "Onun da hakları var."

Henry dikkatle onu izliyordu. "O halde evliliğinizin geçersiz olduğunu ilan eden bir boşanma davası açmalıyız. Akraba değil misiniz?"

Walter Demari'yi düşünerek tekrar başını salladı. "Peki ya Gavin? Başka birine mi söz verdi?"

Judith çenesini kaldırdı. "Başka bir kadına evlenme teklif etti."

"Peki bu kadın kim?"

"Leydi Alice Chatworth."

"Ah," diye iç geçirdi Henry ve sandalyesinde arkasına yaslandı. "Ve şimdi hanımefendi dul kaldı ve onunla evlenmek mi istiyor?"

"Evet, öyle."

Kral Henry kaşlarını çattı. "Boşanmayı sevmem ama kont ve konteslerimin de bu kadar mutsuz olmasından hoşlanmam. Bu size çok pahalıya mal olacak. Eminim Papa sizden bir şapel ya da rahibe manastırı bağışlamanızı isteyecektir."

"Bunu yapacağım."

"Leydi Judith, bunu düşünmeme izin vermelisiniz. Bir karar vermeden önce ilgili diğer kişilerle konuşmalıyım. Alan," diye seslendi, "Kontesi odasına götür ve dinlenmesini sağla."

Alan, Judith'in ayağa kalkmasına yardım ederken genişçe gülümsedi.

"Leydi Judith çok üzgün görünüyordu," diye yorumladı Kraliçe Elizabeth, Judith tam çıkarken odaya girip kocasının yanına otururken. "Bir çocuk kaybettikten sonra nasıl hissettiğini biliyorum."

"Sorun o değil, ya da en azından onun için tek sorun çocuk değil. Gavin'den boşanmak istiyor."

"Hayır!" Elizabeth örgüsünü kucağına bırakarak, "Hayır," dedi. "Daha önce hiç bu kadar birbirine aşık iki insan görmemiştim. Tartışıyorlar, doğru, ama Lord Gavin'in onu kollarına alıp öptüğünü gördüm."

"Görünüşe göre Gavin'in öptüğü tek kadın Leydi Judith değil."

Elizabeth sessizdi. Pek çok erkek karısına sadık değildi. Kendi kocasının bile zaman zaman... "Leydi Judith bu nedenle mi boşanmak istiyor?"

"Evet. Gavin, Judith'le evlenmeden önce Leydi Alice Chatworth'e evlenme teklif etmiş gibi görünüyor. Bu sözlü bir sözleşme ve boşanma sebebi. Tabii kadın Gavin'i kabul ederse."

"Yapacak!" Elizabeth öfkeyle konuştu. "Gavin'i almaktan memnun olacak, onu elde etmek için o kadar çok şey yaptı ki."

"Sen neden bahsediyorsun?"

Elizabeth hemen kocasına şatodaki dedikodulardan, Leydi Judith'in nasıl düştüğünü ve çocuğunu nasıl düşürdüğünü anlattı.

Henry kaşlarını çattı. "Tebaam arasında bu tür olayların yaşanmasından hoşlanmam. Gavin daha ihtiyatlı davranmalıydı."

"Kadını yatağına davet edip etmediğı ya da kadının mı yatağına girdiğı konusunda bazı şüpheler var."

Henry kıkırdadı. "Zavallı Gavin. Onun gibi bir durumda olmak istemezdim."

"Onunla konuştun mu? Bu boşanmayı istediğini sanmıyorum," dedi Elizabeth.

"Ama evlenmeden önce Leydi Alice'e söz verdiyse..." "O zaman neden Edmund Chatworth ile evlendi?"

Henry ciddiyetle, "Anlıyorum," dedi. "Sanırım bunu daha fazla araştıracağım. Burada yüzeyde görüldüğünden daha fazlası var. Hem Gavin hem de Leydi Alice ile konuşacağım."

"Umarım konuşmalarınız uzun ."

"Anlamıyorum."

"Judith'in kocasından ayrılmasına izin verilirse, evlilikleri gerçekten de sona erecektir; ancak birbirlerinin yanında kalmaya zorlanırlarsa, birbirlerine değer verdiklerini fark edebilirler."

Henry karısına sevgiyle gülümsedi. O bilge bir kadındı. "Papa'ya bir mesaj göndermeden önce gerçekten de uzun bir süre bekleyeceğim. Nereye gidiyorsun?" diye sordu karısı ayağı kalkarken.

"Sör Alan Fairfax ile konuşmak istiyorum. Acaba zor durumdaki bir bayana yardım etmeye istekli olur mu?"

Henry ona şaşkın bir bakış attıktan sonra elindeki müsveddeyi aldı. "Evet, hayatım. Bütün bunları bensiz halledeceğinden eminim."

İki saat sonra Judith'in odasının kapısı açıldı. Gavin öfkeyle kararmış yüzüyle odaya girdi.

Judith kucağındaki kitaptan başını kaldırıp baktı.

"Kraldan boşanmak istediğini söylemişsin!" diye bağırdı. "Evet, istedim," diye cevap verdi kadın kararlı bir şekilde.

"Farklılıklarımızı dünyaya anlatmayı mı planlıyorsun?" "Eğer senden kurtulmak için bu gerekiyorsa."

Ona ters ters baktı. "Sen inatçı bir kadınsın! Tek bir taraftan başka bir şey gördüğün oldu mu hiç? Hiç mantık dinler misin?"

"Senin mantık anlayışın benimkiyle aynı değil. Zina yaptığın için seni defalarca affetmemi istiyorsun. Bunu birçok kez yaptım ama artık yapamam. Kendimi senden kurtarmayı ve uzun zaman önce yapmam gerektiği gibi bir manastıra girmeyi planlıyorum."

"Bir manastır!" dedi inanamayarak, sonra alaycı bir şekilde gülümsedi. Ona doğru hızlı bir adım attı ve kolunu omuzlarına doladı. Onu yataktan kaldırdı ve ağzı onunkiyle kaplandı. Nazik değildi ama sertliği bile Judith'i ateşledi. Kolları adamın boynuna dolandı ve onu şiddetle kendine çekti. Adam aniden onu bıraktı ve kuş tüyü yatağın üzerine düşmesine izin verdi. Yumuşak yatağın kenarları onun etrafında yükseldi.

"Benden asla kurtulamayacağına karar ver. İhtiyacın olan erkeğin ben olduğumu kabul etmeye hazır olduğunda, bana gel. Belki seni geri alırım." Judith bir şey söyleyemeden döndü ve odadan çıktı.

Joan açık kapı aralığında duruyordu, yüzünde hayranlık dolu bir ifade vardı.

"Ne cüretle-" diye söze başladı Judith, sonra Joan'ın bakışıyla durdu. "Neden bana öyle bakıyorsun?" diye sordu.

"Çünkü yanıyorsun. O adam seni seviyor, sana bunu söyledi ama sen onu dinlemiyorsun. Evliliğiniz boyunca sizin tarafınızdaydım ama artık değilim."

"Ama o kadın-" Judith garip, yalvaran bir sesle konuştu.

"Onu affedemez misin? Onu bir zamanlar sevdiğini sanıyordu. Güzel karısını ilk gördüğünde onu unutmak isteseydi daha az erkek olurdu. Ondan büyük taleplerde bulunuyorsunuz."

"Ama bebeğim!" Judith gözyaşları içinde sesini yükseltti.

"Sana Alice'in ihanetini anlattım. Onu nasıl sorumlu tutabilirsin?" Judith bir süre sessiz kaldı. Çocuğun kaybı onu incitmişti.

Belki de suçlayacak birini arıyordu ve Gavin de uygun bir kişiydi.

..bir şey yapamazdı. Joan'ın Alice hakkında söylediklerinin doğru olduğunu biliyordu. O gece her şey çok çabuk olmuştu; ama şimdi, günler sonra, Gavin'in bedeninin Alice'inkinin üzerinde çok hareketsiz olduğunu biliyordu.

Joan daha sakın bir sesle, "Seni sevdiğini söylüyor," diye devam etti. "Kapıları dinlemekten başka bir şey yapıyor musun?" Judith tersledi.

Joan gülümsedi. "Değer verdiğim kişilere ne olduğunu bilmek isterim. O seni seviyor. Onun için ne hissediyorsun?"

"Ben... Ben bilmiyorum."

Joan, Judith'in gözlerinin açılmasına neden olan bir yemin etti. "Annen sana hesap kitap dışında bir şeyler de öğretmeliydi. Senin Lord Gavin'i sevdiğin kadar bir erkeği seven bir kadın gördüğümü sanmıyorum. Düğününde seni o beyaz attan indirdiğinden beri gözlerin ondan hiç ayrılmadı. Yine de onunla her konuda mücadele ettiniz... tıpkı onun sizinle ettiği gibi," diye ekledi Judith sözünü kesmeden önce. "Neden ikiniz kavga etmeyi bırakıp biraz daha bebek yapmıyorsunuz? Yanımda bir tane olsun isterim."

Judith gözleri yaşlarla dolsa da gülümsedi. "Ama beni sevmiyor, gerçekten sevmiyor. Sevse bile bana çok kızgın. Ona gidip boşanmak istemediğimi söylemeli miyim, ben... ben... ?"

Joan güldü. "Bunu söyleyemiyorsun bile. Onu , değil mi?" Judith cevap vermeden önce çok ciddiye. "Evet, seviyorum."

"Şimdi, plan yapmalıyız. Ona gidemezsin. Yıllarca bunun için kına yakacaktır ve ayrıca sen de bu işi beceremezsin. Ağlayıp iç çekmen gerekirken soğuk ve mantıklı olacağına şüphe yok."

"Ağla ve-!" Judith alınmıştı.

"Ne demek istediğimi anlıyor musun? Bir keresinde sen bana bir insanın dış görünüşüne çok fazla önem verdiğimi söylemiştin, ben de sana çok az önem verdiğini söylemiştim. Bir kez olsun güzelliğini en iyi şekilde kullanacaksın."

"Ama nasıl? Gavin beni her gördü. Görünüşümün onun üzerinde hiçbir etkisi olmayacaktır."

"Öyle mi dersin?" Joan güldü. "Beni dinle ve birkaç gün içinde Lord Gavin'in ayaklarına kapanmasını sağlayacağım."

Judith gülümseyerek, "Bir değişiklik iyi olurdu," dedi. "Evet, bunu isterim." "O zaman bana bırak. Aşağıda bir İtalyan kumaş tüccarı var ve -"

"Daha fazla giysiye ihtiyacım yok!" Judith odadaki dört büyük sandığa bakarak şöyle dedi.

Joan gizli bir şekilde gülümsedi. "Bırak adamları ben halledeyim. Sen sadece dinlen.

Gücünüze ihtiyacınız olacak."

Judith'in boşanmak istediği haberi mahkemede bir yangın gibi yayıldı. Boşanmak alışılmadık bir şey değildi ama Judith ve Gavin kısa bir süre önce evlenmişlerdi. Saray halkının tepkisi alışılmadıktı. Kadınlar -yetim mirasçılar, genç dullar- Gavin'e kilitlenmişti. Alice Chatworth ile olan uzun aşk ilişkisinin sona erdiğini sezmişlerdi. Belli ki güzel karısının onun üzerinde hiçbir etkisi yoktu. Gavin'i, yakında içlerinden birini eş olarak seçmesi gerekecek, bekâr bir adam olarak görüyorlardı.

Ama adamlar Judith'e koşmadılar. Önce davranıp sonra düşünmek gibi bir alışkanlıkları yoktu. Kraliçe Judith'i yanında tutuyor, ona ayrıcalıklı davranıyor ya da adamların gördüğü gibi, onu yavrularıyla birlikte bir ayı gibi koruyordu. Erkekler ayrıca Kral Henry'nin savaşı sarayda tutmasının alışılmadık bir durum olduğunu da biliyorlardı. Kral boşanmayı sevmezdi ve genellikle çifti gönderirdi. Doğru, Leydi Judith çok güzel ve çok zengindi ama bir erkek altın gözlü güzelin yanında çok uzun süre kaldığında Gavin'in gözlerini üzerinde hissediyordu. Birden fazla erkek, iyi bir dayağın Judith'i aralarındaki anlaşmazlıkları kamuoyuna duyurmaktan alıkoyacağı fikrini dile getirmişti.

"Leydim?"

Judith kitabından başını kaldırdı ve Alan Fairfax'e gülümsedi. Giydiği yeni elbise son derece sadeydi. Düz, kare bir yakası ve uzun, dar kolları vardı. Ayaklarının üzerinden için ayağı kalktığında küçük bir kumaş havuzu oluşturuyordu. Yürümek için bir kısmını kolunun üzerine atması gerekiyordu. Kenarları sıkıca bağlanmıştı. Ama elbisenin asıl sıradışı yanı rengiydi. Siyahtı, simsiyah, gece yarısı siyahı. Kemer yoktu, manto yoktu. Boynunda büyük kabaşon yakutlarla süslenmiş altın telkâri bir yaka vardı. Saçları açıktı ve sırtından aşağıya sarkacak şekilde bırakılmıştı. Joan ona siyah elbiseyi gösterdiğinde itiraz etmiş ve bunun ne kadar uygun olduğunu merak etmişti. Siyahın tenini inci gibi parlattığından haberi yoktu. Yakasının altın rengi gözlerini yansıtıyordu ve yakutlar, koyu kumral saçlarının ışıltısı karşısında ikinci planda kalıyordu.

Alan'ın ağzı bir karış açık bakmamak için yapabileceği tek şey buydu. Judith'in, kocasının yanı sıra saraydaki erkekleri de çılgına çevirdiğinin farkında olmadığı belliydi. "Böyle güzel bir günde içeride mi oturuyorsun?" diye sormayı başardı sonunda.

"Öyle görünüyor," diye gülümsedi. "Doğruyu söylemek gerekirse, birkaç gündür bu duvarların dışına pek çıkmadım."

Kolunu uzattı. "O zaman belki benimle yürümek istersiniz?"

Ayağa kalktı ve onun koluna girdi. "Bu gerçekten hoşuma giderdi, nazik beyefendi." Judith onun kolunu sıkıca tuttu. Yeniden bir erkekle konuşmaktan memnundu. Günlerdir hepsi ondan uzak duruyormuş gibi görünüyordu. Bu düşünce onu yüksek sesle güldürdü.

"Seni eğlendiren bir şey mi var?" Alan sordu.

"Cesur bir adam olduğunuzu düşünüyordum. Son bir haftadır vebaya yakalandığımdan korkmaya başlamıştım, belki de daha kötüsünden. Bir baksam, sanki ölümcül bir korku içindeymiş gibi kaçışıyor."

Gülme sırası Alan'daydı. "Onları gölgelerin içine gönderen siz değilsiniz, kocanız."

"Ama o... yakında artık benim kocam olmayabilir."

"May?" Alan tek kaşını kaldırarak sordu. "Bir belirsizlik notası mı duyuyorum?"

Judith bir an sessiz kaldı. "Korkarım şeffafım."

Elini kendi eliyle kapattı. "Çok kızgındın ve haklıydın da. Leydi Alice-" Onun sertleştiğini hissedince durdu. "Ondan bahsetmekle kabalık ettim. O halde kocanızı affettiniz?"

Judith gülümsedi. "Biri diğerini affetmeden sevebilir mi? Eğer bu mümkünse, o zaman benim kaderim de bu."

"Neden ona gitmiyorsun ve bu yabancılaşmaya bir son vermiyorsun?"

"Gavin'i tanımiyorsun! Yoldan çıkmışlığımla övünür ve bana ders verirdi."

Alan kıkırdadı. "O zaman onun sana gelmesini sağlamalısın."

"Hizmetçim öyle diyor ama kocamı yanıma nasıl döndüreceğim konusunda bana ders vermiyor."

"Bunun tek bir yolu var. O kıskanç bir adam. Zamanının bir kısmını başka biriyle geçirmelisin, Lord Gavin yakında hatasını anlayacaktır."

"Ama hangi adam?" Judith sarayda çok az insan tanıdığını düşünerek sordu.

"Beni fena halde yaraladın," diye güldü Alan, elini sahte bir umutsuzlukla göğsüne kaldırarak.

"Sen mi? Ama benim davamla hiç ilgilenmiyorsun."

"O zaman seninle vakit geçirmek için kendimi zorlamalıyım. Şüphesiz bu çok zor bir görev olacak. Ama doğrusu, size bir iyilik borçluyum."

"Bana hiçbir şey borçlu değilsin."

"Hayır, istiyorum. Size bir oyun oynamak için kullanıldım ve bunu size geri ödemek istiyorum."

"Hile mi? Ne demek istediğinizi anlamıyorum."

"Bu sadece benim sırrım. Artık ciddi konulardan konuşmayalım. Bugün keyif günü."

"Evet," diye kabul etti. "Birbirimiz hakkında çok az şey biliyoruz. Bana kendinden bahset."

Alan alaycı bir şekilde gülümsedi. "Uzun ve ilginç bir hayatım oldu. Eminim hikayem tüm günümü alır."

"O zaman başlayalım," diye güldü Judith.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

" ^ "

Alan ve Judith kralın malikânesinin gürültüsünden ve karmaşasından ayrılıp kale duvarlarının dışındaki ağaçlık parka doğru yürüdüler. Uzun bir yürüyüşü ama ikisi de bundan keyif almıştı.

Judith için ilginç bir öğleden sonraydı. Hayatında ne kadar az erkek tanıdığını fark etti. Alan eğlendiriciydi ve gün çabucak geçti. Judith'in bu kadar iyi eğitilmiş olmasından etkilenmişti. Judith'in hizmetçilerinin ona nasıl gizlice romantik masallar anlattıklarını ve kendisinin de onlara yüksek sesle kitap okuduğunu itiraf etmesine birlikte güldüler. Alan, Judith'in çocukluğunun ne kadar alışılmışın dışında geçtiğinin tam olarak farkında olmadığından emindi. Ancak öğleden sonra geç saatlerde evlilik hayatından bahsetti. Gavin'in kalesini yeniden düzenlediğini anlattı, silahşorla yaptığı görüşmelerden kısaca bahsetti. Alan, Gavin'in öfke patlamalarının nedenini anlamaya başlamıştı. Bir erkeğin kenara çekilip karısının sözlerinin kendi sözlerinin önüne geçmesine izin verebilmesi için çok güçlü olması gerekirdi.

Güneş gökyüzünde alçalana kadar konuştular ve güldüler. "Geri dönmeliyiz," dedi Alan. "Ama bu günün keyfini sona erdirmekten nefret ediyorum."

"Katılıyorum," diye gülümsedi Judith. "Gerçekten de çok keyifliydi. Saraydan uzaklaştığım için memnunum. Orada benim için çok fazla dedikodu ve gıybet var."

"Kötü bir yer değil, tabii kötü muameleye maruz kalmadığınız sürece." "Şu anda olduğum gibi mi?" Judith yüzünü buruşturdu.

"Evet. Yıllardır kimsenin bu kadar çok konuşacak şeyi olmamıştı."

"Sör Alan," diye güldü. "Bana karşı çok acımasızsınız." Elini onun koluna doladı ve ona gülümsedi.

"Demek öyle!" diye tısladı onlara yakın bir ses. "Burası saklandığınız yer mi?"

Judith Alice'in onlara yakın durduğunu görmek için döndü.

"Yakında benim olacak!" Alice alay etti ve Judith'e yaklaştı. "Senden kurtulduğu zaman bana gelecek."

Judith geri adım attı. Alice'in mavi gözlerindeki ışık doğal değildi. Dudakları kıvrıldı ve genellikle saklamaya özen gösterdiği düzensiz dişlerini gösterdi.

Alan kendini Alice ve Judith'in arasına soktu. Alçak ve tehditkâr bir sesle, "Uzak durun buradan!" dedi.

"Sevgilinin arkasına mı saklanıyorsun?" Alice, Alan'ı görmezden gelerek çığlık attı. "Başka erkeklerle birlikte olmadan önce boşanmayı bekleyemez misin?"

Alan'ın eli Alice'in omzuna kenetlendi. "Git ve geri dönme. Seni bir daha Leydi Judith'in yanında görürsem bana hesap verirsin."

Alice konuşmaya başladı ama Alan'ın omzuna saplanan eli onu engelledi. Tek topuğu üzerinde döndü ve sinsice uzaklaştı.

Alan Judith'e döndü ve onun kadının ardından baktığını gördü. "Neredeyse korkmuş görünüyorsun."

"Öyleyim," dedi ve kollarını ovuşturdu. "Bu kadın tüylerimi ürpertiyor. Bir zamanlar onu düşmanım olarak görüyordum ama şimdi neredeyse ona acıyorum."

"Sen iyi kalplisin. Çoğu kadın sana yaptıkları için ondan nefret ederdi."

"Bir zamanlar yapmıştım. Belki hâlâ yapmalıyım. Ama tüm sorunlarım için onu suçlayamam. Birçoğuna kendim sebep oldum ve-" Durdu ve yere baktı.

"Peki ya kocanız?"

"Evet," diye fısıldadı. "Gavin."

Alan ona çok yakın duruyordu. Karanlık hızla ve bütün günü onunla geçirmişti. Belki de saçlarındaki ve gözlerindeki narin ışıktandı ama onu öpmekten kendini alıkoyamayacağını biliyordu. Çenesini avucunun içine aldı ve yüzünü kaldırdı. Dudakları onunkilerle buluştu. "Tatlı, sevimli Judith," diye fısıldadı. "Başkalarıyla çok sık ilgileniyorsun ve kendinle yeterince ilgilenmiyorsun." Eğildi ve dudaklarını onunkilere bastırdı.

Judith irkildi ama Alan'ın okşamasını rahatsız edici bulmadı. Bunu özellikle heyecan verici de bulmadı. Gözleri açık kaldı ve fark etti ki

Alan'ın kirpikleri yanağında. Dudakları yumuşak ve hoştu ama kadının içinde hiçbir ateş yakmıyordu.

Bir sonraki an, dünya açılmış ve cehennemi yaymıştı. Judith Alan'dan şiddetle uzaklaştırıldı, sırtı bir ağaca çarptı, duyuları kısa süreliğine onu terk etti. Şaşkınlıkla etrafına bakındı. Alan yerde yatıyordu, ağzının kenarından kan damlıyordu. Çenesini ovuşturuyor, esnetiyordu. Gavin onun üzerinde durdu, sonra tekrar adama doğru ilerlerken eğildi. "Gavin!" Judith çığlık attı ve kendini kocasının üzerine attı.

Gavin onu dikkatsizce bir kenara fırlattı. "Benim olana dokunmaya cüret mi ediyorsun?" diye hırladı şövalyeye. "Bunun için canını alacağım!"

Alan anında ayağa kalktı, eli kılıcına gitti. Birbirlerine baktılar, konuşmadılar, burun delikleri öfkeyle alevlendi.

Judith iki adamın arasına, Gavin'e bakacak şekilde yerleşti. "Beni isteyerek bir kenara ittikten sonra benim için dövüşmek mi istiyorsun?"

Gavin ilk başta onu duymuyor, hatta varlığından bile haberdar değilmiş gibi görünüyordu. Yavaşça gözlerini Alan'dan ayırıp karısına baktı. "Seni kenara iten ben değilim," dedi sakince. "Sendin."

"Bana haklı sebep veren sendin!" diye öfkelenildi. "Evliliğimiz boyunca sana sevgi sunmaya çalıştığımda benimle savaştan sendin."

"Bana hiç aşk teklif etmedin," dedi sessizce.

Judith ona baktı, öfke onu terk etmişti. "Gavin, evlendiğimizden beri başka hiçbir şey yapmadım. Benden ne istediysen onu yapmaya ve olmaya çalıştım ama sen benden... o olmamı istedin! Kendimden başka hiç kimse olamazdım." Judith gözyaşlarını saklamak için başını eğdi.

Gavin ona doğru bir adım attı, sonra nefretle Alan'a baktı.

Judith gerginliği hissetti ve başını kaldırıp baktı. " bir teline dokunursan pişman olursun," diye uyardı.

Gavin kaşlarını çattı ve konuşmaya başladı, sonra yavaş yavaş gülümsemeye başladı. "Judith'imin gittiğini düşünmeye başlamıştım," diye fısıldadı. "O sadece bir tatlılık pelerininin altında saklıydı."

Alan kaçmak üzere olan kahkahasını bastırmak için öksürdü.

Judith omurgasını dikleştirdi ve her iki adamdan da uzaklaşmaya başlarken omuzlarını geride tuttu. Her ikisinin de bu şekilde davranması onu iğrendiriyordu.

Ona gülüyordu.

Gavin bir an için onu izledi, Alan Fairfax ile olan kavgası ve karısına duyduğu arzu arasında kalmıştı. Judith halat çekme savaşını kolayca kazandı. Gavin üç uzun adım attı, sonra onu kollarının arasına alarak yerden kaldırdı. Alan hemen ikisini yalnız bıraktı.

"Eğer kıpırdamazsan, artık hareket edemez hale gelene kadar seni bir ağaca asarım." Korkunç tehdit onu susturdu. Gavin onunla birlikte yere oturdu ve kollarını vücutlarının arasına sıkıştırdı. Kadın sakinleştğinde, "Böylesi daha iyi," dedi. "Şimdi ben konuşacağım ve sen de dinleyeceksin. Beni herkesin önünde küçük düşürdün. Hayır!" diye sözünü kesti. "Ben bitirene kadar konuşma. Kendi şatomda benimle dalga geçmenize dayanabilirim, ama kralın önünde bu kadar yeter. Artık tüm İngiltere bana gülüyor."

"En azından ben bundan biraz zevk alıyorum," dedi Judith kendini beğenmiş bir ifadeyle. "Öyle mi Judith? Bunlardan herhangi biri sana zevk verdi mi?"

Gözlerini hızla kırıştırdı. "Hayır, olmadı. Ama bu benim hatam değildi."

"Bu doğru. Çoğunda masumdun ama seni sevdiğimi söyledim ve senden af diledim."

"Ve sana söyledim-"

İki parmağını dudaklarının üzerine koydu ve sözlerini boğdu. "Seninle kavga etmekten yoruldum. Sen benim karım ve malımsın ve sana öyle davranmayı planlıyorum. Boşanma olmayacak." Gözleri karardı. "Genç şövalyelerle geçirilen öğleden sonraları da olmayacak. Yarın bu dedikodu dolu yerden ayrılıp eve döneceğiz. Orada, gerekirse seni bir kule odasına kilitleyeceğim ve anahtar sadece bende olacak. İngiltere'deki kahkahaları dindirmek uzun zaman alacaktır ama bu yapılabilir." Adam durakladı ama kadın konuşmadı. "Alice'in oynadığı oyun için üzgünüm ve kaybettiğimiz oğlumuz için ben de gözyaşı döktüm. Ama şimdi boşanmak geçmişti değiştirmeyecek. Tek umudum yakında sana bir çocuk daha vermem ve bunun yararı iyileştirmesi. Ama eğer bunun olmayacağını düşünüyorsan, bunun bir önemi yok, çünkü ben kendi yoluma gideceğim."

Gavin tüm bunları kasıtlı bir şekilde söylemişti. Judith cevap vermedi, ama onun kollarında sessizce yattı. "Söyleyecek bir şeyin yok mu?" diye sordu.

"Peki ben ne diyecektim? Fikir beyan etmeme izin verildiğini sanmıyorum."

Ona bakmadı ama gözlerini yeşil kırlara dikti. "Bu fikir sana çok mu itici geliyor?"

Judith kendini daha fazla tutamadı. Gülmeye başladı ve adam şaşkınlıkla ona baktı. "Beni sevdiğini söylüyorsun, beni senden başka herkesten ayrı tutacağını söylüyorsun, beni tutkulu geceler geçirdiğimiz bir kule odasına kilitliyorsun. Sevdiğine yemin ettiğin kadının sana yalan söylediğini kabul ediyorsun. Tüm bunları bana söyledin ve iğrenip iğrenmediğimi sordun. Seni kilisede ilk gördüğümünden beri en çok istediğim şeyi bana verdin."

Ona bakmaya devam etti. "Judith..." diye başladı, tereddüt ederek.

"Seni seviyorum, Gavin," diye gülümsedi. "Bunu anlamak çok mu zor?" "Ama üç gün önce -boşanma-"

Bu kez parmaklarını onun dudaklarına götürdü. "Benden af diliyorsun. Beni affedemez misin?"

"Evet," diye fısıldadı eğilip onu öperken. Aniden geri çekildi. "Peki ya seni öpen o adam? Onu öldüreceğim!"

"Hayır! Bu sadece bir dostluk göstergesiydi." "Öyle görünmüyordu-!"

"Yine mi sinirleniyorsun?" diye sordu, gözlerinden kıvılcımlar saçarak. "Birkaç gün boyunca öylece durdum ve kadın üstüne kadının seni pençelemesini izledim."

Kıkırdadı. "Bundan zevk almalıydım ama almadım. Beni tüm zamanlar için mahvettin."

"Seni anlamıyorum."

"Kadınlar giysilerden başka bir şey konuşmuyorlardı ve"-Gavin'in gözleri parladı

- "Yüz kremleri. Defterlerle ilgili daha fazla sorun yaşadım ve bana yardım edebilecek tek bir kadın bile bulamadım!"

Judith hemen endişelendi. "Yine bir fırıncının bizi soymasına izin mi vereceksin?" Ondan uzaklaşmaya başladı. "Hadi, gidelim. Bununla hemen ilgilenmeliyim."

Gavin kollarını ona sımsıkı sardı. "Beni şimdi bırakmayacaksın! Defterlere lanet olsun! O tatlı ağzınla konuşmaktan başka bir şey düşünemiyor musun?"

Ona masumca gülümsedi. "Ben kendimi senin malın, seni de efendin sanıyordum."

Onun alayını görmezden geldi. "Gel o zaman köle, bu karanlık ormanda gizli bir sığınak bulalım."

"Evet, efendim. Büyük bir istekle." El ele ormana doğru yürüdüler.

Ama Judith ve Gavin yalnız değildi. Onların sevgi sözcüklerine, oyunlarına Alice de tanık olmuştu. Ateş saçan mavi gözleriyle onları izliyordu.

"Gel aşkım," dedi Ela hanımını zorla uzaklaştırırken. Ağaçların arasından kolları ve bedenleri birbirine dolanmış bir şekilde yürüyen çifte nefretle baktı. Bu şeytanlar Alice'le oynadı! diye düşündü. Tatlı ve sevimli çocuk neredeyse aklını kaçıran kadar onunla alay ettiler ve güldüler. Ama bunun bedelini ödeyecekler, diye yemin etti.

"Günaydın," diye fısıldadı Judith ve kocasına daha da sokuldu. Kocasının başının üstünü öptü ama konuşmadı. "Bugün gerçekten gidiyor muyuz?"

"Nasıl isterseniz."

"Evet, öyle. Dedikodulardan, sinsî bakışlardan ve erkeklerin bana uygunsuz sorular sormasından bıktım."

"Hangi adamlar?" Gavin kaşlarını çatı.

"Bana yem atma," diye cevap verdi, sonra aniden yatakta doğruldu, örtüler düştü. "Kralla konuşmalıyım! Hemen! İstemediğim halde boşanmak istediğime inanmaya devam edemez. Belki haberciyi yakalayabiliriz."

Gavin onu yatağa, yanına çekti. Dişlerini onun boynundaki kordon boyunca gezdirdi. Onunla dün ormanda ve dün gecenin büyük bölümünde sevişmişti ama doymak bilmiyordu. "Bu kadar aceleye gerek yok. Papa'ya hiçbir mesaj ulaşmayacak."

"Mesaj yok mu?" Judith, Gavin'den uzaklaşırken sordu. "Ne diyorsun sen? Kralla boşanma konusunu konuşmayalı günler oldu."

"Hiçbir mesaj gönderilmedi."

Judith zorla ondan uzaklaştı. "Gavin! Bir cevap istiyorum. Bilmece gibi konuşuyorsun."

Yatakta doğrulup oturdu. "Kral Henry önce bana isteğinizi söyledi ve boşanmak isteyip istemediğimi sordu. Ona bunun bana çok kızginken hayalini kurduğun bir saçmalık olduğunu söyledim. Kısa süre içinde pişman olacağınızı söyledim."

Judith'in ağızı konuşmak için açıldı, gözleri irileşti. "Bu ne cüret!" diye haykırdı sonunda. "Her türlü hakkım vardı-!"

"Judith," diye araya girdi. "Kocasına kızan her kadına boşanma hakkı verilemez. Yakında hiç evlilik kalmayacak."

"Ama buna hakkınız yoktu-"

"Her türlü hakka sahibim! Ben senin kocanım ve seni seviyorum. Ben hak sahibi değılsem başka kim hak sahibi? Şimdi buraya gel ve konuşmayı keselim."

"Dokunma bana! Söylediklerinizden sonra kralın yüzüne nasıl bakabilirim?"

"Günlerdir onunla yüzleşiyorsun ve hiçbir zarar görmemiş gibi görünüyorsun." Gavin onun çıplak göğüslerine baktı.

Yorganı kollarının altına aldı. "Bana güldünüz!"

"Judith!" Gavin alçak ve tehditkâr bir sesle konuştu. "Bu konuda senden çok şey çektim. Seni yatıştırmak için bana güldüler, alay ettiler. Ama bunların hepsi sona erdi. Eğer şimdi uslu durmazsan, o güzel poponu dizlerimin üzerine çevirip seni tokatlayacağım. Şimdi buraya gel!"

Judith ona karşı çıkmaya başladı ama sonra gülümsedi ve onun göğsüne sarıldı. "Senden boşanmayacağımdan nasıl bu kadar emin oldun?"

"Sanırım seni bunu yasaklayacak kadar sevdiğimi biliyordum. Başka bir adamın sana sahip olmasına izin vermeden önce seni gerçekten bir kuleye kilitlerdim."

"Yine de boşanmayla ilgili kahkahalara katlandınız."

Gavin alaycı bir homurtu çıkardı. "Bunu yapmaya hiç niyetim yoktu. Senin öfke nöbetinin kamuoyuna sızacağını bilmiyordum. Ama sonra sarayda ne dedikodular olduğunu unutmuşum. Kimse herkesin bilmediği bir şey yapmaz."

"Haber nasıl yayıldı?"

Gavin omuz silkti. "Bir hizmetçi, sanırım. Alice'in numarasının bilgisi nasıl yayıldı?"

Judith başını kaldırdı. "Bana o kadının adını söyleme!"

Judith'i tekrar göğsüne çekti. "Kalbinde hiç bağışlama yok mu? Kadın beni seviyor, bir zamanlar onu sevdiğime inandığım gibi. Bu aşk için her şeyi yaptı."

Judith bıkkınlıkla iç geçirdi. "Hala onun yanlış yaptığına inanmıyorsun, değil mi?"

"Hâlâ kıskanıyor musun?" diye sordu gülümseyerek.

Başını kaldırıp ona baktı, gözleri çok ciddiydi. "Bir bakıma öyleyim. O senin için her zaman mükemmel bir kadın olacak. Yaptığı şeyi sana olan sevgisinden dolayı yaptığına inanıyorsun. O senin için saf, mükemmel bir kadın ve her zaman öyle kalacak. Ben ise..."

"Sen nesen?" diye alay etti.

"Ben dünyevi biriyim. Ben senin sahip olduğun ve olabileceğin kadını, Alice ise senin için ruhani bir aşkı temsil ediyor."

Kaşlarını çattı. "Yanıldığımı söylüyorsun ama başka neden böyle bir şey yapsın ki?"

Judith başını ona doğru salladı. "Açgözlülük. Senin onun olduğuna ve benim seni aldığıma inanıyor. Seni beni sevdiğinden daha fazla sevmiyor - onun bedenine kısa da olsa bir zevk verebilecek güce sahip olman dışında..."

Tek kaşını kaldırdı. "Bana hakaret mi ediyorsun?"

"Hayır, ama dedikoduları dinliyorum. Erkekler onun şiddete olan eğiliminden şikayetçi."

Gavin nefesini sertçe içine çekti. "Bu konuyu bir daha konuşmayalım," dedi soğuk bir sesle. "Sen benim karımsın ve seni seviyorum ama yine de böylesine mutsuz bir kadını kötülemenin dinlemeyeceğim. Sen kazandın ve o kaybetti. Bu senin için yeterli olmalı."

Judith gözyaşlarını geri kırıptı. "Seni seviyorum, Gavin. Seni çok seviyorum ama Alice Chatworth hastalığı kalbini kemirdiği sürece tüm sevginin benim olmayacağından korkuyorum."

Gavin kaşlarını çattı ve ona daha sıkı sarıldı. "Onu kıskanman için hiçbir neden yok."

Judith konuşmaya başladı ama sözleri ne işe yarayacaktı ki? Kocasının aşkının küçük bir parçasını her zaman buz gibi sarışın bir güzelle paylaşacağını biliyordu. Ve hiçbir kelime bu duyguları değiştiremezdi.

Judith'in sarayda sevdiği insanlara veda etmek kolay değildi. Özellikle kraliçe onun arkadaşı olmuştu. Judith kralın önünde reverans yaparken yüzünün kızardığını hissetti. Boşanmak istemesinin kamuoyuna yansımından dolayı pişmanlık duyuyordu ama hatasını fark etmeseydi, Gavin'le şu anda birlikte . Başını krala doğru kaldırırken gülümsedi. Gavin'in onu sevdiğini ve onun da Gavin'i sevdiğini bilmek tüm bu utanç ve alaylara değerd.

"Güzel yüzünüzü özleyeceğiz," diye gülümsedi Kral Henry. "Umarım yakında bizi tekrar görmeye gelirsiniz."

Gavin bir kolunu sahiplenircesine karısının omuzlarına koydu. "Yüzü mü yoksa sağladığı eğlence mi?"

"Gavin!" Judith dehşet içinde nefesini tuttu.

Kral başını geriye attı ve kahkahalarla kükredi. "Bu doğru, Gavin," dedi bir süre sonra. "Yemin ederim yıllardır bu kadar eğlenmemiştim. Başka hiçbir evliliğin bu kadar büyüleyici olmayacağına eminim."

Gavin kralının gülümsemesine karşılık verdi. "O zaman Stephen'a dikkat et. İskoç gelininin düğün gecesi ona bıçak çektiğini duydum."

"Zarar gördü mü?" Henry endişeyle sordu.

"Hayır," diye sırttı Gavin. "Gerçi öfkesini pek iyi kontrol edemediğini tahmin ediyorum. Ama belki de kadının öfkesi için bir nedeni vardı - Stephen kendi düğününe üç gün geç kalmıştı."

Kral Henry inanamayarak başını salladı. "Adamı kıskanmıyorum." Tekrar gülümsedi. "En azından Montgomery kardeşlerden biri için her şey yolunda."

"Evet," dedi Gavin Judith'in üst kolunu okşarken. "Gerçekten de her şey yolunda."

Son kez vedalaştılar ve büyük salondan ayrıldılar. Eve dönüş yolculuğu için toparlanmaları günün büyük bir bölümünü almıştı. Aslında ertesi güne kadar gerekirdi ama herkes en az Judith ve Gavin kadar gitmeye hazır görünüyordu. Demari'de ve sarayda geçirdikleri zaman yüzünden uzun süredir uzak kalmışlardı.

Atlarına binip onları uğurlamak için toplanan birkaç kişiye el sallayarak veda ederlerken, sadece bir kişi onları endişeyle izliyordu. Alan Fairfax

Judith'le umduğu gibi baş başa bir an bulamamıştı. O sabah erkenden Alice Chatworth hizmetkârları ve ev eşyalarıyla birlikte şatodan ayrılmıştı. Tüm şato halkı, Judith ve Gavin barıştığında kadının yenilgiyi kabul ettiğine inanıyor gibiydi. Ama Alan öyle düşünmüyordu. Alice'i bundan daha iyi tanıdığını düşünüyordu. Alice aşağılanmıştı. İntikam almak isteyeceğini

Bailey temizlendiğinde ve Montgomery grubu kale duvarlarının dışına çıktığında, Alan atına bindi ve ihtiyatlı bir mesafeden takip etti. Dikkatli olmaktan zarar gelmezdi -en azından Leydi Judith kendi kale duvarlarının içinde güvende olana kadar. Alan gülümsedi ve Gavin'in bir gün önce ona vurduğu yerden ağrıyan çenesini esnetti. Alice'le ilgili korkularını açıkça dile getirmemişti; Lord Gavin'in onun karısı için şövalyelik dışı bir endişe duyduğuna inandığını biliyordu. Belki de doğruydı, diye düşündü Alan. Belki de ilk başta öyleydi; sonra onu tanımaya başlamış ve küçük bir kız kardeş gibi görmeye başlamıştı. İçini çekti ve sonra neredeyse yüksek sesle gülecekti. En azından kendine bunu söyleyebiliyordu. Lord Gavin'e bu şekilde baktığına göre, başka bir şey için umut yoktu.

Otuzuncu Bölüm

Ilık su Judith'in çıplak teninde cennet gibi bir his uyandırdı. Ama sudan daha iyisi özgürlüktü. Onları izleyen, uygunsuz davranışları hakkında yorum yapan saray dedikoducuları yoktu. Çünkü şu anki davranışları bir kont ve kontes için, büyük mülklerin yöneticileri için çok uygunsuzdu. Salkım söğüt ağaçlarının bir köşesini gizlediği ve gözlerden uzak tuttuğu masmavi gölü gördüklerinde üç gündür seyahat ediyorlardı. Şimdi Gavin ve Judith çocuklar gibi oynuyorlardı.

"Ah, Gavin," dedi Judith yarı kıkırdayan yarı fısıldayan bir sesle.

Gavin onu gölden çıkarıp tekrar suya atarken kahkahası boğazının derinliklerinde gürledi. Bir saat boyunca suda oynamışlar, birbirlerini kovalamışlar, öpüşmüşler ve dokunmuşlardı. Suyun içinde serbestçe ilerlerken giysileri kıyıda bir yığın halinde duruyordu.

"Judith," diye fısıldadı Gavin onu kendine yaklaştırırken, "bana görevlerimi unutturuyorsun. Adamlarım böyle bir ihmale alışık değiller."

"Ben de bu kadar ilgiye alışık değilim," dedi omuzlarını ısırarak. "Hayır, yine başlama. Kampa dönmeliyim."

İç çekti ama onun haklı olduğunu biliyordu. Kıyıya yürüdüler, Gavin çabucak giyindi, sonra ayağa kalktı ve sabırsızlıkla karısını bekledi.

"Gavin," diye gülümsedi, "sen böyle sırtırken ben nasıl giyineyim? Sen kampa dön, ben de birazdan geleceğim."

Kaşlarını çattı. "Seni yalnız bırakmak istemiyorum."

"Kampın yakınlarındayım. Bana zarar gelmeyecek."

Eğildi ve ona sertçe sarıldı. "Çok korumacı davrandıysam beni affetmelisin. Çocuktan sonra seni kaybetmeye çok yaklaştım."

"Beni neredeyse kaybetmene neden olan şey bu değildi," diye karşılık verdi.

Adam güldü ve kızın çıplak ıslak poposuna bir şaplak attı. "Giyin, seni arsız fahişe ve hemen kampa dön."

"Evet, lordum," diye gülümsedi.

Judith yalnız kaldığında yavaşça giyindi ve biraz düşünmek için yalnız kalmanın iyi olacağını hissetti. Son birkaç gün mutluluk içinde geçmişti. Gavin sonunda onun olmuştu. Artık aşklarını birbirlerinden saklamıyorlardı. Giyindikten sonra kampa dönmedi ama bir ağacın altında sessizce oturup huzurlu yerin tadını çıkardı.

Ama Judith yalnız değildi. Çok uzakta olmayan bir yerde, mahkemeden ayrıldıklarından beri yanından neredeyse hiç ayrılmayan bir adam duruyordu; yine de onu görmemişti ve bu kadar yakında kaldığından haberi yoktu. Alan Fairfax, Judith'in elbisesinin zümrüt yeşili rengini görebileceği, ama onun mahremiyetine müdahale etmeyecek kadar da uzakta duruyordu. Onu takip ettiği günlerden sonra rahatlamaya başlamıştı. Birkaç kez, yanından neredeyse hiç ayrılmayan kocası varken ne yaptığını merak etmişti.

Alan aptallığı için kendine lanet ediyordu ve arkasından gelen ayak seslerini duymadı. Bir kılıç acımasız bir güçle başının yan tarafına indi. Öne doğru yığıldı, başı göğsüne düştü ve sonra ağır bir şekilde orman zeminindeki yaprakların üzerine düştü.

Hiçbir uyarı yapılmadan Judith'in başına bir başlık geçirildi ve çırpınmaya başlayınca kolları arkasına sıkıştırıldı. Boğucu kumaş çılgınlıklarını bastırdı. Bir adamın omzuna atıldı, neredeyse ciğerlerinden hava çıkacaktı.

Adam Alan'ın hareketsiz bedeninin yanından geçti ve soru sorarcasına atın üzerindeki kadına baktı.

"Bırak onu. Gavin'e onun gittiğini söyleyecek. Gavin o zaman bana gelecek ve hangimizi seçeceğini göreceğiz."

Adamın yüzü düşüncelerini ele vermiyordu. Sadece parasını topladı ve görevlerini yerine getirdi. Bohçasını eyerine astı ve Alice Chatworth'u orman boyunca takip etti.

Alan bir süre sonra uyandı, düşünceleri karışmış, başı yarılmıştı. Ayağa kalkarken kendini sabitlemek için elini bir ağaca dayadı. Gözleri tekrar odaklanmaya başladığında Judith'i hatırladı ve onu arayabilmeleri için Gavin'i bulması gerektiğini biliyordu. Kampa doğru beceriksizce tökezledi.

Gavin onu yarı yolda karşıladı. "Burada ne yapıyorsun?" diye sordu. "Sarayda karıma dokunman yetmiyor mu? Sana tekrar hayatımı bağışlayacağımı mı sanıyorsun?"

"Judith kaçırıldı!" Alan elini çarpan başına götürerek, "Judith kaçırılmış!" dedi.

Gavin küçük adamı giysilerinin boynundan tutarak yerden kaldırdı. "Eğer ona en ufak bir zarar verirsen, ben-!"

Alan nefesini tuttu, başını unuttu ve Gavin'in elinden kurtuldu. "Ona zarar vermiş olabilecek kişi sensin. Leydi Alice'in yanlış bir şey yapabileceğine inanmadığınız için Judith'i korumasız bıraktınız."

"Ne diyorsun sen!"

"Sen kalın kafalı bir adamsın! Alice Chatworth karını esir aldı ve sen burada durmuş konuşuyorsun."

Gavin ona baktı. "Alice... karım... Sana inanmıyorum!"

Alan arkasını döndü. "Bana ister inanın ister inanmayın ama konuşarak daha fazla zaman kaybetmeyeceğim. Onun peşinden tek başıma gideceğim."

Gavin bir daha konuşmadı ama dönüp kampa geri döndü. Birkaç dakika içinde o ve birkaç adamı atlarını eyerlemiş ve hızla Alan'ın yanına varmışlardı. "Chatworth malikânesi mi?"

Alan ciddiyetle, "Evet," diye cevap verdi.

Asilzadeler Judith'i esir alanların peşinden yan yana at sürerken karşılıklı söylenen tek söz bunlardı.

Başlık Judith'in yüzünden çekildiğinde Alice, "Evime hoş geldiniz," dedi. Alice genç kadının nefes nefese kalışını izledi. "Yolculuğu beğenmedin mi? Çok özür dilerim. Sizin gibi bir kadın eminim sadece en iyisine alışıktır."

"Benden ne istiyorsun?" Judith, bileklerindeki ipler neredeyse kollarını yerinden çıkaracakken omuzlarındaki acıyı hafifletmeye çalışarak sordu

Soketler.

"Senden hiçbir şey istemiyorum," dedi Alice. "Benim olan sende ve ben onun geri verilmesini istiyorum."

Judith'in çenesi yukarı kalktı. "Gavin'i mi kastediyorsun?"

"Evet," diye alay etti Alice. "Gavin'i kastediyorum. Benim Gavin'im. Her zaman benim Gavin'im." "O zaman sana teklif ettiğinde neden onunla evlenmedin?" Judith sordu

Sakince.

Alice'in gözleri büyüdü, dudakları hırıltı şeklinde kıvrıldı, dişleri ortaya çıktı ve Judith'in yüzüne doğru hamle yaparken elleri pençelere dönüştü.

Judith arkasını döndü ve pençeler ona ulaşmadı.

Ela zorla hanımının kolunu tuttu. "Şimdi, tatlım, kendini üzme. O buna değmez."

Alice rahatlamış görünüyordu.

"Neden gidip dinlenmiyorsun?" Ela yatıştırdı. "Ben onunla kalacağım. Lord Gavin geldiğinde en iyi şekilde görünmelisin."

"Evet," dedi Alice. "En iyi halimle görünmeliyim." Judith'e bakmadan oradan ayrıldı.

Ela iri, yumuşak bedenini Judith'in bağlı olduğu sandalyeye yakın bir sandalyeye yerleştirdi ve örgüsünü çıkardı.

"Kimin evi bu?" Judith sordu.

Ela başını kaldırıp bakmadı. "Chatworth malikânesi, Leydi Alice'imın sahip olduğu malikânelerden biri," diye gururla cevap verdi.

"Neden buradayım?"

Ela örgüsüne kısa bir süre ara verdi, sonra devam etti. "Leydim Lord Gavin'i tekrar görmek istiyor."

"Buna inanıyor musun?" Judith soğukkanlılığını yitirmiş bir halde sordu. "O deli kadının sadece kocamı görmek istediğine inanıyor musun?"

Ela elindeki örgüyü kucağına fırlattı. "Sen benim hanıma deli deme! Onu benim kadar tanımıyorsun. Kolay bir hayatı olmadı. Sebepleri var..." Odanın içinde pencereye doğru tepindi.

"Biliyorsun, değil mi?" Judith sessizce sordu. "O delirmiş. Gavin'in onu reddetmesi onu deliliğe sürükledi."

"Hayır!" Ela başladı, sonra sakinleşti. "Lord Gavin benim Alice'imi reddetmez. Bir erkek onu nasıl reddedebilir ki? O çok güzel, her zaman da güzeldi. Bebekken bile herkesin gördüğü en güzel kızdı."

"Ve çocukluğundan beri onunla birliktesiniz?"

"Evet. Hep onunla birlikteydim. O doğduğunda kendi çocuklarımın yaşını geçmiştım. O benim bakıma verildi ve bana cennetin bir armağanı oldu."

"Onun için yapamayacağın hiçbir şey yok mu?"

"Hayır," dedi Ela kararlılıkla. "Onun için her şeyi yaparım." "Kocamı alabilmek için beni öldürmeyi bile."

Ela Judith'e baktı, yaşlı gözleri endişeliydi. "Öldürülmeyeceksin. Sadece Leydi Alice'in Lord Gavin'le tekrar vakit geçirmeye ihtiyacı var ve sen buna izin vermiyorsun. Sen bencil bir kadınsın. Ona ait olanı aldın ama leydimin acısına ne merhamet ne de sempati duyuyorsun."

Judith öfkesinin yükseldiğini hissedebiliyordu. "Bana yalan söyledi, beni kandırdı, kocamı almak için elinden gelen her şeyi yaptı. İhanetlerinden biri çocuğumun hayatına mal oldu."

"Bir çocuk!" Ela tısladı. "Benim güzel leydimin çocuğu olamaz. Ne kadar çok bilmiyor musun? Lord Gavin'in çocuğunu! Ondan çaldığın çocuk. Leydi Alice'imın olması gereken şeyi kaybetmen çok uygun."

Judith konuşmaya başladı, sonra durdu. Hizmetçi de en az metresi kadar kızgındı. Kim ne derse desin, Ela Alice'i savunacaktı. "Benim için ne planlıyorsun?"

Ela Judith'in sakinleştiğini fark etti ve örgü örmeye devam etti. "Birkaç günlüğüne misafirimiz olacaksın. Lord Gavin gelecek ve Leydi Alice ile biraz zaman geçirmesine izin verilecek. Tekrar bir araya geldiklerinde, onu ne kadar çok sevdiğini görecek. Seni unutması sadece birkaç gün, belki de sadece birkaç saat sürecek. Çünkü gerçekte onu seninle tanışmadan çok önce sevmiştı. Onları *gerçek* bir aşk evliliği, sizin evliliğiniz gibi mal mülk evliliği değil. Şimdi Leydi Alice zengin bir dul. O da Montgomery ailesine geniş topraklar kazandırabilir."

Judith sessizce oturdu ve Ela'nın örgü örmesini izledi. Yaşlı kadının yüzünde memnun bir ifade vardı. Judith'in sormak istediği pek çok soru vardı; örneğin, evlenebilmeleri için Alice'in Gavin'i nasıl serbest bırakmayı planladığı gibi. Ama Judith akıllıca davranarak hizmetçiye başka soru sormadı. Bunun bir yararı olmazdı.

Chatworth malikânesine giden zorlu ve hızlı yolculuk boyunca Gavin sessizdi. Judith'i Alice'in elinde tutsak bulacağına inanamıyordu. Alice'in saraydaki düzenbazlığını ve başkalarının onun hakkında neler söylediğini biliyordu ama doğrusu onda çok az yanlış bulabiliyordu. Onu hâlâ, kendisine olan hayranlığı yüzünden her şeyi göze alan, tatlı huylu bir kadın olarak görüyordu.

Ön kapı açık duruyordu. Gavin Alan'a zafer dolu bir bakış attı. Burası bir mirasçıyı esir tutacak bir yer değildi.

"Gavin," dedi Alice onu karşılamak için iç bailey'e doğru koşarken. "Beni görmeye geleceğini umuyordum." Gözleriyle uyumlu mavi ipek bir elbisenin içinde son derece solgundu.

Gavin atından indi ve sertçe ondan uzaklaştı. "Karım burada mı?" diye sordu soğuk bir sesle.

Alice'in gözleri büyüdü. "Karın mı?" diye sordu masumca.

Alan'ın eli uzandı ve kadının üst kolunu yakaladı. "Nerede o, seni kaltak? Senin oyunlarını oynayacak vaktim yok!"

Gavin Alan'ı sertçe itti ve genç adamı atına doğru savurdu. "Sakin bir daha ona dokunma!" diye uyardı. Alice'e geri döndü. "Soruma bir cevap istiyorum."

"İçeri gel," diye başladı Alice, sonra Gavin'in yüzünü görünce durdu. "Beni ziyaret etmeyi pek sevmez."

"O halde gitmeliyiz. Esir alındı ve onu bulmalıyız." Tekrar atına binmek için döndü.

"Hayır! Gavin, beni bırakma," diye haykırdı kendini ona doğru fırlatırken. "Lütfen beni bırakma!"

Gavin onu bir kenara koymak için

döndü. "Karınız burada."

Döndüğünde Ela'nın kapı aralığında durduğunu gördü.

"Kadın şu anda burada güvende, ama Leydi Alice'imi reddederseniz o kadar da güvende olmayacak."

Gavin saniyeler içinde şişman kadının yanındaydı. "Beni tehdit mi ediyorsun, yaşlı cadı?" Alice'e döndü. "Nerede o?" diye sordu.

Alice'in gözleri büyük, sevimli yaşlarla doldu. Konuşmadı.

"Zaman kaybediyorsun!" Alan dedi ki. "Onu bulmak için burayı yerle bir edeceğiz." Gavin malikâneye doğru bir adım attı.

"Onu bulamayacaksınız!"

Gavin döndü. Ses Alice'inkinin çarpıtılmış bir versiyonuydu, yüksek ve cırtlaktı. Küçük ağzı hırıltıyla geriye çekilmişti ve dişlerinin fena halde çarpık olduğunu gördü. Bunu neden daha önce görmemişti?

Alice, Gavin'in önünde ilk kez tatlılık maskesini düşürerek, "Ne senin ne de başka bir erkeğin onu bulamayacağı bir yerde," diye devam etti. "O orospuya en iyi odamı vereceğimi mi sanıyorsun? O sadece hendeğin dibini hak ediyor!"

Gavin ona doğru bir adım attı, Alice'teki büyük değişime inanamıyordu. Bir zamanlar sevdiği kadınla uzaktan yakından alakası yokmuş gibi görünüyordu.

"Kendini birçok erkeğe verdiğini , değil mi? Kaybettiği çocuğun senden bile değil, Demari'den olduğunu biliyor muydun?" Alice elini onun koluna koydu. "Sana oğullar verebilirim," diye alay etti, yüzü ve sesi tanıdığını sandığı kadının bir karikatürü gibiydi.

"Judith'i bunun için ihmal ettin," dedi Alan sessizce. "Artık herkesin ne yaptığını görebiliyor musun?"

Gavin tiksintiyle, "Evet, ," dedi.

Alice adamlardan uzaklaştı, gözleri çılgına dönmüştü. Eteklerini toplayıp döndü ve koşmaya başladı, Ela da onu takip ediyordu.

Alan takip etmeye başladığında Gavin, "Bırak onu. Alice'i cezalandırmaktansa karımı geri almayı tercih ederim."

Alice bir binadan diğerine koşuyor, saklanıyor, sinsice etrafına bakınıyordu. Gavin sanki ondan öğreniyormuş gibi ona bakıyordu. Zihninde bir yerlerde Ela'nın onu takip ettiğini biliyordu ama zihni aynı anda birden fazla şey düşünemiyor gibiydi. şu anda tek düşünebildiği

başka bir kadının sevgilisini ondan almış olmasıydı. Peşinde kimsenin olmadığından emin olmak için hızla kulenin merdivenlerini tırmandı.

Judith kapının girişinde duran Alice'e baktı. Kadının saçları dağılmış, peçesi yamulmuştu.

"Yani!" dedi Alice, gözleri çılgınca parlayarak. "Onu geri alabileceğini düşünüyor musun?"

Judith iplere yaslandı, bağırmaktan boğazı düğümlenmişti. Ama duvarlar sesini duyuramayacak kadar kalındı.

Alice mangaldan bir tencere kızgın yağ alarak odanın içinde ilerledi. Yağın üzerinde yakılmaya hazır bir fitil yüzüyordu. Alice tutsağına doğru yürürken yağı dikkatle tuttu. "Bu yüzünün yarısını yedikten sonra senin güzel olduğunu düşünmeyecek."

"Hayır!" Judith fısıldadı ve olabildiğince geriye çekildi.

"Seni korkutuyor muyum? Senin benim hayatımı cehenneme çevirdiğin gibi ben de senin hayatını cehenneme çeviriyor muyum? Seni tanımadan önce mutlu bir kadındım. Adını ilk duyduğumdan beri hayatım aynı değil. Beni seven bir babam vardı. Gavin bana tapardı. Zengin bir kont benimle evlenmek istedi. Ama sen hepsini benden aldın. Babam artık beni zor tanıyor. Gavin benden nefret ediyor. Zengin kocam öldü. Ve hepsi senin yüzünden."

Judith'ten uzaklaştı ve yağ tenceresini kömürlerin içine daha derine gömdü. "Sıcak olmalı, çok sıcak. Güzelliğin gittiğinde ne olacağını düşünüyorsun?"

Judith kadını ikna etmenin imkânsız olduğunu biliyordu ama yine de denedi. "Bana yaptığın şey kocanı geri getirmeyecek ve ben babanı bile tanımıyorum."

"Benim kocam!" Alice alay etti. "Onu geri istediğimi mi sanıyorsun? O domuz gibi bir adamdı. Yine de bir zamanlar beni severdi. Senin düğününe gittikten sonra değişti. Ona layık olmadığımı inandırdın onu."

Judith konuşamıyordu. Gözlerini ısıtıcı yağa dikmişti.

"Lordum," dedi Ela endişeyle. "Gelmek zorundasınız.

Korkuyorum." "Ne oldu, seni yaşlı cadı?" Gavin sordu.

". Onun için endişeleniyorum."

Gavin bir kadını incitmemek için elinden geleni yapardı. Alice'i gerçekte olduğu gibi görse bile, Judith'in nerede olduğunu söylemesini isteyemezdi. Şimdi Ela'nın kolunu tuttu. "Ne sen? Bu saklambaç oyunundan bıktım artık. Karım nerede?"

"Kötü bir niyetim yoktu," diye fısıldadı Ela. "Sadece leydim için seni geri almaya çalıştım. Bu onun çok istediği bir şeydi. Ona her zaman istediğini vermeye çalışırım. Ama şimdi korkuyorum. Leydi Judith'e zarar gelmesini istemiyorum."

"Nerede o?" Gavin tutuşunu sıkılaştırarak talep etti.

"Kapıyı kilitledi ve-"

"Git!" Gavin dedi ve kadını itti. Alan'la birlikte kadının peşinden avluyu geçip kuleye gittiler. Lütfen, Tanrım! Gavin Judith'e bir şey olmasın diye dua etti.

Kapıya ilk vurulduğunda Alice sıçradı. Sürgünün uzun süre dayanmayacağını biliyordu. Yanından uzun, keskin bir bıçak aldı ve bağlayıcı ipleri çözerken Judith'in boğazına dayadı. "Gel," dedi diğer eliyle yağı kavrarken.

Judith bıçağı boğazında, yağ tenceresinin sıcaklığını da yanağında hissetti. En ufak bir hareketin gergin Alice'i ürkütebileceğini ve yağı serbest bırakabileceğini ya da bıçağı boğazına saplayabileceğini biliyordu.

"Yukarıya!" Alice, Judith'e dar ahşap merdivenlerden yavaşça çatıya çıkmalarını emretti. Alice geride, kenarlardan uzakta durdu, kolu Judith'in boynundaydı ve bıçağı boynuna yakın tutuyordu.

Gavin, Ela ve Alan saniyeler sonra kapıdan içeri daldılar. Boş odayı gördüklerinde Ela'yı merdivenlerden yukarı kadar takip ettiler. Judith'i tutan vahşi gözlü Alice'i görünce hepsi donakaldı.

"Benim tatlı Leydi Alice'im-" Ela başladı.

"Benimle konuşma!" Alice elini sıkarak konuştu. "Onu benim için geri getireceğini söylemiştin. Ama o benden nefret ediyor, biliyorum!"

"Hayır!" Ela bir adım öne çıkarak, "Hayır," dedi. "Lord Gavin senden nefret etmiyor. Karısını koruyor çünkü o onun malı. Başka bir nedeni yok. Şimdi gel ve konuşalım. Eminim Lord Gavin bunun neden olduğunu anlayacaktır."

"Hayır!" Alice alay etti. "Ona bir bak. Beni küçümsüyor! Bana hırlıyor ve sanki yaşamın en aşağı formuymuşum gibi bakıyor. Ve hepsi bu kızıl saçlı sürtük için!"

"Ona zarar vermeyin!" Gavin uyardı.

Alice kıkırdadı. "Ona zarar ver! Ona zarar vermekten fazlasını yapacağım. Bunu görüyor musun?" Yağ tenceresini havaya kaldırdı. "Çok ama çok sıcak. Yüzünü yaralayacak. Artık o kadar güzel olmadığında ne diyeceksin?"

Gavin bir adım öne çıktı.

"Hayır!" Alice çığlık attı. "Oraya çık!" diye emretti Judith'e, onu bir baca çanağının yanındaki kenara doğru iterek.

"Hayır!" Judith fısıldadı. Çok korkmuştu ama yükseklik korkusu daha da büyüktü.

"Dediğini yap," dedi Gavin alçak sesle, sonunda Alice'in aklı başında olmadığını fark etmişti.

Judith başıyla onayladı ve çatının kenarına çıktı. Önünde bacanın yukarı doğru itiş gücü vardı. Kollarını sıkıca kavradı.

Alice gülmeye başladı. "Buradan korkuyor! O bir çocuk ve sen bu kaltağı bana tercih ettin. Ben gerçek bir kadıyım."

Gavin ilerlemeye başladığında Ela elini onun koluna koydu. İki kadın tehlikeli bir pozisyondaydı. Judith'in gözleri korkudan donuklaşmış, önündeki tuğla parçasına tutunurken parmak eklemleri bembeyaz kesilmişti. Alice bıçağı ve kaynar yağ tenceresini çılgınca sallıyordu. "Evet," dedi Ela. "Sen gerçekten bir kadınsın. Eğer aşağı inersen, Lord Gavin yakında bundan emin olacak."

"Beni kandırmaya mı çalışıyorsun?" Alice sordu. "Seni hiç kandırdım mı?"

"Hayır," dedi Alice ve bir an için yaşlı kadına gülümsedi. "Bana karşı her zaman iyi davranan tek kişi sensin."

Bir anlık konsantrasyon kaybı Alice'in tökezlemesine neden oldu. Ela sevgili metresini çılgınca yakaladı ve bedenini malikânenin arduvaz çatısından aşağı fırlattı. Ela metresini güvenli bir yere iterken Alice de aynı anda hizmetçisini yakaladı. Ela evin kenarından aşağı düştü, aşağıdaki taşlara çarpması birkaç saniye sürdü. Alice, hizmetçisinin fedakârlığı sayesinde kenardan uzaklaşarak geriye doğru düştü. Ama elindeki yağ kabı da onunla birlikte düşerek alına ve yanağına döküldü. Korkunç bir çığlık atmaya başladı.

Gavin çatıdan Judith'in hâlâ tutunduğu yere doğru bir sıçrayış yaptı. Yükseklik korkusu ve bunun sonucunda bacayı demir gibi kavraması hayatını kurtarmıştı.

Gavin Judith'in parmaklarını tuğladan kurtarıırken Alice'in çığlıkları havayı doldurdu. Onu yakınında tuttu, vücudunun gerildiğini, kalbinin çarptığını hissetti.

"Bak bana ne yaptın!" Alice acısının içinden çığlık attı. "Ve Ela, sen benim Ela'mı öldürdün! O beni gerçekten seven tek kişiydi."

"Hayır," diye cevap verdi Gavin, Alice'in parçalanmış yüzüne büyük bir acıma duygusuyla bakarak. "Sana zarar veren ne ben ne de Judith'ti, sadece kendindi." Judith'i kollarına alan Alan'a döndü. "Ona iyi bak. Ölmesine izin verme. Belki de bu yara izi yalanları için uygun bir ödül olur."

Alan ağlamaklı kadına tiksintiyle baktı, sonra ona doğru yürüdü.

Gavin Judith'i merdivenlerden aşağıya, aşağıdaki odaya götürdü. Judith'in rahatlayabilmesi için birkaç dakika geçmesi gerekti. "Artık bitti aşkım," diye fısıldadı Gavin. "Artık güvendesin. Artık sana zarar veremeyecek." Ona sıkıca sarıldı.

Alice'in artık boğuk iniltilerden biraz daha fazlası olan çığlıkları yaklaştı. Gavin ve Judith, Alan'ın onu aşağı indirmesini izlediler. Durdu ve Judith'e son bir kez kötü kötü baktı, sonra Judith'in gözlerindeki hüznü görünce geri döndü. Alan onu odadan çıkardı.

"Şimdi ona ne olacak?" Judith sessizce sordu.

"Bilemiyorum. Onu mahkemeye verebilirim ama sanırım yeterince cezalandırıldı. Artık güzelliği erkekleri baştan çıkaramayacak."

Judith şaşkınlıkla ona baktı ve yüzünü inceledi.

"Bana sanki beni ilk kez görüyormuşsun gibi bakıyorsun," dedi.

"Belki de öyleyimdir. Ondan kurtuldun."

"Onu artık sevmediğimi size daha önce de söylemiştim."

"Evet, ama senin her zaman ona ait olan bir parçan vardı, dokunamadığım bir parçan. Ama artık o sana sahip değil. Sen benimsin, tamamen ve bütünüyle benimsin."

"Ve bu seni memnun ediyor mu?"

"Evet," diye fısıldadı. "Bu beni çok memnun ediyor."

Bilgi ve kültüre açılan kapınız. Herkes için erişilebilir.

z-library.se

singlelogin.re

go-to-zlibrary.se

single-login.ru

[Resmi Telegram kanalı](#)

[Z-Erişim](#)

<https://wikipedia.org/wiki/Z-Library>

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.